B
BIBLIOTECA POLIROM

Sophie Kinsella

La cumpărături în rochie de mireasă

POLIROM

B
BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XXI

Aiurita de Becky Bloomwood se mărită! Numai că pur şi simplu nu ştie ce să aleagă: o nuntă în stil tradiţional, după dorinţa mamei sale, în Oxshott, orăşelul tipic englezesc în care s-a născut, sau o nuntă fastuoasă, la cea mai rîvnită locaţie din New York, Hotelul Plaza, organizată de Elinor, simandicoasa mamă a lui Luke. Evident, nici una din părţi nu este la curent cu cealaltă nuntă. Ce va face Becky? Şi iată cum *La cumpărături în rochie de mireasă* devine un veritabil jurnal de nuntă pentru orice cititoare interesată de subiect, care va putea găsi aici răspunsuri la multe dintre întrebările pe care şi le-a pus sau tocmai şi le pune în acest moment. De pildă, la eterna întrebare: cum să fac să nu primesc două filtre de cafea şi nici un storcător de fructe?

„Un nou bestseller din seria irezistibilei *shopaholice* Becky Bloomwood!"

Booklist

„Vreţi să aflaţi cum se pregăteşte o nuntă pe cele două maluri ale Atlanticului? Citiţi ***La cumpărături în rochie de mireasă***!"

USA Today

„Comic, comic, de trei ori comic!"

Kirkus Reviews

EDITURA POLIROM

Coperta de Manuela Oboroceanu

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM
este coordonată de Denisa Comănescu.

Sophie Kinsella, *Shopaholic Ties the Knot*

Copyright © Sophie Kinsella 2002
© 2005 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

La cumpărături în rochie de mireasă / Sophie Kinsella;
trad. de Vali Florescu – Iași : Polirom, 2005

ISBN: 973-46-0068-0

I. Florescu, Vali (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie Kinsella

La cumpărături în rochie de mireasă

Traducere de Vali Florescu

POLIROM
2005

Sophie Kinsella a studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată în probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o *shopaholică* înrăită, au cunoscut un succes imens și au fost traduse în peste treizeci de limbi. Sophie Kinsella locuiește la Londra, are doi fii, iubește la nebunie cumpărăturile, dar e ceva mai cumpătată decît eroina sa.

Fie că recunoaște, fie că nu, orice fată a visat, cel puțin o dată, la nunta ca-n poveștile în care ea este prințesa absolută, cea mai frumoasă și mai norocoasă persoană de pe pămînt. Becky Bloomwood, eroina romanului *La cumpărături în rochie de mireasă*, nu face nici ea excepție de la regulă. Și, ca orice femeie care se respectă, își convinge cu subtilitate partenerul că este momentul să o ceară în căsătorie. Luke îi depășește așteptările, găsind o metodă inedită și emoționantă de a-i pune întrebarea cu răspuns deja sugerat. Din acest moment, începe un adevărat carusel al pregătirilor pentru marele eveniment, complicat de faptul că eroina pur și simplu nu știe ce să aleagă: o nuntă în stil tradițional, după dorința mamei sale, în Oxshott, orășelul tipic englezesc în care s-a născut, sau o nuntă fastuoasă, la cea mai rîvnită locație din New York, Hotelul Plaza, organizată de Elinor, simandicoasa mamă a lui Luke. Evident, nici una din părți nu este la curent cu cealaltă nuntă.

Ce va face Becky? Ambele nunți sînt demarate simultan, ca două trenuri care au pornit din stație și se apropie cu viteză de destinație. Care va fi de această dată miracolul salvator?

În colecția „Biblioteca Polirom" au apărut *Mă dau în vînt după cumpărături* (2004), *Goana după cumpărături la New York* (2005) și urmează să apară *La cumpărături cu sora mea*.

Pentru Abigail, care ar fi găsit soluția cea mai inteligentă într-o fracțiune de secundă.

Mulțumiri

Să scriu această carte a fost cît se poate de amuzant; să mă documentez pentru ea a fost și mai și. Le sînt extrem de recunoscătoare atît celor din Anglia, cît și celor din Statele Unite care mi-au permis să vin să le pun tot felul de întrebări prostești, oferindu-mi atît de multe surse de inspirație.

Mulțumirile mele pentru Lawrence Harvey de la Plaza, care a fost incredibil de amabil, și pentru extraordinara Sharyn Soleimani de la Barneys. De asemenea, pentru Ron Ben-Israel, Elizabeth și Susan Allen, Fran Bernard, Preston Bailey, Claire Mosley, Joe Dance de la Crate and Barrel, Julia Kleyner și Lillian Sabatelli de la Tiffany, Charlotte Curry de la *Brides*, Robin Michaelson, Theresa Ward, Guy Lancaster și Kate Mailer, David Stefanou, Jason Antony și încîntătoarea Lola Bubbosh.

Un milion de mulțumiri, ca de fiecare dată, pentru extraordinarul meu agent literar, Araminta Whitley, pentru Celia Hayley, pentru Linda Evans, care mi-a oferit în permanență sprijin și încurajări și, firește, pentru Patrick Plonkington-Smythe.

Și, în cele din urmă, pentru cei care mi-au fost mereu alături. Henry, Freddy și Hugo și trupa mea de elită. Știți ce însemnați pentru mine.

SECOND UNION BANK
WALL STREET 300
NEW YORK NY 10005

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

7 noiembrie 2001

Stimată domnişoară Bloomwood,

Noul dvs. cont de credit comun este:
5039 2566 2319

Ne face o deosebită plăcere să vă confirmăm deschiderea noului dumneavoastră cont comun, ai cărui titulari sînteţi dumneavoastră şi domnul Luke J. Brandon. Am ataşat şi toată documentaţia explicativă. Cardul de debit vă va fi trimis separat.

Noi, cei de la Second Union Bank, ne mîndrim în permanenţă cu abordarea personalizată a clienţilor noştri. Pentru orice nelămurire, vă rog să mă contactaţi personal la orice oră, iar eu voi face tot posibilul să vă ajut. Nici o problemă nu este prea insignifiantă pentru a-mi fi adusă la cunoştinţă.

Cu cele mai bune urări,
al dvs.,

Walt Pitman
Director Dept. Clienţi

SECOND UNION BANK
WALL STREET 300
NEW YORK NY 10005

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

12 decembrie 2001

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din data de 9 decembrie, referitoare la contul comun pe care îl aveţi împreună cu domnul Luke J. Brandon. Sînt de acord cu dumneavoastră, relaţia dintre bancă şi client ar trebui să fie una de prietenie şi cooperare, iar, drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, culoarea mea preferată este roşul.

Cu tot regretul, trebuie să vă spun însă că nu pot opera modificări în extrasul dumneavoastră de cont, aşa cum m-aţi rugat. Articolul la care faceţi referire va apărea pe următorul dumneavoastră extras de cont sub denumirea „Prada, New York". Din păcate, nu poate fi înlocuit cu „Chitanţă de benzină".

Cu stimă,

Walt Pitman
Director Dept. Clienţi

SECOND UNION BANK
WALL STREET 300
NEW YORK NY 10005

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

7 ianuarie 2002

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din data de 4 ianuarie, referitoare la contul comun pe care îl aveţi împreună cu domnul Luke J. Brandon şi pentru ciocolăţele pe care însă trebuie să vi le returnez. Sînt total de acord că e greu să ţii cont de fiecare articolaş achiziţionat şi mi-a părut rău să aflu că între dumneavoastră a apărut „o mică neînţelegere sîcîitoare".

Din păcate, este imposibil să împărţim extrasul în două, trimiţîndu-vă jumătate dumneavoastră şi jumătate domnului Brandon şi să facem din asta „micul nostru secret". Toate depunerile şi cheltuielile sînt trecute împreună.

De aceea se şi numeşte cont comun.

Cu stimă,

Walt Pitman
Director Dept. Clienţi

Unu

OK. Nu intra în panică. Poți să faci asta. E posibil, în mod categoric. Trebuie doar să-l dau un pic mai spre stînga, să-l ridic puțin și să-l împing mai tare... Pe bune. Cît de greu poate să fie să bagi un dulăpior de cocteil într-un taxi newyorkez?

Apuc lemnul lăcuit și mai hotărîtă și-l mai împing încă o dată fără succes. E o zi de iarnă cu cer albastru în Greenwich Village, genul de zi în care aerul e ca pasta de dinți și fiecare gură de aer îți taie respirația, iar oamenii merg pe jumătate ascunși de fulare. Însă pe mine m-au luat toate apele. Sînt roșie la față și tot părul strîns sub pălăria cea nouă Cossack mi-a venit în ochi și sînt conștientă de faptul că, pe partea cealaltă a drumului, toți oamenii care stau pe scaunele de la fereastră ale cafenelei Jo-Jo mă privesc amuzați.

Dar n-am să mă dau bătută. Știu sigur că o să meargă.

Trebuie să meargă, pentru că în ruptul capului n-am să plătesc un comision de livrare uriaș, cînd stau chiar după colț.

— N-o să intre. Taximetristul scoate capul pe geam și se uită la mine cu scepticism.

— Ba da! Primele două picioare au intrat deja...

Mai împing o dată, disperată. Dacă aș putea să îndes cumva celelalte două picioare! E ca atunci cînd îți duci cîinele la veterinar.

— Plus că n-am asigurare, adaugă șoferul.

— Nu contează! Sînt doar cîteva străzi. Îl țin eu în brațe tot drumul. O să fie bine.

Taximetristul ridică din sprîncene și se scobește între dinți cu o scobitoare jegoasă.

— Crezi că aveți loc și tu, și chestia asta?

— O să mă-nghesui! O să fac cumva să-ncăpem!

Frustrată la maximum, mai dau una dulăpiorului de cocteil, care se lovește de scaunul din față.

— Hei! Vezi că, dacă-mi strici ceva pe-aici, plătești.

— Scuze, spun cu răsuflarea tăiată. OK, uite, mai încerc o dată. Cred că nu l-am apucat cum trebuie...

Cu foarte mare grijă, apuc de partea din față a dulăpiorului, îl scot din taxi și-l pun iar pe trotuar.

— Da' ce naiba-i chestia asta?

— Un dulăpior de cocteil din anii '30! Cu blat detașabil... Desfac clapeta din față și, cu o tresărire de mîndrie, îi arăt compartimentele art deco din interior, toate numai oglinzi. Aici pui paharele... și aici încap la fix două shakere de cocteil...

Îmi mai trec o dată mîna peste el, admirativ. În clipa în care l-am zărit în vitrina de la Arthur's Antiques, am știut că trebuie neapărat să-l am. Da, știu că eu și Luke avem o mică înțelegere să nu mai cumpărăm altă mobilă pentru apartament – dar asta e altceva, evident. Un dulăpior de cocteil autentic, exact ca în filmele cu Fred Astaire și Ginger Rogers! Serile noastre o să arate cu totul altfel. În fiecare seară, Luke și cu

mine vom face cocteiluri cu martini, vom dansa pe melodii vechi şi vom privi apusul de soare. Ce atmosferă de vis! O să trebuiască să ne cumpărăm şi un patefon din ăla cu pîlnie mare, să începem să colecţionăm discuri pe 78, iar eu să port rochii clasice superbe pentru după-masă.

Şi poate că lumea va începe să se oprească la noi în fiecare seară, să bea un cocteil. Şi vom deveni celebri pentru *soirée*-urile noastre rafinate. *New York Times* va publica un articol despre noi! Da! *Ora cocteilului a fost reinventată la modul cel mai elegant cu putinţă, în West Village. Rafinatul cuplu de expatriaţi britanici, Rebecca Bloomwood şi Luke Brandon...*

Cu un zgomot clămpănit, portiera taxiului se deschide şi ridic privirea uşor mirată, văzîndu-l pe şofer coborînd.

— Vai, mersi, spun cu recunoştinţă. Îmi prinde bine o mînă de ajutor. Poate, dacă aveţi nişte sfoară, îl putem lega pe maşină...

— Nu-l legăm nicăieri. Nu mai merg nicăieri.

Trînteşte portiera din dreapta şi mă uit îngrozită cum se aşază înapoi în scaunul lui.

— Dar nu poţi să pleci aşa! E împotriva legii! Trebuie să mă iei. A zis şi primarul!

— Primarul n-a zis nimic de nici un dulăpior de cocteil. Îşi dă ochii peste cap şi porneşte motorul.

— Dar cum o să ajung acasă? ţip indignată. Stai! Vino înapoi!

Însă taxiul e deja departe, iar eu rămîn pe trotuar, întrebîndu-mă ce să fac.

Aşa. Caută altă soluţie. Poate reuşesc să îl duc acasă singură. Nu e chiar aşa departe.

Îmi întind braţele cît pot de mult şi reuşesc să apuc ambele capete ale dulăpiorului. Încet, îl ridic de la pămînt, fac un pas în faţă şi, imediat,

îl las să cadă. Doamne, ce greu e. Cred că mi-am întins un mușchi.

OK, bine, poate că n-am să-l duc în brațe. Dar tot am să-l duc acasă cumva. O să-i mișc picioarele, două cîte două, puțin cîte puțin... apoi celelalte...

Da. Categoric, o să meargă. Durează cam mult, dar dacă pornesc... dacă intru într-un ritm...

Stînga înainte... dreapta înainte...

Ideea e să nu-mi fac griji în legătură cu cît de mult înaintez, ci să continuu tot așa. Probabil am să ajung acasă înainte să-mi dau seama.

Două adolescente în haine groase trec pe lîngă mine chicotind, dar eu sînt prea pornită ca să reacționez.

Stînga înainte... dreapta înainte...

— Pardon, aud un glas aspru, iritat. Puteți, vă rog, să eliberați trotuarul?

Mă întorc – și, spre groaza mea, văd o femeie cu șapcă de baseball și adidași apropiindu-se de mine cu vreo zece cîini în lese, de diferite forme și mărimi.

O, Doamne. Ce nu înțeleg eu este de ce nu-și plimbă oamenii cîinii ei singuri? Pe bune, dacă nu-ți place mersul pe jos, de ce să nu-ți iei mai bine o pisică? Ori un acvariu cu pești tropicali?

Și acum au tăbărît cu toții pe mine. Schelălăie, latră și se zbat în lesă... și nu-mi vine să cred! Un pudel își ridică piciorul lîngă frumosul meu dulăpior de cocteil!

— Dispari! zbier. Luați cîinele ăsta de-aici!

— Hai, Flo, zice femeia și-mi aruncă o privire otrăvită, în timp ce trage cîinele după ea.

Of, n-am nici o șansă. Uite cît am înaintat abia. N-am trecut nici măcar de vitrina magazinului Arthur's Antiques, și deja am obosit.

— Deci, aud o voce neutră în spatele meu. Poate că, pînă la urmă, v-aţi hotărît totuşi să vă fie livrat acasă?

Mă întorc pe călcîie şi dau cu ochii de Arthur Graham, proprietarul de la Arthur's Antiques, rezemat de tocul uşii de la intrarea în prăvălie, pus la patru ace, în sacou şi cravată.

— Nu sînt sigură.

Mă sprijin de dulăpior, încercînd să par extrem de detaşată. Ca şi cum aş avea nenumărate alte opţiuni, una dintre ele fiind chiar aceea de a rămîne aici pe trotuar o vreme.

— Poate, zic.

— Şaptezeci şi cinci de dolari, oriunde în Manhattan.

Dar eu nu locuiesc oriunde în Manhattan! Îmi vine să urlu. Stau chiar după colţ!

Arthur îmi zîmbeşte implacabil. Ştie că a cîştigat.

— OK. Într-un final, îmi accept înfrîngerea. Poate nu-i o idee rea.

Mă uit cum îi face semn unui tip în jeanşi, care vine fără prea mare chef şi ridică dulăpiorul de parcă ar fi din hîrtie, apoi îi urmez în interiorul cald şi ticsit, unde mă trezesc uitîndu-mă iar cu atenţie în jur, deşi m-am aflat aici chiar cu zece minute în urmă. Pur şi simplu ador locul ăsta. Oriunde te întorci, vezi ceva ce ţi-ai dori. Cum ar fi scaunul ăla sculptat, absolut fantastic, şi cuvertura aia de pluş, pictată manual... şi uite la pendula aia! Nu e zi să nu vezi lucruri noi aici.

Ceea ce nu-nseamnă că vin aici în fiecare zi.

Adică... mă-nţelegeţi. Dau şi eu cu presupusul.

— Aţi făcut o achiziţie remarcabilă, zice Arthur, arătînd dulăpiorul de cocteil. E clar, aveţi ochiul format. Îmi zîmbeşte şi scrie ceva pe un tichet.

— Nu sînt chiar așa de sigură, răspund, ridicînd modest din umeri.

Deși cred că adevărul ăsta e, am ochiul format. Pe vremuri, duminica dimineața, mă uitam cu mama la *Antiques Road Show*, și bănuiesc că am prins diverse din mers.

— E o piesă remarcabilă, zic expertă, arătînd din bărbie spre o oglindă uriașă, cu ramă aurită.

— A, da, spune Arthur. E modernă, firește...

— Firește, spun repede.

Evident, îmi dădusem și eu seama că e modernă. Am vrut să zic că e remarcabilă, *în ciuda faptului că e modernă*.

— Vă interesează și niște recipiente pentru bar din anii '30, ca să aveți setul complet, cu dulăpiorul? Arthur ridică privirea. Pahare cu picior... carafe... Primim uneori niște piese cu totul deosebite.

— O, da! zic radioasă. Categoric!

Pahare cu picior din anii '30! Zău, cine vrea să bea din pahare moderne de duzină, cînd poate să bea dintr-un pahar de pe vremuri?

Arthur își deschide registrul uriaș de piele pe care scrie „Colecționari" și simt o ușoară tresărire de mîndrie. Sînt colecționară! Sînt adultă cu acte în regulă!

— Domnișoara Rebecca Bloomwood... piese de bar din anii '30. Am numărul dumneavoastră, așa că, în clipa în care primim ceva, vă sun. Privirea îi coboară pe pagină. Văd că sînteți interesată și de vaze de sticlă venețiene?

— A! Îhm... da.

Aproape uitasem că am de gînd să colecționez vase venețiene. De fapt, nici nu prea mai știu pe unde o fi nimerit prima vază.

— De asemenea, lanțuri de ceasuri de buzunar din secolul al XIX-lea... Degetul continuă să coboare pe listă. Matrițe de shaker... pernuțe de

ace... Ridică ochii spre mine. Mai sînt de actualitate toate acestea?

— Păi... Îmi dreg glasul. Sinceră să fiu, nu mai sînt atît de înnebunită după lanțurile de ceas. Sau după chestiile de făcut shakere.

— Am înțeles. Nici după lingurile de dulceață din perioada victoriană?

Linguri de dulceață? Ce Dumnezeului voiam să fac cu o tonă de linguriță de dulceață de pe vremea lui Pazvanti?

— Știți ceva? zic cu un aer gînditor. Cred că de acum am să mă axez numai pe recipientele de bar din anii '30. Și să-mi fac o colecție adevărată.

— Mi se pare foarte înțelept. Îmi zîmbește și începe să taie lucrurile de pe listă. Vă mai așteptăm să treceți pe la noi.

În clipa în care ies din magazin în stradă, e un ger cumplit și, din cînd în cînd, mai cade cîte un fulg de zăpadă. Dar eu strălucesc de încîntare. Ce investiție de senzație am făcut! Un dulăpior de cocteil autentic, din anii '30 – și curînd voi avea și o colecție de chestii de bar asortată! Sînt foarte încîntată de mine.

Dar oare de ce ieșisem eu?

A, da. Două cappuccino.

Locuim împreună în New York de un an și apartamentul nostru se află pe West 11th Street, în partea cu adevărat drăguță, cu verdeață și cu atmosferă cool de tot. Toate casele au balconașe ornate și trepte de piatră pînă la ușile de la intrare, și peste tot, de-a lungul trotuarului, sînt copaci. Chiar vizavi de noi stă cineva care cîntă la pian și în serile de vară ieșim pe terasa de pe acoperiș, pe care o împărțim cu vecinii noștri, și stăm pe perne, bem vin și ascultăm. (Cel puțin, așa am făcut o dată.)

În clipa în care intru în casă, în hol ne așteaptă un teanc de scrisori și mă uit repede prin ele.

Plicticos...

Plicticos...

Vogue-ul britanic! Ha!

Plicticos...

Factura cardului de la Saks Fifth Avenue.

Mă uit preț de o clipă la plic, apoi îl iau și îl pun în geantă. Nu pentru că l-aș ascunde. Doar fiindcă n-are nici un rost să-l vadă și Luke. Am citit de curînd într-o revistă articolul ăsta foarte bun cu titlul „Prea multă informație?", în care se zicea că ar trebui să filtrezi evenimentele zilei, să nu-i spui partenerului orice amănunt și să-i încarci mintea, și așa obosită. Căminul ar trebui să fie un sanctuar, așa mai scria, și nimeni nu are nevoie să știe chiar totul. Ceea ce, dacă stai să te gîndești, e de bun-simț.

Așa că în ultimul timp am filtrat la greu. Toate lucrurile astea obositoare, lumești, cum ar fi... de pildă, facturile pentru cardurile de magazin, prețul exact pe care l-am dat pe niște pantofi... Și, știți ceva, cred că teoria e beton, pentru că relația noastră parcă n-a mers niciodată atît de bine.

Pun restul corespondenței la subraț și pornesc pe scări. Nu e nici o scrisoare din Anglia, dar adevărul e că nici nu așteptam vreuna. Pentru că în seara asta... ce credeți? Plecăm acasă! La nunta celei mai bune prietene ale mele, Suze! De-abia aștept.

Se mărită cu Tarquin, care e un tip foarte drăguț, pe care îl știe de o viață. (De fapt, e vărul ei. Dar e legal. Au verificat.) Nunta o să aibă loc la casa părinților ei din Hampshire și o să fie valuri de șampanie, o trăsură cu cal... și, cel mai important, eu am să fiu domnișoara de onoare!

Gîndul îmi dă fiori de nerăbdare. Abia aştept. Nu doar să fiu domnişoară de onoare, ci şi s-o văd pe Suze, să-mi văd părinţii şi casa. Ieri mi-am dat seama că n-am mai fost în Anglia de peste şase luni, ceea ce brusc mi se pare enorm. N-am fost acolo cînd tata a fost ales căpitan al clubului de golf, ambiţia lui de-o viaţă. Şi am ratat şi scandalul cînd Siobhan a furat banii strînşi de biserică pentru acoperiş şi şi-a făcut cu ei o vacanţă în Cipru. Şi, lucrul cel mai grav din toate, n-am fost acolo cînd s-a logodit Suze – deşi a venit la mine la New York, două săptămîni mai tîrziu, ca să-mi arate inelul.

Nu-mi pare chiar aşa de rău, fiindcă mă simt extraordinar aici. Am o slujbă de vis la Barneys, locuiesc în West Village într-un loc de vis. Îmi place la nebunie să mă plimb pe străduţele ascunse, să cumpăr brioşe de la patiseria Magnolia sîmbăta dimineaţa şi să mă întorc prin piaţă. În principiu, îmi place la nebunie totul, la New York. Poate cu excepţia mamei lui Luke.

Dar, totuşi. Acasă e acasă.

În clipa în care ajung la etajul doi, se aude muzică venind dinspre apartamentul nostru şi simt un fior de anticipaţie. Ăsta trebuie să fie Danny, care îi dă bice cu treaba. Te pomeneşti c-o fi şi terminat deja! Rochia mea e gata!

Danny Kovitz stă deasupra noastră, în apartamentul fratelui său, şi el a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei de cînd mă aflu la New York. E un designer nemaipomenit, foarte talentat – doar că încă nu e foarte cunoscut.

Bine, ca s-o spun pe-aia dreaptă, nu e cunoscut deloc. La cinci ani după ce a terminat şcoala de modă, tot mai aşteaptă să dea lovitura. Dar, aşa cum spune el, să reuşeşti ca designer e chiar şi

mai greu decît să reușești ca actor. Dacă nu ai relațiile necesare sau dacă taică-tău n-a cîntat în Beatles, e mai bine să renunți din start. Îmi pare foarte rău pentru el, fiindcă merită cu adevărat să aibă succes. Așa că, în clipa în care Suze m-a rugat să-i fiu domnișoară de onoare, l-am rugat să-mi facă rochia. Chestia cool e că la nunta lui Suze o să fie plin de bogătași și de persoane importante. Așa că sper că o groază de oameni o să mă întrebe cine mi-a făcut rochia, și o să înceapă telefonul fără fir, cu numele lui Danny pe toate buzele, și o să fie un om făcut!

De-abia aștept să văd ce i-a ieșit. Toate schițele pe care mi le-a arătat au fost demențiale – și, evident, la o rochie făcută de mînă se acordă mult mai multă grijă pentru lucrătură și detaliu decît la una pe care o iei de pe umeraș, dintr-un magazin. De exemplu, partea de sus o să fie un corsaj cu balene, brodat manual – și Danny mi-a propus să-i pună și un mic nod de dragoste, folosind pe post de mărgele pietrele zodiacale ale mirilor, ceea ce e extrem de original.

Singura mea teamă – să-i zic îngrijorare vagă – e faptul că nunta e peste două zile și eu încă n-am probat rochia. Nici măcar n-am văzut-o. Dimineață am sunat la ușa lui ca să-i amintesc că azi plec în Anglia și, după ce și-a tîrșîit cu chiu, cu vai, picioarele pînă la ușă, mi-a promis că o termină pînă la prînz. Mi-a zis că întotdeauna își lasă ideile să fermenteze pînă în ultima clipă – după care îi cresc brusc adrenalina și inspirația și lucrează incredibil de repede. Așa lucrează el, m-a asigurat, și pînă acum nu a ratat nici un deadline.

Deschid ușa și strig vesel „bună!". Nu primesc nici un răspuns, așa că deschid ușa de la sufrageria noastră multifuncțională. La radio, Madonna cîntă cît o țin băierile, televizorul e pe MTV, iar

cîinele robot cel nou al lui Danny încearcă să escaladeze marginea canapelei.

Iar Danny e prăbuşit peste maşina lui de cusut, într-un nor de mătase aurie, şi doarme dus.

— Danny? zic uşor panicată. Hei, trezeşte-te!

Danny tresare, se ridică şi începe să se frece la ochi. Are cîrlionţii turtiţi, iar ochii albaştri deschis îi sînt şi mai roşii decît dimineaţă, cînd mi-a răspuns la uşă. Un tricou gri vechi îi acoperă trupul costeliv, iar un genunchi osos îi iese prin blugii tăiaţi, împreună cu coaja unei bube pe care şi-a făcut-o în weekend, cu rolele. Arată ca un puşti de zece ani, căruia i-au dat tuleiele.

— Becky! zice cu privirea înceţoşată. Salut! Ce faci aici?

— Ăsta-i apartamentul în care locuiesc. Ai uitat? Ai venit să lucrezi aici fiindcă ţi s-au ars siguranţele.

— A. Da. Se uită în jur, mirat. Aha.

— Eşti bine? Mă uit la el îngrijorată. Am nişte cafea.

Îi dau o cană de cafea şi el ia cîteva înghiţituri mari. După care ochii îi cad pe teancul de corespondenţă din mîna mea şi, pentru prima dată, pare că se trezeşte cu adevărat.

— Hei, ăla e *Vogue*-ul britanic?

— Ăă... da, spun, punînd-o undeva unde el să n-o poată ajunge. Deci.... cum merge cu rochia?

— Foarte bine! Totul e sub control.

— Pot s-o încerc?

Urmează o pauză. Danny se uită la grămada de mătase din faţa lui de parcă e prima oară cînd o vede.

— Nu încă, nu, zice într-un final.

— Dar o să fie gata la timp, da?

— Normal! Categoric. Îşi lasă piciorul jos, iar maşina de cusut începe să toarcă de zor. Ştii

ceva? îmi spune, încercînd să acopere zgomotul. Mi-ar prinde bine un pahar cu apă.

— Imediat!

Mă grăbesc la bucătărie, dau drumul la robinet şi aştept să vină apă rece. Instalaţiile din clădirea asta sînt un pic cam ciudate şi mereu sîntem pe capul doamnei Watts, proprietăreasa, să le repare. Dar ea stă la mama naibii, în Florida, şi nu prea pare s-o intereseze. Însă, în afară de asta, locul e complet extraordinar. Apartamentul nostru e uriaş, după standardele New York-ului, are parchet, şemineu şi ferestre imense, de la podea pînă la tavan.

(Firește, mami şi tati n-au fost deloc impresionaţi cînd au venit pe la noi. În primul rînd, n-au înţeles deloc de ce nu stăm într-o casă. Apoi n-au înţeles de ce e bucătăria atît de mică. După care au început să spună că ce păcat că nu avem grădină, şi dacă ştiu că Tom, vecinul nostru, s-a mutat într-o casă care are şi o mie de metri pătraţi de pămînt? Pe bune. Dacă ai avea o mie de metri pătraţi de pămînt în New York, imediat s-ar ridica zece blocuri de birouri pe el.)

— OK! Deci cum... Mă întorc în sufragerie şi rămîn cu cuvintele în aer. Maşina de cusut s-a oprit, iar Danny citeşte revista *Vogue*.

— Danny! mă tînguiesc. Ce faci cu rochia mea?

— Ai văzut asta? zice Danny, arătîndu-mi nervos pe pagină. „Colecţia lui Hamish Fargle a demonstrat acelaşi fler şi umor", citeşte cu voce tare. Auzi, ce prostie! E antitalent total. Zero barat. Am fost colegi. Mi-a furat cu nesimţire o idee de-a mea... Se uită la mine, cu ochii îngustaţi. Aveţi haine de-ale lui la Barneys?

— Îhm... nu ştiu, mint.

Danny e complet obsedat de ideea de a fi prezent la Barneys. E singurul lucru din lume

pe care-l dorește. Și, doar fiindcă eu lucrez acolo pe post de consilier personal de shopping, i-a intrat în cap că eu aș putea să-i aranjez o întîlnire cu directoarea de achiziții.

De fapt, chiar i-am aranjat mai multe întîlniri cu ea. Prima oară, a venit la întîlnire cu o săptămînă mai tîrziu, cînd ea tocmai pleca la Milano. A doua oară, tocmai îi arata o jachetă și, în clipa în care a pus-o pe ea, i-au căzut toți nasturii.

O, Doamne. Ce-o fi fost în capul meu, să-l rog să-mi facă rochia?

— Danny, te rog, spune-mi. O să fie gata rochia?

Se lasă o tăcere lungă.

— Trebuie să fie gata chiar azi? zice Danny în cele din urmă. Adică, chiar azi?

— Peste șase ore am avion! Glasul îmi devine un scîncet. Trebuie să fiu cu ea în biserică în mai puțin de... Tac și clatin din cap. Știi ceva, nu-ți fă griji. O să port altceva.

— Altceva? Danny lasă jos revista *Vogue* și se uită la mine, fără expresie. Cum adică să porți altceva?

— Păi...

— Mă concediezi? Mă privește de parcă tocmai i-aș fi spus că mariajul nostru de zece ani s-a sfîrșit. Doar pentru că am depășit ușor termenul?

— Nu te concediez! Dar, zău, nu pot să fiu domnișoară de onoare fără rochie, nu?

— Dar cu ce altceva să te îmbraci?

— Păi... Îmi răsucesc degetele, stîngace. Am o rochie de rezervă în șifonier și...

Nu pot să-i spun că, de fapt, am trei. Și încă două, pe care mi le-am oprit la Barneys.

— Făcută de cine?

— Ăă... Donna Karan, zic vinovată.

— Donna Karan? Trădarea mea îl lasă fără voce. O preferi pe Donna Karan în locul meu?

— Normal că nu! Dar zău, cel puțin există, cusăturile sînt chiar cusute...

— Îmbracă-te cu rochia mea.

— Danny...

— Îmbracă-te cu rochia mea! Te rog! Se aruncă pe podea și vine spre mine, în genunchi. O să fiu gata, o să lucrez toată ziua și toată noaptea.

— Nu avem toată ziua și toată noaptea! N-avem decît vreo... trei ore.

— Atunci o să lucrez trei ore neîntrerupt. Nonstop!

— Chiar poți să faci un corsaj brodat, cu balene, de la zero, în trei ore? zic sceptică.

Danny pare cam încurcat.

— Păi... ăă... va trebui să regîndim un pic conceptul designului...

— În ce fel?

Bate darabana cu degetele preț de cîteva clipe, după care ridică privirea spre mine. Ai un tricou alb simplu?

— Un tricou? nu-mi pot ascunde îngrijorarea.

— O să fie cool. Ai cuvîntul meu. Afară se aude oprind o mașină de transport și Danny se uită repede pe geam. Hei, ți-ai mai luat ceva de la antichități?

O oră mai tîrziu mă aflu în fața oglinzii, privindu-mă. Sînt îmbrăcată cu o fustă plină, înfoiată, din mătase aurie, iar în partea de sus am tricoul meu alb, care acum e de nerecunoscut. Danny i-a rupt mînecile, a cusut pe el chestii cu sclipici, i-a strîns tivurile, a creat linii acolo unde nu exista nici una – pe scurt, a făcut din el cel mai fantastic top pe care l-am văzut în viața mea.

— Îmi place la nebunie.

Mă uit la Danny radioasă. Mor după el! O să fiu cea mai tare domnișoară de onoare din lume!

— A ieșit ca lumea, nu?

Danny ridică din umeri modest, dar văd că e foarte încîntat de sine. Mai iau o gură mare din cocteil, golind paharul. Delicios.

— Să mai fac cîte unul?

— Ăsta ce-avea în el?

— Îhm... Îmi mijesc ochii spre sticlele înșirate pe măsuță. Nu mai știu.

A luat ceva timp pînă cînd dulăpiorul de cocteil a ajuns la noi în apartament, pe scări. Sinceră să fiu, e puțin mai mare decît mi-l aminteam, și nu sînt sigură că o să încapă în nișa aia micuță din spatele canapelei, unde mă gîndisem să-l pun. Dar, totuși, arată fantastic! Stă mîndru în mijlocul camerei și deja l-am pus în funcțiune. Imediat ce l-am primit, Danny s-a dus pînă sus la el și a dat iama în barul lui frate-său, Randall, iar eu am adus toată băutura pe care am găsit-o în bucătărie. Am băut fiecare cîte o Margarita și un Gimlet, urmate de invenția mea, căreia i-am zis Bloomwood, constînd în votcă, suc de portocale și bomboane M&M, pe care le scoți apoi cu o lingură.

— Dă-mi un pic topul. Vreau să fixez mai bine umărul ăla.

Îmi dau jos bluza, i-o dau și îmi iau înapoi puloverul, fără nici o jenă. Pe bune, acuma n-o să mă stresez că mă vede Danny. Acesta bagă ață în ac și începe să strîngă cu mare siguranță tivul tricoului.

— Și ia zi despre prietenii ăștia ai tăi cam ciudăței, care se căsătoresc, deși sînt veri, zice. Ce-i cu chestia asta?

— Ba nu sînt ciudăței deloc! Șovăi o clipă. Bine, OK, Tarquin e un pic cam ciudat. Dar Suze nu e ciudată absolut deloc. E cea mai bună prietenă a mea!

Danny ridică din sprînceană.

— Așa... și n-au găsit și ei pe altcineva cu care să-și unească destinul decît tot din familia lor? Cum a fost, ceva de genul „OK, mama e luată... sor-mea e prea grasă... cîinele... mm, nu-mi prea place părul lui...“

— Termină! Nu-mi pot opri un chicotit. Pur și simplu, la un moment dat și-au dat brusc seama că sînt făcuți unul pentru celălalt.

— Ca în *Cînd Harry a întîlnit-o pe Sally*. Își ia o voce de reclamă la un film: „Erau prieteni. Se trăgeau din aceleași gene“.

— Danny...

— OK. Mă iartă și rupe ața. Și, tu și Luke ce mai așteptați?

— Ce să așteptăm?

— Crezi că o să te măriți cu el?

— Ha... bar n-am! zic, simțind cum mă colorez ușor în obraji. Nu m-am gîndit niciodată la așa ceva!

Ceea ce e perfect adevărat.

Bine, OK. Nu e întru totul adevărat. Poate mi-a trecut prin cap o dată sau de două ori. Poate m-am jucat de cîteva ori mîzgălind numele Becky Brandon în carnețel, să văd cum arată. Și poate am răsfoit *Martha Stewart Weddings* o dată sau de două ori. Doar din pură curiozitate.

Poate, e adevărat, mi-am dat seama că Suze se mărită și ea e cu Tarquin de mult mai puțin timp decît sînt eu cu Luke.

Dar știți cum e. Nu e mare brînză. Nu mă prea dau în vînt după nunți. De fapt, dacă Luke m-ar cere de nevastă, probabil că aș refuza.

Ei, bine, fie... OK, probabil că aș accepta.

Însă ideea e că așa ceva nu se va întîmpla. Luke nu vrea să se însoare „mult timp de acum

încolo, poate niciodată". Așa a zis într-un interviu din *Telegraph* de acum trei ani, pe care l-am găsit în extrasele lui de presă. (Nu că mi-aș fi băgat nasul în dosarul lui. Mă uitam după un elastic.) Articolul se referea în principiu la afacerile lui, dar l-au întrebat și cîteva chestii personale – și, sub poza lui, au scris *Brandon : însurătoarea e ultimul lucru pe lista lui de priorități.*

Chestie care nu mă deranjează deloc. Pentru că ăsta e ultimul lucru și pe lista mea de priorități.

În timp ce Danny îmi finisează rochia, eu fac puțină ordine prin casă. Adică arunc farfuriile de la micul dejun în chiuvetă, unde le las să se înmoaie, șterg în treacăt o mică pată pe blatul mesei, după care aranjez un pic borcanele de pe raftul cu mirodenii, în funcție de culorile lor. E o treabă care îți oferă multă satisfacție. Aproape la fel de multă ca aranjatul markerelor cu ceva vreme în urmă.

— Și, e greu să trăiți împreună? zice Danny, venind la ușă și privindu-mă.

— Nu. Mă uit la el mirată. De ce?

— Amica mea Kirsty a încercat să stea cu prietenul ei. Dezastru. Toată ziua o țineau într-o ceartă. Ea zice că nu știe cum reușesc alții.

Mut borcanul cu chimion lîngă cel cu schinduf (ce-o mai fi și schinduful ăsta?), ușor plină de mine. Adevărul e că eu și Luke nu am avut aproape nici o problemă de cînd locuim împreună. (Poate, cu excepția incidentului cînd eu am zugrăvit baia și niște vopsea aurie a nimerit pe costumul lui cel nou. Dar asta nu se pune, pentru că Luke a recunoscut pe urmă că a exagerat total, că orice om cu minim simț de observație ar fi văzut că vopseaua nu se uscase încă.)

Acum că stau să mă gîndesc, poate că ne-am ciondănit o dată vag, în legătură cu faptul că îmi cumpăr prea multe haine. Poate că Luke a mai deschis cîteodată ușa de la șifonier și a zis, exasperat: „O să porți vreodată vreuna dintre astea?"

Poate că a mai fost și cear... discuția aia deschisă, despre cîte ore muncește Luke. El are propria lui companie de PR, de mare succes, Brandon Communications, cu filiale la Londra și New York, și se extinde în permanență. Își iubește munca și poate că, o dată sau de două ori, l-am acuzat că ține la munca lui mai mult decît la mine.

Dar ideea e că sîntem un cuplu matur și flexibil, capabil să discute lucrurile serios. De curînd am luat prînzul în oraș și am avut o lungă conversație, în care eu i-am promis că o să încerc s-o las mai moale cu cumpărăturile, iar Luke mi-a promis sincer că o să încerce să o lase mai moale cu munca. Apoi Luke s-a întors la birou, iar eu m-am dus la Dean and DeLuca să iau ceva pentru cină. (Și am găsit uleiul ăsta de măsline extra virgin, cu pulpă de portocale roșii organice, pentru care e absolut obligatoriu să găsesc odată o rețetă.)

— Să locuiești cu cineva e o chestie la care se muncește, zic înțeleaptă. Trebuie să fii flexibil. Să știi să oferi și să primești.

— Serios?

— O, da. Luke și cu mine punem totul la comun, banii, treburile casnice... totul se face în echipă. Ideea e că nimic nu poate rămîne ca la început. Trebuie să te acomodezi.

— Serios? Danny pare interesat. Și cine crezi că lasă de la el mai mult? Tu sau Luke?

Rămîn o clipă pe gînduri.

— Sincer, e greu de spus, zic. Cred că amîndoi lăsăm de la noi la fel de mult.

— Deci... toate chestiile astea... Danny arată în jur spre dezordinea din apartament. Sînt mai mult ale tale, sau mai mult ale lui?

— Îhm... Mă uit în jur, spre toate lumînările mele de aromoterapie, pernuțele mele retro de dantelă, spre teancurile de reviste. Preț de o clipă, îmi vine în minte imaginea apartamentului minimalist, imaculat pe care Luke l-a avut în Londra.

— Păi... zic în cele din urmă. Un pic din amîndouă...

Ceea ce e destul de adevărat. Vreau să zic, doar Luke își ține laptopul în dormitor.

— Ideea e că nu există nici o fricțiune între noi, continuu. Gîndim ca unul. Sîntem o singură persoană.

— Super, zice Danny, luînd un măr din castronul de fructe. Aveți noroc.

— Știu. Mă uit la el cu nevoia bruscă de a-i face o confidență. Știi, Luke și cu mine sîntem atît de des pe aceeași frecvență, că uneori parcă... avem un al șaselea simț.

— Serios? Danny se uită fix la mine. Pe bune?

— Da. Știu ce o să spună și, cumva, simt cînd e prin preajmă...

— Ca Forța din *Războiul stelelor*?

— Cred că da. Ridic vag din umeri. E ca un dar. Nu îl analizez prea îndeaproape...

— Salutare, Obi won Kenobi, se aude un glas grav din spatele nostru, și ne stă inima, și mie, și lui Danny. Mă răsucesc pe călcîie – și îl văd pe Luke stînd în ușă, cu un zîmbet amuzat pe față. E îmbujorat de la frig și are cîțiva fulgi de zăpadă în părul negru, și e atît de înalt, încît camera pare brusc mai mică.

— Luke! strig. Ne-ai speriat!

— Scuze, zice. Am crezut că-mi simți prezența.

— Ei. Da, am simțit așa, o chestie... spun, pe un ton ușor sfidător.

— Normal că ai simțit. Mă sărută. Bună, Danny.

— Bună, zice Danny, uitîndu-se la Luke, care își dă jos paltonul bleumarin de cașmir, apoi își lărgește butonii în timp ce-și desface simultan nodul de la cravată, cu aceleași mișcări sigure și agile pe care le face mereu.

Odată, cînd eram amîndoi pulbere, Danny m-a întrebat:

— Cum face dragoste Luke, tot așa cum deschide o sticlă de șampanie?

Și, deși am țipat și i-am dat una, zicîndu-i că nu e treaba lui, am înțeles ce vrea să zică. Luke nu se pierde și nu șovăie niciodată, și nu e niciodată confuz. Întotdeauna pare să știe exact ce vrea și, de regulă, o și obține, indiferent dacă e vorba să deschidă ușor o sticlă de șampanie, de un nou client sau, în pat, cînd vrea să...

Ei. Oricum. Hai să zicem că, de cînd locuim împreună, orizonturile mele s-au mai extins.

Acum ia scrisorile și începe să se uite rapid prin ele.

— Și, ce faci, Danny?

— Bine, mersi, zice Danny, mușcînd din măr. Ce se mai întîmplă prin lumea marilor finanțiști? L-ai văzut pe frate-meu azi?

Fratele lui Danny, Randall, lucrează la o companie de investiții financiare, iar Luke a luat prînzul cu el de mai multe ori.

— Nu, azi nu, spune Luke.

— Ei, cînd o să te întîlnești cu el, zice Danny, întreabă-l dacă s-a îngrășat. Așa, în treacăt. Spune-i doar: „Vai, Randall, îți merge bine, văd". Și, pe urmă, poate, zi ceva despre antreul pe care l-a comandat. E paranoic cu îngrășatul. Mori de rîs.

— Dragoste de frate, zice Luke. Frumos, nu? Ajunge la ultima scrisoare și mă privește ușor încruntat.

— Becky, nu ne-a venit și extrasul de cont?

— Ăă... nu. Nu încă. Îi zîmbesc liniștitor. Cred că mîine vine.

Asta nu e total adevărat. Extrasul nostru de cont a ajuns ieri, dar l-am pus direct în sertarul meu cu lenjerie intimă. Sînt un pic îngrijorată de niște cheltuieli consemnate acolo, așa că vreau să văd ce pot face pentru a rectifica situația. Adevărul e că, în ciuda a ce i-am spus lui Danny, treaba asta cu contul comun e cam cu dus și întors.

Să nu mă înțelegeți greșit, sînt pentru banii cheltuiți la comun. De fapt, cu mîna pe inimă, îmi place la nebunie să cheltuim banii lui Luke. Pur și simplu mă încîntă! Doar că nu-mi place cînd mă întreabă așa, tam-nesam: „Ce-i cu ăștia șaptezeci de dolari pentru Bloomingdale's?" și eu nu-mi amintesc. Așa că mi-am făcut o nouă strategie – simplă și inteligentă.

Vărs ceva pe extrasul de cont, în așa fel încît el să nu mai poată citi ce scrie.

— Mă duc să fac un duș, zice Luke, strîngînd corespondența. Și aproape a ieșit din cameră, cînd se oprește. Se întoarce încet și se uită la dulăpiorul de cocteil, de parcă e prima oară cînd îl vede.

— Ce e asta? zice încet.

— E un dulăpior de cocteil! spun încîntată.

— Și de unde-a apărut?

— Ăă... păi... de fapt, azi l-am cumpărat.

— Becky... Luke închide ochii. Parcă stabiliserăm că nu mai cumperi prostii.

— Asta nu e o prostie! E autentic, din anii '30! Putem să ne facem niște cocteiluri incredibile în fiecare seară! Simt că mă cuprinde o ușoară

nervozitate cînd îi văd expresia, așa că îmi chinui mintea să găsesc o ieșire din situație. Uite, știu că am zis că nu mai cumpărăm mobilă. Dar asta e altceva. Pe bune, cînd vezi așa un unicat, trebuie neapărat să-l înșfaci!

Nu mai zic nimic și îmi mușc buza. Luke se apropie în tăcere de dulăpior. Își plimbă o mînă pe blatul acestuia, apoi ridică un shaker de cocteil, cu buzele strînse.

— Luke, am crezut c-o să te amuze! Și c-o să-ți placă. Tipul de la magazin a zis că am ochiul format pentru lucruri excepționale...

— Ochiul format, mă îngînă Luke, nevenindu-i să creadă.

Mi se taie respirația și țip în clipa în care el aruncă shakerul de cocteil în aer, și strîng din ochi, așteptînd ca acesta să aterizeze cu o bubuitură pe parchet – cînd Luke îl prinde fără efort. Danny și cu mine ne uităm ca la circ cum îl aruncă iar, îl răsucește în aer și îl plimbă de-a lungul brațului.

Nu-mi vine să cred. Stau în aceeași casă cu Tom Cruise.

— Am lucrat într-o vară ca barman, zice Luke, și chipul i se destinde într-un surîs larg.

— Învață-mă și pe mine să fac asta! țip surescitată. Vreau să fac și eu asta!

— Și eu! zice Danny. Ridică celălalt shaker, îl răsucește stîngaci, apoi îl aruncă spre mine. Eu încerc să-l prind, dar shakerul aterizează pe canapea.

— Ai două mîini stîngi! mă ia peste picior Danny. Hai, Becky. Trebuie să te antrenezi să prinzi buchetul la nunta asta.

— Ba nu!

— Ei, nu! Nu vrei să urmezi tu?

— Danny... Încerc să rîd lejer.

— Voi doi trebuie neapărat să vă căsătoriţi, continuă Danny, ignorîndu-mi săgeţile din privire. Ridică shakerul şi începe să-l răsucească dintr-o mînă într-alta. E perfect. Uitaţi-vă la voi. Locuiţi împreună, nu vreţi să vă omorîţi unul pe altul, nu sînteţi rude... Ţi-aş putea face o rochie de vis... Lasă jos shakerul şi mă priveşte brusc foarte intens. Hei, Becky, ascultă-mă. Promite-mi, dacă te măriţi, eu îţi fac rochia.

E strigător la cer. Dacă o ţine tot aşa, Luke o să creadă că vreau să-l presez. Poate chiar să creadă că eu l-am pus pe Danny să aducă vorba despre subiectul ăsta.

Trebuie să redresez cumva balanţa. Repede.

— Adevărul e că nu vreau să mă mărit, mă aud zicînd. Cel puţin, nu mai devreme de zece ani.

— Serios? Danny pare sincer surprins. Pe bune?

— Chiar aşa? Luke se uită la mine cu o expresie ilizibilă. N-am ştiut.

— Nu? răspund, încercînd ca vocea să îmi sune nonşalant. Ei, uite, acum ştii.

— Păi şi de ce nu vrei să te măriţi decît peste zece ani? zice Danny.

— Ăă... păi... Îmi dreg glasul. Ideea e că am o groază de lucruri de făcut înainte de asta. Vreau să mă concentrez pe carieră, să... îmi explorez întregul potenţial... şi... să mă cunosc pe mine, cea adevărată... şi... să fiu o persoană... ăă... completă.

Mă opresc şi răspund cu o expresie sfidătoare privirii întrebătoare a lui Luke.

— Înţeleg, zice, încuviinţînd din cap. Păi, pare foarte rezonabil. Se uită la shakerul din mîna lui, apoi îl lasă jos. Mai bine mă duc să fac bagajul.

Stai aşa. Nu trebuia să fie de acord cu mine.

Doi

Ajungem la Heathrow a doua zi dimineaţă la ora şapte şi ne luăm în primire maşina închiriată.

Pe drumul spre casa din Hampshire a părinţilor lui Suze, mă uit ca prin ceaţă pe geam spre peisajul de ţară, la gardurile vii, la cîmpuri şi la micile sătuleţe, de parcă le văd pentru prima oară în viaţa mea. După Manhattan, totul pare atît de mic şi de... drăgălaş. Pentru prima dată, îmi dau seama de ce americanii găsesc că în Anglia toate lucrurile sînt „pitoreşti".

— Acum, încotro? zice Luke, în clipa în care ajungem la altă mică intersecţie.

— Ăă, cred că aici sigur trebuie să faci stînga. Vreau să zic... dreapta. Nu, am vrut să spun stînga.

Maşina virează, iar eu scotocesc în geantă după invitaţie, ca să verific adresa exactă.

Sir Gilbert şi Lady Cleath-Stuart
speră că vor avea plăcerea de a vă avea
drept oaspeţi...

Mă uit ca vrăjită la scrisul elegant, cu înfloriturі. Dumnezeule, tot nu-mi vine să cred că Suze şi Tarquin chiar se căsătoresc.

Adică, normal, o cred, nu-i vorba. La urma urmei, sînt împreună de mai bine de un an, iar Tarquin s-a mutat efectiv în apartamentul în care stăteam eu şi Suze – deşi se pare că ambii au început să petreacă din ce în ce mai mult timp în Scoţia. Amîndoi sînt atît de drăguţi şi de aşezaţi, şi toată lumea e de părere că fac un cuplu foarte reuşit.

Doar că, din timp în timp, cînd am mintea perfect relaxată, mă apucă panica şi îmi vine să ţip: „Poftim? Suze şi Tarquin?"

Pe bune acum, Tarquin era pînă nu demult vărul cel ciudăţel al lui Suze. Ani de zile a fost doar tipul stîngaci din colţ, cu sacou demodat şi cu obiceiul de a fredona Wagner în locuri publice. Era tipul care rareori se aventura afară din tărîmul sigur al castelului său din Scoţia – şi, cînd a făcut-o, a făcut-o ca să mă invite în oraş, la cea mai cumplită întîlnire din viaţa mea (întîmplare despre care nu mai vorbim niciodată).

Însă acum el e... ei, da, iubitul lui Suze. Încă destul de stîngaci, şi încă poartă pulovere de lînă tricotate de bătrîna lui doică. Încă uşor necizelat pe ici pe colo. Dar Suze îl iubeşte, şi ăsta-i singurul lucru care contează.

Ce, eu n-am iubit-o pe pisica Bagpuss de la televizor, şi nu era decît o cîrpă?

O, Doamne, sper să nu m-apuce plînsul. Trebuie să fiu tare.

— Harborough Hall, citeşte Luke inscripţia fixată pe doi stîlpi de piatră care stau să cadă. Aici e?

— Îhm... Îmi trag nasul şi încerc să-mi iau un aer detaşat. Da, aici e. Intră în curte.

Am fost de multe ori acasă la Suze pînă acum, dar de fiecare dată sînt surprinsă cît de impunător e totul. Pornim pe un bulevard larg mărginit

de copaci și ajungem la aleea cu pietriș din fața casei. Clădirea e imensă și cenușie și pare să aibă o mie de secole; la intrare are stîlpi și e acoperită de iederă.

— Frumoasă casă, spune Luke în timp ce ne îndreptăm spre intrare. Cîți ani are?

— Habar n-am, zic nesigură. E a familiei lor de mult timp. Trag de șnurul clopoțelului să văd dacă nu cumva, prin absurd, a fost reparat – dar, evident, nu l-a reparat nici naiba. Bat de cîteva ori cu mînerul greu de metal și, cînd nici de această dată nu primesc nici un răspuns, împing ușa și intru în holul uriaș pardosit cu lespezi, unde un labrador bătrîn doarme lîngă focul care trosnește.

— Alo! strig. Suze?

Brusc, îmi dau seama că și tatăl lui Suze doarme lîngă șemineu, într-un fotoliu cu brațe generoase. Adevărul e că îmi e un picuț teamă de tatăl lui Suze. În mod sigur nu vreau să-l trezesc.

— Suze? zic, mai încet.

— Bex! Mi s-a părut mie că aud o voce!

Mă uit – și o văd pe Suze în capul scărilor, într-un capot din tartan, cu părul blond liber pe spate și cu un zîmbet încîntat.

— Suze!

Mă reped pe scări și o îmbrățișez strîns. Cînd mă desprind din îmbrățișare, amîndouă avem ochii ușor înroșiți, și scot un hohot de rîs cam stîngaci. Doamne, ce dor mi-a fost de Suze, mai mult decît am crezut.

— Hai la mine în cameră! zice Suze, luîndu-mi mîna. Hai să-mi vezi rochia!

— E frumoasă? spun nerăbdătoare. În poză arăta senzațional.

— E pur și simplu perfectă! Plus că trebuie neapărat să-ți arăt, am cel mai cool corset de la

Rigby and Peller... şi nişte chiloţei de te ia cu leşin...

Luke îşi drege glasul şi amîndouă ne întoarcem pe călcîie.

— O! zice Suze. Sorry, Luke. Vezi că avem cafea şi ziare şi tot felul de chestii în bucătărie, în direcţia aia. Arată spre un coridor. Poţi să ceri ouă cu costiţă, dacă vrei! Doamna Gearing îţi face imediat.

— Doamna Gearing pare exact genul meu de femeie, spune Luke zîmbind. Ne vedem mai încolo.

Camera lui Suze e luminoasă, aerisită şi dă spre grădină. Vorba vine, „grădină". Are cam 12 000 de acri, cu peluze care pornesc din spatele casei, spre un pîlc de cedri şi un lac, în care Suze era să se înece cînd avea trei ani. În stînga e şi o grădină de trandafiri protejată de ziduri, toată numai straturi de flori, alei cu pietriş şi garduri vii, şi ăsta e locul în care Tarquin a cerut-o de nevastă pe Suze. (Se pare că chiar a pus un genunchi pe pămînt şi, cînd s-a ridicat, avea pietriş lipit de pantaloni. Ăsta e Tarquin.) În dreapta e un vechi teren de tenis şi pe urmă iarbă pur şi simplu, pînă la un gard viu, dincolo de care e cimitirul bisericii din sat. Din unghiul în care mă uit pe fereastră, văd un cort uriaş plantat în spatele casei, şi tocmai se instalează un fel de spaţiu de acces acoperit, care va şerpui dincolo de terenul de tenis şi peste iarbă, exact pînă la poarta bisericii.

— Doar n-ai de gînd să mergi pe jos pînă la biserică! spun, brusc cuprinsă de milă pentru pantofii Emma Hope ai lui Suze.

— Nu, găgăuţo! Merg cu trăsura. Dar toţi oaspeţii se pot întoarce acasă pe jos, şi tot drumul vor fi întîmpinaţi de oameni care le vor oferi whisky fierbinte.

— Doamne, o să fie de vis! zic, uitîndu-mă la un bărbat în blugi, care bate cu ciocanul un țăruș în pămînt. Și, în ciuda mea, nu-mi pot reprima o împunsătură de invidie. Întotdeauna am visat să am o nuntă uriașă și fastuoasă, cu cai, trăsuri și mega tam-tam.

— Știu! O să fie ca lumea, așa-i? Suze radiază de fericire. Trebuie să mă spăl pe dinți...

Dispare în baie și eu mă duc la măsuța ei de toaletă, la oglinda căreia e prins un anunț de nuntă. Onorabila Susan Cleath-Stuart și Onorabilul Tarquin Cleath-Stuart. La naiba. Mereu uit ce tare e familia lui Suze.

— Vreau și eu să am un titlu nobiliar, zic, în clipa în care Suze intră iar în cameră, cu o perie de păr în mînă. Mă simt complet lăsată pe dinafară. Cum fac rost de așa ceva?

— Ba nu vrei, spune Suze, încrețindu-și nasul. Sînt o porcărie. Te trezești cu tone de scrisori adresate Onor Domnișoarei...

— Și totuși. Ar fi foarte cool. Ce-aș putea să fiu?

— Păi... Suze se chinuie să-și descîlcească o șuviță. *Dame* Becky Bloomwood?

— Parcă aș avea nouăștrei de ani, spun cu îndoială. Dar ce zici de... Becky Bloomwood, MBE[1] ? E destul de ușor de obținut un titlu din ăsta, nu?

— Floare la ureche, zice Suze sigură pe sine. Poți să primești un titlu din ăsta pentru servicii aduse industriei sau ceva de genul ăsta. Te propun eu, dacă vrei. Acuma hai, vreau să-ți văd rochia!

— OK! Îmi trîntesc cu greu valiza pe pat. O deschid cu un clic și scot cu grijă creația lui Danny. Ce părere ai?

---

1. Member of the Order of the British Empire (n. tr.).

O pun mîndră pe lîngă mine și răsucesc cu o mișcare elegantă mătasea aurie.

— E cool de tot, nu?

— E super! zice Suze, uitîndu-se la ea cu ochii cît cepele. N-am văzut în viața mea așa ceva! Pipăie paietele de pe umăr. Unde ai găsit-o? E aia de la Barneys?

— Nu, e cea de la Danny. Nu-ți aduci aminte că ți-am zis că îmi face o rochie?

— A, ba da. Se strîmbă. Și cine e Danny ăsta?

— Vecinul de deasupra noastră, îi amintesc. Designerul. Tipul cu care ne-am ciocnit atunci, mai demult.

— A, da, spune Suze, încuviințînd din cap. Îmi amintesc.

Dar, după tonul pe care o zice, e clar că nu-și amintește deloc.

Nu e vina ei – l-a văzut pe Danny cam vreo două minute. El tocmai pleca să-și viziteze părinții în Connecticut, iar ei îi era puțin rău de la avion, și au vorbit foarte puțin. Și totuși. E foarte ciudat, cînd te gîndești că Suze nu îl știe pe Danny aproape deloc, iar el nu o cunoaște pe ea, cînd amîndoi sînt atît de importanți pentru mine. E ca și cum aș avea două vieți complet separate și, cu cît stau mai mult la New York, cu atît mai tare se îndepărtează aceste vieți una de cealaltă.

— OK, uite-o și pe a mea, spune Suze surescitată la culme.

Deschide o ușă de la șifonier și fermoarul port-manteau-ului de stambă – și mă găsesc în fața unei rochii pur și simplu fabuloase, din mătase și catifea, cu ape în toate direcțiile, cu mîneci lungi și cu tradiționala trenă lungă.

— Dumnezeule, Suze, zic, cu respirația întretăiată și un nod în gît. O să fii nemaipomenit de frumoasă. Încă nu-mi vine să cred că te măriți pe bune! „Doamna Cleath-Stuart."

— Oo, nu-mi spune așa! face Suze, strîmbînd din nas. Parcă vorbești de mama. Dar, de fapt, e foarte convenabil să te măriți cu cineva din familia ta, adaugă ea, închizînd șifonierul, fiindcă poți să-ți păstrezi numele, luîndu-l și pe al lui, în același timp. Așa că inițialele de pe ramele mele pot să rămînă tot S C-S.

Deschide o cutie de carton și scoate o ramă splendidă, din sticlă, toată numai spirale și vîrtejuri.

— Uite, asta e noua gamă...

Suze și-a făcut o carieră din designul de rame pentru fotografii, care se vînd în toată țara, iar anul trecut și-a diversificat producția, lansîndu-se și pe piața albumelor fotografice, a hîrtiei de împachetat și a cutiilor pentru cadouri.

— Toate pornesc de la forme de scoici, zice mîndră. Îți place?

— Foarte mult! zic, atingînd spiralele cu degetul. De unde ți-a venit ideea?

— De la Tarkie, ai să rîzi! Într-o zi ieșiserăm la o plimbare și mi-a zis cum colecționa el scoici cînd era mic, și mi-a vorbit despre toate formele minunate din natură... și atunci m-a lovit inspirația!

Mă uit la chipul ei fericit și am brusc în fața ochilor imaginea ei plimbîndu-se cu Tarquin printre mlaștinile răscolite de vînt, în pulovere Aran de la Scotch House.

— Suze, o să fii foarte fericită cu Tarquin, zic din adîncul inimii.

— Crezi? Se îmbujorează de plăcere. Pe bune?

— Absolut. Uită-te și tu la tine! Pur și simplu strălucești!

Ceea ce e perfect adevărat. Nu remarcasem pînă acum, dar pare complet altă Suze. Are același nas delicat și aceiași pometi înalți, dar parcă s-a

mai rotunjit la față, parcă e mai delicată ca niciodată. Și e tot subțire ca întotdeauna, dar parcă s-a mai împlinit cumva... aproape că...

Privirea îmi alunecă asupra corpului ei și se oprește brusc.

Ia stai așa.

Nu. Categoric nu...

Nu se poate.

— Suze?

— Suze, nu cumva... Înghit în sec. Nu cumva... ești însărcinată?

— Nu! răspunde cu indignare. Normal că nu! De unde și pînă unde ți-a venit o asemenea...

Întîlnindu-mi privirea, tace și ridică din umeri.

— Of, bine, bine, da, sînt. De unde ți-ai dat seama?

— Cum mi-am dat seama? De la... Faptul că chiar așa arăți, ca o femeie însărcinată.

— Nu-i adevărat! Nimeni altcineva n-a observat nimic.

— Nu fi așa de sigură. Se vede de la o poștă!

— Ba nu se vede nimic! Își strînge burta și se privește în oglindă. Vezi? Și, dacă îmi pun și corsetul Rigby and Peller...

Nu mă pot obișnui cu ideea. Suze e gravidă!

— Deci, e secret? Nu știu nici măcar ai tăi?

— O, nu! Nu știe nimeni. Nici măcar Tarkie. Se strîmbă. Nu crezi că-i cam de prost gust să fii însărcinată la nuntă? M-am gîndit să zic că l-am conceput în luna de miere.

— Dar trebuie să fii deja în vreo trei luni.

— Patru. O să se nască la începutul lui iunie.

Mă uit la ea siderată.

— Și cum naiba o să zici că l-ai conceput în luna de miere?

— Păi... Se gîndește o clipă. O să spun că s-a născut prematur.

— Cu patru luni?

— N-o să stea nimeni să-mi țină socoteala! Știi foarte bine ce aerieni sînt ai mei.

Ceea ce e perfect adevărat. O dată au venit la internatul la care era Suze să o ia, la sfîrșitul trimestrului – ceea ce ar fi fost în regulă, dacă ea nu s-ar fi mutat din internatul respectiv de vreo doi ani.

— Și Tarquin?

— Ei, cred că el nici habar n-are cît durează de fapt, spune Suze foarte liniștită. El e obișnuit cu oile, și la ele durează cinci luni. O să-i spun că și la oameni e la fel. Își ia iar peria. O dată i-am spus că fetele trebuie să mănînce ciocolată de două ori pe zi, altfel leșină, și m-a crezut.

Suze are dreptate, cel puțin dintr-un punct de vedere. Odată ce se strînge cu corsetul, nu se mai vede nici o umflătură. De fapt, cum stăm așa amîndouă în fața mesei ei de toaletă în dimineața nunții, rîzînd încîntate una la alta, pare chiar mai slabă decît mine, ceea ce e destul de nedrept.

Am petrecut două zile extraordinare împreună, relaxîndu-ne, uitîndu-ne la casete video vechi și mîncînd KitKat. (Suze mănîncă pentru doi, iar eu am nevoie de energie după zborul transatlantic.) Luke și-a adus de lucru cu el și a stat cea mai mare parte a timpului în bibliotecă – dar, o dată în viață, asta nu m-a deranjat. E atît de bine să pot sta și eu un pic cu Suze. Știu totul despre apartamentul pe care Tarquin și ea și-l cumpără la Londra, și am văzut poze cu hotelul ăla superb din Antigua unde o să se ducă în luna de miere, și am probat deja majoritatea hainelor noi din șifonierul ei.

În jurul casei e o activitate frenetică; în fiecare clipă apare cîte un florar, cineva de la

aprovizionare sau cîte o rudă. Partea stranie e că nimeni nu pare deloc stresat de asta. Mama lui Suze a fost plecată la vînătoare în ambele zile de cînd mă aflu aici, iar tatăl ei a stat tot timpul la el în birou. Doamna Gearing, menajera, este cea care a organizat totul în cort, toate aranjamentele florale, de fapt tot – și pare extrem de relaxată. Cînd am întrebat-o pe Suze despre asta, s-a mulțumit să ridice din umeri și să zică:

— Cred că pur și simplu sîntem obișnuiți să dăm petreceri cu mult fast.

Aseară a fost o petrecere grandioasă cu băuturi, pentru puhoiul de rubedenii de-ale lui Suze și Tarquin care au venit din Scoția, și credeam că măcar atunci vor vorbi cu toții despre nuntă. Dar, de fiecare dată cînd încercam să aduc vorba de flori sau despre cît de romantic e totul, n-am obținut drept reacție decît priviri goale. Abia în clipa în care Suze a menționat că Tarquin o să-i cumpere drept cadou de nuntă un cal s-au însuflețit cu toții și au început să vorbească despre crescătorii pe care îi cunosc, despre caii pe care și i-au cumpărat, și cum un bun prieten de-al lor are o murgă tînără splendidă, care s-ar putea să-i placă mult lui Suze.

Pe cinstite acuma. Nimeni nu s-a obosit măcar să mă întrebe cum e rochia mea.

Oricum, nu-mi pasă, fiindcă arată trăsnet. Amîndouă arătăm trăsnet. Am fost fardate de același make-up artist nemaipomenit, și avem părul strîns la spate în cocuri măiestre. Fotograful ne-a făcut niște poze „naturaliste", cu mine încheindu-i rochia lui Suze (ne-a pus s-o facem de trei ori, de mă dureau brațele cînd am terminat). Iar acum Suze îhmhîie și aaahăie încercînd să aleagă din vreo șase tiare ale familiei, în timp ce eu beau șampanie. Doar ca să scap de trac.

— Dar mama ta? o întreabă coafeza pe Suze, aranjîndu-i cîteva şuviţe blonde în jurul feţei. Nu vrea s-o usuc cu foehnul?

— Nu prea cred, zice Suze, strîmbîndu-se. Nu prea e cu chestiile astea.

— Cu ce se îmbracă? o întreb.

— Dumnezeu ştie, spune Suze. Cu primul lucru care-i cade sub ochi, probabil.

Îmi întîlneşte privirea şi eu îmi iau un aer plin de compasiune. Aseară, mama ei a coborît la petrecere îmbrăcată cu o fustă tiroleză şi cu un pulover de lînă cu model, de care avea prinsă o broşă uriaşă cu diamant. Cît despre mama lui Tarquin, ce să mai zic – ea era şi mai şi. Nu ştiu, sincer, de unde o fi reuşit Suze să moştenească simţul ăsta al stilului pe care îl are.

— Bex, crezi că poţi tu să te duci la ea şi să ai grijă să nu-mi apară aici cu cine ştie ce rochie de grădinărit hidoasă? zice Suze. Pe tine o să te asculte. Sînt sigură.

— Păi... OK, spun cu îndoială în glas. O să încerc.

În clipa în care ies din cameră, îl văd pe Luke apărînd în hol, în costumul de zi.

— Eşti foarte frumoasă, spune cu un zîmbet.

— Nu-i aşa? Fac o piruetă. E o rochie superbă, nu? Şi îmi vine atît de bine...

— Eu nu vorbeam de rochie, spune Luke. Ochii lui îi întîlnesc pe ai mei cu o strălucire cu subînţeles şi mă trece un fior de încîntare. Suze e îmbrăcată? adaugă el. Voiam să-i urez toate cele bune.

— A, da, zic. Intră. Hei, Luke, n-o să ghiceşti niciodată.

De două zile mor să-i spun lui Luke despre copilul lui Suze, iar acum cuvintele îmi zboară de pe buze înainte de a le putea opri.

— Ce?

— O să... O, Doamne, nu pot să-i spun, pur și simplu nu pot. Suze m-ar omorî. O să... aibă cea mai frumoasă rochie de mireasă pe care ai văzut-o vreodată, închei penibil.

— Foarte bine, zice Luke, aruncîndu-mi o privire mirată. Ce surpriză! Ei, păi am să intru doar un pic să schimb două cuvinte cu ea. Ne vedem mai tîrziu.

Pornesc prudentă spre dormitorul mamei lui Suze și bat încet la ușă.

— Daaa? tună o voce drept răspuns, și ușa e deschisă larg de către Caroline, mama lui Suze. Are peste un metru optzeci și picioare lungi și zdravene, părul alb strîns într-un coc și o față bătută de vînt, care se încrețește într-un surîs în clipa în care mă vede.

— Rebecca! strigă ea, după care se uită la ceas. Nu e încă ora, nu?

— Nu încă! Îi zîmbesc frumos și-mi trec privirea peste vestimentația ei, compusă dintr-un tricou vechi bleumarin, cu mînecă lungă, pantaloni de călărie și cizme asortate. Are un corp senzațional pentru vîrsta ei. Nu e de mirare că Suze e atît de subțirică. Mă uit în jurul meu, dar nu văd nici urmă de nimic care să semene a port-manteau care ascunde vreo rochie sau a cutie de pălării.

— Deci, ăă... Caroline... Mă întrebam cu ce te îmbraci azi. Ca mamă a miresei!

— Mamă a miresei? Se uită la mine ușor șocată. Dumnezeule mare, ai dreptate. Nu m-am gîndit în felul ăsta.

— Așa! Deci, nu... ți-ai pregătit nimic mai special de îmbrăcat?

— E cam devreme să mă-mbrac de pe acum, nu crezi? zice Caroline. O să-mi trag ceva pe mine înainte să plecăm.

— Ce-ai zice să te ajut să-ți alegi ținuta? zic ferm, și mă duc țintă spre șifonier. Deschid larg ușile acestuia, pregătindu-mă pentru un șoc – și rămîn cu gura căscată de uimire.

Nu-mi vine să cred. E cea mai extraordinară colecție de îmbrăcăminte pe care am văzut-o în viața mea. Costume de călărie, rochii de bal, croieli din anii '30 se luptă pentru spațiu cu sariuri indiene, ponchouri mexicane... și o expoziție incredibilă de bijuterii tribale.

— Doamne, cum pot să fie hainele astea! spun, cu respirația întretăiată.

— Știu. Caroline se uită la ele cu condescendență. O groază de prostii și vechituri.

— Prostii și vechituri? Dumnezeule, dacă găsești așa ceva la un magazin de fițe din New York... Scot o haină bleu de satin, tivită cu panglică. E fenomenală.

— Îți place? spune Caroline, surprinsă. Ți-o fac cadou.

— Nu se poate!

— Fata mea, mie nu-mi trebuie.

— Dar sigur are o valoare sentimentală... vreau să zic, e o amintire care...

— Amintirile mele sînt aici. Își dă una ușor cu palma în cap. Nu acolo.

Scanează cu privirea melanjul de haine, apoi culege o bucățică de os prinsă pe un șnur de piele.

— Ăsta da, ăsta înseamnă ceva.

— Ăsta? zic, încercînd să-mi iau un aer entuziast. Păi, e...

— L-am primit de la un șef de trib Masai acum foarte mulți ani. Plecaserăm în zori după o turmă de elefanți, cînd o căpetenie ne-a făcut semn cu steagul să ne oprim. O femeie din tribul lor avea febră mare, după naștere. I-am ajutat să îi scadă temperatura, și tribul ne-a cinstit,

oferindu-ne daruri. Ai fost vreodată la Masai Mara, Rebecca?

— Ăă... nu. N-am fost niciodată la...

— Și asta e foarte drăguță. Ia o poșetuță brodată. Am cumpărat-o dintr-o piață din Konia. Am luat-o la schimb cu ultimul meu pachet de țigări, înainte de a ne aventura pe piscul Nemrut Dagi. Ai fost vreodată în Turcia?

— Nu, nici acolo n-am fost, zic, simțindu-mă ușor penibil.

Dumnezeule, cît de neplimbată prin lume sînt. Mă căznesc să-mi amintesc de un loc în care am fost, cu care să o dau gata – dar nu prea am cu ce să o epatez. Am fost de cîteva ori în Franța, în Spania, în Creta... și cam atît. De ce n-am fost niciodată în nici un loc mai palpitant? De ce n-am făcut, de pildă, turul Mongoliei?

Dacă stau să mă gîndesc, am vrut o dată să mă duc în Thailanda. Dar, pînă la urmă, m-am hotărît să plec în Franța și să cheltuiesc banii economisiți pe o geantă Lulu Guinness.

— N-am călătorit chiar atît de mult, recunosc fără prea mare tragere de inimă.

— Ei, ar trebui s-o faci, fată dragă! tună Caroline. Trebuie să-ți extinzi orizontul cunoașterii. Să înveți despre viață de la oameni adevărați. Una dintre cele mai dragi prietene ale mele este o țărancă din Bolivia. O ajut să-și macine porumbul, pe cîmpurile din Llanos.

— Uau.

Un cesuleț de pe polița șemineului bate de jumătate de oră și îmi dau brusc seama că așa nu ajungem nicăieri.

— Deci, spune-mi... ai vreo idee cu ce te îmbraci la nuntă?

— Cu ceva călduros și colorat, zice Caroline, luînd un poncho gros, roșu cu galben.

— Îhmm... Nu sînt așa de sigură că ar fi extrem de adecvat... Scotocesc printre jachete și rochii și, deodată, zăresc o fulgurare de mătase de culoarea caisei. Ooo! Ce frumos. Mă chinui s-o trag afară și... nu-mi vine să cred. E de la Balenciaga.

— Cu asta am plecat în luna de miere, zice Caroline, amintindu-și. Am mers cu Orient Expresul pînă la Veneția, apoi am explorat peșterile din Postojna. Cunoști regiunea?

— Trebuie neapărat să te îmbraci cu ea! zic, cu vocea ascuțită de încîntare. O să fii mortală cu ea! Și e atît de romantic – să porți hainele cu care ai plecat în luna de miere!

— Cred că ai dreptate, o să fie destul de amuzant. O pune pe lîngă ea, cu mîini roșii, bătute de vreme, a căror vedere îmi strînge inima, de fiecare dată. Cred că îmi mai vine, ce crezi? Stai așa, trebuie să fie și o pălărie pe aici pe undeva.... Lasă compleul jos și începe să scotocească printr-un raft.

— Cred că... ești foarte fericită că Suze se mărită, zic, ridicînd o oglindă de mînă emailată și uitîndu-mă la ea.

— Tarquin e un scump. Se răsucește pe călcîie și se bate ușor peste nasul vag coroiat cu palma. Și, în plus, e foarte bine dotat.

Perfect adevărat. Tarquin e pe locul cincisprezece în topul celor mai bogate persoane din țară, sau pe acolo. Dar mă surprinde faptul că subiectul e adus în discuție tocmai de mama lui Suze.

— Da, așa e... spun. Deși cred că Suze s-ar descurca foarte bine mersi și fără dota lui...

— Dar cine a zis ceva de bani? Îmi surîde cu subînțeles și, brusc, îmi dau seama ce vrea să zică.

— A! Simt că obrajii mi se colorează cu viteza fulgerului. A! Am înțeles!

— Toți bărbații din familia Cleath-Stuart sînt așa. Sînt faimoși pentru asta. N-a existat nici un divorț în familia noastră, adaugă, trîntindu-și o pălărie verde de fetru în vîrful capului.

O, Doamne. De-acuma am să-l privesc pe Tarquin cu alți ochi.

Îmi ia ceva timp pînă o conving pe Caroline să renunțe la pălăria verde de fetru și să-și pună alta, neagră șic, cloche. În drum spre camera lui Suze, aud niște glasuri familiare venind din hol, de jos.

— Toată lumea știe asta. Febra aftoasă a fost cauzată de porumbeii călători.

— Ei, aș, de porumbei! Adică vrei să-mi spui că epidemia aia uriașă, care a șters de pe fața pămîntului cirezi întregi de vite din toată Europa, a fost provocată de o mînă de porumbei amărîți?

— Amărîți? Graham, ăștia sînt otravă curată!

Mami și tati! Cobor în grabă ținîndu-mă de balustradă și iată-i, în picioare lîngă șemineu. Tati e în costum de zi, cu un joben sub braț, iar mami e îmbrăcată cu un sacou bleumarin, o fustă înflorată și pantofi roșu aprins, care nu sînt chiar același roșu cu pălăria.

— Mami!

— Becky!

— Mami! Tati! Cobor în fugă și-i îmbrățișez pe amîndoi odată, inspirînd cu nesaț parfumul familiar de talc Yardley's și de tweed.

Călătoria asta mă emoționează din ce în ce mai tare, cu fiecare clipă care trece. Nu mi-am văzut părinții de cînd au venit la mine în vizită la New York, în urmă cu patru luni. Și chiar și atunci n-am stat împreună decît trei zile, pentru că dup-aia ei au plecat în Florida la Everglades.

— Ce bine arăți, mami! Ți-ai făcut ceva la păr?

— Mi-a făcut Maureen niște șuvițe, zice ea, încîntată. Și azi-dimineață am trecut un pic pe la Janice, ca să mă fardeze. Știi, s-a apucat de un curs de machiaj profesionist. E expertă în toată regula!

— Se... vede! reușesc să îngaim, uitîndu-mă cu groază la blush-ul țipător, în două nuanțe, aplicat pe obrajii mamei. Poate reușesc cumva să i-l șterg accidental cu intenție.

— Și... e și Luke cu tine? zice mama, privind în jur cu ochi strălucitori, ca o veveriță care se uită după o nucă.

— Pe undeva pe aici, spun, iar mami și tati schimbă priviri între ei.

— Dar e aici, da? Mami rîde ușor forțat. Ați venit cu același avion, nu?

— Mami, fii fără grijă. E la datorie. Pe cuvîntul meu.

Mama tot nu pare convinsă – și, sincer, n-o pot condamna pentru asta. Adevărul e că la ultima nuntă la care am participat a fost povestea aia stupidă cu Luke care n-a apărut, și eu am fost disperată și am recurs la... ăă...

Ei. A fost o minciunică mică de tot și nevinovată. Pe bune, chiar putea să fie acolo, undeva în mulțime. Și, dacă n-ar fi fost fotografia aia idioată de grup, nimeni n-ar fi știut niciodată că nu venise.

— Doamnă Bloomwood! Bună ziua!

Iată-l pe Luke, apropiindu-se cu pași mari de ușă. Slavă Cerului!

— Luke! Mami scoate un tril ușurat de rîsete în cascadă. Ai venit și tu! Graham, a venit și Luke!

— Normal că a venit și el! zice tata, dîndu-și ochii peste cap. Unde să fie, dacă nu aici? Pe lună?

— Ce mai faceți, doamnă Bloomwood? zice Luke zîmbitor și o sărută pe obraz.

— Luke, te rog să-mi spui Jane. Ți-am mai spus.

Mama e trandafirie de fericire, și se ține de brațul lui Luke de parcă i-ar fi teamă ca el să nu dispară într-un nor de fum. El îmi surîde scurt, iar eu îi răspund fericită cu un zîmbet. Am așteptat ziua asta atîta timp și uite că, în fine, a venit. Parcă ar fi Crăciunul. De fapt, e mai bine decît de Crăciun. Prin ușa deschisă de la intrare se văd invitații trecînd pe pietrișul acoperit de zăpadă, în costume de zi și pălării elegante. În depărtare, clopotele de la biserică încep să bată și e o atmosferă plină de freamăt și nerăbdare.

— Și unde e mireasa noastră? spune tati.

— Aici sînt, se aude glasul lui Suze. Ridicăm privirile cu toții – și iat-o, plutind pe scări, și ținînd strîns la piept un buchet fabulos de trandafiri și iederă.

— Vai, Suzie, zice mami, ducîndu-și mîna la gură. Vai, ce rochie frumoasă! Vai... Becky! O să fiți...

Se întoarce spre mine cu o privire extrem de duioasă și, pentru prima dată, pare să-mi observe cu adevărat rochia.

— Becky... tu așa te îmbraci? O să-ngheți!

— Ba nu. Biserica o să fie încălzită.

— E frumoasă, nu? zice Suze. Foarte deosebită.

— Ce deosebită? Nu vezi că-i un tricou? Mă apucă nemulțumită de mînecă. Și cu franjurii ăștia ce e? Ia uite, nici măcar nu e finisată ca lumea!

— Așa e modelul, îi explic. E unicat.

— Unicat? Păi nu trebuie să ai rochia la fel cu celelalte domnișoare de onoare?

— Nu mai sînt alte domnișoare de onoare, îi explică Suze. Singura persoană pe care aș fi vrut

s-o rog e sora lui Tarquin, Fenny. Dar mi-a zis că dacă mai e o dată domnișoară de onoare, n-o să se mai mărite în veci. Știți ce se spune: „De trei ori domnișoară de onoare..." Iar ea, săraca, a fost de vreo nouăștrei de ori pînă acum! Și a pus ochii pe un tip care lucrează în City, așa că nu vrea să rîște.

Urmează o tăcere scurtă. Văd că mintea mamei procesează la greu. O, Doamne, te rog, să nu...

— Becky, scumpa mea, tu de cîte ori ai fost domnișoară de onoare? zice, puțin prea firesc. Parcă, la nunta unchiului Malcolm cu mătușa Sylvia... și cam atît, nu?

— Și la Ruthie și la Paul, îi amintesc.

— Ei, atunci n-ai fost domnișoară de onoare, zice mami imediat. Ai fost... fata cu florile. Așa că, dacă punem și nunta de acum, ai fost de două ori. Da, de două ori.

— Te-ai prins, Luke? face tata amuzat la culme. De două ori.

Doamne Dumnezeule, ce vor, să mă omoare cu zile?

— Ei, oricum, zic, încercînd să găsesc alt subiect de conversație. Deci... ăă...

— Oricum, Becky cel puțin zece ani de acum încolo nu trebuie să-și facă griji pentru asta, spune Luke în treacăt.

— Poftim? Mami se îmbățoșează brusc și ne săgetează cu privirea, întîi pe Luke, apoi pe mine, apoi din nou pe Luke. Cum adică?

— Becky vrea să mai aștepte cel puțin zece ani pînă se mărită, spune Luke. Nu-i așa, Becky?

Se lasă o tăcere împietrită, iar eu simt că-mi ia foc fața.

— Îhm... Îmi dreg glasul și surîd nonșalant. E... corect.

— Serios? face Suze, holbîndu-se la mine. N-am știut asta. De ce?

— Ca să pot să... îhm... îmi explorez întregul potențial, murmur, neîndrăznind să mă uit la mama. Și... să ajung să mă cunosc pe mine, cea adevărată.

— Să te cunoști pe tine, cea adevărată? Vocea mamei a devenit de-a dreptul stridentă. Și de ce ai nevoie de zece ani pentru asta? Îți spun eu tot ce vrei să știi, în cinci minute!

— Bine, Bex, dar cîți ani o să ai peste zece ani? întreabă Suze, încruntată.

— N-o să am nevoie chiar de zece ani, spun, ușor iritată. Poate că... o să-mi ajungă și opt.

— Opt? Mami pare că mai are puțin și izbucnește în lacrimi.

— Luke, spune Suze, extrem de tulburată. Tu știai de asta?

— Am discutat chiar alaltăieri, spune Luke, cu un zîmbet lejer.

— Dar nu înțeleg, insistă ea. Nu crezi că e...

— Timpul să mergem? o întrerupe Luke. Ai dreptate. Cred că trebuie s-o luăm din loc. Știi că e două fără cinci?

— Cinci minute? Suze pare de-a dreptul înspăimîntată. Pe bune? Dar nu sînt gata! Bex, unde-ți sînt florile?

— Ăă... în camera ta, cred. Parcă acolo le-am pus...

— Și ce mai stai, du-te după ele! Și tati unde s-a dus? La naiba, am chef de o țigară...

— Suze, n-ai voie să fumezi! zic îngrozită. Nu e bine pentru... Mă opresc exact la timp.

— Că poți să dai scrum pe rochie? sugerează Luke, foarte săritor.

— Da. Și... să ți-o arzi cu țigara.

Cînd ajung înapoi în hol, după ce mi-am recuperat florile din dormitorul lui Suze și mi-am împrospătat rujul, îl găsesc pe Luke singur.

— Părinții tăi au plecat deja, spune. Suze zice să mergem și noi, iar ea va veni cu tatăl ei cu trăsura. Și ți-am găsit o haină, adaugă, punîndu-mi pe umeri un cojocel. Mama ta are dreptate, nu poți să mergi așa.

— OK, sînt de acord fără prea mare tragere de inimă. Dar o dau jos la biserică.

— Apropo, știi că ți s-a cam desfăcut rochia la spate? zice, ajutîndu-mă să-mi pun haina.

— Serios? Îl privesc cu spaimă. Cum arată?

— Foarte bine. La colțul gurii i se formează un surîs. Dar poate ar fi bine să faci rost de un ac de siguranță după slujbă.

— Să-l ia naiba pe Danny! clatin eu din cap. Știam eu că trebuia să-mi iau rochia de la Donna Karan.

Pornim pe pietriș, spre drumul acoperit cu foaie de cort, în aerul nemișcat și liniștit, și un soare apos se chinuie să iasă printre nori. Dangătele de clopot s-au stins într-unul singur, mai calm, și nu mai e nimeni în jur în afara unui chelner cu treabă. Toți ceilalți sînt probabil deja în biserică.

— Scuze dacă am adus în discuție un subiect sensibil, zice Luke în timp ce ne îndreptăm spre biserică.

— Sensibil? Ridic din sprînceană. A, ce, chestia aia? Nu e deloc un subiect sensibil!

— Mama ta părea cam afectată de veste...

— Mami? Pe bune, nu e afectată absolut deloc. De fapt... glumea!

— Glumea?

— Da! zic, ușor sfidătoare. Glumea.

— Înțeleg. Luke mă ia de braț în clipa în care mă împiedic ușor de pietrișul care pare pudrat cu nucă de cocos. Deci, ești în continuare la fel de hotărîtă să aștepți opt ani înainte de a te mărita.

— Categoric, încuviinţez din cap. Cel puţin opt ani.

Ne continuăm drumul în tăcere. În depărtare, auzim copite de cai pe pietriş, ceea ce înseamnă că trăsura lui Suze se pregăteşte să pornească.

— Bine, să zicem vreo şase ani, adaug în treacăt. Sau... cinci. Depinde.

Se lasă iar tăcerea, întreruptă doar de sunetul ritmic şi liniştitor al paşilor noştri. E o încordare foarte ciudată între noi, şi nu îndrăznesc să mă uit la Luke. Îmi dreg glasul şi-mi frec nasul, încercînd să mă gîndesc la un comentariu despre vreme.

Ajungem la poarta bisericii şi Luke se întoarce să se uite la mine – iar expresia lui caustică obişnuită i-a dispărut de pe chip.

— Serios, Becky, spune. Chiar vrei să aştepţi cinci ani?

— Nu... ştiu, zic, încurcată. Tu ce părere ai?

Urmează un moment de tăcere încordată, şi inima începe să-mi bubuie.

O, Doamne. O, Doamne. Poate că o să... Poate că are de gînd să...

— A! Domnişoara de onoare! Vicarul vine în întîmpinarea noastră uşor agitat şi Luke şi cu mine tresărim. Pregătită să porniţi spre altar?

— Ăă... cred că da, spun, conştientă de privirea lui Luke fixată asupra mea. Da.

— Foarte bine! Haideţi înăuntru! îi spune vicarul lui Luke. Doar nu vreţi să scăpaţi momentul!

— Nu, spune el, după un moment de tăcere. Nu, în nici un caz nu vreau asta.

Mă sărută scurt pe umăr şi intră fără să mai adauge vreun cuvînt, iar eu mă uit în urma lui, încă total confuză.

Mi s-a părut mie, sau tocmai am vorbit despre... adică, a vrut de fapt să spună...

Apoi se aude sunet de copite, și reveria mea ia sfîrșit brusc. Mă întorc și văd trăsura lui Suze apropiindu-se pe drum, ca dintr-o poveste. Vălul îi flutură în vînt, și ea zîmbește radioasă spre cîteva persoane care s-au oprit să privească, și n-am văzut-o niciodată atît de frumoasă.

Sinceră să fiu, n-aveam nici cea mai mică intenție să plîng. De fapt, chiar mă și gîndisem și cum să fac ca să reușesc, și anume să recit alfabetul invers, cu accent franțuzesc. Dar, chiar din momentul în care am ajutat-o pe Suze să-și îndrepte trena, am simțit că mi se umezesc ochii. Și cînd muzica de orgă începe maiestuoasă și pășim încet în biserica în care nu mai ai loc să arunci un ac, sînt nevoită să-mi trag nasul la fiecare două note. Suze îl ține strîns pe tatăl ei de braț, iar trena îi plutește pe dalele vechi. Eu vin în urma ei, încercînd să nu fac zgomot cu tocurile și sperînd că nimeni nu va observa că mi se deșiră rochia.

Ajungem la altar – și acolo ne așteaptă Tarquin, cu cavalerul de onoare. E la fel de înalt și de slăbănog ca întotdeauna, și chipul lui continuă să-mi amintească de o hermelină, dar trebuie să recunosc că e o adevărată apariție, cu sporranul la brîu și cu kiltul. Și se uită la Suze cu atîta dragoste și cu atîta admirație, că simt că iar începe să mă mănînce nasul. El se întoarce ușor, îmi surprinde privirea și îmi zîmbește ușor stresat – iar eu îi răspund cu un mic surîs jenat. Sinceră să fiu, n-am să mai pot niciodată să mă uit la el de acum încolo fără să-mi amintesc ce a spus Caroline.

Vicarul își începe discursul cu „iubiți credincioși", și eu simt că încep să mă relaxez de plăcere.

O să savurez fiecare cuvințel, pe care-l știu deja pe dinafară. E ca atunci cînd te uiți la începutul unui film preferat, numai că de data asta cei mai buni prieteni ai mei joacă rolurile principale.

— Susan, iei în căsătorie pe acest bărbat, să fie soțul tău legiuit?

Vicarul are sprîncene uriașe, ca niște tufe, pe care le ridică la fiecare întrebare, de parcă i-ar fi teamă ca nu cumva răspunsul să fie „nu".

— O să-l iubești, să-i porți de grijă, să-l respecți și să-l ții lîngă tine, sănătos sau bolnav? Și, uitînd de toți ceilalți, te juruiești să fii numai a lui, atîta cît veți trăi?

Urmează o pauză, apoi Suze spune „Da", cu o voce clară ca un clopot.

Ce păcat că domnișoarele de onoare nu trebuie să zică nimic. Nu trebuie să fie mare lucru. Doar un „da" scurt sau un „vreau".

Cînd ajungem la partea în care Suze și Tarquin trebuie să-și împreuneze mîinile, Suze îmi dă buchetul ei, iar eu profit de ocazie ca să mă întorc și să arunc o privire rapidă adunării. Locul e ticsit la maximum, sînt și oameni care nu au loc să se așeze. Sînt foarte mulți bărbați viguroși cu kilturi și foarte multe femei cu sacouri de catifea, Fenny e însoțită de toată liota ei de prieteni din Londra, și toți se pare că au pălării Philip Treacy. Și uite-o și pe mami lipită de tati, cu o batistă la ochi. Ridică privirea și mă vede, iar eu îi zîmbesc – însă ea se mulțumește să ofteze și mai tare.

Mă întorc exact cînd Suze și Tarquin îngenunchează, iar vicarul declamă sever: „Cei pe care Domnul i-a unit, nimeni să nu-i despartă".

O privesc pe Suze uitîndu-se radioasă la Tarquin. E topită de dragul lui. E a lui acum. Și, spre uimirea mea, mă simt brusc golită pe dinăuntru. Suze s-a măritat. Totul s-a schimbat.

Am plecat la New York în urmă cu un an şi am savurat fiecare clipă. Normal că da. Însă în subconştient, în străfundurile minţii mele, îmi dau seama, a existat mereu ideea că, în caz de ceva, pot oricînd să mă întorc în Fulham şi să-mi reiau vechea viaţă, împreună cu Suze. Şi acum... nu se mai poate.

Suze nu mai are nevoie de mine. Are pe altcineva, care va fi mereu pe primul loc în viaţa ei. Mă uit cum vicarul îi atinge cu mîna pe cap pe Suze şi pe Tarquin, pentru a le da binecuvîntarea – şi mi se pune un nod în gît la amintirea vremurilor pe care le-am petrecut amîndouă. Îmi amintesc cînd am făcut curry-ul ăla absolut oribil, ca să fac economie, iar ea a ţinut-o sus şi tare că e excelent, deşi i se urcase tot sîngele în cap de cît era de iute. Îmi amintesc cînd a încercat să-l seducă pe managerul meu de cont, ca să-l facă să-mi aprobe o extensie la depăşirea de cont. Ori de cîte ori am intrat în vreo belea, ea m-a sprijinit din toate puterile.

Iar acum totul s-a sfîrşit.

Brusc, simt o nevoie imperioasă de puţină alinare. Mă întorc şi scanez rapid şirurile de invitaţi, în căutarea lui Luke. Preţ de cîteva clipe, nu reuşesc să-l localizez şi, deşi fac eforturi să-mi menţin zîmbetul pe faţă, simt că mă năpădeşte o panică ridicolă, precum cea pe care o simte un copil cînd îşi dă seama că n-a venit nimeni să-l ia de la şcoală; că toţi ceilalţi copii au fost recuperaţi, în afara lui.

Pînă cînd, deodată, îl văd. Stă în picioare undeva mai în spate, după un stîlp, înalt, brunet şi solid, şi ochii lui sînt fixaţi asupra mea. Se uită la mine şi numai la mine. Şi, cînd îi întîlnesc privirea, mă liniştesc. Am fost recuperată şi eu; e OK.

Ieşim în curtea bisericii, însoţiţi de dangătele clopotelor şi o mulţime de oameni care s-au adunat pe şosea încep să ovaţioneze.

— Felicitări! ţip, îmbrăţişînd-o strîns pe Suze. Şi ţie, Tarquin!

Mereu am fost cam stîngace în preajma lui Tarquin. Însă acum, cînd îl văd cu Suze – însurat cu ea – stîngăcia începe să-mi dispară.

— Ştiu că o să fiţi foarte fericiţi, zic cu căldură, şi îl sărut pe obraz, şi izbucnim în rîs la unison în clipa în care cineva aruncă în noi cu confetti. Invitaţii se preling din biserică, asemenea unor bomboane care se revarsă dintr-un borcan, vorbind, rîzînd şi strigîndu-se pe nume, cu glasuri încrezătoare. Se înghesuie cu toţii în jurul lui Suze şi al lui Tarquin, sărutîndu-i, îmbrăţişîndu-i şi strîngîndu-le mîinile, şi eu mă îndepărtez puţin, întrebîndu-mă pe unde o fi Luke.

Curtea bisericii e înţesată de oameni, şi nu mă pot opri să nu mă holbez la unele dintre rudele lui Suze. Bunica ei iese din biserică foarte încet, cu un aer regal şi un baston în mînă, şi e urmată de un tînăr foarte îndatoritor, în costum de zi. O fată subţirică şi palidă, cu ochii imenşi, are pe cap o pălărie neagră uriaşă, un mops în braţe şi fumează ţigară de la ţigară. Lîngă poarta bisericii se află o armată de fraţi aproape identici, îmbrăcaţi în kilt, şi îmi aduc aminte ce mi-a povestit Suze, că mătuşa ei a avut şase băieţi înainte de a reuşi să aibă o pereche de gemene.

— Poftim. Pune-ţi asta pe tine, aud deodată vocea lui Luke în urechea mea. Mă răsucesc pe călcîie şi îl văd ţinîndu-mi cojocelul. Cred c-ai îngheţat.

— Nu-ţi face griji. Mi-e foarte bine!

— Becky, afară e zăpadă, zice Luke ferm şi îmi aranjează haina pe umeri. O nuntă foarte frumoasă, adaugă.

— Da. Mă uit la el atentă, întrebîndu-mă cum să fac ca să aduc cumva conversaţia în punctul unde rămăsesem înainte de slujbă.

Însă Luke se uită la Suze şi Tarquin, care acum sînt fotografiaţi sub un stejar. Suze arată absolut radioasă, dar Tarquin pare că aici sau în faţa plutonului de execuţie e cam acelaşi lucru pentru el.

— E un tip foarte de treabă, zice Luke, arătînd spre Tarquin. Un pic cam ciudat, dar drăguţ.

— Da. Este. Luke...

— Vreţi un pahar cu whisky fierbinte? ne întrerupe un chelner. Sau, poate, şampanie?

— Whisky fierbinte, spun recunoscătoare. Mersi. Iau cîteva înghiţituri şi închid ochii, lăsînd căldura să mi se răspîndească în tot corpul. Ce bine ar fi să ajungă şi la picioarele mele, care, sinceră să fiu, mi-au îngheţat bocnă.

— Domnişoara de onoare! ţipă Suze brusc. Unde-i Bex? Hai la poză.

Deschid ochii.

— Aici! strig, dîndu-mi cojocul jos de pe umeri. Luke, ţine-mi şi mie paharul, te rog...

Mă grăbesc prin mulţime şi mă alătur lui Suze şi lui Tarquin. Şi, destul de ciudat, acum că toţi oamenii ăştia se uită la mine, nu-mi mai e deloc frig. Zîmbesc cu cel mai radios zîmbet de care sînt în stare, îmi ţin florile cît pot de frumos, o iau pe Suze de braţ în clipa în care fotograful îmi spune să fac asta şi, între cadre, le fac cu mîna lui mami şi lui tati, care şi-au croit cu greu loc pînă în faţa mulţimii.

— O să plecăm curînd spre casă, zice doamna Gearing, venind să o sărute pe Suze. Oamenilor le e cam frig. Tu poţi să stai să termini cu pozele.

— OK, zice Suze. Vreau neapărat să fac cîteva poze numai cu mine şi cu Bex.

— O idee foarte bună! sare Tarquin imediat și pleacă, vizibil ușurat, să vorbească cu taică-său, care e leit Tarquin, dar cu patruzeci de ani mai în vîrstă.

Fotograful ne face, mie și lui Suze, cîteva poze în care ne zîmbim larg una alteia, după care se oprește să-și shimbe filmul din aparat. Suze acceptă un pahar de whisky de la un chelner, iar eu îmi duc pe șest mîna la spate ca să văd exact cît de tare mi s-a deșirat rochia.

— Bex, aud o voce lîngă mine. Mă uit de unde vine și o văd pe Suze privindu-mă intens. E atît de aproape, încît îi văd fiecare particulă de sclipici din farduI de pleoape. Vreau să te întreb ceva. Nu vrei cu adevărat să aștepți zece ani pînă te măriți, nu?

— Păi... nu, recunosc. Nu chiar.

— Și ești convinsă că Luke e alesul, nu? Spune-mi sincer. Rămîne între noi.

Se lasă o pauză lungă. În spatele meu, cineva spune: „Sigur, casa noastră e relativ modernă. Cred că a fost construită undeva în jurul lui 1853...“

— Da, zic în cele din urmă, simțind că mă înroșesc pînă în vîrful urechilor. Da, cred că el e.

Suze mă privește iscoditor cîteva clipe, apoi pare că a luat o hotărîre bruscă.

— Am înțeles, zice, lăsîndu-și whisky-ul jos. Mă duc să arunc buchetul.

— Poftim? Mă uit la ea uimită. Suze, nu te prosti. Nu e încă momentul să-ți arunci buchetul.

— Ba da! Îl arunc cînd vreau eu.

— Dar trebuie să-l arunci cînd pleci în luna de miere!

— Nu-mi pasă, se încăpățînează Suze. Nu mai pot să aștept. O să-l arunc acum.

— Tu n-auzi că asta se face la sfîrșit?

— Cine-i mireasa aici? Tu sau eu? Dacă aştept pînă la sfîrşit n-o să mai fie deloc amuzant! Acuma, fii atentă, stai aici. Îmi arată imperativ cu mîna spre o moviliţă de iarbă acoperită cu zăpadă. Şi lasă-ţi florile jos. N-ai cum să-l prinzi dacă ai mîinile ocupate! Tarkie?

Strigă tare:

— Acum o să-mi arunc buchetul, da?

— OK! îi răspunde Tarquin, vesel. O idee foarte bună.

— Hai, Bex!

— Haide, Suze, termină! Nici măcar nu vreau să-l prind! zic, uşor iritată.

Dar, asta e, sînt singura domnişoară de onoare – aşa că îmi las florile pe iarbă şi mă duc la moviliţa indicată de Suze.

— Vreau o poză cu chestia asta, îi spune Suze fotografului. Şi Luke unde e?

Partea ciudată e că nu mi se mai alătură nimeni. Toţi au dispărut care încotro. La un moment dat, îl zăresc pe Tarquin împreună cu cavalerul de onoare, cum murmură ceva la urechile oamenilor şi, unul cîte unul, aceştia se întorc spre mine cu chipurile strălucind de încîntare, părînd că aşteaptă cu nerăbdare momentul.

— Gata, Bex? strigă Suze.

— Stai! ţip. N-ai destulă lume în jur! Trebuie să fie mai mulţi oameni, să fie agitaţie...

Mă simt complet penibil, cum stau aşa, singură. Pe cuvîntul meu, Suze strică tot ritualul. N-a fost la nici o nuntă, în viaţa ei?

— Stai, Suze! strig iar, dar e prea tîrziu.

— Prinde-l, Bex! zbiară ea. Prindee-l!

Buchetul se roteşte în aer şi trebuie să sar un pic ca să-l prind. E mai mare şi mai greu decît credeam şi preţ de o clipă rămîn uitîndu-mă la el ca în transă, pe jumătate încîntată

la maximum, iar pe cealaltă jumătate gata s-o strîng de gît pe Suze.

Şi atunci, privirea mi se focalizează în sfîrşit. Şi văd pliculeţul. *Pentru Becky.*

Un plic adresat mie, în buchetul lui Suze?

Mă uit nedumerită la Suze, iar ea, cu ochi strălucitori, îmi arată din cap spre plic.

Cu degete tremurătoare, îl deschid. E ceva tare la pipăit înăuntru. E...

E un inel, învelit în vată. Împreună cu un mesaj, cu scrisul lui Luke. Care zice...

Zice *Vrei să...*

Mă uit la el nevenindu-mi să-mi cred ochilor şi încerc să nu-mi pierd cumpătul, însă lumea a început să scînteieze ciudat şi sîngele să mi se urce la cap.

Ridic privirea ca în ceaţă şi îl văd pe Luke apropiindu-se prin mulţime, cu chipul serios şi ochii plini de căldură.

— Becky..., începe şi toţi cei prezenţi îşi ţin respiraţia. Vrei să...

— Da! Daaaa! Da! izbucneşte cuvîntul plin de bucurie, înainte să-mi dau seama că am deschis gura. Dumnezeule, sînt atît de copleşită de emoţie, că parcă nici vocea nu îmi mai e la fel. De fapt, seamănă mai mult cu vocea...

Lui mami.

Nu-mi vine să cred.

Mă răsucesc pe călcîie, la timp ca să o văd cum îşi duce mîna la gură, îngrozită.

— Iartă-mă! şopteşte, şi mulţimea e străbătută de un hohot de rîs general.

— Doamnă Bloomwood, aş fi onorat, zice Luke, şi ochii i se încreţesc într-un surîs. Însă cred că altcineva a avut deja norocul acesta.

Apoi se uită iar la mine.

— Becky, dacă trebuie să aştept cinci ani, am să aştept. Sau opt – sau chiar şi zece. Se opreşte şi se lasă o tăcere absolută, străbătută doar de sunetul făcut de o mică pală de vînt, care împrăştie confetti în curtea bisericii. Dar sper că într-o zi – mai degrabă mai curînd decît mai tîrziu – îmi vei face onoarea de a deveni soţia mea.

Mi se pune un nod în gît. Nu pot să articulez nici un cuvînt. Încuviinţez vag din cap şi Luke îmi ia mîna. Îmi desface degetele şi scoate inelul. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Luke vrea să fiu soţia lui. Cine ştie de cînd a plănuit toată chestia asta. Fără să zică un cuvînt.

Mă uit la inel şi simt cum mi se înceţoşează privirea. E un inel cu un diamant vechi, montat în aur, cu nişte dinţişori fini curbaţi. N-am văzut niciodată aşa ceva, în viaţa mea. E perfect.

— Îmi dai voie?

— Da, şoptesc şi mă uit cum mi-l strecoară pe deget.

El mă priveşte din nou, cu ochii mai tandri decît i-am văzut vreodată şi mă sărută, moment în care încep ovaţiile, din toate direcţiile.

Nu-mi vine să cred. M-am logodit.

Trei

OK. Acuma, oi fi eu logodită, dar n-am deloc de gînd să las chestia asta să mi se suie la cap. În nici un caz.

Știu că unele fete o iau razna, își pun la cale cea mai mare nuntă din univers și nu se mai pot gîndi la nimic altceva... dar eu n-am să fiu una dintre ele. N-am de gînd să las chestia asta să-mi facă viața un coșmar. Pe bune, care sînt prioritățile din viața oricărei mirese? Cel mai important lucru nu este rochia, nu sînt pantofii sau ce flori ai în buchet, nu? Cel mai important lucru este promisiunea pe care o faci, pentru tot restul vieții. Faptul că mirele și mireasa își jură credință unul altuia.

Mă opresc cu crema hidratantă în mînă și îmi privesc reflexia în oglinda veche din dormitor.

— Eu, Becky, murmur solemn. Eu, Rebecca, te iau pe tine, Luke.

Cuvintele astea arhicunoscute parcă te iau cu fiori pe șira spinării, nu-i așa?

— Să-ți fiu... să-mi fii... soț legiuit. La bine, în bogăție...

Mă opresc și mă încrunt, confuză. Parcă nu sună bine. Oricum, o să învăț cuvintele atunci, cînd se apropie momentul. Ideea e că jurămintele sînt ceea ce contează, nu altceva. Nu trebuie să

sărim calul. E de ajuns o ceremonie simplă și elegantă. Fără agitație inutilă și fără tam-tam. Pe cinstite acuma, Romeo și Julieta n-au avut nevoie de o nuntă uriașă cu drajeuri și vol au vent, nu?

Poate ar fi bine chiar să ne căsătorim în secret, exact ca ei! Brusc, ne văd pe amîndoi îngenunchind în fața unui preot italian în toiul nopții, într-o capelă micuță, din piatră. Doamne, ce romantic ar fi! Și pe urmă, Luke ar crede, nu știu din ce cauză, că eu am murit și s-ar sinucide, și pe urmă și eu aș face la fel, și totul ar fi foarte tragic, și toată lumea ar spune că am făcut-o din dragoste, și toți ar învăța din exemplul nostru...

— Karaoke? Glasul lui Luke de dincolo de ușa de la dormitor mă readuce cu picioarele pe pămînt. Ce să zic, e și asta o posibilitate...

Ușa se deschide și el îmi întinde o cană de cafea. După nunta lui Suze, am rămas la părinții mei acasă și, cînd m-am ridicat de la masă, după micul dejun, el îi arbitra pe ai mei, care se certau în legătură cu aselenizarea, dacă a avut sau nu loc.

— Mama ta s-a gîndit deja la o dată posibilă pentru nuntă, zice. Ce părere ai despre...

— Luke! Ridic o mînă spre el, oprindu-l. Luke. Hai s-o luăm încet, vrei? Îi zîmbesc cu căldură. Pe bune, abia ne-am logodit. Stai un pic să ne obișnuim mai întîi cu chestia asta. N-are nici un rost să ne grăbim să fixăm date.

Arunc o privire în oglindă, simțindu-mă adultă și mîndră de mine. O dată în viața mea, nu mă grăbesc. N-am de gînd să mă agit ca o nebună.

— Ai dreptate, spune Luke după o pauză. Nu, așa e. Iar data pe care a propus-o mama ta ar fi mult prea apropiată.

— Serios? Iau o gură de cafea, meditînd. Și... așa, ca chestie... cînd se gîndise ea?

— 22 iunie. Anul ăsta. Scutură din cap. Nu, ar fi o nebunie. Nu mai sînt decît cîteva luni pînă atunci.

— Ce nebunie, curată demență! zic, dîndu-mi ochii peste cap. Ce, ne grăbește cineva?

22 iunie. Zău! Ce-o fi și în capul lui mami!

Deși... Cred că, teoretic, o nuntă care să aibă loc vara nu e o idee așa de rea.

Nu ne oprește nimic, de fapt, dacă chiar vrem să ne căsătorim anul ăsta.

Și, dacă am stabili să fie în iunie, aș putea să mă apuc deja să-mi caut rochie de mireasă. Aș putea începe să probez tot felul de tiare! Și să citesc revista *Brides*! Da!

— Pe de altă parte, arunc în treacăt, nu avem nici un motiv real pentru a o amîna, nu? Vreau să zic, acuma că ne-am hotărît, am putea pur și simplu... s-o facem. De ce să mai așteptăm?

— Ești sigură? Becky, nu vreau să te simți presată...

— E OK. Sînt foarte sigură. Hai să facem nunta în iunie!

Ne căsătorim! Curînd! Uraaa! Mă zăresc iar în oglindă – și pe chipul meu s-a lățit un surîs imens, fericit.

— În cazul ăsta am să-i spun mamei mele că o să fie pe data de 22, îmi întrerupe Luke gîndurile. Sînt convins că o să fie extrem de încîntată. Se uită la ceas. De fapt, ar cam trebui să plec.

— A, da, spun, încercînd să-mi iau un ton cît de cît entuziast. Da, nu se cade să întîrzii la întîlnirea cu ea, nu?

Luke își petrece ziua cu mama lui, Elinor, care s-a oprit puțin la Londra, în drum spre

Elveția. Versiunea oficială e că se duce să stea la niște prieteni și „să se bucure de aerul de munte". Normal, toată lumea știe că, de fapt, se duce să-și facă al miilea lifting facial.

Și pe urmă, mami, tati și cu mine o să mergem să ne întîlnim cu ei să bem un ceai, la Claridges. Toată lumea s-a bucurat de fericita coincidență că va fi și Elinor aici, așa încît cele două familii se pot întîlni. Însă, de fiecare dată cînd mă gîndesc la asta, mi se face rău de la stomac. Nu m-ar fi deranjat dacă ne-am fi întîlnit cu părinții adevărați ai lui Luke – adică cu tatăl lui și cu mama lui vitregă, care sînt foarte drăguți și locuiesc în Devon. Dar ei sînt plecați în Australia, în vizită la sora vitregă a lui Luke, care s-a mutat acolo, așa că nu se vor întoarce decît cu puțin timp înaintea nunții. Așa că singura reprezentantă a familiei lui Luke va fi Elinor.

Elinor Sherman. Viitoarea mea soacră.

OK... să nu mă gîndesc la asta. Hai să scap de ziua asta și mai vedem.

— Luke... tac, încercînd să-mi găsesc cele mai potrivite cuvinte. Tu cum crezi că o să fie? E prima oară cînd părinții noștri se văd. Înțelegi ce vreau să spun... mama ta... mama mea... Adică, sînt destul de diferite, nu?

— O să fie bine! Se vor înțelege de minune, sînt sigur.

N-are nici cea mai vagă idee la ce mă refer.

Știu că faptul că Luke își adoră mama e un lucru bun. Știu că fiii trebuie să-și iubească mamele. Și știu că, atunci cînd era mic, a văzut-o foarte rar, și că acum încearcă să recupereze timpul pierdut... dar totuși. Cum Dumnezeului poate să-i fie atît de devotat lui Elinor?

Cînd cobor în bucătărie, mami tocmai strînge masa cu o mînă, în timp ce cu cealaltă ține mobilul.

— Da, spune. Ați înțeles corect. Bloomwood, B-l-o-o-m-w-o-o-d. Din Oxshott, Surrey. Deci mi-o trimiteți prin fax, da? Mulțumesc mult. Bine. Lasă telefonul și îmi zîmbește. Era vorba despre anunțul care o să apară în *Surrey Post*.

— Încă unul? Hai, măi mami, cîte anunțuri ai dat?

— Cîte dă toată lumea! zice ea, ușor defensiv. În *The Times, Telegraph, Oxshott Herald* și în *Esher Gazette*.

— Și în *Surrey Post*.

— Da. Deci doar... cinci.

— Cinci!

— Becky, o dată te măriți! zice mami.

— Știu. Dar, pe cuvîntul meu...

— Ascultă la mine. Mami e îmbujorată toată. Becky, tu ești unica noastră fată, și sîntem gata să cheltuim oricîți bani pentru asta. Vrem ca tu să ai parte de nunta visurilor tale. Indiferent dacă e vorba de anunțuri în ziar, de flori sau de o trăsură cu cal, cum a avut Suze... vrem să ai parte de tot ce îți dorești.

— Mami, am tot vrut să vorbesc cu tine despre asta, zic stîngace. O să contribuim și Luke și cu mine la toată cheltuiala.

— Nici nu se pune problema! zice mami precipitată. Nici nu vreau s-aud de-așa ceva.

— Dar...

— Întotdeauna am sperat ca într-o zi să plătim pentru o nuntă. De ani de zile punem bani deoparte pentru asta.

— Pe bune? Mă uit la ea, copleșită subit de emoție.

Mami și tati au făcut economii tot timpul ăsta și n-au zis nimic niciodată.

— Ha... bar n-am avut.

— Ei, bine, acum ai. Doar nu era să-ți spunem așa ceva, nu? Acum, fii atentă aici! Își reia tonul

eficient de dinainte. Ți-a spus Luke că am găsit o dată? Să știi că n-a fost ușor. Totul era deja ocupat. Dar am vorbit la biserică și Peter mi-a zis că tocmai a contramandat cineva, așa că ne poate programa în sîmbăta aia, la ora trei. Altfel, trebuie să așteptăm pînă în noiembrie.

— Noiembrie? Fac o față lungă. Nu prea e potrivit pentru o nuntă.

— Exact. Așa că i-am zis că vrem. Uite, am scris și pe calendar.

Mă duc la calendarul de pe frigider, care are în fiecare lună cîte o nouă rețetă cu Nescafé. Și, așa cum mă așteptam, în clipa în care dau repede la iunie, văd scris mare, cu markerul, „NUNTA LUI BECKY".

Mă uit la el cu un sentiment ciudat. E aievea. Chiar se întîmplă. Chiar mă mărit. Nu e o fantezie de-a mea.

— Și mi-au venit și cîteva idei în legătură cu cortul, adăugă mami. Am văzut undeva la un magazin un cort foarte frumos, cu dungi și m-am gîndit: „Trebuie neapărat să i-l arăt și lui Becky..."

Se apleacă și scoate un teanc de reviste cu coperte lucioase. *Brides. Modern Bride. Wedding and Home.* Toate strălucitoare, suculente și îmbietoare, ca o farfurie cu gogoși lipicioase.

— Dumnezeule! zic, sforțîndu-mă să nu înșfac lacomă una dintre ele. N-am citit încă nici o revistă de-asta cu chestii de nuntă. Nu știu nimic despre ele!

— Nici eu, zice mami imediat, răsfoind cu gesturi sigure un exemplar din *Wedding and Home.* Adică nu mare lucru. M-am uitat doar puțin prin ele, ca să-mi fac o idee. Oricum, sînt mai mult reclame...

Șovăi o clipă, cu degetele pe coperta revistei *You and Your Wedding.* Nu-mi vine să cred că

acum chiar am voie să citesc așa ceva. Pe față! Nu trebuie să mă furișez la raft și să trag cîte o ocheadă vinovată, de parcă aș băga un biscuit în gură și mi-ar fi frică să nu mă vadă cineva.

Obiceiul ăsta mi s-a înrădăcinat atît de tare, încît mi-e foarte greu să scap de el. Deși acum am un inel de logodnă pe deget, tot mă prefac instinctiv că nu mă interesează absolut deloc.

— Cred că nu strică să le răsfoim, arunc în treacăt. Așa, în mare... doar ca să vedem care e oferta...

Of, la naiba. Mami nici măcar nu mă ascultă, oricum, așa că n-are nici cel mai mic rost să mă prefac că n-am să învăț pe dinafară fiecare dintre revistele astea, din scoarță-n scoarță. Mă trîntesc fericită într-un scaun și iau un exemplar din *Brides*, și preț de zece minute nici una din noi nu scoate o vorbă, holbîndu-ne siderate la fotografii.

— Uite! face mami brusc. Întoarce revista ei spre mine, ca să-mi arate un cort alb cu dungi argintii. Nu-i drăguț?

— Foarte drăguț.

Revin la revista mea și mă uit cu mare interes la rochiile domnișoarelor de onoare, la buchetul miresei... și ochii îmi cad pe data revistei.

— Mami! exclam. Asta e de anul trecut! De ce te uitai prin reviste de mireasă anul trecut?

— Habar n-am! zice mami. Cred că am luat-o din greșeală din sala de așteptare a vreunui cabinet medical sau cine știe. Oricum. Ai găsit ceva care să-ți placă?

— Ei... nu știu, zic nehotărîtă. Cred că vreau ceva cît mai simplu.

Brusc, am o viziune cu mine în rochie albă cu crinolină și cu o diademă scînteietoare pe cap... cu Făt-Frumos care mă așteaptă... cu mulțimi care ne ovaționează...

OK, oprește-te. N-am de gînd, în ruptul capului, s-o iau razna. Am hotărît deja.

— Sînt de acord, spune mama. Vrei ceva elegant și de bun-gust. O, uită-te, struguri acoperiți cu frunze aurii. Am putea încerca și noi așa ceva! Dă pagina. Ia fii atentă, domnișoare de onoare gemene! Nu sînt scumpe foc? Cunoști pe cineva care are gemene, scumpo?

— Nu, zic cu regret. Nu prea cred. A, ia uite, poți să-ți cumperi un ceas deșteptător special, cu cîte zile mai ai pînă la nuntă! Și o agendă de nuntă, cu jurnal de mireasă asortat, în care să-ți treci amintirile mai speciale. Crezi că ar trebui să-mi iau și eu așa ceva?

— Absolut, spune mami. Dacă nu-ți iei, o să-ți pară rău. Lasă revista jos. Știi, Becky, un singur lucru vreau să-ți spun, și anume să nu faci asta cu jumătăți de măsură. Gîndește-te, o dată o faci...

— Bună ziiiua... Tresărim amîndouă în clipa în care auzim o bătaie ușoară în ușa din spate. Eu sînt!

Janice se uită cu o privire strălucitoare pe geam și ne face discret cu mîna. Janice e vecina noastră și o știu dintotdeauna. Are pe ea o bluză cu flori, încheiată cu nasturi în față, într-o nuanță violentă de turcoaz, cu fard de pleoape asortat, iar la subraț are un dosar.

— Janice! strigă mami. Intră să bei o cafea.

— Ar merge o cafeluță, spune Janice. Mi-am adus îndulcitorul. Intră și mă îmbrățișează. Ia uite-o și pe fata noastră dragă! Becky, scumpa mea, felicitări!

— Mersi, zic, cu un zîmbet rușinat.

— Vai, ce inel frumos!

— Două carate, zice mami imediat. E vechi. Moștenire de familie.

— Moștenire de familie! o îngînă Janice, cu respirația întretăiată. Vai, Becky! Ia un număr

din *Modern Bride* şi oftează, îngîndurată. Dar cum o să-ţi organizezi nunta, dacă tu eşti la New York?

— N-are de ce să-şi facă nici cea mai mică problemă, spune mami apăsat. Pot foarte bine să fac eu totul. Oricum, e o nuntă tradiţională.

— Ei, ştii de unde să mă iei dacă ai nevoie de ajutor, se oferă Janice. Ai fixat deja data?

— 22 iunie, spune mami peste zgomotul făcut de maşina de măcinat cafea. La ora trei, la St. Mary's.

— La ora trei! zice Janice. Foarte frumos. Lasă jos revista şi îmi aruncă brusc o privire foarte sinceră. Becky, vreau să-ţi spun ceva. La amîndouă, de fapt.

— Da, ce-i? zic, cu uşoară teamă, iar mama lasă jos cafetiera.

Janice trage aer adînc în piept.

— Mi-ar face mare plăcere să mă ocup eu de machiaj, la nuntă. Pentru tine şi pentru toate invitatele care vor dori.

— Janice! exclamă mami, încîntată. Ce frumos din partea ta! Gîndeşte-te, Becky! Machiaj profesionist!

— Ăă... e fantastic!

— Am învăţat atît de multe la curs, toate şmecheriile meseriei, am o carte întreagă cu fotografii prin care te poţi uita, ca să-ţi alegi stilul. De fapt, am adus-o cu mine. Uite!

Janice deschide dosarul şi începe să răsfoiască diverse fotografii laminate cu femei care arată de parcă ar fi fost machiate în anii '70.

— Uite, stilul ăsta se cheamă Regina balului, e pentru o fată mai tînără, zice agitată. Uite, aici avem Mireasa Primăvară Radioasă, cu rimel rezistent la apă... Sau, uite, Cleopatra, poate vrei ceva mai expresiv!

— Super! zic cu voce abia auzită. Poate ne uităm pe ele atunci, mai aproape...

Să creadă Janice c-o s-o las să se apropie măcar la vreun metru de faţa mea.

— Şi tortul vi-l face Wendy, nu? întreabă Janice, în timp ce mami îi aşază o ceaşcă de cafea în faţă.

— Nu se pune problema, zice mami. Wendy Prince, de pe Maybury Avenue, adaugă pentru mine. Nu-ţi aminteşti tortul lui tati cu maşina de tuns iarba pe el, pe care i l-a făcut la pensionare? Dumnezeule, ce poate să facă femeia aia cu un con de şpriţat!

Îmi aduc aminte de tortul ăla, cum să nu. Glazura era un verde sinistru, iar maşina de tuns iarba era de fapt o cutie de chibrituri vopsită. Încă se putea citi firma prin stratul de verde.

— Sînt nişte torturi incredibile aici, încerc şi eu marea cu degetul, arătîndu-le nişte pagini din *Brides*. Făcute la Londra, de o firmă specializată. Poate ne ducem să aruncăm o privire.

— Bine, draga mea, dar trebuie neapărat să apelăm la Wendy! face mami, surprinsă. Ar fi distrusă, dacă n-am face-o. Ştii că soţul ei tocmai a avut un atac cerebral? Numai trandafirii ăia din zahăr o mai ţin pe linia de plutire.

— Bine, bine, zic, lăsînd revista vinovată. N-am ştiut. Ei, atunci... OK. Sînt sigură c-o să fie foarte reuşit.

— Am fost foarte mulţumiţi de tortul de la nunta lui Tom şi a lui Lucy, oftează Janice. Am păstrat stratul de sus, pentru primul botez. Ştii, acum au venit pe la noi. Şi cred c-o să treacă şi pe aici, să vă felicite. Îţi vine să crezi că sînt căsătoriţi de un an jumate?

— Serios? Mami ia o gură de cafea şi zîmbeşte vag.

Nunta lui Tom și a lui Lucy încă este un subiect dureros la noi în familie. Vreau să spun că ținem foarte mult la Janice și la Martin, așa că nu spunem niciodată nimic, dar, sinceră să fiu, nici unul dintre noi nu s-a înnebunit niciodată după Lucy.

— Și e vreun semn că le-ar... Mami face un gest vag, eufemistic. Crește familia, adaugă mai mult șoptit.

— Încă nu. Zîmbetul lui Janice dispare pentru o clipă. Martin și cu mine credem că probabil vor mai întîi să se bucure din plin unul de celălalt. Sînt un cuplu atît de fericit! Se iubesc la nebunie. Și, firește, Lucy are cariera ei...

— Înțeleg, zice mami, gînditoare. Deși nu e bine să aștepte prea mult...

— Da, știu, e de acord Janice. Ambele își întorc privirile spre mine – și, brusc, îmi dau seama la ce se referă.

Pentru numele lui Dumnezeu, sînt logodită de o zi! Nu-ncepeți de-acum!

Evadez în grădină și mă plimb, bîndu-mi cafeaua. Zăpada începe să se topească și din loc în loc zărești petice de iarbă și cîteva tufe de trandafiri. Îmi croiesc drum pe poteca de pietriș, gîndindu-mă ce bine e să fii iar într-o grădină englezească, chiar dacă e un pic cam frig. Manhattan-ul n-are grădini ca asta. Are Central Park și, ici-colo, cîte un rond cu flori. Însă nu are nici o grădină englezească adevărată, cu peluze, copaci și straturi de flori.

Am ajuns la grădina de trandafiri și mă uit înapoi spre casă, închipuindu-mi cum ar arăta un cort pe peluză, cînd, brusc, disting frînturi de conversație pe ton iritat, venind dinspre grădina de alături. Mă întreb dacă o fi cumva Martin și

tocmai vreau să bag capul peste gard și să-l salut, cînd aud o voce clară de fată de dincolo de zapadă, spunînd:

— Definește cuvîntul frigidă! Fiindcă, dacă mă întrebi pe mine...

O, Doamne. E Lucy. Și pare de-a dreptul furioasă! Se aude un răspuns murmurat, care nu îi poate aparține decît lui Tom.

— Că doar ești expertă, nu?

Urmează iar un murmurat.

— Știi ceva, scutește-mă.

Mă strecor cu grijă mai spre gard, dorindu-mi cu disperare să aud ambele părți.

— Ei, da, poate că dacă am avea cu adevărat o viață împreună, dacă ai avea și tu o inițiativă cît de cît, măcar o dată la o mie de ani, poate n-am fi în situația asta atît de idioată acum...

Dumnezeule, ce urlă și Lucy asta. Și acum ridică vocea și Tom, apărîndu-se.

— În seara aia cînd ne-am dus... n-ai făcut decît să te plîngi încontinuu... făcut nici cel mai mic efort...

Trosc!

Rahat. Ra-hat. Am calcat pe o crenguță.

O clipă mă gîndesc s-o iau la fugă. Dar e prea tîrziu, capetele lor au apărut deja peste gardul grădinii, Tom roșu la față și supărat, Lucy neagră de furie.

— A, bună! zic, încercînd să par relaxată. Ce mai faceți? Eu tocmai... ăăă... am ieșit la o plimbăricâ... și mi-am scăpat... batista.

— Batista? Lucy se uită suspicioasă spre picioarele mele. Nu văd nici o batistă.

— Păi... ăăă... Si... cum e viața de tineri căsătoriți?

— E OK, mi-o taie Lucy scurt. Felicitări, apropo.

— Mersi.

Urmează o tăcere stînjenită, şi mă trezesc că privirea îmi coboară la hainele lui Lucy, începînd cu bluza (neagră, cu guler, probabil de la M&S), pantaloni (Earl Jeans, destul de cool, de fapt) şi cizme (cu toc înalt şi şireturi, Russell&Bromley).

Asta fac de cînd mă ştiu, mă uit la hainele celorlalţi şi le listez în minte, ca pe o pagină de modă. Credeam că sînt singura care face asta. Dar pe urmă m-am mutat la New York – şi acolo toată lumea face asta. Serios, toată, dar absolut toată lumea. Prima dată cînd te întîlneşti cu cineva, fie că e o doamnă din înalta societate, fie un simplu portar, eşti scanat rapid, preţ de vreo trei secunde, din cap pînă-n picioare. Îi vezi că îţi calculează preţul vestimentaţiei la centimă înainte de a-ţi da măcar bună ziua. E ceea ce numesc eu Privirea Manhattan.

— Deci, cum e la New York?

— Super! Foarte bine... Îmi place serviciul meu... E senzaţional să trăieşti acolo!

— N-am fost niciodată, zice Tom dus pe gînduri. Am vrut să mergem acolo în luna de miere.

— Tom, nu începe iar, zice Lucy tăios. OK?

— Poate am să vin să-ţi fac o vizită, zice Tom. Într-un weekend.

— Îhm... da! De ce nu? Puteţi veni amîndoi... nu mai ştiu eu cum s-o scald, însă Lucy îşi dă ochii peste cap şi o ia la pas spre casă. Oricum, îmi pare bine că ne-am văzut şi că viaţa de cuplu e... ăăă... cum e.

Mă grăbesc să mă întorc în bucătărie, murind de nerăbdare să-i spun mamei ce am auzit, dar în bucătărie nu e nimeni.

— Hei, mami! strig. I-am văzut pe Tom şi pe Lucy!

Fug pe scări, și mama tocmai coboară scara de la pod, cu un pachețoi alb, învelit în plastic.

— Ce-i asta? o întreb, ajutînd-o.

— Nu spune nimic, zice, făcînd eforturi să-și camufleze încîntarea. Doar... Mîinile îi tremură în clipa în care desface fermoarul husei de plastic. Doar... uită-te!

— E rochia ta de mireasă! zic uluită, în clipa în care scoate dantela albă. Nu știam că o mai ai!

— Firește că o mai am! Dă la o parte straturile de hîrtie care o protejează. Are treizeci de ani și e ca nouă! Becky, scumpa mea, e doar un gînd...

— Ce anume? zic, ajutînd-o să scuture trena.

— S-ar putea nici să nu te-ncapă...

Ridic încet privirea spre ea. O, Doamne. Vorbește serios.

— N-are cum să-mi vină, zic, cît pot eu de detașată. Sînt sigură că tu erai mult mai subțirică decît mine! Și... puțin mai mititică.

— Ce vorbești? Avem aceeași înălțime! zice mami, nedumerită. Haide, Becky, încearc-o!

Cinci minute mai tîrziu mă privesc în oglinda din dormitorul lui mami. Arăt exact ca un cîrnat învolănat. Partea de sus e strîmtă, numai din dantelă, cu guler și mîneci plisate. E strîmtă pînă la șolduri, unde sînt alte pliseuri, din care se deschide într-o trenă înfoiată.

În viața mea n-am pus pe mine ceva care să-mi stea atît de rău.

— Vai, Becky! Ridic privirea și, spre groaza mea, mami e înlăcrimată toată. Ce proastă sînt! zice rîzînd și ștergîndu-se la ochi. Dar ce să fac, cînd o văd pe fetița mea... în rochia mea de mireasă...

— Vai, mami... Nu mă pot stăpîni și o iau în brațe. E... o rochie foarte drăguță...

Cum să adaug oare, dar n-ai să mă vezi în veci purtînd-o?

— Şi îţi vine la fix, spune mami cu noduri în gît şi caută un şervețel. Dar tu hotărăşti. Îşi suflă nasul. Dacă crezi că nu ţi se potriveşte... spune-mi. Nu mă supăr.

— Păi... ce să zic...

Of, Doamne.

— O să mă gîndesc, reuşesc să îngaim într-un final şi schiţez un zîmbet chinuit.

Punem rochia de mireasă înapoi în geanta ei, mîncăm nişte sandvişuri de prînz şi ne uităm la un episod vechi din *Changing Rooms*, la televizorul cel nou cu cablu pe care ai mei tocmai şi l-au instalat. După care, deşi e destul de devreme, mă duc sus şi încep să mă pregătesc pentru întîlnirea cu Elinor. Mama lui Luke e una dintre femeile din Manhattan care arată, indiferent de ora din zi sau din noapte, la fel de impecabile; iar azi vreau neapărat să fiu la fel de elegantă ca şi ea.

Îmi iau compleul DKNY pe care mi l-am cumpărat de Crăciun, un dres nou şi pantofii cei noi Prada, de la reducerea de mostre. Apoi mă uit cu atenţie în oglindă, după scame sau cute nedorite. De data asta n-am să-i mai dau satisfacţia de a-mi găsi nici cel mai mic defect. N-o să mai am nici o aţişoară rătăcită şi nici o încreţitură suspectă pe care privirea ei de laser ambulant să se focalizeze.

Tocmai mi-am dat OK-ul, cînd mami năvăleşte peste mine în dormitor. E îmbrăcată foarte elegant, cu un taior Windsmoor, şi chipul îi radiază de nerăbdare.

— Cum arăt? zice, chicotind nervos. Sînt destul de elegantă pentru Claridges?

— Arăţi minunat, mami! Şi culoarea asta te prinde foarte bine. Lasă-mă doar să-ţi...

Iau un șervețel, îl umezesc un pic la robinet și îi șterg obrajii, pe care a reprodus cît a putut de exact stilul de fardare cu bidineaua al lui Janice.

— Așa. Acum e perfect.

— Îți mulțumesc, draga mea! Mami se examinează în oglinda mea de la șifonier. O să fie foarte drăguț. O s-o cunoaștem și noi pe mama lui Luke.

— Mmm, zic, neaventurîndu-mă să fac nici un comentariu.

— Cred c-o să fim foarte bune prietene! O să avem tot timpul, cu pregătirile de nuntă... Uite, Margot de vizavi și mama ginerelui ei sînt așa de bune prietene, pleacă și în vacanțe împreună. Zice că nu a pierdut o fată, ci a cîștigat o prietenă!

Pare extrem de încîntată. O, Doamne. Cum s-o pregătesc pentru tristul adevăr?

— Și Elinor pare o persoană extrem de agreabilă, din cîte ne-a zis Luke. Ține foarte mult la ea!

— Da, așa e, recunosc fără prea mare chef. Incredibil de mult.

— Azi-dimineață ne-a povestit despre toate operele ei de caritate. Cred că are o inimă de aur!

În timp ce mami turuie mai departe, mintea îmi zboară la o conversație pe care am avut-o cu Annabel, mama vitregă a lui Luke, cînd a venit la noi în vizită, împreună cu tatăl lui Luke.

O iubesc la nebunie pe Annabel. E exact opusul lui Elinor, mult mai blîndă și mai în banca ei, și are un surîs extraordinar, care îi luminează toată fața. Ea și tatăl lui Luke locuiesc într-o zonă liniștită din Devon de lîngă plajă, și mi-aș dori din suflet să putem petrece mai mult timp cu ei. Dar Luke a plecat de acasă la optsprezece ani și nu se prea mai duce pe acolo. De fapt, am sentimentul că e de părere că taică-său și-a cam ratat viața mulțumindu-se să fie un avocat de provincie, în loc să cucerească lumea.

Cînd au venit la New York, am petrecut o după-amiază întreagă cu Annabel. Ne-am plimbat prin Central Park, vorbind despre o groază de lucruri și părea că nici un subiect nu era de nediscutat. Așa că, în cele din urmă, am tras aer în piept și am întrebat-o ce am vrut întotdeauna să aflu – și anume, cum de suportă ca Luke să fie atît de obsedat de Elinor. Da, știu, o fi Elinor mama lui naturală, dar Annabel a fost lîngă el toată viața. Ea a fost cea care l-a îngrijit atunci cînd era bolnav, ea l-a ajutat să-și facă temele și i-a gătit în fiecare seară. Și acum, el o dă la o parte.

O fracțiune de secundă, pe chipul lui Annabel am citit clar durerea înăbușită. În fracțiunea următoare, însă, s-a mulțumit să zîmbească și mi-a zis că înțelege perfect. Că Luke a fost disperat să-și cunoască mama adevărată încă de cînd era mic, iar acum că are, în fine, șansa de a petrece mai mult timp cu ea, trebuie să fie lăsat să se bucure de asta.

— Imaginează-ți că zîna ta cea bună ar veni la tine, mi-a spus ea. N-ai fi absolut înnebunită? N-ai uita de toți și de toate, pentru o vreme? Are nevoie să stea cît mai mult cu ea.

— Dar ea nu e zîna lui cea bună! i-am răspuns eu. E, mai degrabă, maștera cea rea!

— Becky, e mama lui bună, mi-a zis Annabel, cu reproș.

După care a schimbat subiectul. N-ar bîrfi-o pe Elinor nici s-o pici cu ceară, nu e genul ei.

Annabel e o sfîntă.

— Ce păcat că nu s-au văzut aproape deloc cînd Luke era mic! zice mami. Ce poveste tristă. Coboară glasul, deși Luke nu e acasă. Azi-dimineață, Luke mi-a spus cît de disperată a fost maică-sa să-l ia cu ea în America. Dar soțul ei american nici n-a vrut să audă! Biata femeie.

Cred c-a fost foarte nefericită. Să-ți lași tu copilul și să nu-l mai vezi!

— Da, bine, poate, spun, ușor revoltată. Doar că... n-a obligat-o nimeni să plece, nu? Și, dacă era atît de nefericită, de ce nu l-a trimis pe soțul ei cel nou undeva?

Mami se uită la mine surprinsă.

— Ești foarte rea, Becky.

— Bine... poate că sînt. Ridic vag din umeri și îmi iau creionul pentru buze.

Nu vreau să agit spiritele chiar înainte de a fi cazul. Așa că n-am să-i spun ce cred cu adevărat, și anume că pe Elinor n-a interesat-o nici cît negru sub unghie Luke, pînă în clipa în care compania lui de PR din New York a început să meargă foarte bine. Luke a fost întotdeauna disperat s-o impresioneze – de fapt, ăsta e și motivul adevărat pentru care și-a făcut o filială la New York, deși n-ar recunoaște în ruptul capului. Dar ea l-a ignorat complet, ca o vacă încălțată, pînă în clipa în care el a început să cîștige contracte importante unul după altul și numele lui a început să apară prin ziare, iar ea și-a dat brusc seama că s-ar putea folosi de el. Exact înainte de Crăciun, și-a făcut propria ei organizație – Fundația Elinor Sherman – și l-a numit pe Luke director al acesteia. După care a dat o mare gală și un concert pentru a o lansa – și ghici cine și-a petrecut douăsprezece de ore pe zi ajutînd-o și epuizîndu-se în așa hal, încît Crăciunul nostru a fost un dezastru?

Dar lui nu pot să-i spun nimic despre asta. O dată, cînd am adus vorba despre subiectul ăsta, Luke s-a îmbățoșat tot și mi-a zis că întotdeauna am avut un ghimpe împotriva mamei lui (ceea ce e destul de adevărat), că ea își sacrifică o groază din timpul ei prețios pentru a-i ajuta pe cei bătuți

de soartă și că acum ce mai vreau, să-și dea și viața pentru asta?

La care pur și simplu n-am avut replică.

— Cred că e o femeie foarte singură, o aud pe mami zicînd visătoare. Biata de ea, să fie singură-singurică, în cine știe ce chichineață de apartament. Are măcar vreo pisică, să-i țină de urît?

— Mami... Mă iau la propriu cu mîna de cap. Elinor nu stă într-o „chichineață de apartament". Stă într-un duplex de pe Park Avenue.

— Un duplex? Ce-i asta? Un fel de căsuță? Mami are o expresie plină de compasiune. Dar nu e același lucru ca o casă drăguță, nu?

Mai bine o las baltă. N-am nici o șansă.

În clipa în care intrăm, la Claridges e plin de oameni eleganți care beau ceai. Chelneri cu jiletci cenușii se vîntură încoace și-ncolo cu ceainice verzi cu dungi albe, și toată lumea vorbește cu însuflețire, însă nu-i văd pe Luke și pe Elinor nicăieri. Mă uit în jur, cuprinsă de o speranță subită. Poate n-au ajuns încă. Poate Elinor n-a reușit să ajungă! Putem să ne așezăm și să bem liniștiți cîte o ceașcă de ceai! Slavă Cerului că...

— Becky?

Mă răsucesc pe călcîie... și-mi stă inima. Uite-i, pe o canapea din colț. Luke are expresia aia radioasă pe care o are ori de cîte ori o vede pe maică-sa, iar Elinor stă pe marginea canapelei, îmbrăcată cu un taior în carouri, garnisit cu blană. Are părul țeapăn, ca un coif, dat cu fixativ, iar picioarele, evidențiate de dresul deschis la culoare, par și mai subțiri decît i le știam. Elinor ridică privirea spre noi, fără nici o expresie – însă îmi dau seama clar, după felul în care își flutură genele, că tocmai le aruncă lui mami și lui tati Privirea Manhattan.

— Ea e? şopteşte mami siderată, în timp ce îi dăm chelnerului paltoanele. Dumnezeule! E foarte... tînără!

— Ba nu e, murmur. A fost ajutată din plin să arate aşa.

Mami se uită cîteva secunde la mine, neînţelegînd, apoi îi pică fisa.

— Vrei să spui că... şi-a făcut un lifting facial?

— Ei, unul! Aşa că să nu abordezi subiectul ăsta, OK?

Aşteptăm ca tati să îşi predea şi el paltonul, şi văd că mintea lui mami procesează intens; face eforturi să digere această nouă informaţie, să-i găsească un loc.

— Biata femeie, spune brusc. Trebuie să fie îngrozitor să te simţi atît de nesigură pe tine. Cred că traiul în America nu-i priieşte deloc, biata de ea.

Ne apropiem de sofa, Elinor ridică iar privirea şi gura i se întinde cu trei milimetri, ceea ce e echivalent cu un surîs.

— Bună ziua, Rebecca. Şi felicitări pentru logodnă. O veste cu totul neaşteptată.

Ce naiba vrea să zică cu asta?

— Mulţumesc foarte mult! zic, sforţîndu-mă să zîmbesc. Elinor, permite-mi să ţi-i prezint pe părinţii mei, Jane şi Graham Bloomwood.

— Bună ziua, spune tati cu un surîs prietenesc şi îi întinde mîna.

— Graham, dragă, ce te formalizezi atîta? exclamă mami. Doar în curînd o să fim rude!

Înainte să o pot opri, a şi cuprins-o pe Elinor cu braţele.

— Sîntem atît de încîntaţi să te cunoaştem, dragă Elinor! Luke ne-a spus atîtea despre tine!

În clipa în care îşi îndreaptă ţinuta, remarc că i-a şifonat gulerul lui Elinor, şi nu-mi pot reprima un mic chicot.

— Ce drăguț e aici! continuă mami, așezîndu-se. Totul e grandios! Se uită în jur, cu ochi curioși. Ei, ce comandăm? Un ceai sau ceva mai tare, ca să sărbătorim fericitul eveniment?

— Ceai, cred, zice Elinor. Luke...

— Mă duc eu să comand, zice Luke, sărind în picioare.

Doamne, ce mă enervează cum se poartă în preajma maică-sii. Altfel, e atît de sigur pe el și emană atîta forță. Cînd e cu Elinor, însă, e ca și cum ea ar fi ditamai directorul general al cine știe cărei companii multinaționale, iar eu un țîști-bîști abia angajat. Nici măcar nu m-a salutat.

— Elinor, draga mea, spune mami. Ți-am adus ceva. Am văzut-o ieri și n-am putut să rezist!

Scoate un pachet ambalat în hîrtie aurie și i-l întinde lui Elinor. Foate bățoasă, Elinor desface hîrtia... și scoate o agendă albastră cu copertă capitonată, cu cuvintele „Mama lui" inscripționate cu un scris înflorit, argintiu. Se uită la ea de parcă tocmai ar fi primit cadou un șobolan mort.

— Am și eu una la fel! zice mami, victorioasă. Bagă mîna în geantă și scoate agenda pereche, de culoare roz, pe care scrie „Mama ei". Se numesc „Organizer pentru mame"! Uite, aici se scrie meniul, lista de invitați... culorile alese... și aici e un buzunăraș pentru ceas, uite... Așa că putem să ne coordonăm perfect! Și asta e pagina pentru diverse idei!... Eu mi-am notat deja cîteva gînduri și, dacă vrei să te uiți și tu peste ele... dacă preferi un anumit fel de mîncare... Ideea e că vrem să participi și tu, cît se poate. O bate încet pe mînă. De fapt, dacă vrei să vii să stai la noi un timp, ca să ne putem cunoaște mai bine...

— Mi-e teamă că programul meu este deja supraîncărcat, zice Elinor cu un surîs înghețat, în clipa în care Luke reapare, cu mobilul în mînă.

— Vine imediat ceaiul. Şi... tocmai am primit un telefon destul de interesant. Se uită în jur, străduindu-se să-şi înăbuşe un zîmbet. North West Bank tocmai a devenit clientul nostru. O să ne ocupăm de lansarea unei întregi noi divizii de servicii.

— Luke! exclam. E extraordinar!

Luke curtează banca NorthWest de secole şi săptămîna trecută a recunoscut că tocmai a pierdut contractul în faţa altei agenţii. Aşa că e un lucru fantastic.

— Bravo, Luke, zice tati.

— E nemaipomenit, scumpule! îi ţine isonul mami.

Singura care n-a zis nimic este Elinor. Nici măcar nu e atentă, fiind ocupată să caute ceva în geanta ei Hermès.

— Ce părere ai, Elinor? zic dinadins. E o veste foarte bună, nu crezi?

— Sper ca asta să nu interfereze cu munca ta la fundaţie, zice şi-şi închide geanta cu zgomot.

— Nu e nici un pericol, spune Luke lejer.

— Firește, activitatea lui Luke la fundație e voluntară, subliniez cît pot de dulce. În vreme ce afacerile sînt munca lui.

— Într-adevăr. Elinor îmi aruncă o privire de gheaţă. Bine, Luke, dacă nu ai timp...

— Sigur că am timp, zice Luke, săgetîndu-mă cu o privire iritată. Nu va fi nici o problemă.

Bravo. Acum mi i-am pus pe amîndoi în cap.

Mami a urmărit acest schimb de replici uşor nedumerită, aşa că, în momentul cînd vine ceaiul, răsuflă uşurată.

— Exact ce ne-a prescris doctorul! exclamă, în clipa în care un chelner aşază un ceainic şi un platou de argint cu prăjituri pe masa noastră. Elinor, vrei ceai, da?

— Ia o plăcințică de ovăz, zice tati cu însuflețire către Elinor. Îți dau niște frișcă?

— Nu prea cred. Elinor se scutură ușor, de parcă particulele de grăsime din lapte ar pluti prin aer și i-ar invada trupul. Ia o înghițitură de ceai, apoi se uită la ceas. Mi-e teamă că trebuie să plec.

— Poftim? Mami ridică privirea, uimită. Deja?

— Luke, ești bun să aduci mașina?

— Imediat, spune Luke, golindu-și ceașca.

— Poftim? Acum e rîndul meu să rămîn cu gura căscată. Luke, ce se întîmplă?

— O duc pe mama la aeroport, zice Luke.

— De ce? Nu poate să ia un taxi?

În clipa în care cuvintele îmi zboară de pe buze, îmi dau seama că a fost cam nepoliticos din partea mea – dar, serios acum. Trebuia să fie o reuniune plăcută de familie. Pentru numele lui Dumnezeu, sîntem aici fix de trei secunde.

— Trebuie să discut cîteva lucruri cu Luke, zice Elinor, luîndu-și geanta. Putem s-o facem în mașină. Se ridică și se scutură de o firimitură imaginară de pe fustă. Mi-a părut foarte bine de cunoștință, îi spune lui mami.

— Și mie! exclamă mama, sărind și ea în picioare, într-o ultimă încercare de împrietenire. Ne-a părut foarte bine să te cunoaștem, Elinor! Am să iau numărul tău de la Becky, ca să putem vorbi cît avem chef despre ce o să purtăm la nuntă! Ca să nu ne trezim cumva că ne-mbrăcăm la fel, ori prea diferit! Nu?

— Într-adevăr, spune Elinor, uitîndu-se la pantofii lui mami. La revedere, Rebecca. Face un semn vag din cap către tati. Graham.

— La revedere, Elinor, spune tati cu o voce extrem de politicoasă – însă, în clipa în care mă uit la el, văd că nu e deloc impresionat. Ne vedem

mai tîrziu, Luke. În clipa în care ei dispar pe uşă, tati se uită la ceas. Douăsprezece minute.

— Ce vrei să spui? zice mami.

— Atîta ne-a oferit din timpul ei.

— Graham! Sînt sigură că n-a vrut să... Mami rămîne cu cuvintele pe buze în clipa în care remarcă faptul că agenda albastră „Mama lui" a rămas pe masă, în mijlocul hîrtiei de împachetat. Elinor şi-a uitat organizerul de nuntă! ţipă, luînd-o repede. Becky, fugi după ea, poate-o prinzi.

— Mami... Respir adînc. Sinceră să fiu... Eu, una, nu m-aş obosi. Nu sînt convinsă că o interesează cîtuşi de puţin.

— Eu n-aş conta pe ajutorul ei în nici un fel, zice tati. Ia frişca şi îşi toarnă din belşug pe plăcintă.

— A... mami se uită de la mine la tati, apoi se lasă să cadă încet în scaun, ţinînd agenda strîns la piept. Am înţeles.

Ia o înghiţitură de ceai şi o văd chinuindu-se vizibil să găsească ceva amabil de spus.

— Ei... probabil că nu vrea să se bage peste noi! spune în cele din urmă. E perfect de înţeles.

Însă nici măcar ea nu pare convinsă de ce spune. Doamne, ce-o urăsc pe Elinor.

— Mami, hai să ne terminăm ceaiul, zic. Şi pe urmă ce-ar fi să dăm o raită pe la reduceri?

— Da, spune mami după un moment de tăcere. Da, hai să facem asta! Acum că spui tu, mi-am adus aminte că mi-ar prinde bine nişte mănuşi noi. Ia o gură de ceai şi pare că s-a binedispus brusc. Şi, poate şi o geantă drăguţă.

— O să ne distrăm de minune, zic şi o strîng de braţ. Noi între noi.

Franton, Binton and Ogleby
Avocaţi
Third Avenue 739, Apt. 503
New York, NY 10017

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

11 februarie 2002

Stimată domnişoară Bloomwood,

Sperăm să fim primii care vă felicită cu ocazia logodnei dumneavoastră cu domnul Luke Brandon, eveniment despre care am citit în *New York Times*. Trebuie să fie un moment foarte fericit din viaţa dumneavoastră şi vă rugăm să primiţi cele mai sincere şi mai însufleţite urări de bine.

Sîntem siguri că într-un moment ca acesta veţi fi asaltată de nenumărate oferte nedorite, unele chiar de prost gust. Cu toate acestea, permiteţi-ne să vă oferim un serviciu unic şi personalizat, asupra căruia dorim să vă atragem atenţia.

În calitate de avocaţi specializaţi în divorţuri, cu treizeci de ani de experienţă, ştim cît este de important un avocat bun. Sperăm din suflet şi ne rugăm ca dumneavoastră şi domnul Luke Brandon să nu ajungeţi niciodată să trăiţi un asemenea moment dureros. În eventualitatea, însă, în care acest lucru neplăcut se va petrece, vă aducem la cunoştinţă faptul că sîntem specializaţi în următoarele domenii :

- **Contestarea** contractelor prenupţiale
- **Negocierea** pensiei alimentare

- **Obţinerea** drepturilor judecătoreşti de interzicere a accesului fostului soţ
- **Obţinerea** de informaţii (cu ajutorul detectivului nostru angajat)

Nu vă cerem să ne contactaţi. Vă rugăm doar să păstraţi această scrisoare împreună cu celelalte amintiri de la nuntă, urmînd ca, în caz de necesitate, să ştiţi unde putem fi găsiţi.

Încă o dată, sincere felicitări !

Ernest P. Franton
Partener asociat

Cimitirul Angels of Eternal Peace
Westchester Hills, Westchester County
New York

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

13 februarie 2002

Stimată domnişoară Bloomwood,

Sperăm să fim primii care vă felicită cu ocazia logodnei dumneavoastră cu domnul Luke Brandon, eveniment despre care am citit în *New York Times*. Trebuie să fie un moment foarte fericit din viaţa dumneavoastră şi vă rugăm să primiţi cele mai sincere şi mai însufleţite urări de bine.

Sîntem siguri că într-un moment ca acesta veţi fi asaltată de nenumărate oferte nedorite, unele chiar de prost gust. Cu toate acestea, permiteţi-ne să vă oferim un serviciu unic şi personalizat, asupra căruia dorim să vă atragem atenţia.

Un cadou de nuntă cu totul deosebit

Cum îşi pot exprima invitaţii la nunta dumneavoastră aprecierea faţă de dragostea pe care vi-o purtaţi unul altuia, decît făcîndu-vă cadou locuri de veci alăturate ? În pacea şi în liniştea grădinilor noastre extrem de meticulos îngrijite, dumneavoastră şi soţul dumneavoastră vă veţi odihni împreună, aşa cum aţi trăit, pentru eternitate.*

Două locuri de veci sînt acum disponibile în Grădina Mîntuirii la preţul special de 6 500 de dolari. De ce să

nu le adaugaţi pe lista cadourilor de nuntă – şi să le permiteţi celor dragi să vă ofere darul care va dura cu adevărat o veşnicie ?**

Încă o dată, sincere felicitări şi vă dorim o viaţă lungă şi fericită împreună.

Hank Hamburg
Director de vînzări

* În caz de divorţ, locurile de veci pot fi mutate la capete opuse ale cimitirului.

** În eventualitatea în care pe terenul cimitirului se va dezvolta un alt proiect urbanistic, Hamburg Family Mortuaries Inc. îşi rezervă dreptul de a realoca spaţiul pentru morminte, cu un preaviz de 30 de zile (vezi termenii şi condiţiile ataşate).

Patru

Oricum, cui îi pasă de nesimțita de Elinor?

O să avem o nuntă ca-n povești, cu sau fără ajutorul ei. Așa cum a zis și mami, ea pierde și va regreta foarte tare în ziua respectivă, cînd nu se va simți implicată în sărbătoare. Ne-am revenit destul de repede după ce am plecat de la Claridges. Ne-am dus direct la reducerile de la Selfridges și mami și-a găsit o geantă foarte drăguță, iar eu mi-am luat un tip nou de rimel pentru volum, în timp ce tati s-a dus și a băut o halbă de bere, cum face de fiecare dată. Și pe urmă am luat cu toții cina în oraș și, cînd am ajuns acasă, eram mult mai veseli și totul ni se părea foarte amuzant.

A doua zi, cînd Janice a venit la o cafea, i-am povestit și ei, și s-a indignat foarte tare în numele nostru și a zis că, dacă Elinor își închipuie cumva că o s-o fardeze gratis, o să vadă ea! Apoi ni s-a alăturat și tati și a imitat-o destul de bine pe Elinor uitîndu-se îngrozită la frișcă, de parcă cineva ar fi vrut să i-o toarne în cap, și am început să rîdem cu toții isteric – pînă în clipa în care Luke a coborît și ne-a întrebat ce e atît de amuzant, și a trebuit să ne facem că rîdem de o glumă de la radio.

Sincer, n-am nici cea mai mică idee ce să fac cu Luke și cu maică-sa. O parte din mine e de

părere că ar trebui să fiu cinstită şi să-i spun cît de tare ne-a supărat pe toţi şi cît de jignită a fost mami. Însă problema e că am mai încercat şi altă dată să fiu sinceră cu el în legătură cu Elinor şi întotdeauna am ajuns să ne certăm ca chiorii din cauza ei. Şi chiar n-am chef să mă cert cu el acum, cînd sîntem proaspăt logodiţi şi totul e atît de minunat şi sîntem atît de fericiţi.

Fiindcă, în afară de chestia cu Elinor, totul merge perfect. Ca să mă asigur, în avionul spre New York am făcut testul ăsta cu întrebări, din *Wedding and Home*, cu titlul „Sînteţi pregătită pentru căsătorie?", şi mi-a ieşit punctajul maxim! Zicea: „Felicitări! Sînteţi un cuplu iubitor şi devotat, capabil să-şi soluţioneze toate problemele. Liniile de comunicare dintre voi sînt deschise şi vă înţelegeţi în majoritatea situaţiilor".

OK, poate am trişat un pic. Cum ar fi la întrebarea: „Ce parte a nunţii aşteptaţi cu mai mare nerăbdare?" voiam să pun (a) „Alegerea pantofilor", pînă am văzut că pentru (c) „Angajamentul pe viaţă de a fi alături de partener" primeşti zece puncte, în timp ce pentru (a) primeai doar două.

Dar, oricum, sînt sigură că toată lumea trage cu ochiul la răspunsuri. Şi face rapid un calcul ca să iasă bine.

Cel puţin, n-am pus (d) „Desertul" (nici un punct.)

— Becky?

— Da?

Am ajuns la noi în apartament acum o oră şi Luke citeşte corespondenţa.

— N-ai văzut extrasul de cont, nu? O să-i sun să văd ce se întîmplă.

— A, a venit. Scuze, am uitat să-ţi spun.

Mă reped în dormitor şi iau extrasul din ascunzătoarea lui, cuprinsă de un uşor val de panică.

Dacă stau să mă gîndesc bine, a fost și o întrebare legată de bani în testul respectiv. Cred că am bifat (b) „Avem aceeași viziune asupra cheltuielilor și banii nu sînt niciodată subiect de discuție între noi".

— Uite-l, zic detașată, dîndu-i hîrtia.

— Nu înțeleg de ce tot depășim creditul de pe contul ăsta, spune Luke. Cheltuielile casei n-au cum să crească chiar așa, de la lună la lună... Se uită la pagină, care e acoperită toată de stropi de vopsea albă. Becky... de ce e plin extrasul ăsta de cont de pete de lichid corector?

— Știu! zic, jenată. Îmi pare rău. Tubul era lîngă el și, cînd am mutat niște cărți, pur și simplu... s-a răsturnat.

— Dar aproape că nu se poate citi nimic!

— Pe bune? spun nevinovată. O, Doamne. Ei, asta e. Se mai întîmplă... Și tocmai vreau să i-l smulg dintre degete, cînd face ochii mici.

— Aici scrie cumva... Începe să cureță cu unghia foaia de hîrtie și, deodată, o bobiță întărită de Tippex se desprinde și cade.

La naiba. Trebuia să folosesc ketchup, ca data trecută.

— Miu Miu. Așa mi s-a părut și mie. Becky, ce caută numele Miu Miu aici? Mai dă un pic cu unghia și Tippexul începe să curgă de pe pagină, ca fulgii de zăpadă.

O, Doamne. Fă să nu vadă...

— Sephora... și Joseph... Nu-i nici o mirare c-am depășit creditul! Îmi aruncă o privire exasperată. Becky, contul ăsta am zis că e pentru cheltuielile casei. Nu pentru fuste de la Miu Miu!

OK. Luptă sau fugi.

Îmi încrucișez brațele și ridic bărbia spre el.

— Așa deci... după părerea ta, fustele nu intră în cheltuielile casei. Asta vrei să spui?

Luke se uită la mine ca la mașini străine.

— Normal că asta vreau să spun!

— Ei, uite, vezi, poate că asta e problema. Poate că noi doi trebuie să ne clarificăm un pic modul în care definim lucrurile.

— Am înțeles, zice Luke după o pauză, și un colț al gurii începe să îi pulseze ușor. Deci tu susții că, după părerea ta, o fustă Miu Miu e o cheltuială pentru casă.

— Da... poate că da! E în casă, nu?

E adevărat, stau pe un nisip mișcător.

— Și, oricum, continuu repede. Oricum. Ce importanță are asta? Ce importanță are orice altceva în afara faptului că sîntem sănătoși, ne avem unul pe celălalt, avem... frumusețea vieții. Astea sînt lucrurile cu adevărat importante. Nu banii. Nu conturile din bancă. Nu amănuntele banale, care distrug sufletul. Fac un gest larg cu mîna, simțindu-mă de parcă tocmai aș ține un discurs de Oscar. Sîntem pe planeta asta pentru prea puțină vreme, Luke. Mult prea puțină. Și, cînd ajungem la capătul călătoriei, ce va conta mai mult? O cifră de pe o bucată de hîrtie sau dragostea dintre două persoane? Faptul că știi că te-ai încadrat în niște socoteli fără rost sau că știi că ești persoana care voiai să fii?

Cînd ajung la final, glasul îmi e sugrumat de atîta încîntare vizavi de prestația mea. Ridic privirea spre Luke ca în transă, aproape așteptîndu-mă ca el să fie cu ochii în lacrimi și să-mi șoptească „M-ai cucerit de la primul «Și»".

— Foarte emoționant, zice Luke aspru. Ca să știi și tu, pentru mine, „cheltuielile casei" înseamnă cheltuieli comune referitoare la întreținerea acestui apartament și a vieților noastre. Mîncare, benzină, produse de curățenie și așa mai departe.

— Foarte bine! spun, ridicînd din umeri. Dacă asta e definiția pe care vrei s-o folosești – îngustă și, sincer... destul de limitată, atunci foarte bine.

Sună cineva la ușă și o deschid. În prag se află Danny.

— Danny, după părerea ta, o fustă Miu Miu e sau nu o cheltuială pentru casă? întreb.

— Categoric, zice Danny, intrînd în sufragerie.

— Vezi? spun ridicînd sprînceana către Luke. Dar OK, mergem pe definiția ta...

— Ați auzit? spune Danny mohorît.

— Ce să auzim?

— Doamna Watts scoate apartamentele la vînzare.

— Cum? Mă uit la el. Pe bune?

— Imediat ce ne expiră contractele de închiriere, ne aruncă în stradă.

— Dar nu poate să facă una ca asta!

— Ea e proprietara. Poate să facă orice are ea chef.

— Dar... Mă uit la Danny îngrijorată, apoi mă întorc spre Luke, care pune niște hîrtii în servietă. Luke, ai auzit? Doamna Watts vinde apartamentele!

— Știu.

— Știai? Și de ce nu mi-ai spus?

— Scuze. Am vrut să-ți spun.

Luke nu pare deloc afectat de veste.

— Și ce-o să facem?

— Ne mutăm.

— Dar eu nu vreau să mă mut. Îmi place aici!

Mă uit în jur la cameră, și mi se strînge sufletul. Ăsta e locul în care Luke și cu mine am fost fericiți, un an de zile. Nu vreau să fiu dezrădăcinată din locul ăsta.

— Deci vrei să știi ce se va întîmpla cu mine? spune Danny. Randall se mută cu prietena lui.

Încă mai cască ochii la el în clipa în care Laurel Johnson, prima mea clientă, intră în raionul nostru. Laurel e președinta unei companii care închiriază avioane particulare și e una dintre clientele mele preferate, deși de fiecare dată îmi spune că, după părerea ei, toate prețurile din magazin sînt superexagerate și că, dacă n-ar avea slujba asta, s-ar îmbrăca numai de la K-Mart.

— Dar ce văd? zice, dîndu-și haina jos și scuturîndu-și părul negru și ondulat.

— M-am logodit! zic radioasă.

— Te-ai logodit! Vine la mine și-mi examinează atent inelul, cu ochi negri inteligenți. Ei, sper să fii foarte fericită. Sînt sigură că o să fii. Și că soțul tău va avea destulă minte în cap ca să nu sară pe mignona blondă care a venit să facă practică la el la firmă și i-a spus că nu a întîlnit niciodată un bărbat care să îi stîrnească atîta admirație. Admirație, auzi. Ai auzit în viața ta așa o... Se oprește în mijlocul propoziției și-și duce mîna la gură. La naiba.

— Nu-i nimic, zic, ca s-o consolez. Ai fost provocată.

Laurel și-a jurat de Revelion să nu mai vorbească despre fostul ei soț sau despre amanta lui, pentru că Hans, psihiatrul ei, i-a spus că nu-i face bine. Din păcate, nu a prea reușit să se țină de jurămîntul ăsta. Și n-o condamn deloc. Fostul ei pare un porc și jumătate.

— Știi ce mi-a zis Hans săptămîna trecută? îmi spune, în clipa în care deschid ușa de la cabina mea de probă. Mi-a zis să scriu o listă cu tot ce am vrut să spun vreodată despre femeia asta – și dup-aia s-o ard. Mi-a zis că asta o să mă elibereze definitiv de obsesia asta.

— A, da? spun interesată. Și ce s-a întîmplat?

— Am făcut lista, spune Laurel. Și pe urmă i-am trimis-o prin poștă.

— Vai, Laurel! spun, sforțîndu-mă să nu izbucnesc în rîs.

— Știu, știu. Hans n-a fost deloc încîntat. Dar, dacă ar ști ce nemernică e...

— Hai, intră, te rog! spun, înainte să apuce să-mi povestească despre ziua în care i-a prins pe soțul ei și pe practicanta blondă mîncînd căpșuni unul de pe trupul celuilalt, în bucătăria ei. Am rămas un pic în urmă în dimineața asta, zic.

După ce reușesc să-mi amintesc ce vrea să-și cumpere azi Laurel și îi aduc niște haine, am trecut deja de incidentul cu căpșunile și am ajuns la bătaia de pe Madison Avenue.

— În viața mea n-am simțit așa o satisfacție! spune ea, vîrîndu-și o mînă în mîneca unei cămăși de mătase. Să vezi șocul de pe fețișoara aia a ei rotundă, în clipa în care i-am dat una! A fost prima oară în viața mea cînd am dat într-o femeie! A fost nemaipomenit! Își vîră și cealaltă mînă în cămașă și eu mă crispez în clipa în care aud un pîrîit rău prevestitor.

— Ți-o plătesc, nu-ți face probleme, zice, fără să clipească. OK, ce mai ai?

Cîteodată am impresia că Laurel vine să probeze haine, doar pentru simpla plăcere de a se lupta cu ele.

— Apropo, ți-am spus cum îi zice? adaugă. William. Crede că sună mult mai bine ca Bill. Pentru numele lui Dumnezeu, pe nenorocit îl cheamă Bill, și nu William.

— Uite și jacheta... zic, încercînd să-i atrag atenția. Ce părere ai?

Laurel o pune pe ea și se privește în oglindă.

— Vezi? spune în cele din urmă. E perfect. Nu știu, zău, ce rost are să-mi mai cumpăr ceva

din altă parte. O iau. Și încă o cămașă, te rog. Una cu cusătura intactă. Expiră fericită. De fiecare dată cînd trec pe la tine mă simt foarte bine, Becky. Nu știu de ce.

— E un mister, zic zîmbitoare și notez ceva în registru.

Unul dintre cele mai bune lucruri care ți se întîmplă cînd ești consilier de shopping personalizat este faptul că te apropii foarte tare de clienții tăi. De fapt, unii dintre ei aș putea spune chiar că-mi sînt prieteni. Cînd am întîlnit-o prima oară pe Laurel, tocmai se despărțise de soțul ei. Era supărată pe el și pe sine, și era cu moralul la pămînt. Acum, nu că încerc să mă laud, dar cînd i-am găsit rochia aia Armani absolut perfectă cu care să se îmbrace la spectacolul ăla extraordinar de balet, la care urma să participe și el – cînd am privit-o uitîndu-se la sine în oglindă, înălțîndu-și bărbia, zîmbind și simțindu-se iar atrăgătoare –, am avut convingerea, în adîncul sufletului meu, că munca mea contează.

În timp ce Laurel se schimbă înapoi în hainele ei, eu ies din cabină, cu un maldăr de haine în brațe.

— Nu pot să port așa ceva, aud un glas înăbușit dinspre cabina lui Erin.

— Vă rog, măcar încercați-o, o aud pe Erin spunînd.

— Știi că nu port niciodată culoarea asta! Persoana ridică glasul, și îngheț.

Are accent britanic.

— N-am de gînd să-mi mai pierd timpul aici! Dacă îmi aduci numai și numai lucruri care nu se pot purta...

Simt că niște păianjeni minusculi mi se plimbă în voie pe șira spinării. Nu-mi vine să cred. Doar nu e...

— Dar mi-ați spus că vă doriți un alt look! zice Erin, la capătul răbdărilor.

— Sună-mă cînd ai ce ți-am cerut.

Și, înainte să pot face un pas, iat-o, ieșind din cabina de probă a lui Erin, la fel de înaltă, blondă și imaculată ca întotdeauna, buzele deja strîmbîndu-se într-un surîs plin de dispreț. Părul îi lucește, ochii îi strălucesc și arată de parcă ar fi stăpîna lumii.

Alicia Billington.

Alicia Scorpia cu picioare lungi.

Îi întîlnesc privirea – și parcă întregul corp îmi e străbătut de un șoc electric. Picioarele, acoperite de pantalonii gri strîmți, încep să-mi tremure. N-am mai dat ochii cu Alicia Billington de mai bine de un an. Ar trebui să fiu în stare să fac față situației. Dar pare că tot timpul ăsta care a trecut s-a topit în neant. Amintirile tuturor întîlnirilor noastre sînt la fel de puternice și de dureroase ca întotdeauna. Tot răul pe care mi l-a făcut. Tot răul pe care i l-a făcut lui Luke.

Mă privește cu același aer disprețuitor pe care îl avea pe vremea cînd eu lucram la PR și abia mă angajasem ca reporter. Și, deși îmi spun că am crescut mult de atunci, că sînt o femeie puternică, am o carieră de succes și nu am nimic de demonstrat nimănui... simt că mă micșorez înapoi. Că mă transform din nou în fata insignifiantă, ca un fulg de nea, care n-avea niciodată replică pentru una ca ea.

— Rebecca! zice, privindu-mă extrem de amuzată. Măi, să fie!

— Bună, Alicia, spun și mă sforțez din răsputeri să îi zîmbesc amabil. Ce mai faci?

— Auzisem că lucrezi într-un magazin, dar am crezut că e doar o glumă. Rîde scurt. Dar... iată-te. Ți se potrivește.

Nu „lucrez într-un magazin"! îmi vine să strig furioasă. Sînt consilier personal de shopping! E o profesie adevărată! Ajut oamenii!

— Și, mai ești cu Luke? Îmi aruncă o privire fals preocupată. Ce mai face, a reușit să-și repună firma pe linia de plutire? Știu că a trecut printr-o perioadă destul de nasoală.

Nu-mi vine să cred cum poate să fie fata asta. Ea e cea care a încercat să-i saboteze compania lui Luke. Care și-a făcut o companie de PR rivală, care a falimentat. Ea e cea care a pierdut toți banii prietenului ei – și care se pare că a fost salvată în ultima clipă de taică-său.

Și acum se poartă de parcă ar fi cîștigat.

Înghit în sec de cîteva ori, încercînd să găsesc cel mai potrivit răspuns. Știu că valorez mai mult decît Alicia. Ar trebui să fiu în stare să emit replica aia perfectă, politicoasă, dar extrem de inteligentă. Dar, cumva, nu îmi vine deloc.

— Și eu m-am mutat la New York, zice detașată. Așa că s-ar putea să ne mai întîlnim. Poate-mi vinzi și mie o pereche de pantofi într-o zi. Îmi aruncă un ultim surîs condescendent, își așază mai bine pe umăr geanta Channel și iese din raion.

După ce pleacă, se așterne o tăcere generală.

— Cine mai era și asta? zice în cele din urmă Laurel, care a ieșit din cabină îmbrăcată doar pe jumătate, fără ca eu s-o observ.

— E... Alicia Scorpia cu picioare lungi, spun, încă în stare de șoc.

— Alicia Scorpia cu fundul cît casa, zice Laurel. Mereu am fost de părere că dacă vrei o scorpie pur sînge, trebuie s-o cauți în Anglia. Mă îmbrățișează. Nu te mai gîndi la ea. Indiferent cine e, e pur și simplu geloasă.

— Mersi, spun și îmi aranjez părul cu gesturi mecanice, încercînd să-mi pun gîndurile în ordine.

Dar, sinceră să fiu, încă mă simt de parcă m-ar fi călcat un tractor. Nu m-am gîndit niciodată că am să mai dau ochii cu ea.

— Becky, îmi pare rău, spune Erin, în clipa în care Laurel se întoarce în cabină. Habar n-am avut că vă cunoașteți.

— Nici eu habar n-am avut că e clienta ta!

— Nu vine foarte des. Erin se botoșește toată. În viața mea n-am întîlnit o persoană care să facă atîtea nazuri. Deci, care e povestea?

Ei, nimic, îmi vine să spun. Doar că mi-a terfelit viața în ziarele de scandal și aproape că i-a distrus cariera lui Luke, și a fost o scorpie cu mine din prima secundă în care ne-am întîlnit. Nu mare lucru.

— Ei, chestii vechi, spun în cele din urmă.

— Știi cu cine e logodită? Cu Peter Blake. Moștenitorul unei averi uriașe.

— Nu înțeleg. Mă încrunt, nedumerită. Parcă se măritase anul trecut cu un englez. Ed... și nu mai știu cum...

— Așa e! Doar că nu e chiar așa. Uf, Dumnezeule, nu știi povestea?

Doi clienți se plimbă prin raionul de shopping personalizat, iar Erin își coboară vocea.

— Au făcut nunta și tocmai erau la recepția de după – cînd apare Peter Blake însoțit de o tipă. Alicia nu știa că vine, însă se pare că în clipa în care a aflat cine e, nu l-a mai scăpat din ochi. Și au început să vorbească și se înțelegeau foarte, foarte bine – adică foarte bine... dar ce să faci, Alicia tocmai se măritase! Chipul lui Erin radiază de încîntare. Așa că s-a dus la preot și i-a zis că vrea o anulare.

— Ce-a făcut?

— A cerut să-i anuleze căsătoria! La propria ei recepție de nuntă! Căsătoria nu se consumase –

așa a zis –, deci nu contează. Erin izbucnește în hohote. Îți vine să crezi așa ceva?

Fără să vreau, încep să rîd și eu.

— Pe Alicia o cred în stare de orice.

— Mi-a zis că ea întotdeauna obține exact ce-și dorește. Se pare că nunta va fi absolut mortală. Dar Cruella e mic copil pe lîngă ea. Îți poți închipui că l-a obligat pe un portar să-și facă operație estetică la nas și a concediat toți florarii din New York?... Tipa care-i organizează nunta mai are un pic și intră la balamuc! Cine se ocupă de nunta ta?

— Mama, răspund, și Erin cască ochii mari.

— Mama ta organizează nunți? N-am știut!

— Nu, prostuțo! chicotesc, începînd să mă binedispun. Mama îmi organizează nunta mea. Are deja totul sub control.

— Am înțeles. Erin încuviințează din cap. Ei... probabil că e mai simplu așa. Și tu poți să te ții departe de toată nebunia!

— Da. Ar trebui să fie destul de simplu. Doamne-ajută! adaug și izbucnim amîndouă în rîs.

Ajung la La Goulue la ora unu fix, dar Elinor încă nu a venit. Sînt condusă la masă și cer un pahar de apă minerală, să am ce face pînă apare. Locul e foarte agitat, cum e mereu la ora asta, plin de femei foarte elegante. În jurul meu e pălăvrăgeală de bonton, strălucire de dinți și bijuterii scumpe, și profit de ocazie ca să trag cu urechea fără cea mai mică jenă. La masa de lîngă mine, o femeie cu ochii extrem de puternic conturați cu eyeliner și cu o broșă enormă tocmai spune cu emfază:

— În zilele noastre, pur și simplu nu poți mobila un apartament fără cel puțin o sută de mii de dolari.

— Deci, i-am zis lui Edgar, sînt o ființă umană, spune o fată cu păr roșu aflată în partea opusă.

Prietena ei mănîncă o țelină, privind-o cu ochii mari și avizi.

— Și el ce-a zis?

— O cameră te duce lejer la treizeci de mii.

— Mi-a zis: Hillary...

— Rebecca?

Ridic privirea, un pic iritată că nu pot să aflu ce-a zis Edgar, și o văd pe Elinor apropiindu-se de masa mea, îmbrăcată cu o jachetă de culoarea untului, cu nasturi mari și ținînd strîns în mînă o poșetă asortată. Spre surpriza mea, nu e singură. Cu ea se află o femeie cu păr castaniu tăiat drept, cu taior bleumarin și geantă Coach.

— Rebecca, dă-mi voie să ți-o prezint pe Robyn de Bendern, zice Elinor. Una dintre cele mai renumite organizatoare de nunți din New York.

— A, zic, luată prin surprindere. Bună... ziua!

— Îmi pare bine, Rebecca, spune Robyn, luîndu-mi ambele mîini și privindu-mă intens în ochi. Ne întîlnim, în fine. Sînt încîntată să te cunosc. Foarte încîntată!

— Și eu! zic, încercînd să-i răspund pe exact același ton, în timp ce îmi scormonesc disperată creierul. Mi-o fi spus Elinor ceva despre faptul că ne întîlnim cu o tipă care organizează nunți și nu-mi aduc eu aminte? Trebuia, oare, să știu de chestia asta?

— E foarte frumușică! spune Robyn, fără să-mi dea drumul la mîini.

Îmi scrutează cu privirea de laser fiecare părticică a corpului, și eu mă trezesc făcînd același lucru. Pare să aibă vreo patruzeci și ceva de ani, fardul impecabil îi pune în evidență ochii căprui strălucitori, are pomeții ascuțiți, iar zîmbetul larg îi expune cu generozitate un șirag de dinți

perfecți. Aerul ei entuziast e contagios, însă ochii mă examinează necruțător. Face un pas înapoi, pentru a observa mai bine și celelalte detalii ale trupului meu.

— Atît de tînără și de proaspătă. Draga mea, vei fi o mireasă fermecătoare. Te-ai gîndit deja cu ce te îmbraci?

— Cu... o rochie de mireasă? zic prostește, iar Robyn izbucnește într-o cascadă de hohote de rîs.

— Și ce umor! țipă. Voi, englezoaicele! Ai avut dreptate, îi spune lui Elinor, care încuviințează cu grație din cap.

Elinor a avut dreptate? În legătură cu ce?

Au vorbit despre mine?

— Mersi! spun, încercînd să fac un pas fînuț înapoi. Nuu... Arăt spre masă.

— De ce nu? zice Robyn, de parcă aș fi făcut cea mai genială sugestie posibilă. Haidem. În clipa în care se așază, îi remarc broșa cu două verighete încrucișate, încrustată cu diamante.

— Îți place? spune Robyn. Am primit-o de la Gilbrooks, după ce am organizat nunta fetei lor. Ce mai dramă! Bietei Bitty Gilbrook i s-a rupt unghia în ultima clipă și a trebuit să-i aducem manichiurista cu elicopterul... Se oprește, copleșită de amintiri, apoi revine brusc în prezent. Deci, tu ești norocoasa! Îmi zîmbește larg și nu mă pot opri să-i zîmbesc și eu, la rîndul meu. Norocoaso ce ești! Spune-mi, te bucuri de fiecare minuțel?

— Păi...

— Eu am o vorbă, prima săptămînă după logodnă e cea mai frumoasă dintre toate. Trebuie să savurezi fiecare moment.

— De fapt, au trecut deja cîteva săptămîni...

— Să savurezi fiecare clipă, zice Robyn, ridicînd un deget. Răsfață-te la maximum. Întotdeauna le spun mireselor mele: astea sînt cele

mai frumoase amintiri, și de voi depinde ca ele să fie minunate.

— Bine, OK, zic cu un surîs. O să... mă răsfăț la maximum!

— Înainte de a începe, spune Elinor, trebuie să-ți dau asta. Caută în poșetă și scoate o invitație, pe care o pune pe masă.

Doamna Elinor Sherman speră că veți avea plăcerea de a participa la...

Uau! Elinor dă o petrecere de logodnă! Pentru noi!

— Dumnezeule! Ridic privirea spre ea. Păi... mersi mult. N-am știut că dai o petrecere în cinstea noastră!

— Am discutat cu Luke.

— Pe bune? Mie nu mi-a zis nimic.

— Probabil că a uitat. Elinor îmi surîde distant, cu grație. Voi cere să-ți fie trimis și ție un teanc, ca să-ți poți invita niște prieteni. Să zicem... zece.

— Păi... ăă... mersi.

— Așa, cerem niște șampanie, să sărbătorim?

— Ce idee minunată! spune Robyn. Eu am o vorbă, dacă nu sărbătorești o nuntă, ce mai sărbătorești? Îmi zîmbește cu un licăr în ochi și îi zîmbesc și eu.

Cît e de simpatică! Dar tot nu știu ce caută aici.

— Îhm... Robyn... Am și eu o curiozitate, zic șovăitoare. Ești cumva aici în... scop profesional?

— A, nu. Nu, nu, nuuuuu. Robyn scutură vehement din cap. Ce fac eu nu e o profesie. E o vocație. Timpul pe care mi-l dedic... pasiunea cu care îmi fac treaba...

— Aha. Îi arunc o privire confuză lui Elinor. Păi, ideea e că... nu știu dacă o să am nevoie de ajutor. Deși e foarte frumos din partea ta...

— N-ai nevoie de ajutor? Robyn își dă capul pe spate și izbucnește într-un rîs zgomotos. Crezi că n-ai nevoie de ajutor? Te rog. Tu știi ce muncă organizatorică implică o nuntă?

— Păi...

— Ai mai făcut vreodată așa ceva?

— Nu, dar...

— Multe fete sînt de aceeași părere cu tine, spune Robyn, încuviințînd din cap. Știi cine sînt fetele astea?

— Îhm...

— Sînt fetele care ajung să plîngă cu lacrimi de crocodil deasupra tortului de nuntă, pentru că sînt prea stresate ca să se bucure de petrecere! Vrei să fii și tu ca ele?

— Nu! zic alarmată.

— Păi vezi! Firește că nu vrei! Se lasă pe spate, privindu-mă așa cum își privește clasa profesorul ai cărui elevi au înțeles în fine că doi cu doi fac patru. Rebecca, eu îți voi lua această povară de pe umeri. Voi prelua asupra mea durerile de cap, munca de salahor, întregul stres al situației... A, uite și șampania!

Poate că are și ea dreptate, mă gîndesc, în timp ce chelnerul toarnă șampanie în trei pahare înalte cu picior. Poate nu e o idee rea să am un ajutor. Deși cum naiba o să se poată coordona ea cu mami nu știu...

— Becky, am să devin cea mai bună prietenă a ta, zice Robyn, radioasă. În ziua nunții, am să te cunosc mai bine decît cea mai bună prietenă a ta. Lumea zice că folosesc metode neortodoxe. Dar cînd văd rezultatele...

— Robyn nu are egal în orașul ăsta, zice Elinor, luînd o înghițitură de șampanie, iar Robyn surîde modest.

— Așa că să o luăm cu începutul, zice, și își scoate o agendă imensă, legată în piele. Nunta e pe 22 iunie...

— Da.

— Rebecca și Luke...

— Da.

— La Hotelul Plaza...

— Poftim? Mă uit la ea ca la o nebună. Nu, nu acolo o să...

— Credeam că atît ceremonia, cît și recepția vor avea loc în aceeași locație, nu? Se uită la Elinor.

— Eu așa zic, spune Elinor, încuviințînd. E mult mai simplu așa.

— Scuzați-mă...

— Deci... ceremonia va avea loc în Terrace Room? Notează în agendă. Iar recepția, în Ballroom. Foarte frumos. Și cîți invitați vor fi?

— Hei, stați așa! zic, punîndu-i o mînă pe agendă. Despre ce vorbiți aici?

— Despre nunta ta, spune Elinor. Cu fiul meu.

— La Hotelul Plaza, zice Robyn radioasă. Cred că n-are nici un rost să-ți spun cît ești de norocoasă, să fie liber la data la care vrei tu! Din fericire, un client al meu a anulat, așa că am putut să vă strecor, altfel...

— Nu mă mărit la Hotelul Plaza!

Robyn o săgetează cu privirea pe Elinor, și cute de îngrijorare îi apar brusc pe frunte.

— Am vorbit, spune Elinor apăsat. Am vorbit ieri.

— Bine! Pentru că știi și tu, timpul ne presează foarte tare. O nuntă la Plaza în mai puțin de cinci luni? Unii organizatori de nunți ar spune că e pur și simplu imposibil! Ei bine, eu nu sînt una dintre aceștia. O dată, am organizat o nuntă în trei zile. Bine, era pe o plajă, așa că situația era puțin alta...

— Ce vrei să spui, că ai vorbit la Plaza? Mă răsucesc pe scaun. Elinor, nunta mea va avea loc în Oxshott. Știi foarte bine.

— Oxshott? Robyn se încruntă iar. Unde-i asta? Mai spre nord?

— Nu ai stabilit nimic încă, spune Elinor imperturbabilă. Un aranjament temporar, care poate fi anulat cu ușurință.

— Ba nu e nici un aranjament temporar! O fixez cu furie. Și nu poate fi anulat!

— Știți ceva, văd că e o ușoară încordare între voi, spune Robyn repede. Așa că am să mă duc să dau niște telefoane... Își ia mobilul și se duce în colțul opus al restaurantului, lăsîndu-ne să ne fixăm una pe alta cu ură. Inspir adînc, încercînd să-mi păstrez calmul.

— Elinor, nu mă mărit la New York. Mă mărit la mine acasă. Mama a început deja să se ocupe de organizare. Știi bine asta!

— Nu se poate să faceți nunta în cine știe ce grădină englezească oarecare, spune Elinor apăsat. Tu știi cine e Luke? Cine sînt eu?

— Și ce-are asta a face cu nunta?

— Pentru o persoană dotată cu inteligență, ești destul de naivă. Elinor ia o gură de șampanie. Ăsta e cel mai important eveniment social din viețile noastre. Și trebuie făcut cum se cuvine. Cu lux. Iar Plaza e cel mai bun loc pentru nunți. Cred că știi și tu atîta lucru.

— Dar mama a început deja pregătirile!

— Ei bine, poate să se oprească. Rebecca, mama ta ne va mulțumi că îi luăm povara asta cu nunta de pe umeri. Evident, e de la sine înțeles, toate costurile vor fi suportate de mine. Ea va participa în calitate de invitată.

— Dar n-o să vrea să participe ca o invitată oarecare! E nunta fetei ei, ce Dumnezeu! Vrea să fie gazdă! Vrea să o organizeze ea!

— Așa! O voce veselă ca de privighetoare ne întrerupe. Am rezolvat problema? Robyn apare la masă și își pune mobilul deoparte.

— Am făcut o programare să vedem Terrace Room după prînz, spune Elinor pe un ton ca de gheață. M-aș bucura dacă ai avea bunăvoința de a veni să o vezi împreună cu noi.

Mă uit la ea revoltată, și îmi vine să-i arunc șervetul în față și să-i spun să-și mute gîndul. Nu-mi vine să cred că Luke e la curent cu treaba asta. De fapt, îmi vine să-l sun chiar acum și să-i spun care-i părerea mea despre toate astea.

Dar îmi aduc aminte că e la o masă de afaceri... și îmi mai amintesc și că m-a rugat să-i mai dau o șansă mamei lui. Am să mă duc să văd sala, am să mă plimb și am să dau din cap politicos, fără să spun nimic. Și pe urmă, diseară am să-i spun, la fel de politicos, că nunta va avea loc unde am spus, în Oxshott.

— Bine, spun în cele din urmă.

— Bine. Gura lui Elinor se mișcă aproape cîțiva milimetri. Comandăm?

Tot timpul prînzului, Elinor și Robyn vorbesc doar despre nunțile din New York la care au fost, iar eu îmi mănînc mîncarea în tăcere, rezistînd la toate încercările lor de a mă atrage în conversație. În exterior sînt calmă, dar în interior fierb. Cum îndrăznește Elinor să încerce să-și adjudece propria mea nuntă? Cum îndrăznește să angajeze o organizatoare de nunți, fără măcar să mă consulte? Cum îndrăznește să vorbească despre curtea mamei ca despre o „grădină englezească oarecare"?

E o vacă nesimțită, care se bagă unde nu-i fierbe oala, și dacă ea crede că eu am de gînd să mă mărit la cine știe ce hotel uriaș din New York,

care nu-mi spune nimic, în loc să mă mărit la mine acasă, în mijlocul familiei şi al prietenilor mei, ei bine, se înşală amarnic.

Terminăm de mîncat şi refuzăm cafeaua, apoi ieşim din restaurant. E o zi răcoroasă, cu aer înţepător şi nori mînaţi de vînt pe cerul albastru. Pornim spre Plaza, iar Robyn îmi zîmbeşte larg.

— Te înţeleg perfect, dacă te simţi cam încordată. Organizarea unei nunţi la New York poate să fie un lucru destul de stresant. Multe dintre clientele mele se... ambalează destul de tare, să zicem.

Dar eu nu vreau să organizez nici o nuntă la New York! îmi vine să-i spun. Eu vreau o nuntă în Oxshott! În loc de asta, însă, zîmbesc şi-i spun:

— E foarte de înţeles.

— Am, de pildă, o clientă foarte, foarte pretenţioasă... Robyn expiră adînc. Dar, cum am zis, e o afacere destul de stresantă... A! Am ajuns! Arată destul de impresionant, nu crezi?

Ridic privirea spre faţada opulentă a Hotelului Plaza şi trebuie să recunosc, fără prea mare chef, că nu arată rău deloc. Se întinde deasupra Plaza Square, ca un tort de mireasă, iar intrarea flancată de steaguri e cît se poate de grandioasă.

— Ai mai fost vreodată la vreo nuntă aici? mă întreabă Robyn.

— Nu, n-am intrat niciodată.

— A! Păi... Să intrăm atunci... zice Robyn, conducîndu-ne pe Elinor şi pe mine pe scări, dincolo de portari în uniformă, printr-o uşă turnantă, spre un hol de recepţie absolut uriaş, cu tavan înalt, bogat decorat, cu dale de marmură şi stîlpi enormi, auriţi. Exact în faţa noastră se află un spaţiu cu multă lumină, cu palmieri şi mobilier de ratan, unde se bea cafea în sunet de

harpă, iar chelneri în uniforme cenușii se vîntură încoace și-ncolo cu cafetiere de argint.

Dac-ar fi să fiu sinceră pînă la capăt, ar trebui probabil să recunosc că și locul ăsta e destul de impresionant.

— Aici, zice Robyn, luîndu-mă de braț și conducîndu-ne pe o scară al cărei acces e barat cu un cordon. Desface cordonul greu și urcăm pe scara grandioasă, apoi traversăm încă un hol enorm placat cu marmură. Oriunde mă uit sînt ornamente sculptate, antichități, aplice de pereți și cele mai mari candelabre pe care le-am văzut în viața mea...

— Dumnealui este domnul Ferguson, directorul executiv al companiei de catering.

De nicăieri, a apărut brusc un bărbat spilcuit, într-o jachetă elegantă. Îmi strînge mîna și îmi zîmbește cu prietenie.

— Bine ai venit la Hotelul Plaza, Rebecca! Dacă îmi permiți să spun, ai făcut o alegere foarte inspirată. Nimic nu se compară cu o nuntă la Plaza.

— Da! spun politicoasă. E-adevărat, pare un hotel foarte drăguț...

— Orice îți dorești și oricare ar fi visul tău cel mai drag, vom face tot posibilul să-ți împlinim dorința. Nu-i așa, Robyn?

— Ba da, chiar așa e, spune Robyn cu duioșie în glas. Pur și simplu nu poți începea pe mîini mai bune.

— Mergem întîi să aruncă o privire în Terrace Room? Domnul Ferguson clipește spre mine complice. Aici va avea loc ceremonia. Cred că-ți va plăcea.

Trecem iar prin holul uriaș de marmură și el deschide o ușă dublă, invitîndu-ne într-o încăpere pur și simplu imensă, înconjurată de o terasă cu

balustradă albă. La unul din capete se află o fîntînă de marmură, iar la celălalt cîteva trepte duc spre o platformă uşor mai înălţată. Oriunde mă uit, mişună o groază de oameni, aranjînd florile, drapînd şifonul şi punînd scaunele aurite în şiruri pe covorul cu model bogat.

Uau.

Ce să zic, e... chiar drăguţ.

Of, la naiba. E uluitor.

— Ai mare noroc! spune domnul Ferguson, cu un zîmbet larg. Sîmbăta asta avem o nuntă, aşa că ai posibilitatea de a vedea încăperea „în acţiune", cum s-ar spune.

— Frumoase flori, spune Robyn amabilă, după care se apleacă spre mine şi îmi şopteşte: Noi vom avea ceva cu mult mai deosebit decît astea.

Mai deosebit decît astea? Sînt cele mai uriaşe şi mai spectaculoase aranjamente florale pe care le-am văzut în viaţa mea! Trandafiri în cascadă, lalele, crini şi... ce sînt alea, orhidee?

— Deci, tu intri pe uşa dublă, spune Robyn, conducîndu-mă spre terasă, şi încep să cînte trîmbiţele... sau trompetele... ce vrei tu... Te opreşti în faţa fîntînii, îţi aranjezi trena, faci nişte poze. După care, orchestra filarmonică începe să cînte şi porneşti pe culoarul din mijloc...

— Orchestra filarmonică? o îngîn uimită.

— Am vorbit deja cu Filarmonica din New York, intervine Elinor. Au zis că îşi verifică programul turneelor şi, dacă avem noroc...

Filarmonica din New York? Măiculiţă.

— Mireasa de sîmbătă are şapte harpişti, zice domnul Ferguson. Şi o soprană de la Metropolitan.

Robyn şi Elinor se uită una la alta.

— Nu e o idee rea, spune Robyn şi îşi ia agenda. Mă ocup eu.

— Mergem să vedem şi Salonul baroc? propune domnul Ferguson, conducîndu-ne spre un lift imens, antic.

— În noaptea de dinaintea nunţii, probabil că vei dori să-ţi iei un apartament deasupra şi să te bucuri de facilităţile centrului nostru de frumuseţe, îmi spune amabil, în timp ce urcăm cu liftul. Apoi, în ziua respectivă, îţi poţi aduce propriii stilişti şi make-up artişti. Dar sînt sigur că te-ai gîndit deja la asta.

— Îhm... păi... Gîndul îmi zboară instantaneu la Janice şi Mireasa Primăvară Radioasă. Oarecum.

— Invitaţilor le vor fi oferite cocteiluri în timp ce trec pe coridor, explică Robyn. Şi iată şi Salonul baroc, unde vor fi servite aperitivele, înainte de a intra în Grand Ballroom. Bănuiesc că încă n-aţi apucat să vă gîndiţi la aperitive, aşa-i?

— Păi... ăăă... ştiţi...

Tocmai sînt pe punctul de a zice că, după părerea mea, cîrnăciorii de bere sînt pe gustul tuturor.

— Dar, de exemplu, continuă ea, te poţi gîndi la un bar cu caviar, unul cu stridii, o masă cu fructe de mare mediteraneene, poate la nişte sushi...

— Da, înghit în sec. Sună... foarte bine.

— Şi, firește, spaţiul poate fi decorat tematic după cum dorești. Face un gest larg spre încăpere. Îl putem transforma într-un carnaval veneţian, o grădină japoneză, o sală de bal medievală... orice îţi poate trece prin cap!

— După care revenim în Grand Ballroom, pentru recepţie! spune domnul Ferguson vesel nevoie-mare.

Dă în lături uşile duble şi... Dumnezeule mare! Sala asta e cea mai spectaculoasă dintre toate. E toată numai alb şi auriu, are tavan înalt şi loje

ca la teatru, iar mesele sînt aşezate în jurul spaţiului vast de dans din mijloc, acoperit cu parchet lăcuit.

— Aici veţi deschide dansul tu şi Luke, spune Robyn, cu un oftat fericit. Dacă mă întrebi, ăsta e momentul din timpul nunţii la care ţin cel mai mult. Primul dans.

Mă uit la podeaua lustruită şi am o viziune bruscă, în care Luke şi cu mine ne învîrtim în lumina candelabrelor şi toată lumea are ochii aţintiţi asupra noastră.

Şapte harpişti.

Filarmonica din New York.

Caviar... stridii... şi cocteiluri...

— Rebecca, draga mea, te simţi bine? spune domnul Ferguson, zărindu-mi expresia.

— Cred că e un picuţ copleşită, spune Robyn rîzînd. E uluitor, nu?

— Păi... da. Cred că da.

Inspir adînc şi îmi întorc pentru o clipă privirea. OK, nu am de gînd să mă las furată de peisaj. Totul aici îţi ia ochii, de acord, dar în ruptul capului n-am să mă las dusă de val. Am hotărît clar că fac nunta în Anglia – şi asta am de gînd să fac. Punct.

Doar că... Uite cum pot să arate toate astea.

— Vino şi stai jos, spune Robyn, bătînd uşor tapiseria unui scaun aurit de lîngă ea. Acum, ştiu că, din punctul tău de vedere, pare că avem vreme berechet. Însă, crede-mă, programul e de fapt foarte strîns... aşa că am vrut să vorbesc puţin cu tine despre cum vezi tu nunta, în mare. Care e fantezia ta? Care e, pentru tine, imaginea cea mai romantică din lume? Multe dintre clientele mele spun că, pentru ele, e Scarlett şi Rhett sau Fred şi Ginger... Mă scrutează cu ochi strălucitori, iar stiloul e pregătit deja deasupra paginii.

Totul a ajuns prea departe. Trebuie să îi spun acestei individe că nu am de gînd să mă mărit aici. Trebuie să-i spun să-şi mute gîndul. Haide, Becky. Revino la realitate.

— Mie...

— Da?

— Mi-a plăcut întotdeauna finalul de la *Frumoasa din pădurea adormită*, cînd cei doi încep să danseze, mă trezesc spunînd.

— Baletul, zice Elinor încuviinţînd.

— Nu, vreau să spun... filmul lui Disney.

— A! Robyn pare interzisă, preţ de o clipă. Am să mă gîndesc! Păi... sînt sigură că poate fi o bună sursă de inspiraţie...

Începe să noteze în agendă, iar eu îmi muşc buza interioară.

Trebuie să pun punct acestei situaţii, acum. Haide. Zi ceva!

Însă, din nu ştiu ce motiv abscons, nu sînt în stare să deschid gura. Mă uit în jur, admirînd tavanul pictat, auriul din jur, candelabrele sclipitoare. Robyn îmi urmează privirea şi îmi zîmbeşte.

— Becky, draga mea, eşti o fată foarte norocoasă. Îmi strînge braţul cu afecţiune. O să ne distrăm de minune, îţi promit!

SECOND UNION BANK
WALL STREET 300
NEW YORK NY 10005

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

21 februarie 2002

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea din 20 februarie.

Din păcate, nu pot face nici un comentariu referitor la întrebarea dacă o fustă Miu Miu poate fi catalogată drept o cheltuială a casei sau nu.

Cu stimă,

Walt Pitman
Director Dept. Relaţii Clienţi

CAMERA LORZILOR
COMISIA DE NOMINALIZĂRI

FORMULAR DE NOMINALIZARE

Vă rugăm să motivaţi pe scurt de ce consideraţi că sînteţi eligibil(ă) pentru a fi recomandat(ă) spre a primi titlu onorific pe timpul vieţii şi în ce mod consideraţi că vă puteţi aduce o contribuţie eficientă la lucrările Camerei Lorzilor. Vă rugăm să ataşaţi acestui formular şi CV-ul dumneavoastră, în care să vă evidenţiaţi realizările majore şi să subliniaţi abilităţile deosebite pe care le aveţi şi experienţa dumneavoastră.

FORMULAR DE ÎNSCRIERE PENTRU A PRIMI TITLU ONORIFIC PE TIMPUL VIEŢII

Nume : Rebecca Bloomwood
Adresă : Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

Titlu nobiliar preferat : Baroana Rebecca Bloomwood de Harvey Nichols

Realizări majore :

Patriotism
Am servit Marea Britanie vreme de mulţi ani, ajutînd la întărirea economiei prin intermediul reţelei de vînzare en détail.

Relaţii comerciale
De cînd locuiesc la New York, am promovat intens schimburile comerciale între Marea Britanie şi America, de exemplu cumpăr exclusiv ceai Twinnings şi Marmite.

Apariţii publice
Am apărut la televiziune, prezidînd discuţii despre afacerile curente (din lumea modei).

Experienţă în domeniul cultural
Colecţionez obiecte de artă şi antichităţi, în primul rînd vaze veneţiene şi recipiente de bar din anii '30.

Contribuţie personală, în cazul numirii :

Ca nou membru în Camera Lorzilor, sînt dispusă să preiau rolul de consultant vestimentar al acesteia, un domeniu de activitate pînă la această oră pe nedrept ignorat – şi totuşi, atît de vital pentru însăşi viaţa democraţiei.

Cinci

Hai să fim serioşi. Normal că n-am să mărit la New York. Normal că nu. E de neconceput. O să mă mărit la mine acasă, aşa cum am stabilit, într-un cort superb instalat la noi în grădină. Nu există nici cel mai mic motiv să mă răzgîndesc. Nici măcar unul.

În afara faptului că...

O, Doamne. Da, bine, poate că Elinor are dreptate aici.

Adică, aşa e, e o experienţă pe care o trăieşti o dată în viaţă, nu? Nu e ca ziua de naştere sau Crăciunul. Aşa că, dacă ai şansa de a o trăi într-un loc cu adevărat ieşit din comun, poate că ar trebui să profiţi imediat de asta.

Şi, e clar, ar fi de vis. Să păşeşti pe culoarul dintre scaune în faţa a patru sute de persoane, pe muzica interpretată de o filarmonică, şi peste tot să fie cele mai frumoase aranjamente florale imaginabile. Apoi să-ţi iei locul în primire la o masă absolut incredibilă. Robyn mi-a dat să văd cîteva mostre de meniuri – Doamne, ce mîncăruri! Medalion de homar de Maine... Consommé de pasăre sălbatică şi chifteluţe de fazan... Orez sălbatic cu nuci Pignoli...

Ce vreau să spun este că ştiu că firmele de catering de calitate din Oxshott şi Ashtead sînt

OK – dar nu sînt prea sigură că ar ști măcar să-mi spună ce e aia o nucă Pignoli. (Sinceră să fiu, nici eu nu știu. Dar nu contează asta.)

Și poate că Elinor are dreptate, mami i-ar fi cît se poate de recunoscătoare dacă am scăpa-o de toată bătaia asta de cap. Da. Poate că pregătirile astea s-au dovedit mult mai mult decît poate duce și decît lasă să se înțeleagă. Poate că în adîncul sufletului își dorește să nu se fi înhămat la așa ceva. În vreme ce, dacă mă mărit la Plaza, ea n-ar mai trebui să facă absolut nimic, doar să apară. Plus că nici n-ar trebui să mai dea nici un ban... adică, le-aș face chiar o favoare!

Așa că, pe drumul înapoi spre Barneys, îmi scot mobilul și formez numărul alor mei. În clipa în care mami răspunde, aud în fundal sonorul de la *Crimewatch* și mă apucă o nostalgie subită pentru locul în care m-am născut. Mi-i și imaginez pe mami și pe tati stînd în sufragerie, cu draperiile trase și șemineul electric pîlpîind plăcut.

— Bună, mami!

— Becky! exclamă ea. Ce bine îmi pare că m-ai sunat! Am tot încercat să-ți trimit niște meniuri de la firma de catering, dar vezi că nu-ți merge faxul! Tati zice să te uiți, poate ai rămas fără hîrtie!

— Ăă... Nu știu. Auzi, mami...

— Și fii atentă aici! Cumnata lui Janice cunoaște pe cineva la o firmă care inscripționează baloane! Zice că, dacă comandăm cel puțin două sute de baloane, ne dau heliul gratis!

— Bine! Auzi, mă tot gîndesc la nunta asta și...

De ce m-o fi apucat tremuriciul în halul ăsta?

— A, da? Graham, dă te rog televizorul ăla mai încet.

— Mi-a trecut așa prin cap o idee... așa, ca o posibilitate... Emit un rîset strident. Mă gîndeam că am putea face nunta aici, în America!

— În America? Se lasă o tăcere lungă. Cum adică în America?

— Era doar un gînd! Din moment ce Luke și cu mine acum locuim aici...

— Becky, locuiești acolo de un an! Mami pare de-a dreptul șocată. Aici e casa ta!

— Ei, da, normal... dar mă gîndeam... spun din ce în ce mai slab.

Cumva, nu știu, sperasem că mami va spune „Ce idee minunată!" și că va face ca totul să fie mai ușor.

— Și cum Dumnezeului crezi c-o să putem noi organiza o nuntă în America?

— Nu știu! spun, înghițind în sec. Poate o ținem la un... mare hotel, de exemplu.

— La un... hotel? Are un ton uluit, de zici c-am înnebunit.

— Și poate ne ajută și Elinor... îi dau eu mai departe. Sînt sigură că vrea să contribuie și ea... adică, dacă e mai scump...

La celălalt capăt al firului, mami trage adînc aer în piept, și mă crispez. La naiba. N-ar fi trebuit să aduc vorba de Elinor.

— Mă rog. Mulțumim frumos, dar nu avem nevoie de contribuția ei. Ne descurcăm foarte bine și singuri. Și ideea asta cu hotelul e a ei, înțeleg? Înțeleg că ea nu ne crede în stare să organizăm singuri o nuntă frumoasă, despre asta e vorba, da?

— Nu! sar eu. Era doar o... nu e nimic serios! Eu doar...

— Tati zice că dacă îi place atît de tare la hotel, poate să stea la hotel, cînd vine, și nu la noi.

O, Doamne. Nu fac decît să înrăutățesc și mai tare situația.

— Uite.. hai să uităm discuția asta. A fost o idee tîmpită, oricum. Mă frec nervoasă pe față. Deci... cum merge treaba?

Mai vorbim cîteva minute şi îmi dă raportul complet despre tipul, atît de amabil, de la firma de corturi şi cum nici nu costă chiar atît de mult, şi cum fiul lui e la aceeaşi şcoală cu vărul Alex, ce mică-i lumea, nu-i aşa? La capătul conversaţiei, mami pare înmuiată de tot şi toată discuţia despre hotelurile americane pare să fi fost uitată definitiv.

Îmi iau la revedere, închid telefonul şi expir adînc. Aşa. Ei, m-am hotărît. Aş putea s-o sun pe Elinor şi să-i spun. N-are nici un rost să mai pierd timpul aiurea.

Îmi deschid iar mobilul, formez două cifre, după care mă opresc.

Pe de altă parte – ce rost are să mă grăbesc să iau o decizie?

Adică, vreau să spun că nu se ştie niciodată. Poate mami şi tati au să discute între ei diseară şi o să se răzgîndească. Poate or să vină să arunce o privire. Poate că, în clipa în care ar vedea efectiv Hotelul Plaza... cînd ar vedea cît de fabulos va fi totul... cît de luxos... cît de strălucitor...

O, Doamne. Nu pot suporta gîndul de a renunţa definitiv la toate astea. Cel puţin, nu încă.

Cînd ajung acasă, Luke e la masă, încruntat deasupra unor hîrtii.

— Ai venit mai devreme! spun, încîntată.

— Trebuie să mă uit peste nişte chestii, spune el. M-am gîndit că aici o să găsesc liniştea de care am nevoie pentru asta.

— Am înţeles.

Mă apropii şi văd că toate poartă antetul Fundaţiei Elinor Sherman. Deschid gura să zic ceva, după care o închid la loc.

— Deci, zice, ridicînd privirea, şi în colţul buzelor i se formează un surîs. Cum ţi s-a părut Plaza?

— Ştiai despre asta? Mă uit la el intrigată.

— Da. Normal că știam. Aș fi venit și eu dacă nu aveam un prînz de afaceri.

— Dar, Luke... Inspir adînc, sforțîndu-mă să-mi păstrez calmul. Știi că mama ne organizează nunta în Anglia.

— Pregătirile sînt într-o fază extrem de incipientă, sînt sigur.

— Nu trebuia să ne fixezi o întîlnire în felul ăsta!

— Mama s-a gîndit că ar fi o idee bună să-ți facem o surpriză. Și eu am fost de aceeași părere.

— Să mă pui în fața faptului împlinit, vrei să spui! răspund enervată, și Luke mă privește nedumerit.

— Nu ți-a plăcut la Plaza? Am crezut că o să-ți placă la nebunie!

— Normal că mi-a plăcut! Dar nu despre asta e vorba.

— Știu cît de mult ți-ai dorit întotdeauna o nuntă ca-n basme. Și, cînd mama s-a oferit să ne organizeze o nuntă la Plaza, mi s-a părut cel mai frumos dar care ni se putea face. De fapt, eu am fost cu ideea de a te surprinde. M-am gîndit că o să fii încîntată la culme.

Pare sincer dezumflat și imediat mă copleșește un sentiment de vinovăție. Nu mi-a trecut prin cap nici o secundă că Luke e la curent cu toată povestea asta.

— Luke, sînt încîntată, nu e vorba de asta! Doar că... Nu cred că mami o să fie foarte fericită la gîndul că ne căsătorim în America.

— Nu poți să-i explici tu că așa e cel mai bine?

— Nu-i așa de simplu. Mama ta ne-a cam forțat mîna, îți dai și tu seama...

— Ne-a forțat mîna? Singul lucru pe care l-a făcut a fost să încerce să ne ofere o nuntă fabuloasă.

— Dacă ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să ne ofere o nuntă fabuloasă în Anglia, subliniez eu. Sau... ar fi putut să le dea o mînă de ajutor alor mei – şi ar fi putut să ne ofere cu toţii o nuntă fabuloasă! În loc de asta, însă, pentru ea grădina lor e o „curte oarecare!"

În clipa în care îmi amintesc tonul dispreţuitor al lui Elinor, simt că m-apucă iar toţi dracii.

— Sînt sigur că n-a vrut să zică...

— Doar pentru faptul că nu se află în centrul New York-ului! Nu ştie absolut nimic despre grădina noastră!

— OK, bine, zice Luke imediat. Am înţeles. Nu vrei să ne organizeze ea nunta. Dar, dacă vrei să ştii părerea mea, mama a vrut să facă un gest incredibil de generos. Să se ofere să plătească pentru o nuntă la Plaza, plus că ne-a pregătit şi o petrecere de logodnă extrem de scumpă...

— Dar cine a zis că aş vrea o petrecere de logodnă scumpă? răspund înainte de a mă putea opri.

— E cam urît din partea ta să vorbeşti aşa, nu crezi?

— Poate că nu-mi pasă deloc de toată poleiala asta, de toate fiţele astea şi de chestiile astea atît de... materiale! Poate că familia mea e mai importantă pentru mine decît ele! Aşa cum e şi tradiţia... şi... ideea de onoare. Luke, ne aflăm pe planeta asta pentru prea puţin timp ca să...

— Ajunge! spune Luke, exasperat. Ai cîştigat! Dacă e o problemă chiar aşa de mare, uită toate astea! Nu trebuie nici să vii la petrecerea de logodnă dacă n-ai chef – şi facem nunta în Oxshott. Eşti fericită acum?

— Eu...

Tac şi încep să mă frec la nas. Normal, acum că a zis asta, simt că încep să înclin în partea

cealaltă. Fiindcă, dacă stai să te gîndești, e o ofertă senzațională. Și, dacă aș putea cumva să-i conving pe mami și pe tati, poate că o să ne simțim cu toții extraordinar.

— Nu e neapărat vorba despre locul unde facem nunta, în Oxshott sau în altă parte. Ideea e că vreau să... luăm cea mai bună decizie. Și parcă tu erai ăla care zicea că nu trebuie să ne grăbim...

Luke se îmblînzește și se ridică.

— Știu. Oftează. Îmi pare rău, Becky.

— Și mie, murmur.

— Of, ce prostie! Mă înconjoară cu brațele și mă sărută pe frunte. N-am vrut decît să-ți ofer nunta la care ai visat dintotdeauna. Dacă chiar nu vrei să o facem la Plaza, atunci n-o facem acolo.

— Și ce facem cu mama ta?

— O să-i explicăm care sînt sentimentele tale vizavi de toată situația asta. Luke mă privește lung preț de cîteva clipe. Becky, pentru mine nu are nici cea mai mică importanță unde facem nunta. Nu contează dacă florile sînt roz sau albastre. Singurul lucru care contează pentru mine este faptul că vom deveni un cuplu – și toată lumea o să știe acest lucru.

Pare atît de sigur și de încrezător, încît mi se pune un nod în gît.

— Și pentru mine tot asta contează cel mai mult, zic și înghit în sec. Ăsta e lucrul cel mai important.

— OK. Atunci hai să ne punem de acord. Tu ești cea care hotărăște. Mie să-mi spui doar unde să mă prezint – și am să mă prezint.

— OK. Îi zîmbesc și eu. Promit să te înștiințez cu cel puțin patruzeci și opt de ore înainte.

— Cu douăzeci și patru e destul. Mă mai sărută o dată, apoi îmi arată spre masa din colț. Apropo, ai primit asta. Un cadou de logodnă.

Fac ochii mari. E o cutie de culoare bleu, legată cu panglică albă. Un cadou de la Tiffany!

— S-o deschid?

— Te rog.

Desfac panglica surescitată şi deschid cutia, în care găsesc un castron albastru de sticlă învelit în hîrtie, şi o felicitare pe care scrie „Cu cele mai bune urări de la Marty şi Alison Gerber".

— Uau! Ce drăguţ! Cine sînt Gerberii ăştia?

— Habar n-am. Nişte prieteni de-ai maică-mii, bănuiesc.

— Şi... toţi cei care vin la petrecere o să ne dea cîte un cadou?

— Cred că da.

— A... ha.

Dumnezeule. Rămîn pe gînduri, uitîndu-mă la castron, în timp ce degetele mele îi pipăie suprafaţa strălucitoare.

Ştiţi ceva, poate că Luke are dreptate. Poate că ar fi urît din partea mea să-i arunc lui Elinor în faţă actul de generozitate.

OK, uite ce am să fac. Am să aştept pînă după petrecerea de logodnă. Şi abia pe urmă am să iau o decizie.

Petrecerea de logodnă e vinerea următoare, la ora şase. Intenţionam să ajung acolo destul de devreme, dar avem o zi extrem de agitată la serviciu, cu trei urgenţe mari – şi nu reuşesc să ajung decît la şase şi zece, uşor frustrată. Partea bună e că sînt îmbrăcată cu o rochie absolut fabuloasă neagră fără bretele, care îmi vine perfect. (De fapt, a fost oprită pentru Regan Hartman, o clientă de-a mea. Dar am să-i spun pur şi simplu că totuşi nu cred că îi vine chiar aşa de bine.)

Duplexul lui Elinor se află într-o clădire grandioasă de pe Park Avenue, şi are cel mai uriaş

foaier pardosit cu marmură pe care l-am văzut în viața mea și lifturi lambrisate cu lemn de nuc, care miros în permanență a parfumuri scumpe. În clipa în care ies din lift, la etajul șase, aud zarvă de petrecere și, undeva în fundal, muzică de pian. La ușă e coadă și aștept politicoasă în urma unui cuplu în vîrstă, cu haine de blană asortate. Văd din hol apartamentul, luminat discret, și deja destul de înțesat de oameni.

Sinceră să fiu, nu m-am prea înnebunit niciodată după apartamentul lui Elinor. E tot pe bleu, cu canapele de mătase și perdele grele, iar pe pereți sînt atîrnate cele mai inexpresive tablouri din lume. Nu-mi vine să cred că îi plac cu adevărat. De fapt, nici nu cred că se uită vreodată măcar la unul dintre ele.

— Bună seara. Gîndurile îmi sînt întrerupte de o voce și îmi dau seama că am ajuns în față. O femeie în costum negru cu pantaloni, cu un clipboard în mînă, îmi zîmbește protocolar.

— Cum vă numiți, vă rog?

— Rebecca Bloomwood, spun cu modestie, așteptînd sa facă ochii mari sau cel puțin să aibă un licăr de recunoaștere în ochi.

— Bloomwood... Bloomwood... Femeia se uită pe listă, dă pagina și coboară cu degetul pînă în josul acesteia, înainte de a-și ridica iar privirea. Nu sînteți pe listă.

— Pe bune? Mă uit la ea siderată. Mai uitați-vă o dată, n-are cum să nu fiu!

— Mă mai uit o dată, dacă vreți... Femeia o ia iar de la capăt și o parcurge iar cu atenție sporită. Nu, spune în cele din urmă. Mi-e teamă că nu sînteți. Regret. Se întoarce spre femeia blondă care tocmai a venit. Bună seara! Îmi spuneți numele dumneavoastră, vă rog?

— Dar... dar... petrecerea e dată pentru mine! Mă rog, nu numai pentru mine...

— Vanessa Dillon.

— A, da, spune femeia de la ușă și taie numele de pe listă cu un surîs. Vă rog, intrați. Serge vă va lua haina imediat. Domnișoară, vreți, vă rog, să vă dați la o parte? adaugă către mine, pe un ton de gheață. Blocați ușa.

— Trebuie să mă lăsați să intru! Nu se poate să nu fiu pe listă! Mă uit disperată spre interiorul apartamentului, sperînd să-l văd pe Luke sau măcar pe Elinor – dar nu văd decît o mulțime de oameni necunoscuți. Vă rog! Pe cuvîntul meu, am fost invitată! Femeia în negru oftează.

— Aveți invitația la dumneavoastră?

— Nu! Nu mi-am închipuit că o să am nevoie de ea! Eu sînt... logodnica!

— Cine sînteți? Mă fixează alb.

— Eu sînt... O, Doamne... Mă uit iar spre petrecere și o văd la un moment dat pe Robyn, îmbrăcată într-un top argintiu sidefat și cu o fustă vaporoasă.

— Robyn! o strig, cît pot de discret. Robyn! Nu vor să mă lase să intru!

— Becky! îmi răspunde Robyn veselă. Hai înăuntru! Pierzi toată distracția! Și îmi face semn veselă cu paharul de șampanie.

— Vedeți? zic exasperată. Cei dinăuntru mă cunosc. Nu dau buzna aiurea peste ei!

Femeia de la ușă mă privește lung, apoi ridică din umeri.

— OK. Puteți intra. Serge vă va lua haina imediat. Aveți cadou?

— Păi... nu.

Femeia își dă ochii peste cap de parcă ar spune „Nici nu mă așteptam altfel!", apoi se întoarce spre următoarea persoană de la coadă,

iar eu mă reped înăuntru înainte de a-i da șansa să se răzgîndească.

— Nu pot să stau mult, spune Robyn în clipa în care ajung lîngă ea. Trebuie să ajung la trei repetiții pentru trei recepții diferite. Dar am ținut foarte tare să ne vedem azi, pentru că am niște vești minunate. Un designer de evenimente, extrem de talentat, a acceptat să lucreze pentru nunta ta! Sheldon Lloyd în persoană!

— Uau! spun, încercînd să-mi iau același ton entuziast ca și ea, deși habar n-am cine o mai fi și Sheldon Lloyd ăsta. Dumnezeule!

— Te-am dat pe spate, așa-i? Eu am o vorbă – dacă vrei ca lucrurile să se întîmple, trebuie să faci să se întîmple acum! Așa că am vorbit cu Sheldon și am început să ne jucăm cu diverse idei. Apropo, el e de părere că ideea ta cu Frumoasa din pădurea adormită e un concept fabulos. Foarte original. Se uită în jur și își coboară glasul. Ideea care i-a venit este... să transformăm Terrace Room într-o pădure fermecată.

— Pe bune?

— Da! Sînt așa de încîntată, că trebuie neapărat să-ți arăt și ție!

Își deschide geanta și scoate o schiță, iar eu mă uit la ea ușor bulversată.

— Mestecenii îi importăm din Elveția, ca și ghirlandele de lumini de basm. Vei păși printre șirurile de copaci, iar crengile acestora vor atîrna pînă la pămînt. Iar tu vei păși ca o zînă, în minunatul parfum dat de acele de pin, iar florile vor înflori în mod magic, iar păsările cu trilurile bine exersate vor începe să îți cînte deasupra capului... Ce zici, vrei și o veveriță animată?

— Ăă... Rămîn siderată.

— Nu, nici eu nu sînt așa de sigură. OK... uităm de creaturile pădurii. Scoate un stilou și

taie ceva de pe listă. Dar, altfel... o să fie de mare excepţie. Nu crezi?

— Păi... eu...

Să-i spun, oare, că încă nu m-am hotărît dacă să fac nunta la New York?

Dar nu pot. O să oprească pregătirile pe loc. Şi o să se ducă să-i spună lui Elinor, şi o să fie o nebunie întreagă.

Şi ideea e că sînt din ce în ce mai sigură că, pînă la urmă, tot la Plaza o să mă mărit. Nu trebuie decît să o conving pe mami că aşa e cel mai bine. Pe bune, ar fi o prostie să refuzăm aşa o ocazie.

— Ştii, Sheldon a lucrat pentru multe staruri de la Hollywood, spune Robyn, coborînd şi mai mult glasul. Cînd ne vedem cu el, poţi să te uiţi puţin prin portofoliul lui. Îţi spun, omul e supertalentat.

— Pe bune? Simt că mă cuprind fiori de încîntare. Sună extraordinar!

— Bine! Se uită la ceas. Acum, trebuie să fug, scumpo. Dar ţinem legătura. Îmi strînge mîna, dă şampania pe gît şi se grăbeşte spre uşă – iar eu rămîn uitîndu-mă în urma ei, încă transportată de imaginile din mintea mea.

Am acelaşi designer ca starurile de la Hollywood! Precis, dacă mami ar şti de chestia asta, ar vedea lucrurile în cu totul altă lumină, nu? Şi ar înţelege ce ocazie unică mi s-a oferit, nu?

Problema e că nu prea reuşesc să-mi adun curajul pentru a aduce iar vorba de subiectul ăsta. Nici de petrecerea asta n-am îndrăznit să-i spun. S-ar fi simţit ofensată şi ar fi spus că şi ei ar fi putut foarte bine să dea o petrecere de logodnă pentru noi, nu numai Elinor, sau aşa ceva. Şi pe urmă m-aş fi simţit şi mai vinovată

decît mă simt deja. O, Doamne. Dacă aș găsi o cale să abordez situația, fără să se simtă atacată. Poate, dacă aș vorbi cu Janice... dacă i-aș spune despre vedetele de la Hollywood...

Un hohot de rîs care izbucnește lîngă mine mă aduce iar la realitate, și îmi dau seama că am rămas singură. Mă uit în jurul meu, după cineva căruia să mă alătur. Ce e ciudat e că petrecerea asta cică a fost dată pentru mine și Luke. Dar cred că sînt peste o sută de invitați, și eu nu cunosc pe absolut nici unul dintre ei. Adică recunosc ici și colo cîte un chip, dar nu suficient de bine ca să mă duc la posesorul lui și să-i zic bună seara. Încerc să-i zîmbesc unei femei care intră, dar ea mă privește cu suspiciune și își croiește drum spre un grup de la fereastră. Cine zice că americanii sînt mai prietenoși decît englezii înseamnă că n-a fost la New York.

Ar trebui să fie și Danny pe aici pe undeva, mă gîndesc, uitîndu-mă pe deasupra mulțimii. Le-am invitat și pe Erin și pe Christina, dar cînd am plecat eu de la Barneys încă mai aveau o tonă de treabă. Sper să vină mai tîrziu.

Ei, na, trebuie să vorbesc și eu totuși cu cineva. Trebuie să fie și Elinor pe aici pe undeva. Evident, nu e neapărat persoana pe care aș vrea s-o întîlnesc acum, dar poate știe ea dacă Luke a ajuns sau nu. Și tocmai îmi fac loc cu cotul printr-un grup de femei îmbrăcate în Armani negru, cînd una dintre ele zice:

— O cunoști pe mireasă?

Îngheț în spatele unei coloane, încercînd să pretind că nu trag cu urechea.

— Nu. O cunoaște cineva?

— Unde locuiesc?

— Undeva în West Village. Dar se pare că se vor muta aici, în clădire.

Mă uit la coloană, amuzată. Ce zice asta aici?

— Serios? Credeam că e imposibil să te apropii de zona asta.

— Nu şi dacă eşti rudă cu Elinor Sherman!

Femeile rîd vesele şi se amestecă în mulţime, iar eu rămîn uitîndu-mă în gol la modelul floral al coloanei.

Cred că n-au înţeles bine. N-avem cum să ne mutăm aici. Nici nu se pune problema.

Rătăcesc fără ţintă încă vreo cîteva minute, îmi găsesc un pahar de şampanie şi încerc să-mi păstrez un zîmbet radios pe faţă. Dar, oricît de tare încerc, zîmbetul mi se crispează. Nu aşa mi-am închipuit că o să fie petrecerea mea de logodnă. Întîi şi-ntîi, mă trezesc că nu-mi dau drumul înăuntru. Pe urmă nu cunosc pe nimeni. Apoi nu găsesc nimic de mîncare, decît cuburi de peşte cu multe proteine şi fără grăsimi, şi chiar şi aşa, personalul de la catering pare de-a dreptul şocat cînd chiar le mănînci.

Fără să vreau, nu pot să nu-mi aduc aminte de petrecerea de logodnă a lui Tom cu Lucy. Evident, n-a avut nici pe departe ştaiful ăsta. Janice a făcut un vas mare cu punch şi în curte s-a făcut un grătar, iar Martin a cîntat *Are You Lonesome Tonight?* la aparatul de karaoke. Dar, totuşi. Cel puţin a fost distractiv. Cel puţin, ne cunoşteam între noi. Cunoşteam mai mulţi oameni la petrecerea aia decît cunosc aici...

— Becky! De ce te ascunzi? Ridic ochii şi mă cuprinde un sentiment plăcut de uşurare. Uite-l pe Luke. Unde naiba o fi fost pînă acum?

— Luke! În sfîrşit! zic înaintînd spre el, apoi inspir adînc, fericită, în clipa în care văd lîngă el un bărbat cu chip familiar şi chelie, între două vîrste, care îmi surîde din toată inima.

Michael! Îmi arunc braţele de gîtul lui şi-l îmbrăţişez strîns.

Cred că Michael Ellis e unul dintre oamenii la care ţin cel mai mult din lume. Lucrează la Washington, unde conduce una dintre cele mai de succes agenţii de publicitate. Este partenerul din America al companiei lui Luke, Brandon Communications, şi este mentorul lui. Şi al meu, că veni vorba. Fără sfatul pe care mi l-a dat Michael în urmă cu ceva timp, nu m-aş fi mutat în veci la New York.

— Mi-a zis Luke că poate vii şi tu! spun, cu un surîs fericit.

— Cum să lipsesc de la un asemenea eveniment? Michael îmi face cu ochiul. Felicitări! Ridică paharul în cinstea mea. Becky, recunoaşte că regreţi foarte tare că n-ai acceptat slujba pe care ţi-am propus-o. La Washington, ai fi avut un viitor strălucit. Pe cînd aşa... Scutură din cap. Uite şi tu cu ce te-ai mulţumit. Cu un serviciu care-ţi place, cu partenerul care-ţi place, cu o nuntă la Plaza...

— Cine ţi-a zis de Plaza? spun uimită.

— A, toată lumea cu care am vorbit nu mai ştie altceva. Se pare că va fi ditamai evenimentul.

— Ei... Ridic ruşinată din umeri.

— Ce părere are mama ta, cred că e foarte încîntată, nu?

— Păi... îhm... Iau o gură de şampanie, în încercarea de a evita răspunsul.

— Înţeleg că nu e aici în seara asta.

— Nu. Ei, nu stă chiar aici, peste drum! Rîsul îmi iese uşor strident şi mai iau o înghiţitură de şampanie, golindu-mi paharul.

— Să-ţi aduc altul, spune Luke. Şi să o găsesc şi pe mama. Se întreba pe unde oi fi... Tocmai l-am rugat pe Michael să ne fie cavaler de

onoare, adaugă în timp ce se îndepărtează. Din fericire, a acceptat.

— Pe bune? spun încîntată. Super! Nu puteam găsi un om mai potrivit.

— Sînt foarte onorat că v-aţi gîndit la mine, spune Michael. Asta, firește, în cazul în care nu vrei să vă căsătoresc chiar eu. A trecut ceva vreme, dar poate că totuşi n-am uitat cuvintele...

— Pe bune? zic uimită. Nu-mi spune că la bază eşti preot!

— Nu. Rîde, dîndu-şi capul pe spate. Dar, acum cîţiva ani, nişte prieteni de-ai mei m-au rugat să-i căsătoresc eu. Am tras nişte sfori şi mi-am luat autorizaţie de oficiant de căsătorii.

— Eu cred c-ai fi un preot de excepţie! Părintele Michael. Oamenii ar năvăli cu sutele în biserica ta.

— Un preot ateu. Michael ridică din sprîncene. Ei, cred că n-aş fi nici primul, nici ultimul. Ia o înghiţitură de şampanie. Şi, cum merge treaba cu shoppingul profesionist?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Ştii, te recomand tuturor celor pe care-i întîlnesc. Dacă aveţi nevoie de haine, duceţi-vă la Becky Bloomwood de la Barneys. Le spun asta la toţi, piccoli, oameni de afaceri, oameni de pe stradă...

— Acum am înţeles ce-i cu toţi ciudaţii care mă asaltează în fiecare zi. Îi zîmbesc.

— Acuma, serios vorbind, vreau să-ţi cer o mică favoare. Michael coboară uşor vocea. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai putea să o ajuţi puţin pe fata mea, Deborah. Tocmai s-a despărţit de un tip şi trece printr-o perioadă în care nu mai are deloc încredere în sine. I-am spus că ştiu pe cineva care poate să o repună pe linia de plutire.

— Categoric, spun, mişcată. Cu mare plăcere.

— Te rog, totuși, să n-o aduci la faliment. Trăiește doar din salariul de avocată.

— O să încerc, spun, rîzînd. Tu n-ai nevoie de ajutor, înțeleg.

— Nu știu, am?

— Sinceră să fiu, arăți deja mult prea bine.

Arăt spre costumul lui gri închis impecabil, care sînt sigură că se învîrtește undeva în jurul la trei mii de dolari.

— Întotdeauna am grijă cum mă îmbrac cînd știu că mă întîlnesc cu oameni cu pretenții, spune Michael. Se uită în jur amuzat, și eu îi urmăresc privirea. Un grup de șase femei între două vîrste discută cu însuflețire, uitînd parcă și să mai respire. Le cunoști?

— Nu prea, recunosc. Nu știu prea multe persoane de aici.

— Mi-am închipuit. Îmi zîmbește ironic și mai ia o gură de șampanie. Și... cum te înțelegi cu viitoarea ta soacră? Are o expresie atît de inocentă, că-mi vine să rîd.

— Bine, zic. Știi cum e...

— Despre ce vorbiți? spune Luke, ivindu-se brusc lîngă umărul meu. Îmi întinde un pahar plin cu șampanie, iar eu mă uit la Michael cu subînțeles.

— Tocmai discutam despre nuntă, zice Michael detașat. V-ați gîndit deja unde mergeți în luna de miere?

— N-am ajuns încă să vorbim despre asta. Mă uit la Luke. Dar am niște idei. Trebuie să mergem undeva unde e foarte frumos și cald. Și unde totul e ca în reviste. Undeva unde n-am mai fost niciodată.

— Nu prea cred că o să reușesc să-mi iau liber foarte mult pentru luna de miere, spune Luke ușor încruntat. Tocmai am prins contractul

cu NorthWest, şi asta înseamnă că trebuie să ne cam extindem. Aşa că s-ar putea să trebuiască să ne mulţumim cu un weekend prelungit.

— Un weekend prelungit? Mă holbez la el înciudată. Ce lună de miere mai e şi asta?

— Luke, spune Michael cu oarece reproş. Nu se poate. Trebuie să-ţi duci soţia într-o lună de miere de care să-şi amintească apoi cu plăcere. În calitate de cavaler de onoare, insist. Unde n-ai fost pînă acum, Becky? La Veneţia? La Roma? În India? În Africa?

— Nicăieri!

— Am înţeles, spune Michael ridicînd din sprînceană. S-ar putea să fie destul de scump.

— Toată lumea a văzut lumea, în afară de mine. Eu nu am făcut niciodată pauză un an întreg. N-am fost niciodată în Australia, în Thailanda...

— Nici eu, spune Luke, ridicînd din umeri. Şi? Ce contează?

— Pentru mine contează! Eu n-am făcut nimic pînă la ora asta! Ştii cine e cea mai bună prietenă a mamei lui Suze, ştii? O ţărancă din Bolivia! Mă uit la Luke, vrînd să-l impresionez la maximum. Şi macină porumb împreună, pe cîmpiile Llanos!

— Se pare că Bolivia te paşte, dragul meu! îi spune Michael lui Luke.

— Asta vrei să faci în luna ta de miere? Să macini porumb?

— Mă gîndeam doar că poate ar trebui să ne mai lărgim un pic orizonturile. De exemplu... să plecăm în drumeţie!

— Becky, tu înţelegi înţelesul exact al conceptului de drumeţie? spune Luke cu blîndeţe. Tot bagajul tău trebuie să intre într-un rucsac. Pe care trebuie să ţi-l cari tu singură. Şi nu FedExul.

— Şi tu crezi că eu nu sînt în stare de asta, da? spun indignată. Pot foarte bine! Şi am întîlni o groază de oameni interesanţi...

— Eu cunosc deja o groază de oameni interesanţi.

— Da, ştii bancheri şi oameni de la PR! Cunoşti vreun ţăran din Bolivia? Vreun homeless?

— Nu cred, spune Luke. Ce, tu cunoşti?

— Ei... nu, recunosc după o pauză. Dar nu e asta ideea. Ideea e că ar trebui să cunoaştem oameni din ăştia.

— OK, Becky, spune Luke, ridicînd o mînă. Am o soluţie. Tu organizează luna de miere. Oriunde vrei, pînă în două săptămîni.

— Pe bune? Mă uit la el cu gura căscată. Vorbeşti serios?

— Foarte. Ai dreptate, nu se poate să ne căsătorim şi să nu avem o lună de miere ca lumea. Îmi zîmbeşte. Aştept să mă surprinzi cu propunerea ta.

— Bine, OK. Ai să vezi!

Iau o înghiţitură de şampanie, surescitată la culme. Ce cool! Eu aleg destinaţia pentru luna de miere! Poate mergem la un spa din ăla înnebunitor din Thailanda, sau într-un loc de genul ăsta. Sau într-un safari ca prin filme...

— Că veni vorba de homeleşi, îi spune Luke lui Michael. În septembrie o să ajungem în stradă.

— Serios? face Michael. Ce s-a întîmplat?

— Proprietăreasa vrea să-şi vîndă clădirea în care stăm. Toată lumea afară.

— A! spun, extrăgîndu-mă brusc din mijlocul plăcutei viziuni pe care o am, cu mine şi Luke cocoţaţi în vîrful unei piramide. Apropo, Luke. Tocmai am auzit o conversaţie ciudată. Nişte persoane de aici ziceau că o să ne mutăm în clădirea asta. De unde le-o fi venit aşa o idee?

— E și asta o posibilitate, zice Luke.

— Poftim? Îl fixez alb. Cum adică, e și asta o posibilitate? Ai înnebunit?

— De ce nu?

Cobor ușor glasul.

— Tu chiar crezi că eu am de gînd să mă mut în blocul ăsta plin de babe oribile care se uită aiurea la tine, de parcă ai puți?

— Becky... mă întrerupe Michael, făcîndu-mi un semn sugestiv din cap.

— E adevărat! Mă întorc spre el. N-am văzut nici măcar o singură persoană cumsecade în toată clădirea asta! I-am văzut pe toți, și toți sînt niște...

Mă opresc brusc, abia acum căzîndu-mi fisa ce vrea să spună Michael.

— Evident, în afară de... mama lui Luke, adaug, sforțîndu-mă să-mi iau un ton cît mai firesc cu putință. Firește.

— Bună seara, Rebecca, aud o voce de gheață în spatele meu și mă răsucesc pe călcîie, cu obrajii în flăcări.

Și iat-o în spatele meu, îmbrăcată într-o rochie albă lungă, ca o togă grecească, ale cărei falduri cad grele pînă la pămînt. E atît de subțire și de palidă, încît pare o coloană.

— Bună, Elinor, spun politicoasă. Arăți foarte bine. Îmi pare rău că am întîrziat puțin.

— Rebecca, îmi răspunde ea și-mi oferă un obraz să o sărut. Sper că ai vorbit și cu lumea, nu doar cu Luke.

— Ăă... păi...

— E o bună ocazie pentru tine să faci cunoștință cu persoane importante, zice. De exemplu, cu președinta acestei clădiri.

— A, da, încuviințez din cap. Ei, îhm... de ce nu?

Cred că nu e cel mai potrivit moment să-i spun că nici într-o mie de ani nu mă mut la ea în bloc.

— Îți voi face cunoștință cu ea mai tîrziu. Acum vreau să toastez în cinstea voastră, spune. V-aș ruga să veniți amîndoi lîngă mine, pe podium.

— Super! zic, încercînd un aer entuziast, și iau o gură de șampanie.

— Mamă, pe Michael îl cunoști, spune Luke.

— Într-adevăr, spune Elinor cu un zîmbet grațios. Ce mai faceți?

— Foarte bine, mulțumesc. Am vrut foarte mult să vin la lansarea fundației dumneavoastră, dar am fost prins cu treabă la Washington. Am înțeles c-a ieșit destul de bine, nu?

— Așa este. Mulțumesc.

— Iar acum, încă un eveniment important. Face un gest larg în jur. Tocmai îi spuneam lui Luke cît de norocos e că a pus mîna pe o fată atît de frumoasă, de talentată și de realizată profesional ca Becky.

— Într-adevăr. Surîsul lui Elinor îngheață vizibil.

— Sînt sigur că sînteți de aceeași părere cu mine.

Se lasă tăcerea.

— Desigur, spune Elinor în cele din urmă. Întinde mîna și, după o ușoară ezitare, mi-o pune pe umăr.

O, Doamne. Ce degete reci are! Parcă m-ar fi atins Regina de gheață în persoană. Mă uit la Luke, iar el radiază de plăcere.

— Ne vedem mai tîrziu, Michael, spune Luke.

— Noroc, îi răspunde Michael, și îmi face discret din ochi. Luke, adaugă mai încet în timp ce ea se îndepărtează, aș vrea să vorbesc ceva cu tine mai tîrziu, despre fundația mamei tale, dacă se poate.

— Da, spune Luke după o pauză. Bine.

Mi se pare mie sau e puțin defensiv?

— Dar întîi du-te la toast, spune Michael amabil. N-am venit aici să discutăm afaceri.

Păşesc prin încăpere însoțită de Elinor și de Luke și văd cum cei prezenți se întorc spre noi și încep să vorbească în șoaptă. În fundul camerei a fost instalat un podium și, în clipa în care pun piciorul pe treptele acestuia, simt că, pentru prima oară, mă cuprinde o stare de nervozitate. Toată lumea a tăcut și întreaga adunare se strînge în jurul nostru, privindu-ne.

Două sute de ochi care îmi aruncă simultan Privirea Manhattan.

Sforțîndu-mă să nu mă intimidez, caut în mulțime chipurile celor pe care îi cunosc; chipuri care îmi aparțin. Însă, cu excepția lui Michael, nu mai e nici unul.

Zîmbesc, dar am un gol în suflet. Unde sînt prietenii mei? Știu că Erin și Christina sînt probabil pe drum, dar unde e Danny? Mi-a promis că vine sigur.

— Doamnelor și domnilor, spune Elinor cu grație, bine ați venit. Am deosebita plăcere de a vă ura bun venit în această seară aici, cu prilejul acestui eveniment extrem de fericit. În principal, Marciei Fox, președinta acestei clădiri, lui Guinevere von...

— Nu-mi pasă de lista voastră stupidă! se aude un glas ascuțit dinspre ușă, și mai multe capete se întorc instantaneu într-acolo.

— ...von Landlenburg, partener asociat al Fundației Elinor Sherman... spune Elinor, cu maxilarul din ce în ce mai încordat.

— Lasă-ne să intrăm, vacă proastă ce ești!

Se aud un zgomot înăbușit și un mic țipăt, și întreaga asistență se întoarce să vadă ce se întîmplă.

— Ia-ți mîinile de pe mine, auzi? Sînt gravidă, OK? Dacă pățesc ceva, te dau în judecată!

— Nu-mi vine să cred! țip încîntată și sar jos de pe podium. Suze!

— Bex! Suze apare în ușă, bronzată și tonică; are părul împletit codițe și prin rochie i se distinge o umflătură destul de pronunțată. Surpriză!

— Gravidă? În spatele ei intră Tarquin, cu un sacou antic și de demult peste un tricou polo și părînd de-a dreptul șocat. Suze, draga mea, ce spui tu aici?

Șase

— Ne-am gîndit să-ți facem o surpriză! îmi spune Suze, după ce rumoarea stîrnită de apariția lor s-a stins și Elinor și-a ținut toastul – în care ne pomenește pe mine și pe Luke o dată, iar Fundația Elinor Sherman de șase ori.

— Așa, ca ultima nebunie din luna noastră de miere! Astfel că ne-am dus acasă la voi...

— Și acolo s-au ciocnit cu mine, punctual ca întotdeauna... o completează Danny, cu o grimasă de scuză.

— Și Danny a zis ce-ar fi să venim cu el la petrecere și să te luăm prin surprindere!

— În orice caz, se pare că există cel puțin o persoană cu adevărat luată prin surprindere, Tarquin! zic chicotind. Pur și simplu nu pot să-mi șterg zîmbetul fericit de pe față. Suze, Tarquin și Danny au venit cu toții la petrecerea mea.

— Știu. Suze are un aer ușor vinovat. Și cît am vrut să-i dau vestea cît mai delicat cu putință!

— Dar nu-mi vine să cred că nu se prinsese și singur! Pe bune, uită-te și tu la tine!

Arăt către colăcelul vizibil sub rochia roșie, stretch și care, sincer, nici că ar fi putut fi mai evident decît atît.

— A făcut o dată sau de două ori un comentariu despre burtica mea, spune Suze lejeră. Dar

i-am spus că și așa sînt destul de nemulțumită de cum arăt uneori și că nu-mi place să mi se spună chestii din astea, așa că n-a mai insistat. Oricum, văd că a suportat destul de bine vestea. Uite la el!

Arată spre Tarquin, care a fost deja luat în primire de un grup de doamne newyorkeze care îl sorb din ochi.

— Locuiești într-un castel? o aud pe una dintre ele zicînd.

— Păi... îhm, da. Adevărul este că da.

— Îl cunoști pe Prințul Charles? spune alta, cu ochii cît cepele.

— Am jucat polo o dată sau de două ori... Tarquin se uită în jur, disperat să scape.

— Trebuie neapărat să-ți fac cunoștință cu fiica mea, spune una dintre doamne, prinzîndu-l cu mîna ca un cleşte de umăr. E înnebunită după Anglia. A vizitat Hampton Court de șase ori, dacă-ți poți închipui.

— E senzațional, aud o voce în urechea mea, mă uit în jur și îl descopăr pe Danny privindu-l pe Tarquin cu mare atenție, peste umărul meu. E incredibil. E model?

— Ce să fie?

— Adică, mă refer la toată povestea aia gogonată cu el care ar fi mare fermier. Danny trage din țigară. E o minciună sfruntată, așa-i?

— Vrei să spui că tu crezi că Tarquin ar trebui să se facă manechin? Nu-mi pot opri un hohot brusc de rîs.

— Ce? spune Danny defensiv. Arată super. Aș putea să fac o colecție întreagă în jurul lui. Prințul Charles combinat cu... Rupert Everett... combinat cu...

— Danny, e hetero, știi asta, da?

— Normal că știu asta! Ce crezi, că-s vreun tîmpit? Danny se oprește meditativ. Dar a învățat la un internat englezesc, nu?

— Danny! îi dau un pumn în glumă, după care ridic privirea. Bună, Tarquin! Ai reușit să scapi!

— Salut! zice Tarquin, cu o privire hăituită. Suze, draga mea, i-ai dat lui Bex chestia aia de la mama ei?

— A, am uitat-o la hotel, spune Suze și se întoarce spre mine. Bex, am trecut pe la ai tăi în drum spre aeroport. Pur și simplu nu mai știu altceva decît nunta, nunta, nunta! Chicotește. Numai despre asta vorbesc toată ziua.

— Foarte de înțeles, spune Danny. Se pare că va fi ceva absolut extraordinar. Catherine Zeta-Jones o să-și muște mîinile de ciudă.

— Catherine Zeta-Jones? spune Suze brusc interesată. Ce vrei să spui?

Împietresc pe loc. Rahat. Gîndește-te repede la ceva.

— Danny, spun în treacăt. Am impresia că redactorul-șef de la *Women's Wear Daily* e pe undeva pe aici.

— Pe bune? Unde? Capul lui Danny se răsucește disperat în toate direcțiile. Vin imediat.

Dispare în mulțime, iar eu respir, ușurată.

— Cît am stat la ei, n-au făcut altceva decît să se certe cît de mare să fie cortul, spune Suze chicotind din nou. Ne-au pus să stăm pe peluză și să ne prefacem că sîntem invitați de la nuntă.

Nu vreau să aud despre toate astea. Iau o gură mare de șampanie și încerc să mă gîndesc la alt subiect.

— I-ai spus lui Becky ce s-a întîmplat? zice Tarquin, și chipul îi devine brusc foarte grav.

— Ăă, nu... nu încă, spune Suze vinovată, iar Tarquin oftează solemn.

— Becky, Suze trebuie să-ți mărturisească ceva.

— Da. Suze își mușcă buza și pare destul de rușinată. Eram la ai tăi acasă și eu am rugat-o pe mama ta să-mi arate și mie rochia ei de mireasă. Și, cum stăteam noi toți așa și o admiram, eu aveam o ceașcă de cafea în mînă... Își lasă capul jos. Și atunci... nu știu cum s-a întîmplat, dar... mi-am vărsat cafeaua pe rochie.

Mă holbez la ea, nevenindu-mi să cred.

— Pe rochie? Vorbești serios?

— Ne-am oferit s-o ducem la curățat, firește, spune Tarquin. Dar nu sînt sigur dacă o să mai poată fi purtată. Ne pare atît de rău, Becky. Și, firește, sîntem gata să plătim costul altei rochii. Se uită la paharul gol. Mai vrea cineva de băut?

— Deci rochia e... distrusă definitiv? spun, doar ca să fiu sigură.

— Da, și n-a fost deloc ușor, crede-mă! spune Suze în clipa în care Tarquin s-a îndepărtat suficient de mult. Prima dată cînd am încercat, mama ta a luat-o din vizorul meu exact la țanc. După care a început să se îngrijoreze și să spună că mai bine o pune înapoi. A trebuit să arunc pur și simplu cafeaua pe ea, exact în clipa în care o împacheta – și chiar și atunci, n-am reușit să dau decît pe trenă. Evident, maică-ta mă urăște de moarte la ora asta, adaugă cu tristețe. Nu cred că mă mai invită la nuntă.

— Vai, Suze. Sînt sigură că de fapt nu te urăște. Și îți mulțumesc din suflet. Ai fost de milioane. Sincer, nu știu cum aș fi scos-o la capăt fără tine.

— Ei, doar nu era să te las să apari la nuntă ca un cotlet de miel, nu? Suze zîmbește cu gura pînă la urechi. Chestia ciudată e că, în pozele de la nunta ei, maică-ta arată foarte bine cu ea. Însă în viața reală... Se strîmbă sugestiv.

— Exact. Vai, Suze, ce bine îmi pare că ați venit. O îmbrățișez brusc. Credeam că de-acum gata, o să fii complet... măritată. Cum e viața de nevastă, apropo?

— Cam la fel, zice Suze după o pauză. Doar că acuma avem mai multe farfurii...

Simt o bătaie ușoară pe umăr, ridic privirea și văd o femeie roșcată, într-un compleu roz de mătase, cu pantaloni.

— Laura Redburn Seymour, spune, întinzîndu-mi mîna. Soțul meu și cu mine trebuie să plecăm, dar am vrut doar să-ți spun că tocmai am aflat despre planurile tale de nuntă. Și eu m-am măritat tot acolo, în urmă cu cincisprezece ani. Te rog, crede-mă, nimic nu se compară cu momentul cînd pășești spre mirele tău, într-un loc ca acela. Își împreunează mîinile și zîmbește către soțul ei, care e leit Clark Kent.

— Vai, spun. Vă... mulțumesc mult!

— A, deci și dumneavoastră sînteți tot din Oxshott? întreabă Suze veselă. Ce coincidență!

O, fuck.

— Poftim? spune Laura Redburn Seymour.

— Oxshott! spune Suze. E incredibil.

— Ox... shot? Laura Redburn Seymour se uită confuză la soțul ei.

— Noi nu sîntem de acord cu vînătoarea, spune Clark Kent, destul de rece. Bună seara. Și, încă o dată, felicitări, spune către mine.

În timp ce respectivii se îndepărtează, Suze mă fixează nedumerită.

— Bex. Tu ai înțeles ceva?

— Eu... ăă... Îmi frec nasul, încercînd să mă gîndesc la ceva.

Nu știu de ce, dar am sentimentul foarte puternic că nu vreau deloc să-i spun lui Suze despre nunta de la Plaza.

OK, mint, știu de ce. Pentru că știu exact ce o să zică.

— Da! spun în cele din urmă. Cred că m-am prins.

— Eu nu m-am prins deloc. Singurul lucru de care m-am prins e că nu s-a măritat în Oxshott. De ce credea că te mărîți în același loc ca și ea?

— Ei... știi și tu... sînt americani. Știi cum sînt ei, spun o groază de prostii. Deci, ia zi... mergem mîine să-mi iau rochie de mireasă?

— Categoric! spune Suze, și cutele de pe frunte îi dispar instantaneu. Unde mergem? La Barneys aveți raion de rochii de mireasă?

Slavă Domnului că Suze e atît de drăguță și nu e deloc o fire suspicioasă.

— Da, avem, spun. Am aruncat deja o privire, dar încă n-am încercat nimic. Singura problemă e că nu am programare făcută, și mîine e sîmbătă. Rămîn un pic pe gînduri. Am putea încerca la Vera Wang, dar precis toate sînt deja oprite de alte persoane...

— Vreau să mergem să cumpărăm și cîte ceva pentru bebeluș. Am deja o listă.

— Am cumpărat și eu cîte ceva, spun, uitîndu-mă cu dragoste la burtica ei. Mă rog. Nu e mare lucru, niște cadouașe.

— Vreau să-i iau și niște zdrăngănele drăguțe pentru atîrnat deasupra pătuțului...

— Ți-am luat deja. Și niște costumașe de mori!

— Vai, Bex, nu trebuia!

— Era o reducere la baby Gap, spun defensiv.

— Îmi cer scuze, ne întrerupe o voce și ridicăm amîndouă privirile spre o doamnă în negru, cu perle, care se apropie de noi. Am auzit fără să vreau discuția dumneavoastră. Mă numesc Cynthia Harrison. Sînt o bună prietenă a lui Elinor și a lui Robyn, wedding plannerul tău. Ești pe mîini foarte bune!

— Da, știu! spun amabilă. Mă bucur să aud asta.

— Dacă îți cauți rochie de mireasă, îmi permiteți să vă invit pe amîndouă la boutique-ul meu cu rochii de mireasă, Dream Dress? Îmi zîmbește larg. Vînd rochii de mireasă de peste douăzeci de ani și chiar săptămîna asta mi-am deschis un magazin pe Madison Avenue. Avem o gamă foarte largă de ținute create de cei mai în vogă designeri, pantofi și accesorii. Oferim un serviciu personalizat, într-un spațiu extrem de luxos și rafinat. Tot ce ai nevoie pentru nuntă, indiferent ce ar fi, găsești la noi.

Se oprește destul de brusc, de parcă tocmai i s-ar fi terminat banda.

— Păi... OK. Venim mîine.

— Să zicem, pe la unsprezece? sugerează Cynthia, iar eu mă uit la Suze, care aprobă.

— Atunci rămîne pentru ora unsprezece. Vă mulțumesc foarte mult!

Cynthia Harrison se îndepărtează, iar eu îi zîmbesc lui Suze încîntată la maximum. Însă ea se uită țintă spre colțul opus al camerei.

— Ce-i cu Luke? zice.

— Ce vrei să spui? Mă întorc și mă uit în direcția în care se uită ea. Luke și Michael s-au retras în colțul camerei și par că se ceartă.

Luke ridică glasul defensiv și reușesc să prind cuvintele „...atît de meschin, pentru numele lui Dumnezeu!"

— Despre ce vorbesc? zice Suze.

— Habar n-am!

Ciulesc urechile cît pot, dar nu aud decît din doi în doi.

— ...pur și simplu nu cred... adecvat... spune Michael.

— ...pe termen scurt... cred că e foarte adecvat...

Dumnezeule, Luke pare destul de ofticat.

— ...impresia greșită... profiți de poziția pe care o ai...

— ...m-am săturat!

Mă uit stresată cum Luke îi întoarce spatele lui Michael și iese val-vîrtej din cameră. Michael pare complet luat prin surprindere de reacția lui. O clipă, rămîne împietrit, după care apucă paharul și ia o gură mare de whisky.

Nu-mi vine să cred. În viața mea nu i-am văzut pe Luke și pe Michael certîndu-se. Vreau să spun că Luke ține foarte mult la Michael. Au o relație gen tată și fiu. Ce naiba s-o fi întîmplat?

— Vin imediat, îi șoptesc lui Suze și mă grăbesc, cît pot de discret, spre locul în care stă Michael, privind în gol.

— Ce-a fost asta? îl întreb în clipa în care ajung lîngă el. De ce vă certați?

Michael ridică privirea, tresărind – apoi își regăsește stăpînirea de sine, cu un surîs.

— Ei, o mică neînțelegere de serviciu, spune. Nimic pentru care să-ți faci griji. Ia zi, te-ai hotărît deja unde mergeți în luna de miere?

— Michael, termină. Vorbești cu mine, da? Spune-mi ce se petrece. Cobor glasul. Ce-ai vrut să spui cu faptul că Luke face abuz de poziția pe care o are? Ce s-a întîmplat?

Se lasă o lungă tăcere, în timpul căreia îl văd pe Michael cîntărind în minte dacă să-mi spună sau nu.

— Știai, spune în cele din urmă, că cel puțin o angajată a companiei Brandon Communications a fost relocată, pentru a lucra pentru Fundația Elinor Sherman?

— Poftim? mă holbez la el, șocată. Vorbești serios?

— Am descoperit de curînd că o secretară a firmei, nou-angajată, a fost detaşată să lucreze pentru mama lui Luke. Evident, salariul ei e plătit de Brandon Communications, dar e pur şi simplu fata bună la toate, douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, a lui Elinor. Şi evident, nu e deloc încîntată de situaţie. Michael oftează. N-am vrut decît să-i semnalez această situaţie, dar Luke nici n-a vrut să asculte.

— Habar n-am avut! spun nevenindu-mi să cred. Mie nu mi-a zis nimic de asta.

— N-a zis nimic nimănui. Eu am aflat absolut din întîmplare, pentru că fata asta o cunoaşte pe fiica mea, şi s-a gîndit că poate îndrăzni să mă sune. Michael coboară glasul. Singurul pericol real e că ar putea ca asta să ajungă la urechile investitorilor noştri. Şi atunci Luke chiar că ar avea o problemă.

Nu reuşesc deloc să procesez informaţia asta. Cum poate Luke să fie atît de prost?

— E vorba de mama lui, spun într-un final. Ştii că, atunci cînd vine vorba de ea, nu mai judecă limpede. Ar face absolut orice ca s-o impresioneze.

— Ştiu, spune Michael. Şi înţeleg. Fiecare avem slăbiciunile noastre. Se uită la ceas. Mi-e teamă că trebuie să cam plec.

— Nu poţi să pleci acum! Nu fără să mai vorbeşti o dată cu el!

— Nu cred că asta ar schimba în vreun fel situaţia, nu e cel mai bun moment. Michael mă priveşte cu blîndeţe. Becky, nu lăsa chestia asta să-ţi strice seara. Şi nu te certa cu Luke din cauza asta. E clar că e un subiect sensibil pentru el. Mă strînge de braţ. Sînt sigur că lucrurile o să se aranjeze.

— Nu mă iau de el, îţi promit! Mă sforţez să zîmbesc cît pot de vesel. Şi mulţumesc pentru că

ai venit, Michael. A însemnat foarte mult pentru noi. Pentru amîndoi.

Îl îmbrățișez cu căldură, el se îndepărtează, însoțit de privirea mea. Cînd dispare din raza mea vizuală, ies din încăpere. Trebuie neapărat să vorbesc cu Luke, imediat.

Evident, Michael are dreptate. E un subiect delicat, așa că n-am să-l iau tare. Am să-i pun doar cîteva întrebări de control, pline de tact, și am să-l ghidez cu blîndețe să o ia în direcția cea bună. Așa cum trebuie să facă o viitoare soție.

În cele din urmă, îl găsesc la etaj, în dormitorul mamei lui, așezat pe un scaun, privind în gol.

— Luke, am vorbit cu Michael! exclam. Mi-a spus că ai trimis niște angajați de la Brandon Communications să lucreze pentru operele de binefacere ale mamei tale! Ai înnebunit, ce-i cu tine?

Hopa. Parcă nu mi-a ieșit cum trebuie.

— O secretară, spune Luke neclintit. OK?

— Dar ce, nu poate să-și angajeze și singură cîte secretare are chef?

— I-am dat doar o mînă de ajutor. Iisuse, Becky...

— Dar nu se poate să-ți trimiți personalul în altă parte, cînd ai tu chef! E ridicol!

— Nu zău? spune Luke pe un ton periculos de scăzut. Și tu ești expertă în business, înțeleg?

— Nu, dar știu destule ca să înțeleg că e foarte rău ce ai făcut! Luke, ce faci dacă află investitorii? Nu poți să-ți folosești firma ca s-o sponsorizezi pe mama ta!

— Becky, stai liniștită, nu sînt tîmpit. Toată chestia asta cu binefacerea o să prindă bine și companiei. În fine, catadicsește să se întoarcă și să mă privească. Afacerea asta a mea înseamnă

capital de imagine. Cînd mi se face o poză înmînînd cine ştie ce cec imens unei instituţii meritorii, asta va avea un efect pozitiv formidabil. În ziua de azi, oamenii ţin foarte mult să fie asociaţi cu companii care se gîndesc la binele societăţii. Avem deja promisiuni de a ni se face o asemenea fotografie, care să apară în presă, împreună cu cîteva articole bine plasate. Iar efectul lor asupra profilului companiei va fi uriaş!

— Şi Michael de ce n-a văzut lucrurile în felul ăsta?

— Pentru că nu m-a ascultat cu atenţie. N-a făcut decît să mă toace la cap că „am stabili un precedent nefericit".

— Păi, poate că chiar aşa e! Din cîte ştiu eu, cînd angajezi oameni, îi pui să lucreze pentru tine, şi nu pentru cine ştie ce...

— Asta e o excepţie, nu poate fi luată în considerare! spune Luke iritat. Şi, după părerea mea, beneficiile aduse companiei depăşesc cu mult costurile.

— Dar nu înţeleg deloc de ce nu ai spus nimănui, de ce nu ai întrebat pe nimeni...

— Nu trebuie să cer permisiunea nimănui atunci cînd vreau să fac ceva, spune Luke, cu o privire de piatră. Sînt directorul general al firmei. Şi pot să iau orice decizii consider că e cazul.

— Nu am zis în sensul că trebuia să ceri aprobarea cuiva, spun repede. Dar Michael e partenerul tău! Ar trebui să vezi ce are şi el de spus. Ar trebui să ai încredere în el.

— Iar el ar trebui să aibă încredere în mine! îmi răspunde Luke, furios. N-o să fie nici o problemă cu investitorii. Crede-mă, cînd vor vedea publicitatea pe care o va aduce acţiunea asta pentru companie, o să fie mai mult decît fericiţi. Dacă Michael ar putea măcar să înţeleagă chestia

asta, în loc să-şi piardă timpul cu detalii prosteşti... Unde e, apropo?

— A trebuit să plece, zic – şi pe chipul lui Luke se citeşte o bulversare totală.

— A plecat? Foarte bine. Senzaţional.

— Nu a plecat că a vrut. A trebuit. Mă aşez pe marginea patului şi-i iau mîna. Luke, nu te certa cu Michael. Întotdeauna s-a purtat ca un prieten adevărat. Adu-ţi aminte tot ce a făcut pentru tine. Îţi aminteşti discursul pe care l-a ţinut de ziua ta?

Încerc din răsputeri să înviorez atmosfera, dar Luke rămîne complet impasibil. Expresia de pe chipul lui e la fel de încordată şi de defensivă, şi are umerii aduşi în faţă. Nu are de gînd să asculte nici un cuvînt, aşa că oftez în sinea mea şi iau o înghiţitură de şampanie. O să aştept vremuri mai bune.

Rămînem aşa în tăcere cîteva minute, după care ne relaxăm aproape simultan. E ca şi cum am fi ajuns subit la un armistiţiu.

— Trebuie să plec, zic într-un final. Suze nu cunoaşte pe nimeni aici.

— Cît stă la New York? întreabă Luke, ridicînd privirea.

— Doar cîteva zile.

Iau o gură de şampanie şi privirea îmi zăboveşte leneşă asupra camerei. N-am mai fost niciodată în dormitorul lui Elinor. E la fel de imaculat ca şi restul casei, cu pereţi în culori pale şi mobilă foarte scumpă, făcută la comandă.

— Hei, ghici, spun, amintindu-mi brusc. Mîine mă duc cu Suze să-mi aleg rochie de mireasă!

Luke se uită la mine surprins.

— Parcă era vorba să te îmbraci cu rochia mamei tale.

— Da. Ei. Fac o faţă lungă. Chestia e că a avut loc un incident total nefericit şi...

***

Tot ce pot spune e slavă Cerului. Slavă Cerului pentru Suze şi ceaşca ei de cafea, atît de bine ţintită.

În timp ce ne apropiem de vitrina de la Dream Dress, de pe Madison Avenue, îmi dau brusc seama ce a putut să-mi ceară mami. Cum o fi putut să-şi dorească să port monstruozitatea aia plină de volane şi volănaşe, cînd pot să mă îmbrac cu una dintre rochiile astea superbe, uluitoare, demne de premiile Oscar? Deschid uşa şi mă uit în tăcere în jur la salonul de prezentare atît de liniştit, cu covor de culoarea şampaniei şi nori pictaţi în trompe l'œil pe tavan şi, expuse maiestuos, pe ambele părţi laterale ale încăperii, cu zeci de rochii de mireasă strălucitoare şi scînteietoare, care pur şi simplu îţi iau ochii.

Simt surescitarea crescîndu-mi asemenea unei fîntîni arteziene. Fac eforturi uriaşe să nu chiui pur şi simplu de bucurie.

— Rebecca! Cynthia ne-a reperat deja şi înaintează spre noi. Ce bine îmi pare să vă văd. Bine aţi venit la Dream Dress! Mottoul nostru este...

— A, staţi aşa, că ştiu! Lăsaţi-mă să ghicesc! E „Trăieşte-ţi visul, la Dream Dress, nu?"

— Nu, nu este acesta. Cynthia zîmbeşte.

— Este „Visurile se împlinesc la Dream Dress?"

— Nu. Surîsul Cynthiei se încordează uşor. Este „Noi îţi vom găsi rochia la care visezi".

— A, drăguţ! spune Suze, încuviinţînd politicoasă. Ale mele erau mai bune, îmi şopteşte în ureche.

Cynthia ne conduce înăuntru şi ne invită să ne aşezăm pe o canapea de culoarea untului.

— Mă întorc imediat, spune cordială. Între timp, puteţi să vă uitaţi pe nişte reviste. Suze şi

cu mine ne zîmbim încîntate una alteia, după care ea se repede şi ia *Contemporary Bride*, iar eu înşfac *Martha Stewart Weddings*.

Dumnezeule, ador *Martha Stewart Weddings*.

În adîncul sufletului, îmi doresc SĂ FIU *Martha Stewart Weddings*. Să mă strecor uşor în paginile revistei, în mijlocul tuturor acelor oameni ireal de frumoşi, care se căsătoresc în Nantucket şi Carolina de Sud, şi care se duc la capela unde va avea loc slujba călare; care îşi fac singuri suporturile pentru cartonaşe care indică locul fiecărei persoane la nuntă din mere roşii glasate.

Mă uit la fotografia unui cuplu radiind sănătate, care stă în picioare într-un cîmp de maci, iar în spate are un peisaj montan care îţi taie respiraţia. Am putea şi noi să facem nunta într-un cîmp cu maci, iar eu aş putea să-mi împletesc spice de orz în păr, iar Luke ar putea să facă pentru noi o canapea de două persoane, cu mîinile lui, pentru că familia lui se ocupă cu prelucrarea lemnului de şase generaţii. Apoi ne-am întoarce acasă într-o căruţă veche de ţară...

— Ce e aia „servire franţuzească, mănuşi albe"? zice Suze, holbîndu-se nedumerită la o reclamă.

— Habar n-am. Ridic ochii spre ea, mirată. Hei, Suze, fii atentă aici. Să-mi fac buchetul singură?

— Ce să faci?

— Uite! Îi arăt spre pagină. Vă puteţi face singură buchetul, din hîrtie creponată, pentru a avea un buchet unic, plin de imaginaţie.

— Tu? Să faci flori din hîrtie?

— Ce, nu crezi că sînt în stare? zic, uşor deranjată de tonul ei. Sînt o persoană plină de creativitate, dacă vrei să ştii.

— Şi dacă plouă?

— Cum să plouă... Mă opresc exact la timp. Tocmai voiam să zic „Cum să plouă la Plaza?"

— N-are cum să plouă... sînt sigură, spun în schimb, și dau repede pagina. Vaai, ia uite la pantofii ăștia!

— Doamnelor! Să începem! Cynthia și-a făcut din nou apariția, cu un clipboard în mînă. Se așază pe un scăunel aurit și amîndouă ne uităm la ea cu atenție.

— Nimic, spune, nu te poate pregăti pentru experiența pe care o trăiești cînd îți cumperi rochia de mireasă. Poate tu crezi că totul se reduce la a-ți cumpăra ceva de îmbrăcat. Cynthia surîde scurt și scutură din cap. Însă cumpărarea unei rochii de mireasă este cu totul și cu totul altceva. Nouă, celor de la Dream Dress, ne place să spunem că nu îți alegi rochia de mireasă...

— Ci ea te alege pe tine? sugerează Suze.

— Nu, spune Cynthia cu un licăr de iritare în privire. Nu îți alegi rochia de mireasă, ci ți-o întîlnești. L-ai întîlnit pe bărbatul visurilor tale... ei, acum e momentul să îți întîlnești rochia. Și crede-mă, există o rochie care te așteaptă. S-ar putea să fie chiar prima rochie pe care o probezi. Cynthia arată spre o rochie cambrată încheiată cu șnur la ceafă, din apropiere. Sau poate să fie a douăzecea. Însă, atunci cînd dai peste rochia potrivită... o să te lovească aici. Se lovește ușor peste plexul solar. E ca atunci cînd te îndrăgostești. O să știi.

— Pe bune? Mă uit în jur, cuprinsă de încîntare. Cum o să știu?

— Să spunem doar... că o să știi. Îmi zîmbește înțelept. Te-ai gîndit deja la ceva anume?

— Păi, evident, am niște idei...

— Foarte bine! E de mare ajutor dacă ne putem concentra căutarea pe ceva anume. Deci, înainte de a începe, aș dori să-mi răspunzi la

niște întrebări. Își deșurubează stiloul. Cauți ceva simplu?

— Categoric, spun, încuviințînd din cap. Foarte simplu și elegant. Sau, poate, ceva cu un design extrem de elaborat, adaug, zărind cu coada ochiului o rochie uluitoare, cu trandafiri în cascadă la spate, de sus pînă jos.

— Așa. Deci... simplă sau elaborată... Notează pe clipboard. Vrei paiete sau broderie?

— Poate.

— OK... Acuma, cu mîneci sau fără?

— Poate fără mîneci, zic gînditoare. Sau cu mîneci.

— Cu trenă?

— Oo, da!

— Dar nu te-ar deranja dacă nu ar avea trenă, nu? intervine Suze, care se uită prin *Wedding Hair*. Vreau să spun că la ceremonie poți să-ți pui un voal din ăla lung de tot.

— I-adevărat. Dar țin destul de mult la ideea de trenă... Mă uit la ea, cuprinsă de un gînd subit. Hei, Suze, dacă aș mai aștepta vreo doi ani cu nunta, copilul tău ar fi destul de mare... și ar putea să-mi țină el trena!

— Vai! Suze își duce mîna la gură. Ce drăguț ar fi! Dar ce te faci dacă se împiedică? Sau dacă începe să țipe ca din gură de șarpe?

— Nu m-ar deranja! Și i-am putea face un costumaș absolut superb...

— V-aș ruga să revenim la subiect, dacă se poate... Cynthia ne zîmbește și aruncă o privire pe clipboard. Deci, căutăm ceva simplu sau elaborat, cu mîneci sau fară, posibil cu paiete și/sau broderie și cu trenă sau fără.

— Exact! Îi urmăresc privirea prin magazin. Dar nu vă faceți probleme, sînt destul de flexibilă.

— Am înțeles. Cynthia se uită la notițele ei preț de cîteva clipe. Am înțeles, spune din nou. Ei, bine, nu o poți găsi decît probînd niște rochii... așa că haideți să începem!

De ce n-am mai făcut asta niciodată, nu știu. Nu m-am distrat în viața mea mai bine ca acum, probînd rochii de mireasă. Cynthia mă conduce într-o cabină de probă imensă, cu tapet cu heruvimi pictați cu alb și auriu și cu oglindă uriașă și îmi dă un body de dantelă și pantofi cu toc înalt, de satin, ca să îmi fac o impresie exactă cînd probez – apoi asistenta ei aduce rochiile, cîte cinci. Încerc rochii mulate de șifon de mătase, cu spatele gol, rochii de balerină cu corsaje strîmte și mii de straturi de tul, rochii din satin duchesse și dantelă, rochii severe cu trene impresionante, rochii simple, rochii strălucitoare...

— Cînd ai s-o vezi pe cea care îți e destinată, ai să știi, îmi spune întruna Cynthia, în timp ce asistenta se chinuie să atîrne înapoi umerașele pe stativ. Tu doar... continuă căutarea.

— Așa am să fac! spun fericită, trăgînd pe mine o rochie fără bretele, cu dantelă și paiete și o fustă înfoiată. Ies din cabină și mă plimb ca la paradă în fața lui Suze.

— E fenomenală! zice ea. E chiar mai cool decît aia cu breteluțe.

— Nu-i așa? Dar parcă îmi place mult și aia cu mînecile de dantelă... Mă uit la propria mea imagine, autocritic. Cîte am încercat pînă acum?

— Păi, cu asta se fac... treizeci și cinci, spune Cynthia, uitîndu-se pe listă.

— Și cîte am notat ca posibilități?

— Treizeci și două.

— Pe bune? Fac ochii mari, mirată. Care nu mi-au plăcut?

— Cele două roz și cea cu jachetă.

— A, nu, îmi place și aia cu jacheţică. Puneţi-o, vă rog, și pe aia pe listă. Mă mai plimb un pic ca la paradă, apoi mă uit în jur în magazin să văd dacă există ceva ce n-am probat. Mă opresc în faţa unui stativ cu rochiţe pentru fetiţele care ţin florile și oftez, o idee mai tare decît aveam intenţia. Dumnezeule, e greu, nu? Vreau să zic... să alegi o rochie. Una singură.

— Nu cred că Becky a cumpărat vreodată în viaţa ei un singur lucru odată, îi spune Suze Cynthiei. E un adevărat șoc cultural pentru ea.

— Dar nu văd de ce nu poţi purta mai mult de una. Adică, asta trebuie să fie cea mai fericită zi din viaţa ta, nu? Ar trebui să ai voie să porţi cinci rochii, nu una.

— Ce cool ar fi! spune Suze. Ai putea să-ţi iei una romantică, drăgălașă de tot pentru cînd intri, pe urmă una mai elegantă pentru cînd ieși... apoi încă una pentru cocteil...

— Și una sexi de tot pentru dans... și încă una pentru cînd...

— Cînd rămîi singură cu Luke, să ţi-o sfîșie de pe tine, zice Suze, cu ochi strălucitori.

— Doamnele mele, spune Cynthia, rîzînd. Rebecca. Știu că e greu... dar va trebui să alegi totuși, pînă la urmă! Pentru o nuntă în iunie, e deja destul de tîrziu.

— Cum să fie tîrziu? spun uluită. Abia ne-am logodit!

Cynthia clatină din cap.

— În domeniul rochiilor de mireasă, este foarte tîrziu. Noi recomandăm în general mireselor ca, în cazul unei logodne scurte, să înceapă să-și caute rochie de mireasă înainte de a se logodi.

— Of, Doamne. Oftez din rărunchi. Habar n-am avut că o să fie așa dificil.

— Probeaz-o și pe aia din capăt, propune Suze. Aia cu mînecile evazate de șifon. Pe-aia n-ai încercat-o, nu?

— A, spun, uitîndu-mă surprinsă spre rochie. Nu.

Car rochia înapoi la cabina de probă, mă extrag din fusta înfoiată și îmi pun rochia.

Îmi strînge blînd talia, alunecînd lejer peste șolduri și cade pe podea cu o trenă ușoară, vălurită. Tăietura de la gît mă avantajează la față, iar culoarea mi se potrivește perfect cu pielea. Mă simt foarte bine cu ea. Și îmi stă foarte bine.

— Hei, spune Suze, ridicîndu-se în clipa în care intru. Știi ceva, e chiar drăguță.

— Este, nu-i așa? zic, pășind pe podium.

Îmi admir reflexia în oglindă și simt cum încep să radiez de plăcere. E o rochie extrem de simplă – dar mă simt fantastic în ea. Și mă face să par subțire de tot! Și pielea parcă îmi strălucește și... Dumnezeule, poate asta e!

În magazin se așterne tăcerea.

— Simți ceva aici? spune Cynthia, cu mîna la stomac.

— Nu... știu! Cred că da! Rîd surescitată. Cred că s-ar putea să simt ceva!

— Știam eu. Vezi? Cînd găsești rochia potrivită, pur și simplu ai o revelație. Degeaba îți faci planuri, degeaba te uiți pe hîrtie. Important e să simți că asta e rochia ta.

— Mi-am găsit rochia de mireasă! țip veselă spre Suze. Am găsit-o!

— În sfîrșit! În glasul Cynthiei se simte ușurarea. Haideți să bem un pahar de șampanie, să sărbătorim!

Dispare, iar eu mă admir în oglindă. Asta nu face decît să confirme faptul că nu știi niciodată. Cine ar fi crezut că am să aleg o rochie cu mîneci evazate?

O asistentă cară altă rochie și zăresc cu coada ochiului un body brodat de mătase gen corset, legat cu panglici.

— Hei, ce drăguță e rochia aia! spun. Ce e?

— Nu contează ce e, spune Cynthia, întorcîndu-se și oferindu-mi un pahar de șampanie. Ți-ai găsit rochia! Își ridică paharul, dar eu nu-mi pot lua ochii de la corsetul cu panglici.

— Poate ar trebui să o încerc și pe asta. Doar două secunde.

— Știi ce mă gîndeam? spune Suze, ridicîndu-și privirea din *Brides*. Ce-ar fi să-ți iei o rochie care nu e de fapt rochie de mireasă? De altă culoare!

— Uau! O fixez, și imaginația începe să-mi lucreze. De exemplu, roșie.

— Sau un costum cu pantaloni! sugerează Suze, arătîndu-mi o fotografie din revistă. Uite ce șic sînt pantalonii ăștia!

— Dar ți-ai găsit deja rochia! intervine Cynthia, cu glasul ușor strident. N-ai nevoie să mai cauți! Asta e Rochia!

— Mmm... Am o vagă grimasă. Știți ceva... nu sînt chiar așa de sigură.

Cynthia mă săgetează cu privirea și preț de o clipă cumplită am sentimentul că are de gînd să arunce cu paharul de șampanie în mine.

— Credeam că asta e rochia visurilor tale!

— E rochia unora dintre visurile mele! îi explic. Eu am o tonă de visuri. Putem s-o punem pe listă, ca o altă posibilitate?

— Bine, spune în cele din urmă. Încă una posibilă. Să notez.

Se îndepărtează, iar Suze se lasă pe speteaza canapelei și mă privește încîntată.

— Vai, Bex, o să fie atît de romantic! Tarkie și cu mine ne-am dus și ne-am uitat la biserica în care o să te măriți tu. E foarte frumoasă!

— E drăguță, sînt eu de acord, înăbușindu-mi un val automat de vinovăție.

Deși, de ce ar trebui să mă simt vinovată? Încă nu s-a hotărît nimic. N-am ales în mod categoric Plaza. E destul de posibil să facem, totuși, nunta în Oxshott.

Poate.

— Mama ta are de gînd să pună o arcadă superbă de trandafiri deasupra porții, și buchete de trandafiri la toate stranele... și toată lumea va primi un trandafir la butonieră. Se gîndea la trandafiri galbeni, dar depinde și de gama de culori care...

— Aha. Ei, încă nu știu sigur... Mă opresc brusc, în clipa în care ușa magazinului se deschide în spatele meu.

Persoana care tocmai a intrat este Robyn, îmbrăcată într-un taior mov și ținînd strîns poșeta Coach. Îmi surprinde privirea în oglindă și îmi face un semn vag în semn de salut.

Ce naiba face Robyn aici?

— Și, pe mese, poate niște buchețele de flori de cîmp...

Robyn vine țintă spre noi. Nu sînt sigură că-mi place chestia asta.

— Hei, Suze! Mă întorc spre ea cu, sper eu, un surîs foarte firesc. Nu vrei să arunci un ochi la... ăă... pernuțele astea pentru verighetă?

— Poftim? Suze se holbează la mine de parcă aș fi înnebunit subit. Sper că n-ai de gînd să-ți iei pernuță pentru verighetă! Te rog din suflet, nu-mi spune că te-ai americanizat în halul ăsta.

— Atunci... la diademele alea. Mă gîndesc poate-mi iau și eu așa ceva.

— Bex, s-a întîmplat ceva?

— Nimic! zic precipitată. Mă gîndeam doar că poate vrei să... a, bună, Robyn! În clipa în

care aceasta se apropie, îi trag un zîmbet larg, prietenesc.

— Becky! spune Robyn, împreunîndu-și mîinile. Vai, ce rochie superbă! Arăți de-a dreptul adorabilă cu ea! Ce crezi, asta e?

— Nu prea știu. Zîmbesc atît de fix, că mă doare fața. Robyn, de unde Dumnezeu ai știut că am să fiu aici? Cred că stai bine de tot cu telepatia!

— Cynthia mi-a spus că treci pe la ea. Sîntem prietene vechi. Robyn se întoarce spre Suze. Iar ea trebuie să fie amica ta din Anglia, nu?

— A... da. Suze, Robyn, Robyn, Suze.

— Suze? Domnișoara de onoare în persoană? Vai, Suze, ce plăcere să te cunosc! O să arăți minunat în... Se oprește ca lovită de trăsnet, în clipa în care privirea îi cade asupra pîntecelui lui Suze. Draga mea, ești însărcinată?

— Nasc pînă atunci, o liniștește Suze.

— Bine! Robyn se relaxează. Cum am spus, o să arăți minunat în violet!

— În violet? Suze e total buimacă. Credeam că o să mă îmbrac în albastru.

— Nu, categoric în violet!

— Bex, sînt sigură că mama ta a zis...

— Ei, oricum, o întrerup grăbită. Robyn, sînt puțin prinsă cu toate astea și...

— Știu și nu vreau să te încurc în nici un fel. Dar, din moment ce tot sînt aici, sînt cîteva lucruri pe care... Două secunde, promit! Caută în geantă și își scoate agenda. În primul rînd, formația care va cînta a confirmat și îți vor trimite o listă cu melodiile, ca să le aprobi. Așa, ce mai e?... Își consultă agenda.

— Extraordinar! Îi arunc o privire rapidă de control lui Suze, care o fixează pe Robyn încruntată și nedumerită. Știi ceva, mai bine sună-mă zilele astea la un moment dat, și vorbim atunci...

— Nu durează mult! Așa, cealaltă chestie... am programat degustarea de la Plaza pe data de 23, în sala de mese a *chef*-ului. I-am spus părerea ta despre ideea de a servi drac-de-mare, așa că trebuie să se gîndească, să vadă cu ce îl pot înlocui... Robyn dă pagina. A, și am mare nevoie de lista ta de oaspeți! Ridică privirea spre mine și mă ceartă cu degetul. Foarte curînd ne vom ocupa și de invitații! Mai ales pentru invitații de peste ocean!

— OK, am să... mă ocup eu de asta, murmur. Nici nu îndrăznesc să mă uit la Suze.

— Minunat! Deci luni ne vedem la Antoine's, la ora zece dimineața. Cînd o să guști din torturile alea, îți spun... o să leșini. Acuma trebuie să fug. Își închide agenda și-i zîmbește lui Suze. Mi-a părut bine de cunoștință, Suze. Ne vedem la nuntă!

— Ne vedem! spune Suze, pe un ton bătător la ochi de vesel. Categoric.

Ușa se închide în urma lui Robyn, iar eu înghit în sec și simt cum îmi arde fața.

— Ăă, păi... Cred c-ar cam fi cazul să mă schimb.

Mă duc drept spre cabina de probă, fără să mă uit în ochii lui Suze. O fracțiune de secundă mai tîrziu, m-a și ajuns din urmă.

— Cine-a mai fost și asta? spune pe un ton neutru, în timp ce îmi desfac fermoarul de la rochie.

— Asta a fost... Robyn! E drăguță, nu?

— Și despre ce naiba vorbea?

— Ei, știi și tu... pălăvrăgeală de nuntă... știi cum e... Mă ajuți și pe mine să ies din corsetul ăsta?

— Și de ce, mă rog, pare ferm convinsă că faci nunta la Plaza?

— Păi... ăă... habar n-am!

— Ba ai! Şi femeia aia de la petrecere părea să ştie, la fel de bine ca tine! Glasul îi devine subit extrem de sever. Bex, îmi spui şi mie ce se întîmplă?

— Nimic!

Suze mă apucă de umăr.

— Termină, Bex! Sper că n-ai înnebunit să te măriţi la Plaza!

Mă uit la ea, şi simt că îmi ia foc faţa.

— E... şi asta o variantă, zic în cele din urmă.

— Cum adică, e şi asta o variantă? Mă fixează şocată, şi slăbeşte strînsoarea. Cum să fie o variantă?

Aranjez rochia pe umeraş, fofilîndu-mă, încercînd să înăbuş sentimentul de vinovăţie care îmi creşte în suflet. Dacă mă port ca şi cum situaţia asta ar fi perfect normală, poate chiar va părea aşa.

— Ei... Elinor s-a oferit să ne organizeze o nuntă cu adevărat spectaculoasă. Şi nu m-am hotărît încă dacă să accept sau nu. Îi văd expresia de pe chip. Ce?

— Cum adică „ce?" spune Suze dojenitor. Cum rămîne cu a) mama ta îţi organizează deja o nuntă? Cum rămîne cu b) Elinor e o vacă încălţată? Şi cu c) ai luat-o complet razna? Şi de ce naiba ai vrea să te măriţi la Plaza?

— Fiindcă... fiindcă... Închid ochii preţ de o secundă. Suze, trebuie neapărat să te duc să vezi. O să avem o ditamai orchestra filarmonică, bufet cu stridii şi caviar... rame foto de la Tiffany pentru toţi invitaţii... şampanie Cristal... şi locul va deveni o pădure fermecată, o să avem mesteceni şi triluri de păsări...

— Mesteceni adevăraţi? Suze face o faţă mirată. Ce nevoie ai de ei?

— O să fie ca în *Frumoasa din pădurea adormită*! Iar eu am să fiu prințesa, și Luke o să fie... rămîn cu cuvintele pe buze sub privirea încărcată de reproș a lui Suze.

— Și cu maică-ta cum rămîne?

Urmează o tăcere, și eu mă fac că am treabă să-mi descopciez body-ul. N-am nici un chef să mă gîndesc la mama acum.

— Bex! Ce faci cu maică-ta?

— Trebuie doar să... o conving și pe ea că așa e mai bine, spun în cele din urmă.

— Să o convingi și pe ea că așa e mai bine?

— Și ea a zis că nu trebuie să facem nunta cu jumătăți de măsură! spun defensiv. Dacă ar veni și ar vedea Hotelul Plaza și toate planurile...

— Dar a făcut deja o tonă de pregătiri! Cînd am fost pe la ea numai despre asta ne-a vorbit tot timpul. Și ea, și... cum o cheamă pe vecina voastră?

— Janice.

— Așa. Ziceau că bucătăria e centrul lor de comandă. Au vreo șase panouri pe pereți, o groază de liste și peste tot e plin de mostre de materiale... Și sînt foarte încîntate de treaba asta. Suze mă privește extrem de sincer. Becky, nu poți să le ceri să renunțe la toate astea. Pur și simplu nu se face.

— Dar Elinor s-a oferit să le plătească ea și avionul! Am o notă de încordare vinovată în glas, pe care hotărăsc să o ignor. O să se simtă foarte bine și aici! Și pentru ei o să fie o experiență unică în viață! O să fie cazați la Plaza, o să danseze toată noaptea, o să vadă New Yorkul... O să aibă cea mai extraordinară vacanță din viața lor!

— I-ai spus toate astea mamei tale?

— Nu. Nu... i-am spus nimic despre asta. Încă. N-are nici un rost să aduc vorba despre asta, pînă nu sînt sută la sută sigură că asta vreau. Urmează o pauză, în timpul căreia Suze face ochii mici.

— Bex, sper că ai de gînd să tranşezi situaţia asta cît de curînd, da? spune brusc. Sper că n-ai de gînd să-ţi îngropi capul în nisip şi să-ţi închipui că problema nu există!

— Pe cuvîntul meu! N-aş face în viaţa mea aşa ceva! spun indignată.

— Lasă că te cunosc eu foarte bine! exclamă Suze. Bex, te cunosc ca pe propriul meu buzunar! Nu-ţi mai aminteşti cînd îţi aruncai la ghenă toate extrasele de cont, în speranţa că vreun străin le va găsi şi îţi va plăti toate datoriile?

Aşa se întîmplă întotdeauna. Le împărtăşeşti prietenilor tăi secretele tale cele mai personale, şi ei nu fac altceva decît să profite de ce le-ai spus.

— M-am maturizat mult de atunci, zic, străduindu-mă să-mi iau un aer demn. Şi am să reglez singură situaţia. Nu trebuie decît... să stau puţin să mă gîndesc cum s-o abordez mai bine.

Se aşterne o tăcere lungă. Afară, o aud pe Cynthia spunînd „Mottoul Dream Dress este: nu îţi alegi rochia de mireasă..."

— Ascultă, Bex, spune Suze în cele din urmă. Eu nu pot să hotărăsc pentru tine. Nimeni nu poate. Eu nu vreau să-ţi zic decît un singur lucru – dacă vrei să renunţi la nunta pe care ţi-o pregăteşte maică-ta, trebuie s-o contramandezi. Urgent.

The Pines
Elton Road 43
Oxshott
Surrey

MESAJ TRIMIS PRIN FAX

ÎN ATENȚIA LUI BECKY BLOOMWOOD

DE LA MAMI

20 martie 2002

Becky, draga mea! Am veşti extraordinare!

Poate ai auzit deja că Suzie şi-a vărsat cafeaua pe rochia de mireasă. A fost distrusă, biata fată.

Dar am dus rochia la curățătorie… şi au făcut minuni! E din nou albă ca zăpada şi ai s-o poți purta, pînă la urmă!

Vorbim curînd.

Pupici,
mami

Șapte

OK. Așa e, Suze are dreptate. Nu mai pot să amîn la nesfîrșit. Trebuie să iau o hotărîre.

A doua zi după plecarea ei, mă așez în cabina mea de probă în pauza de masă cu o hîrtie și un pix. Trebuie s-o iau logic. Să cîntăresc avantajele și dezavantajele, să le pun în balanță – și pe urmă să iau o hotărîre logică. Așa. Să încep, deci.

Pro Oxshott

1. Mami o să fie fericită.
2. Tati o să fie fericit.
3. O să fie o nuntă foarte drăguță.

Mă uit la listă preț de cîteva clipe – apoi fac o nouă coloană.

Pro New York

1. O să am cea mai extraordinară nuntă din lume.

Of, Doamne. Îmi îngrop capul în mîini. Nu e deloc mai ușor pe hîrtie.

Sinceră să fiu, e chiar mai greu, pentru că îți aruncă dilema drept în față, în loc s-o ascundă unde aș vrea eu – și anume, într-o cutiuță în fundul minții mele, unde să nu trebuiască să mă uit la ea.

— Becky?

— Da? Ridic privirea și-mi acopăr automat hîrtia cu mîna. În ușa cabinei mele de probă se află Elise, una dintre clientele mele. Are treizeci și cinci de ani și e avocată la o mare corporație, și tocmai a fost detașată cu serviciul la Hong Kong pentru un an. O să-mi cam fie dor de ea. Îmi place să vorbesc cu ea, deși nu are cine știe ce simț al umorului. Cred că i-ar plăcea foarte mult să aibă – dar, din păcate, pur și simplu nu înțelege la ce folosesc glumele.

— Bună, Elise! spun mirată. Aveai programare la mine? Credeam că pleci azi.

— Mîine. Dar am vrut să-ți cumpăr un cadou de nuntă înainte de a pleca.

— Ee! Nu-i nevoie să faci asta! exclam, încîntată în sinea mea.

— Spune-mi, te rog, unde ești înregistrată.

— Înregistrată? A, te referi la lista cu cadouri pentru nuntă? N-am făcut-o încă.

— N-ai făcut-o? Elise mă fixează încruntată. Și cum să-ți cumpăr cadou?

— Păi... ăă... ai putea pur și simplu să... cumperi ceva. Poate.

— Fără listă? Elise se uită la mine alb. Păi, și ce să-ți iau?

— Nu știu! Ce vrei tu! Rîd, ușor jenată. Să zicem un... toaster?

— Un toaster. OK. Elise scotocește în geantă, după o bucată de hîrtie. Ce model?

— Habar n-am! Am zis și eu, așa, primul lucru care mi-a venit în cap! Elise, zău, ai putea... nu știu... să-mi iei ceva de la Hong Kong.

— Ești înregistrată și acolo? Elise devine foarte atentă. La ce magazin?

— Nu! Am vrut doar să zic că... Oftez. OK, uite cum facem. Cînd mă înregistrez, îți scriu

să-ți spun detaliile. Probabil că poți să cumperi și online.

— Păi... OK. Elise își pune hîrtia în geantă și mă privește cu reproș. Dar să știi că chiar ar trebui să te grăbești să te înregistrezi. Altfel, lumea nu știe ce să-ți cumpere.

— Sorry, spun. Oricum, sper să te simți nemaipomenit la Hong Kong.

— Mersi. Elise șovăie, apoi înaintează ușor jenată și mă pupă pe obraz. Pa, Becky. Îți mulțumesc mult pentru ajutor.

După ce pleacă, mă așez din nou și mă uit peste notițele mele, încercînd să mă concentrez.

Dar nu mă pot opri să mă gîndesc la ce mi-a spus Elise.

Dacă are dreptate? Dacă sînt tone de persoane care încearcă să ne cumpere cadouri și nu știu ce?

Simt o împunsătură de teamă direct în inimă. Dacă renunță, din cauza frustrării?

Ridic telefonul și apelez numărul lui Luke.

În clipa în care sună, îmi aduc brusc aminte ce i-am promis alaltăieri, că nu-l mai sun la serviciu pentru toate „flecușteţele legate de nuntă". L-am ținut o jumătate de oră pe fir pentru a-i descrie trei aranjamente pentru masa de la recepție, și între timp se pare că a pierdut o convorbire importantă cu Japonia.

Dar asta poate fi considerată o excepție, nu?

— Fii atent! îi spun repede în clipa în care răspunde. Trebuie să ne înregistrăm! Repede!

— Becky, sînt într-o ședință. Nu poți să mai aștepți puțin?

— Nu! E foarte important!

Se lasă tăcerea – după care îl aud pe Luke spunînd:

— Scuză-mă doar un moment, te rog...

— OK, spune, revenind la telefon. Ia-o de la început. Care e problema?

— Problema e că oamenii încearcă să ne cumpere cadouri! Ne trebuie o listă! Și, dacă nu știu ce să ne ia, s-ar putea să renunțe la idee!

— Păi, hai să ne înregistrăm, atunci.

— Am tot vrut s-o facem! Am tot așteptat zile întregi să ai o seară liberă ca să...

— Am fost prins cu tot felul de treburi, spune, cu o notă de încordare în glas. Asta e situația.

Știu de ce are aerul ăsta defensiv. Pentru că în fiecare seară a lucrat pentru nu știu ce promovare stupidă a fundației caritabile a lui Elinor. Și el știe ce părere am eu în legătură cu chestia asta.

— Ei, trebuie să o facem cît mai repede, spun. Să ne hotărîm ce vrem.

— Trebuie neapărat să fiu și eu prezent?

— Normal că trebuie să fii prezent și tu! Nu-ți pasă din ce farfurii ai să mănînci?

— Sincer, nu.

— Nu? Trag aer în piept adînc, gata să mă lansez într-o tiradă pe tema „Dacă nu-ți pasă din ce farfurii vom mînca, atunci probabil că nu-ți pasă nici de relația noastră!"

Însă îmi dau seama, exact la timp, că în felul ăsta o să-mi pot alege exact ce vreau.

— Păi, OK atunci, spun. Așa am să fac. Mă duc la Crate and Barrel, ești de acord?

— Extraordinar. Și vezi că diseară am convenit cu mama să trecem pe la ea, să bem ceva împreună. La șase jumate.

— A, spun, cu o grimasă. Bine. Ne vedem atunci. Să te mai sun după ce mă înregistrez la Crate and Barrel, să-ți spun cu ce ne-am înregistrat?

— Becky, spune Luke plictisit de moarte. Dacă mă mai suni o singură dată în timpul orelor de

serviciu în legătură cu nunta, s-ar putea foarte bine ca această nuntă să nu mai aibă loc.

— Bine! zic. Bine! Dacă nu te interesează absolut deloc, am să mă ocup numai eu de ea și ne vedem la altar, da? Așa îți convine?

Urmează o pauză, și știu că Luke zîmbește cu gura pînă la urechi.

— Vrei un răspuns sincer și detaliat la întrebarea aia din *Cosmo*, „Te iubește bărbatul tău cu adevărat?"

— Da, vreau un răspuns cît se poate de detaliat, zic după o clipă de gîndire.

— Vreau să fiu implicat în fiecare detaliu al acestei nunți, spune Luke foarte sincer. Înțeleg că, dacă în acest moment al relației noastre, manifest o lipsă crasă de interes, ăsta e un semn că nu îți sînt devotat trup și suflet ție, care ești o femeie extrem de frumoasă, iubitoare și cu totul și cu totul deosebită și că, sincer, nu te merit.

— Un răspuns destul de bun, cred, zic, încă necăjită. Acum spune-mi adevărul.

— Ne vedem la altar.

— Ha-ha-ha, să mori de rîs, nu alta! Ei bine, tot ce vreau să-ți spun este că o să regreți amarnic clipa asta, cînd am să te îmbrac cu un smoching roz.

— Ai dreptate, spune Luke. O să regret amarnic. Acum iartă-mă, trebuie să te las. Serios. Ne vedem mai tîrziu.

— Pa.

Pun telefonul jos, îmi iau haina și geanta. În timp ce îi trag fermoarul, mă uit la bucata de hîrtie, cuprinsă de vagi mustrări. Poate ar trebui să stau aici, să mai meditez un pic asupra situației și să încerc să ajung la o concluzie.

Dar... indiferent dacă facem nunta în Anglia sau în America, tot avem nevoie de o listă de

cadouri, nu? Așa că, într-un fel, e mai logic să mă duc întîi să mă înregistrez – și pe urmă să mă hotărăsc în ce țară să mă mărit.

Exact.

Abia în clipa în care intru la Crate and Barrel îmi dau seama că nu știu nimic despre cum se face înregistrarea asta. Adevărul e că nu știu mai nimic despre listele astea de cadouri pentru nuntă. Pentru nunta lui Tom și a lui Lucy, știu doar că am contribuit și eu, împreună cu mami și cu tati, și mami s-a ocupat de tot – iar singura persoană măritată pe care o cunosc este Suze, iar ei n-au avut nici o listă.

Mă uit la întîmplare prin magazin, întrebîndu-mă de unde să încep. Locul e frumos luminat, și ici și colo sînt mese colorate aranjate ca pentru nuntă, și sînt tone de vitrine pline cu pahare strălucitoare, cuțite și cratițe din inox.

În timp ce mă îndrept spre o piramidă de cratițe lucitoare, observ o fată cu coadă de cal fluturîndă, care, în timp ce se plimbă, își tot notează cîte ceva pe un formular. Mă dau mai aproape de ea, încercînd să văd ce face, și zăresc cuvintele „Înregistrare la Crate and Barrel" pe antet. Se înregistrează! OK, să văd ce face ea.

— Hei, spune, ridicînd privirea. Știi ceva despre cratițele și oalele astea? De exemplu, știi cumva ce e chestia asta?

Ridică spre mine o tigaie, și nu-mi pot reprima un surîs. Pe bune. Tipele astea din Manhattan habar n-au de nimic. Cred că n-a gătit nimic în viața ei!

— E o tigaie, spun amabilă. Se folosește pentru a prăji diverse chestii în ea.

— OK. Și asta?

Ridică alt recipient, cu o suprafață striată și două mînere mari. La naiba. Ce-o mai fi și chestia asta?

— Ăă... cred că... e o... formă pentru... o tigaie pentru... omletă.

— Aha. Se uită la ea confuză și eu mă retrag cît pot de rapid. Trec de o vitrină cu castronașe de ceramică pentru cereale și mă trezesc la un birou cu computer, pe care scrie Înregistrare. Poate de aici se iau formularele.

— Bine ați venit la Crate and Barrel, spune un mesaj voios de pe ecran. Vă rugăm să introduceți opțiunea dumneavoastră.

Fără prea mare atenție, tastez de cîteva ori ecranul, în timp ce, cu o jumătate de ureche, îi ascult pe cei doi tineri din spatele meu, care se ceartă pe farfurii.

— Nu vreau să fiu genul de persoană care își pune biscuiții pe farfurioare bej, spune fata, aproape plîngînd.

— Și ce vrei să fii, mă rog? răspunde bărbatul.

— Nu știu!

— Vrei să spui că eu sînt genul de persoană care își pune biscuiții pe farfurioare bej, Marie?

O, Doamne, trebuie să încetez să mai trag cu urechea. Mă uit iar la ecran și mă opresc uimită. Am ajuns la locul în care poți vedea listele, ca să știi ce să le cumperi mirilor. Tocmai vreau să apăs pe „Șterge" și să revin, cînd mă opresc.

Ar fi destul de cool să văd ce și-au ales alții, nu?

Introduc cu prudență numele „R. Smith" și apăs pe „Enter".

Spre mirarea mea, ecranul începe să se umple cu o serie întreagă de nume de familie.

Rachel Smith și David Forsyth, Scottsdale, AY.

Annie M. Winters și Rod Smith, Raleigh, NC.

Richard Smith și Fay Bullock, Wheaton, IL.
Leroy Elms și Rachelle F. Smith...

Cît de cool poate să fie! OK, hai să vedem ce și-au ales Rachel și David. Apăs pe Enter și, o clipă mai tîrziu, aparatul începe să scoată hîrtii după hîrtii.

Castronaș de sticlă pentru servit caviar/crevete 4
Platou de tort cu picior, cu capac semisferic 1
Vas pentru nuferi 2
Carafă clasică...

Uau, sună foarte bine. Vreau și eu un vas pentru nuferi, neapărat. Și un castronaș pentru crevete.

OK, acum hai să vedem ce și-au ales Annie și Rod. Tastez iar Enter și în fața ochilor îmi apare altă listă.

Dumnezeule, ce înnebuniți mai sînt și ăștia după chestii pentru bar! La ce le-or folosi șase frapiere?

Nu mă mai pot dezlipi de listele astea! Hai să vedem ce vor Richard și Fay! Și, pe urmă, și Leroy și Rachelle... Le printez pe amîndouă, și tocmai mă gîndesc dacă să mai încerc alt nume, cum ar fi Brown, cînd aud lîngă mine o voce care spune:

— Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară?

Ridic capul și văd un vînzător cu un ecuson pe care scrie „Bud", care îmi zîmbește foarte amabil.

— Nu ați reușit să dați de lista pe care o căutați?

Simt că ard de jenă.

Nu pot în ruptul capului să recunosc că trăgeam cu ochiul la alții.

— Ăă... păi... tocmai am găsit-o. Înșfac grăbită lista pentru Richard și Fay. Sînt prietenii mei.

Richard şi Fay. Îmi dreg glasul. Aş vrea să le cumpăr un cadou de nuntă. De asta am venit. Şi, de asemenea, vreau să mă înregistrez şi eu.

— Păi, haideţi întîi să cumpăraţi ce doriţi. Ce aţi dori să le luaţi?

— Îhmm... păi... Mă uit pe listă. Îhm...

Haide acum. Doar n-o să cumpăr un cadou pentru nişte oameni pe care nici nu-i cunosc. Recunoaşte adevărul. Ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Aveţi vreo idee?

— Ce-aţi zice de patru castronaşe de salată? mă trezesc zicînd.

— O alegere perfectă! Bud mă conduce spre o casă din apropiere. Doriţi să le trimiteţi şi un mesaj?

— Un mesaj?

— Prietenilor dumneavoastră. Ia un stilou şi mă priveşte întrebător.

— A, da. Păi... îhm... Pentru Richard şi Fay. Înghit în sec. „Sper să aveţi o nuntă frumoasă. Cu drag, de la Becky."

— Şi numele dumneavoastră de familie? Ca să ştie clar de la cine e cadoul.

— Ăăă... Bloomwood.

— Cu drag de la Becky Bloomwood, mă îngînă Bud, scriind cu grijă.

Am o viziune subită cu Richard şi Fay holbîndu-se nedumeriţi la mesaj, apoi unul la celălalt.

Ei, asta e. Primesc patru castronaşe de salată gratis, ce vor mai mult?

— Aşa. Acum haideţi să ne ocupăm de lista dumneavoastră! spune Bud vesel, înşfăcîndu-mi cardul. Uitaţi formularul pe care trebuie să îl completaţi, în timp ce vă uitaţi cu atenţie prin magazin... veţi vedea că marfa noastră este împărţită pe mai multe secţiuni...

— Aha. Și ce fel de...

— Orice vas imaginabil, pentru gătit, pentru apartament, orice articol de veselă, orice recipient pentru bar, vase din sticlă, vase cu picior... Se oprește să-și tragă sufletul. Și diverse alte articole.

— Am înțeles...

— Alegerea obiectelor pe care doriți să le aveți în noua dumneavoastră casă poate fi o experiență destul de copleșitoare. Îmi surîde. Așa că ce vă sugerez eu: începeți cu lucrurile de bază. Gîndiți-vă la necesitățile dumneavoastră zilnice – și porniți de aici. Dacă aveți nevoie de mine, strigați-mă!

— Super! Mulțumesc foarte mult!

Bud se îndepărtează și eu mă uit în jur prin magazin, cu un fior de nerăbdare. N-am mai fost atît de încîntată de cînd eram mică și-i scriam lui Moș Crăciun. Și, chiar și atunci, mami se uita peste umărul meu și zicea chestii de genul: „Nu cred că Moș Crăciun poate să-ți dea pantofii cu rubine adevărate, scumpa mea. De ce nu-i ceri tu, mai bine, o carte de colorat?"

Dar acum nu mai e nimeni lîngă mine care să-mi spună ce am voie să cer și ce nu. Pot să trec pe listă absolut orice! De exemplu, pot să cer farfuriile alea de acolo... și ibricul ăla... sau scaunul ăla... vreau să zic că, dacă vreau, pot să cer absolut tot! Pot să cer tot magazinul!

Evident, teoretic vorbind.

Dar n-am de gînd să mă las purtată de val. O să încep cu lucrurile de necesitate imediată, așa cum mi-a sugerat și Bud. Mă îndrept, cu un sentiment plăcut de om matur, spre vitrinele cu articole de bucătărie și încep să mă uit cu atenție pe rafturi.

Ooo. Clești pentru homar! Ia să-i cer! Și mînerele astea supersimpatice pentru porumb fiert Și

margaretele astea de plastic, atît de drăgălașe. Nu știu la ce folosesc, dar arată atît de drăguț!

Notez cu grijă numerele acestora pe listă. OK. Altceva? Mă uit iar în jur și atenția îmi e atrasă de o mare strălucitoare de crom.

Uau. Trebuie neapărat să avem și noi un aparat de înghețat iaurtul. Și unul pentru gofre. Unul pentru copt pîinea, un storcător și un cuptor cu microunde Pro Chef Premium. Notez toate numerele și mă uit în jur cu un oftat de satisfacție. De ce naiba nu m-oi fi înregistrat pînă la ora asta? E ocupația perfectă! Să cumperi fără să te coste nimic!

Cred că trebuia să mă mărit mai demult.

— Nu vă supărați. Fata cu coadă de cal se află la raionul de cuțite. Știți cumva pentru ce e foarfecele ăsta pentru carne de pasăre? Îmi arată o ustensilă pe care nu am mai văzut-o în viața mea.

— Păi, e pentru... carne de pasăre... cred...

O clipă ne uităm una la alta interzise, apoi fata ridică din umeri, spune „OK" și notează articolul pe listă.

Poate cer și eu un foarfece pentru carne de pasăre. Și o chestie din aia atît de cool, pentru tăiat verdeața. Și un arzător profesional, pentru cremă de zahăr ars.

Nu că aș fi făcut vreodată cremă de zahar ars – dar nu știi niciodată.

Cînd o să fiu măritată, o să trebuiască să fac. Am o viziune subită cu mine în șorț, făcînd cremă de zahăr ars la flama arzătorului cu o mînă, în timp ce cu cealaltă strecor un piure de fructe făcut în casă, în timp ce Luke și mai mulți invitați de marcă mă privesc cu admirație.

— Și unde v-ați mai înregistrat? zice fata, luînd în mînă un tel și uitîndu-se la el curioasă.

O privesc surprinsă.

— Cum adică? Ai voie să ai mai multe liste?

— Normal! Eu am trei. Aici, la Williams-Sonoma și la Bloomies. E foarte cool acolo, pentru că poți scana totul cu aparatul de scanat codul de bare...

— Trei liste! Nu-mi pot ascunde încîntarea din glas.

Și, dacă e să te gîndești, de ce să te oprești la trei?

Așa că, în momentul în care ajung la apartamentul lui Elinor în seara aia, mi-am fixat deja orele la care să mă înregistrez la Tiffany, Bergdorf, Bloomingdales și Barneys, am comandat catalogul Williams-Sonoma și am început o listă de cadouri online.

Nu am mai apucat deloc să mă gîndesc unde să facem nunta – dar fiecare lucru la timpul său.

Cînd Elinor îmi deschide ușa, din interior se aude muzică și apartamentul miroase plăcut, a flori. Elinor e îmbrăcată într-o rochie petrecută, iar părul îi pare puțin mai moale decît de obicei – și, în clipa în care mă sărută, îmi strînge ușor mîna.

— Luke a venit deja, îmi spune în timp ce traversăm holul. Ce pantofi frumoși! Sînt noi?

— Ăă, adevărul e că da, sînt noi. Mersi!

Nu mă pot opri să nu mă holbez la ea uimită. Elinor nu mi-a făcut în viața ei nici un compliment. Nici măcar o dată.

— Ai mai slăbit, sau mi se pare mie? adaugă. Îți stă foarte bine.

Sînt atît de șocată că mă opresc în loc, exact în pragul ușii, apoi mă grăbesc să o ajung din urmă. Oare Elinor Sherman chiar are de gînd, pînă la urmă, să înceapă să facă un efort să fie drăguță cu mine? Nu-mi vine să cred.

Dar... dacă stau să mă gîndesc bine, și la sfîrșitul petrecerii de logodnă s-a purtat destul de frumos cu mine. Mi-a zis că a fost o greșeală că n-am fost trecută pe lista de la intrare și că îi pare tare rău.

De fapt nu, nu a zis chiar așa, că îi pare rău – a zis că o să-i dea în judecată pe cei care i-au organizat petrecerea. Dar totuși. Asta înseamnă că îi pasă, nu?

Dumnezeule, poate că am judecat-o greșit pe Elinor tot timpul ăsta. Poate cu toții am judecat-o greșit. Poate că sub tot exteriorul ăla de gheață se ascunde o cu totul altă persoană. Da! E vulnerabilă și nesigură și s-a înconjurat cu o carapace protectoare. Iar eu sînt singura care vede dincolo de această carapace și, cînd o voi arăta pe adevărata Elinor lumii întregi, toată societatea din New York se va minuna, iar Luke mă va iubi și mai mult, iar oamenii îmi vor spune Fata care a schimbat-o pe Elinor Sherman și...

— Becky? Glasul lui Luke îmi dispersează gîndurile. Ce-i cu tine?

— Nimic, spun, dîndu-mi seama cu o ușoară tresărire că tocmai sînt pe cale să dau peste măsuța de cafea. Totul e perfect.

Mă așez lîngă el pe canapea, Elinor îmi întinde un pahar cu vin rece ca gheața și iau o înghițitură, uitîndu-mă pe fereastră la luminile strălucitoare ale Manhattan-ului care se întind pînă în depărtări. Elinor și Luke sînt în mijlocul unei discuții despre Fundație, așa că iau o alună sărată și îmi reiau visarea. Nu știu cum, am ajuns în mijlocul unei imagini ca dintr-un vis, în care Elinor tocmai spune mulțimii adunate „Becky Bloomwood nu este numai o noră model, ci și o prietenă pe care o prețuiesc", iar eu zîmbesc modest în clipa în care lumea începe să aplaude, cînd aud un zgomot răsunător și revin la realitate, vărsînd din băutură.

Elinor a închis agenda din piele de crocodil, în care a scris. O pune deoparte, dă muzica un pic mai încet și se uită drept în ochii mei.

— Rebecca, zice.

— Da?

— Te-am rugat să treci pe la mine în seara asta fiindcă vreau să vorbesc ceva cu tine. Îmi umple iar paharul și eu îi zîmbesc.

— A, da?

— După cum știi, Luke e un tînăr foarte bogat.

— A. Da, știu, spun, ușor jenată. Da..., așa e.

— Am vorbit cu avocații mei... și cu avocații lui Luke... și am căzut cu toții de acord. Așa că vreau doar să-ți dau ăsta... Îmi aruncă un zîmbet scurt, în timpul căruia îi zăresc dinții strălucitori și îmi înmînează un plic alb consistent, după care îi dă unul identic și lui Luke.

Îl iau, cu un fior de nerăbdare. Vedeți? Elinor a devenit deja mult mai prietenoasă. E ca în *Dallas*. Probabil vrea să mă ia asociată la cine știe ce companie de familie sau ceva de genul ăsta, pentru a-mi ura bun venit în dinastie. Dumnezeule, da! Și o să începem să prezidăm împreună tot felul de ședințe și o să punem amîndouă la cale cine știe ce preluare de companie care o să ia maul tuturor, și eu am să port cercei uriași...

Deschid plicul nerăbdătoare și scot un document destul de gros, bătut la mașină. Însă, în clipa în care încep să citesc, entuziasmul îmi moare în față.

Memorandum la Contractul dintre Luke James Brandon (numit în continuare „Mirele") și Rebecca Jane Bloomwood (numită în continuare „Mireasa") asupra...

Nu înțeleg. Ce memorandum, la ce contract? Că doar nu e...

Nu poate să fie...

Mă uit nedumerită la Luke, dar el răsfoiește grăbit paginile, părînd la fel de șocat ca și mine.

— Mamă, ce e chestia asta? zice.

— O simplă măsură de precauție, spune Elinor cu un zîmbet distant. O formă de asigurare.

O, Doamne. E un contract prenupțial.

Mă uit rapid peste contract, cu o senzație de ușoară greață. Are cam zece pagini și are capitole ca „Împărțirea proprietăților în caz de divorț".

— Asigurare împotriva a ce, exact? Tonul lui Luke e indescifrabil.

— Hai să nu ne prefacem că trăim într-o lume de basm, spune Elinor crispîndu-se. Știm cu toții ce se poate întîmpla.

— Și anume?

— Luke, nu te încăpățîna prostește, te rog. Știi foarte bine la ce mă refer. Și, avînd în vedere... cum să-i spun... trecutul de mare cheltuitoare al Rebeccăi... Se uită cu subînțeles la pantofii mei – și, cu o tresărire de umilință, îmi dau seama de ce m-a întrebat despre ei.

Nu încerca deloc să fie amabilă. Strîngea muniție ca să aibă cu ce să mă atace.

Cum de am putut fi atît de proastă? Elinor pur și simplu nu are nici un gram de suflet. Pur și simplu, nu a fost dotată cu așa ceva.

— Stai așa, să mă lămuresc și eu, spun, respirînd precipitat. Tu crezi că eu nu vreau altceva decît să pun mîna pe banii lui Luke.

— Becky, bineînțeles că nu crede asta! exclamă Luke.

— Ba da, așa crede!

— Un contract prenupțial nu este altceva decît un pas extrem de rațional care se face de regulă înaintea nunții.

— Foarte bine, doar că e un pas pe care nu cred că e nevoie să-l facem, spune Luke, rîzînd uşor nervos.

— Permite-mi să nu fiu de aceeaşi părere cu tine, spune Elinor. Tot ce vreau e să fii protejat. Să fiţi protejaţi amîndoi, adaugă total neconvingător.

— Adică tu ce crezi, că o să... divorţez de Luke şi o să rămîn cu toţi banii lui?

Aşa cum ai făcut tu cu toţi soţii ăia ai tăi, tocmai sînt gata să adaug, dar mă opresc exact în ultimul moment.

— De-asta crezi tu că vreau să mă mărit cu el?

— Becky...

— Puteţi, evident, să luaţi acasă contractul, să vă uitaţi mai bine peste el cînd aveţi timp...

— Nu am nevoie să mă uit mai bine peste el.

— Să înţeleg că refuzi să-l semnezi? Elinor mă priveşte victorioasă, de parcă tocmai i-am confirmat toate bănuielile.

— Nu! zic cu glasul tremurîndu-mi. Nu refuz să-l semnez! Semnez tot ce vrei! N-am de gînd să te las să crezi că sînt ahtiată după banii lui Luke! Înşfac stiloul de pe masă şi încep să-mi scriu semnătura pe prima pagină, atît de tare că perforez hîrtia.

— Becky, nu te prosti! exclamă Luke. Mamă...

— Nici o problemă! Semnez orice nenorocită... de porcărie de...

Roşie ca focul la faţă şi cu ceaţă pe ochi, dau pagină după pagină, semnînd iar şi iar, fără măcar să-mi arunc cea mai mică privire la textul de deasupra. *Rebecca Bloomwood. Rebecca Bloomwood.*

— Ei, bine, eu nu semnez nimic, spune Luke. N-am vrut niciodată un contract prenupţial. Şi în mod categoric n-am de gînd să semnez nişte foi pe care nu le-am văzut în viaţa mea.

— Poftim. Gata. Las stiloul jos și-mi iau geanta. Cred că acum e momentul să plec. La revedere, Elinor.

— Becky... spune Luke. Mamă, ce naiba te-a apucat să faci așa ceva?

Ies valvîrtej din apartamentul lui Elinor, cu creierii duduindu-mi. Aștept cîteva momente liftul, dar, văzînd că nu vine, mă reped pe scări. Simt că tremur de furie, de umilință. Ea crede că eu nu vreau altceva decît să pun mîna pe banii lui Luke. Crede că nu sînt decît o pipiță pusă pe căpătuială.

Oare asta crede toată lumea?

— Becky! Luke coboară în grabă scările în urma mea, cîte trei trepte odată. Stai, Becky. Îmi pare foarte rău. Habar n-am avut... În clipa în care ajungem la parter, mă ia în brațe, însă eu rămîn ca de piatră.

— Crede-mă, te rog. Și pentru mine a fost un șoc la fel de mare ca și pentru tine.

— Păi... ce să zic... Cred că ar trebui să semnezi, îi spun, cu ochii în podea. Ar trebui să te protejezi. E cel mai rațional lucru pe care îl poți face.

— Becky, ai uitat cu cine vorbești. Vorbești cu mine. Și e vorba despre noi amîndoi. Îmi ridică încet bărbia pînă cînd nu mă mai pot uita în altă parte decît în ochii lui întunecați. Știu că ești supărată. E foarte normal. Dar trebuie s-o ierți pe mama. Trăiește de foarte mult timp în America. Iar aici, contractele astea sînt la ordinea zilei. Nu cred c-a vrut să...

— Ba da, spun, și simt un nou val de umilință străbătîndu-mă. Exact asta a fost intenția ei. Crede că am nu știu ce plan ascuns să... să-ți iau toți banii și să-i cheltuiesc pe toți pe pantofi!

— Și nu e ăsta planul tău? Luke se preface șocat. Și abia acum îmi spui asta? Ei bine, dacă

nu vrei să schimbi regulile de bază, poate că chiar ar trebui să semnăm un prenupțial...

Surîd vag – dar sînt încă neagră de supărare.

— Știu că aici o tonă de oameni au contracte prenupțiale, zic. Știu că asta fac foarte mulți. Dar n-ar fi trebuit să... ne facă ea un contract, fără măcar să îl consulte pe vreunul din noi! Știi cum m-a făcut să mă simt?

— Știu. Luke mă mîngîie liniștitor pe spate. Și eu sînt supărat pe ea.

— Ba nu ești.

— Firește că sînt.

— Ba nu ești deloc! Niciodată nu te superi pe ea! Asta e problema. Mă desprind din brațele lui, încercînd să-mi păstrez calmul.

— Becky? Luke mă fixează nedumerit. Acum ce s-a mai întîmplat?

— Nu e vorba numai de azi. E vorba despre... tot! Despre felul în care s-a băgat peste noi în povestea asta cu nunta. Despre comportamentul ei superior și oribil cu părinții mei...

— Așa e firea ei, foarte înțepată, zice Luke apărînd-o. Asta nu înseamnă că se crede superioară. Și, dacă părinții tăi ar cunoaște-o cu adevărat...

— Și felul în care se folosește de tine!

Știu că e un subiect periculos – dar, acum că am început, nu mă mai pot opri.

— I-ai dedicat ore întregi din timpul tău. I-ai făcut rost de personal pentru fundație. Te-ai certat chiar și cu Michael pentru ea. Pur și simplu nu înțeleg! Știi foarte bine cît de mult ține Michael la tine. Știi foarte bine că nu-ți vrea decît binele. Și, din cauza mamei tale, nici măcar nu mai vorbești cu el.

Luke are o grimasă și e evident că i-am atins un punct sensibil.

— Și acum vrea să ne mutăm la ea în bloc! Nu-ți dai seama? Nu vrea decît să-și înfigă și mai bine cleștii în tine! În foarte scurt timp, n-o să mai ai timp decît pentru comisioane nonstop pentru ea, și n-o să ne lase o clipă în pace... Luke, deja îi dai mult prea mult!

— Și ce e rău în asta? Chipul lui Luke se încordează vizibil. E mama mea.

— Știu că e! Dar, hai să fim serioși. Nu a interesat-o niciodată de tine, pînă în clipa în care ai avut mare succes aici. Îți amintești prima noastră călătorie la New York? Tu erai disperat s-o impresionezi, iar ea n-a făcut nici măcar un minim efort să vină să te vadă! Însă acum ai reușit aici, ți-ai făcut un nume, ai contacte importante în media, ai resurse financiare serioase – și, ce să vezi, s-a trezit brusc că vrea să se împăuneze un pic și ea cu toate astea, și să te folosească din plin...

— Nu e adevărat.

— Ba e foarte adevărat! Doar că nu ești în stare să vezi asta! Ești mult prea fermecat de ea!

— Becky, e foarte ușor să o critici, zice Luke pătimaș. Tu ai o relație de invidiat cu mama ta. Eu am văzut-o doar din an în Paște cînd eram mic și...

— Exact! țip, înainte de a mă putea opri. Asta am zis și eu! Nici atunci nu i-a păsat de tine nici cît negru sub unghie!

Of, la naiba. N-ar fi trebuit să spun asta. Privirea lui Luke e traversată de o veche durere uitată și, brusc, arată ca și cum ar avea zece ani.

— Știi foarte bine că nu e adevărat, spune. Mama a vrut să fie cu mine. N-a fost vina ei.

— Știu. Îmi pare rău... Mă apropii de el, dar el se trage într-o parte.

— Pune-te un pic în locul ei, Becky. Gîndește-te prin ce-a trecut. Să fie obligată să-și lase copilul în urmă; să fie obligată să nu lase să se citească nimic pe fața ei. S-a obișnuit de atît de mult timp să-și ascundă sentimentele, că nu mă mir deloc că nu-i e deloc ușor să arate căldura pe care vrea s-o arate. Nu mă mir că e atît de stîngace uneori.

Îl ascult cu atenție, și aproape că-mi dau lacrimile. I-a găsit scuze pentru orice. E același băiețel care i-a găsit toate scuzele din lume mamei lui pentru faptul că nu a venit niciodată să-l vadă.

— Iar acum avem din nou ocazia de a ne cimenta relația, spune Luke. Poate e ușor lipsită de tact cîteodată. Dar face și ea tot ce poate.

Da, da, îmi vine să spun. Se străduiește din greu să se înțeleagă cu mine.

În loc de asta, însă, ridic vag din umeri și murmur:

— Poate ai dreptate.

Luke vine lîngă mine și îmi ia mîna.

— Hai, întoarce-te sus. Mai bem ceva și... uităm de toate astea.

— Nu, spun expirînd adînc. Cred că eu... am să mă duc acasă. Tu du-te, dacă vrei. Ne vedem mai tîrziu.

În drum spre casă începe să plouă cu picături mari care se adună în șanțuri și se scurg pe burlane. Se lovesc de obrajii mei fierbinți și îmi udă părul, pătîndu-mi pantofii cei noi, tiviți cu piele de antilopă. Dar aproape că nu le simt. Sînt încă extrem de rănită de tot ce s-a întîmplat; de privirea lui Elinor, ușor aburită de gimlet; de propria mea umilință; de frustrarea față de Luke.

În clipa în care intru în apartamentul nostru se aude un tunet. Aprind toate luminile și televizorul

şi iau corespondenţa. Este şi un plic de la mami, pe care îl deschid primul. Din el cad o mostră de material şi o hîrtie care miroase vag a parfumul ei.

Draga mea Becky,

Sper că toate sînt bune şi frumoase în Big Apple!

Uite culoarea la care ne gîndeam pentru şervetele de la masă. Janice zicea să mergem pe roz, dar eu cred că grenaul ăsta deschis, de prună, e foarte drăguţ, mai ales în combinaţie cu culorile la care ne gîndeam pentru flori. Dar spune-mi tu ce părere ai, draga mea, doar tu eşti mireasa!

Fotograful pe care ni l-a recomandat Dennis a trecut ieri pe aici şi am fost cu toţii foarte impresionaţi. Tati a auzit multe lucruri bune despre el la clubul de golf, ceea ce e un semn foarte bun. Poate să facă şi alb-negru şi color şi aveţi inclus în preţ şi un album de nuntă, ceea ce mi se pare destul de avantajos. De asemenea, mai poate să facă din ce fotografie vreţi voi 100 de minipuzzle-uri, pe care le puteţi trimite invitaţilor drept mulţumire că au venit la nuntă.

Cel mai important lucru dintre toate, i-am spus, este să avem cît mai multe fotografii cu tine lîngă cireşul în floare. L-am plantat cînd te-ai născut tu şi am visat mereu în adîncul sufletului ca fetiţa noastră scumpă şi dragă să crească şi să se pozeze lîngă el cînd s-o mărita. Tu eşti unicul nostru copil şi ziua asta e foarte importantă pentru noi.

Cu multă dragoste,
mami

Cînd ajung la sfîrşitul scrisorii deja plîng în toată regula. Nu ştiu cum a putut măcar să-mi treacă prin cap vreodată să mă mărit la New York. Nu ştiu de ce am lăsat-o pe Elinor să-mi arate hotelul ăla tîmpit. Vreau să mă mărit la mine acasă. Lîngă mami şi tati, lîngă cireşul înflorit, lîngă prietenii mei şi lîngă tot ce contează cu adevărat pentru mine.

Gata, am ales. Mîine am să-i anunţ pe toţi.

— Becky?

Tresar speriată şi mă întorc. În pragul uşii se află Luke, abia trăgîndu-şi sufletul şi ud ciuciulete. Are părul lipit de cap şi picăturile de ploaie încă îi mai şiroiesc de pe faţă.

— Becky, spune precipitat. Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău. N-ar fi trebuit să te las să pleci aşa. Am văzut că plouă... Nu ştiu ce-o fi fost în mintea mea... Se opreşte în clipa în care îmi vede lacrimile de pe faţă. Eşti bine?

— Da. Mă şterg la ochi. Şi, Luke... şi mie îmi pare rău.

Luke mă priveşte lung. Chipul îi tremură, ochii îi ard.

— Becky Bloomwood, zice în cele din urmă. Eşti cea mai generoasă... cea mai darnică... cea mai iubitoare... nu merit...

Nu mai poate continua şi se apropie de mine, cu o expresie extrem de hotărîtă. În timp ce mă sărută, picăturile de apă cad pe pe părul lui pe buzele mele şi se amestecă cu gustul sărat şi cu căldura lui. Închid ochii şi îmi las corpul să se destindă încet, las plăcerea să crească. Îl simt din ce în ce mai tare şi mai hotărît, simt cum îmi pune mîna pe şolduri, cum mă doreşte chiar acum, chiar în clipa asta, pentru a-mi spune că îi pare rău, că mă iubeşte, că va face totul pentru mine...

Doamne, ce-mi place sexul de împăcare!

Opt

A doua zi dimineaţă mă trezesc foarte sigură pe mine, mulţumită şi fericită. Aşa cum stau în pat, cuibărită lîngă Luke, ştiu extrem de clar ce vreau. Mi-am trecut în revistă priorităţile. Şi nimic nu mă va face să îmi schimb părerea.

— Luke? spun, în clipa în care el dă să coboare din pat.

— Mmm? Se întoarce şi mă sărută, şi e cald, delicios şi minunat.

— Nu pleca. Rămîi cu mine. Toată ziua.

— Toată ziua?

— Putem să ne facem că sîntem bolnavi. Mă întind leneşă pe perne. De fapt, chiar îmi e puţin cam rău.

— Serios? Ce te doare?

— Păi... burta.

— Mie mi se pare că arată foarte bine, zice el, aruncînd o privire scurtă sub cuvertură. La pipăit nu se simte nimic... Regret. Nu-ţi dau învoire.

— Uite cum strici tu cheful oamenilor!

Mă uit la el cum se dă jos din pat, îşi trage pe el un halat şi se îndreaptă spre baie.

— Luke? spun din nou în clipa în care ajunge la uşă.

— Ce?

Deschid gura ca să-i spun că azi-noapte am luat o hotărîre foarte importantă. Că vreau să mă mărit la Oxshott, așa cum am vrut inițial. Că o să contramandez nunta de la Plaza. Că, dacă Elinor se enervează, asta e.

Apoi o închid la loc.

— Ce e? spune Luke.

— Să... nu-mi folosești chiar tot șamponul, te rog, zic în cele din urmă.

Nu sînt în stare să aduc iar vorba despre nuntă. Cel puțin nu acum, cînd ne e atît de bine împreună. Și, oricum, lui Luke nu-i pasă unde ne căsătorim. Așa mi-a zis.

Mi-am luat liber de la serviciu pentru degustarea de tort cu Robyn, dar întîlnirea noastră e abia la ora zece. Așa că, după ce pleacă Luke, mă frăsuiesc prin apartament, îmi fac ceva de mîncare și mă gîndesc ce să-i spun lui Elinor.

Ideea e să-i spun drept în față. Să fiu fermă, directă, dar extrem de politicoasă. Matură și profi, ca un om de afaceri care e nevoit să concedieze alți oameni de afaceri. Să-mi păstrez calmul și să folosesc expresii de genul „noi am ales să mergem în altă direcție".

— Bună, Elinor, spun către reflexia mea din oglindă. Trebuie neapărat să-ți spun ceva. Am ales o altă cale.

Nu. O să creadă că am devenit lesbiană.

— Bună, Elinor, încerc iar. M-am tot gîndit la propunerea ta de scenariu pentru nuntă. Și, oricît de multe merite ar avea...

OK, hai odată. Fă-o și gata.

Făcînd abstracție de fluturașii care-mi zboară prin stomac, ridic receptorul și formez numărul lui Elinor.

Elinor Sherman nu poate răspunde momentan la telefon...

Nu e acasă.

Nu pot să-i las un mesaj prin care să-i spun că am anulat nunta. Nu?

Sau pot?

Nu.

Pun receptorul jos grăbită, înainte de a intra bipul. Acum ce fac?

Păi, e evident. O sun pe Robyn. E foarte important să spun cuiva, oricui, înainte de a se mai stabili și altceva.

Îmi adun gîndurile preț de o clipă, după care formez numărul lui Robyn.

Bună ziua! Aud cumva clopote de nuntă? Sper că da, pentru că ați sunat la Robyn de Bendern, persoana care este răspunsul la toate rugăciunile dumneavoastră legate de nuntă. Din păcate, nu pot răspunde la telefon momentan, dar apelul dumneavoastră e foarte important pentru mine...

Probabil că Robyn e deja plecată la întîlnirea cu mine de la firma de torturi, îmi dau brusc seama. Aș putea s-o sun acolo. Sau să-i las un mesaj.

Dar, auzindu-i trilul atît de vesel, sînt cuprinsă de un sentiment subit de vinovăție. Robyn s-a implicat deja foarte mult în toată povestea asta. Adevărul e că îmi e foarte simpatică. N-am sufletul să-i spun că anulăm totul, la telefon. Cu o hotărîre bruscă, las receptorul jos și îmi iau geanta.

O să mă comport ca un om în toată firea, am să mă duc la firma de torturi și să-i dau vestea față în față.

Și am să mă ocup și de Elinor, dar mai tîrziu.

Sinceră să fiu, nu mă prea omor după tortul de nuntă. Iau de fiecare dată o bucată fiindcă se spune că, dacă nu iei, ai ghinion, dar adevărul e că toată combinația aia de tort de fructe cu

marțipan și cu glazura aia ca o cretă îmi face un pic rău. Și simt o nervozitate atît de mare la gîndul că trebuie să-i spun lui Robyn că nu mai facem nunta, că nu cred că am să pot mînca absolut nimic.

Dar, chiar și așa, îmi lasă gura apă cînd ajung la firma de torturi. Locul e spațios și luminos, cu ferestre largi și în aer plutește cel mai suav, mai dulce și mai delicios miros de zahăr combinat cu unt. În vitrină sînt expuse torturi uriașe și cutii transparente cu șiruri întregi de ornamente florale, iar la mesele de marmură cofetarii fac, cu cea mai mare grijă, trandafiri din glazură și pictează fire de iederă din zahăr.

Rămîn nehotărîtă lîngă intrare și pe lîngă mine trec spre ieșire o fată slăbuță în jeanși, cu pantofi cu toc înalt și barete pe gleznă, condusă de maică-sa, cu care tocmai se ceartă.

— Trebuia doar să guști un pic, îi spune mama ei furioasă la culme. Cîte calorii putea să aibă?

— Nu-mi pasă, răspunde fata cu lacrimi în ochi. Să știu că mor, dar rochia mea de nuntă o să fie mărimea 2.

Mărimea 2!

Dumnezeule, stau aici de atîta timp și mărimile din America tot mă șochează. Cît înseamnă asta în viața reală?

42.

Ei, așa mai merge.

— Becky! Ridic privirea și o văd pe Robyn, care pare ușor fîstîcită. Bună! Văd c-ai reușit s-ajungi.

— Robyn. Mi se înfige o gheară în stomac. Fii atentă. Trebuie neapărat să vorbesc ceva cu tine. Am încercat să o sun pe Elinor, dar era... Oricum. Trebuie neapărat să... îți spun ceva.

— Sigur, spune Robyn ușor aeriană. Antoine și cu mine venim imediat la tine, dar acum te rog să ne scuzi un pic, avem de rezolvat o situație de ușoară criză. Coboară glasul. A fost un accident nefericit cu unul dintre torturi. Extrem de nefericit.

— Domnișoara Bloomwood? Ridic ochii și văd un bărbat cu păr alb și un licăr jucăuș în privire, îmbrăcat în vestimentație albă impecabilă de *chef*. Sînt Antoine Montignac. Cofetarul cofetarilor. M-ați văzut cumva la emisiunea mea?

— Antoine, nu cred c-am rezolvat încă problema cu... celălalt client..., spune Robyn stresată.

— Vin imediat. Face un gest vag din mînă, trimițînd-o la plimbare. Domnișoară Bloomwood, luați loc.

— De fapt, nu sînt prea sigură că vreau să... încep eu. Însă, înainte de a-mi da seama ce mi se întîmplă, mă trezesc așezată pe un scaun de pluș la o masă lustruită, iar Antoine îmi întinde cataloage lucioase în față.

— Voi crea pentru dumneavoastră un tort care să vă depășească orice așteptare, mă anunță modest. Nici o imagine nu este dincolo de puterile creativității mele.

— Pe bune? Mă uit la fotografia unui tort cu șase etaje ornat cu lalele de zahăr caramelizat, apoi dau pagina și văd un altul, în formă de cinci fluturi diferiți! Sînt cele mai uriașe torturi pe care le-am văzut în viața mea! Și ornamentele, Doamne, cum pot să arate!

— Și toate astea au în interior tort de fructe?

— Tort de fructe? *Non, non, non!* Antoine izbucnește în rîs. Asta e o chestie foarte englezească, să ai tort de fructe la nuntă! Să luăm, de pildă, tortul ăsta... Îmi arată tortul cu fluturi. E un blat foarte fin, fiecare strat cu umplutură

diferită: caramel de portocală, mango – fructul pasiunii și sufleu de alune.

Dumnezeule.

— Dacă vă place ciocolata, vă putem face un tort exclusiv din diverse feluri de ciocolată. Mai dă o pagină. Ăsta e blat din ciocolată neagră cu ciocolată fondantă, cremă de ciocolată albă și interior din trufă umplută cu Grand Marnier.

Habar n-am avut că torturile de nuntă pot să fie așa. Dau pagină după pagină, ca vrăjită, privind tort după tort.

— Dacă nu doriți etajare în stil tradițional, vă pot face un tort care să reprezinte un lucru pe care îl îndrăgiți. Un tablou preferat... o sculptură... Mă scrutează iar cu privirea... Un geamantan Louis Vuitton, poate...

Uau, un tort de nuntă în formă de geamantan Louis Vuitton! Cît de cool ar fi!

— Antoine? Vrei te rog să vii o secundă? Robyn scoate capul pe ușa unei încăperi private din dreapta – și, în ciuda faptului că zîmbește, pare destul de tulburată.

— Scuzați-mă, domnișoară Bloomwood, spune Antoine pe un ton de scuză. Davina. Dă-i, te rog, domnișoarei Bloomwood să guste puțin tort.

O asistentă zîmbitoare dispare pe niște uși batante – și se întoarce cu un pahar de șampanie, o farfurie de porțelan cu două felii de tort și un crin de zahăr. Îmi dă o furculiță și îmi spune:

— Acesta este cu mango, fructul pasiunii, cu căpșuni și mousse de mandarină, iar celălalt este cremă caramel cu fistic și trufă mocca. Poftă bună!

Uau. Ambele felii au un blat foarte fin, cu trei umpluturi diferite, în culori pastel. Nici nu știu de unde să încep!

OK... hai să încep cu trufa mocca.

În clipa în care bag o bucățică de tort în gură, mă ia cu leșin. Ei, da, ăsta da tort de nuntă! Noi de ce n-avem așa ceva în Anglia?

Iau cîteva înghițituri de șampanie și ronțăi crinul de zahăr, care e extrem de delicios și are o vagă aromă de lămîie – după care iau o a doua îmbucătură, pe care o mestec în extaz, uitîndu-mă la o fată din apropiere, care se chinuie cu cornetul să facă niște lăcrămioare.

Știți ceva, poate ar trebui să-i iau un tort drăguț lui Suze, pentru botez. Evident, am să-i iau și un cadou – dar aș putea să-i iau și un tort, ca un cadou suplimentar.

— Știți cumva cît costă un tort din acesta? o întreb pe fată, în timp ce lucrez la a doua felie.

— Păi... variază, spune ea, ridicînd privirea. Dar cred că încep pe la o mie de dolari.

Aproape că mă înec cu șampania. O mie de dolari? Încep la o mie de dolari?

Pentru un tort?

Adică eu de cît am mîncat pînă acum? Cred că tortul din farfuria mea face cel puțin cincizeci de dolari!

— Mai doriți o felie? zice fata și se uită spre camera privată. Se pare că Antoine n-a terminat încă de discutat.

— Păi... ăă... de ce nu? Și pot să încerc și o lalea din aceea? Așa, pentru documentare.

— Sigur, spune fata amabilă. Orice doriți.

Îmi dă o lalea și niște lăcrămioare, pe care le ronțăi fericită, udîndu-le la final cu șampanie.

Apoi mă uit cu o privire leneșă în jur și descopăr o floare imensă, extrem de elaborată, galbenă cu alb, cu cîteva picături de rouă pe ea. Uau! Ce bine arată. Mă întind peste niște inimioare de caramel, o iau și aproape am băgat-o în gură, cînd aud un țipăt.

— Staaați! Un tip îmbrăcat în halat alb traversează camera cu pași uriași spre mine. Nu mîncați narcisa!

— Oops! zic, oprindu-mă la țanc. Sorry. Nu mi-am dat seama. E foarte specială, așa-i?

— Mi-a luat trei ore s-o fac, spune, luîndu-mi-o blînd din mînă. E OK, totuși, n-a pățit nimic. Îmi zîmbește, dar îi observ broboanele de transpirație de pe frunte.

Hmm. Poate ar trebui să mă mulțumesc cu șampania deocamdată. Iau încă o înghițitură și mă uit în jur după sticlă, cînd răzbat pînă la mine niște glasuri care vociferează, venind dinspre camera în care s-au închis Robyn și Antoine.

— Nu am făcut acest lucru deliberat! Mademoiselle, nu am o vendetta cu dumneavoastră!

— Ba da! Mă urăști de moarte, recunoaște! aud o voce de fată, sugrumată de nervi.

O aud pe Robyn pe un ton foarte împăciuitor, dar nu percep exact ce spune.

— Numai ghinioane, unul după altul! Glasul fetei e aproape strident – și, în clipa în care îl aud foarte clar, împietresc, cu paharul în aer.

Nu-mi vine să cred.

Nu se poate.

— Blestemata asta de nuntă mi-a scos peri albi! exclamă ea. Din clipa în care am început pregătirile, totul a luat-o razna!

Ușa e dată în lături și acum aud perfect.

Ea e. E Alicia.

Simt că înțepenesc.

— Mai întîi, nu găsim loc la Plaza! După care, tortul e un fiasco! Și știți ce am mai auzit?

— Ce anume? spune Robyn cu glas temător.

— Că domnișoara mea de onoare s-a vopsit roșcată! Și o să facă notă discordantă cu celelalte! Toți sînt nesimțiți și egoiști...

Uşa e dată în lături violent şi Alicia iese nervoasă, iar tocurile ei cui răsună pe parchet asemenea unei rafale de mitralieră. În clipa în care mă vede se opreşte, iar eu mă uit la ea, şi inima îmi bubuie nebuneşte.

— Bună, Alicia! zic, sforţîndu-mă să-mi iau un ton relaxat. Îmi pare rău să aud de tortul tău. Apropo, Antoine, cel pe care mi l-ai servit a fost de-a dreptul delicios.

— Poftim? spune Alicia alb. Ochii i se fixează automat pe inelul meu de logodnă, apoi pe faţa mea, înapoi la inel, la pantofii mei, la geanta mea – uitîndu-se cu atenţie la fusta mea – şi înapoi la inel. E ca şi cum Privirea Manhattan ar fi multiplicată în zeci de oglinzi.

— Te măriţi? spune în cele din urmă. Cu Luke?

— Da. Îmi arunc în treacăt privirea la diamantul de pe mîna mea stîngă, după care îi zîmbesc nevinovat.

Hai că încep să mă relaxez. Începe să-mi placă chestia asta.

(Evident, i-am aruncat şi eu Aliciei Privirea Manhattan. Iar inelul meu e un pic mai mare ca al ei. Nu că aş face vreo comparaţie sau ceva de genul ăsta.)

— Păi, şi de ce nu mi-ai spus nimic?

Pentru că nu m-ai întrebat, îmi vine să-i spun, dar, în loc de asta, mă mulţumesc să dau vag din umeri.

— Şi unde faci nunta? Vechea expresie plină de dispreţ a Aliciei îi revine pe chip şi o simt cum se pregăteşte să mă atace.

— Păi... chestia e că... Îmi dreg glasul.

OK, acum e momentul. Ăsta e momentul să-mi fac marele anunţ. Să-i spun lui Robyn că m-am răzgîndit. Că mă mărit în Oxshott.

— Adevărul e că...

Trag aer în piept adînc. Haide. E ca atunci cînd îți scoți leucoplastul. Cu cît o faci mai repede, cu atît scapi mai repede. Nu trebuie decît s-o spui.

Și tocmai sînt pregătită s-o spun, cînd fac greșeala fatală de a ridica privirea. Alicia mă privește de sus și arogantă, așa cum m-a privit întotdeauna. Ani întregi de frustrare, ani întregi în care m-a făcut să mă simt insignifiantă și proastă se adună în mine asemenea unui vulcan – și pur și simplu fără voia mea mă trezesc spunînd:

— Adevărul e că... facem nunta la Plaza.

Chipul Aliciei e străbătut de șoc, de parcă tocmai ar fi curentat-o cineva.

— La Plaza? Serios?

— Cred c-o să fie foarte drăguț, arunc în treacăt. E foarte frumos la Plaza. Tot acolo te măriți și tu, nu?

— Nu, spune Alicia, cu bărbia destul de încordată. N-am găsit nici o zi disponibilă, a fost prea din scurt. Tu cînd te-ai programat?

— A... acum o săptămînă sau două, spun, ridicînd vag din umeri.

Yes! Yes! Să-i fi văzut expresia!

— Va fi minunat, intervine Robyn înflăcărată. Apropo, azi-dimineață am vorbit cu designerul. A comandat două sute de mesteceni și o să primim și niște mostre de ace de pin...

Creierul Aliciei lucrează la turație maximă.

— Deci tu ești tipa cu pădurea fermecată de la Plaza, spune în cele din urmă. Am tot auzit de chestia asta. O să coste o avere. Și e adevărat că o să ai violoniști aduși de la Orchestra Simfonică din Viena?

— Filarmonica din New York are turneu chiar atunci, spune Robyn cu regret. Dar se pare că nici vienezii ăștia nu sînt răi...

— Sînt sigură că o să fie nemaipomeniți, zic și îi zîmbesc lui Robyn, care îmi surîde ca unui vechi aliat.

— Domnișoara Bloomwood. Antoine apare de nicăieri, îmi ia mîna și și-o lipește de buze. Acum sînt completamente la dispoziția dumneavoastră. Îmi cer scuze pentru întîrziere. Știți cum e, se mai întîmplă și mici incidente iritante...

Alicia se îmbățoșează brusc.

— Bine, zice. Trebuie să plec.

— *Au revoir*, spune Antoine, fără măcar să ridice privirea.

— Pa, Alicia, spun nevinovată. Îți doresc o nuntă frumoasă.

În clipa în care iese furtunos, mă las în scaun, și inima încă îmi duduie de încîntare. A fost unul dintre cele mai plăcute momente din viața mea. Am pus-o în sfîrșit la punct pe Alicia, Scorpia cu picioare lungi. În sfîrșit! Zău. De cîte ori s-a purtat ea absolut oribil cu mine? Răspuns: de aproximativ o mie de ori. Și de cîte ori am avut pe buze replica perfectă de tăiat macaroana? Răspuns: niciodată.

Pînă azi!

Îi văd pe Robyn și pe Antoine schimbînd priviri între ei, și mor de curiozitate să-i întreb ce părere au de Alicia. Dar... nu e un comportament demn de o viitoare mireasă.

Plus că, dacă vorbesc urît despre ea, s-ar putea să înceapă și ei să vorbească urît despre mine.

— Așa! spune Robyn. Să trecem la lucruri mai plăcute. Antoine, ai văzut detaliile despre nunta lui Becky.

— Într-adevar, spune Antoine, zîmbindu-mi larg. Va fi un eveniment foarte frumos.

— Știu, mă trezesc spunînd. Abia aștept!

— Deci... discutăm despre tort... trebuie să-ți arăt niște poze... între timp, poate încă puțină șampanie?

— Da, vă rog, spun și-mi întind paharul. Nu vă pot refuza.

Șampania, deschisă la culoare și delicioasă, fîsîie în pahar. Antoine dispare, iar eu iau o înghițitură, disimulînd în spatele unui surîs faptul că, în adîncul sufletului, am un ușor sentiment de disconfort.

Acum că Alicia a dispărut din peisaj, n-are rost să mă mai prefac. Ar trebui să-mi las paharul jos, să o iau pe Robyn deoparte, să-i cer scuze pentru timpul pe care l-a pierdut cu mine – și să o anunț că nunta e anulată și că mă mărit în Oxshott. Simplu și direct.

Astă e ce ar trebui să fac.

Dar... în dimineața asta mi s-a întîmplat ceva foarte straniu. Nu-mi pot explica – dar, cumva, stînd aici, bînd șampanie și mîncînd dintr-un tort de o mie de dolari, pur și simplu nu mă simt ca o persoană care se va mărita într-o grădină din Oxshott.

Dacă e să fiu sinceră pînă la capăt, cu mîna pe inimă, mă simt exact ca o persoană care va avea parte de o nuntă magnifică și luxoasă la Plaza.

Mai mult decît atît, chiar vreau să fiu o persoană care va avea parte de o nuntă magnifică și luxoasă la Plaza. Vreau să fiu fata aia care se plimbă prin cofetării scumpe, după care aleargă o mulțime de persoane și care e tratată ca o prințesă. Și, dacă renunț la nuntă, toate astea au să înceteze. Nimeni nu va mai da doi bani pe mine. Și n-am să mai fiu persoana aia specială, strălucitoare.

Of, Doamne, ce s-a întîmplat cu mine? Azi-dimineață eram atît de pusă pe tranșat situația.

Închid ochii hotărîtă şi mă sforţez să mă gîndesc la mami şi la cireşul ei înflorit. Dar fără nici un rezultat. Poate e de vină şampania – dar, în loc să fiu copleşită de emoţie şi să mă gîndesc „Trebuie neapărat să mă mărit la mine acasă", mă trezesc gîndind: „Poate băgăm şi cireşul în pădurea fermecată".

— Ce faci, Becky? spune Robyn. La ce te gîndeşti?

— A, zic, şi tresar vinovată. Mă gîndeam doar că... ăă... nunta o să fie de vis.

Ce fac? N-am de gînd să deschid subiectul odată?

N-am de gînd să zic nimic?

Haide, Becky. Hotărăşte-te.

— Deci... vrei să vezi ce am în geantă? zice Robyn veselă.

— Îhm... da, te rog.

— Ta-na-na! Scoate o invitaţie pe hîrtie groasă, în relief, cu un scris înflorit şi mi-o întinde.

Doamna Elinor Sherman
are deosebita onoare de a vă invita
la căsătoria dintre
Rebecca Bloomwood
şi fiul ei,
Luke Brandon...

Mă holbez la invitaţie şi inima îmi bate să-mi sară din piept.

E real. E cît se poate de real. E aici în faţa mea, în alb şi negru.

Sau, mă rog, în bronz şi bej.

Iau invitaţia rigidă din mîna ei şi o răsucesc iar şi iar între degete.

— Ce părere ai? zice Robyn, încîntată. E rafinată, nu? E optzeci la sută pînză de in.

— E... drăguță, spun înghițind în sec. Dar cred că e mult prea devreme să trimitem invitațiile.

— Nu le trimitem de-acum! Dar mie îmi place să fac invitațiile cît mai repede. Eu am o vorbă: nu strică niciodată să ai timp să-ți mai arunci un ochi peste ele. Nu vreau să-i rugăm pe invitați să se îmbrace cu „haine de seară", ca o mireasă pe care o știu eu... Începe să rîdă.

— Am înțeles. Mă uit iar la cuvintele scrise.

Sîmbătă, 22 iunie, la ora 19.00
la Hotel Plaza
New York City

Treaba a devenit cît se poate de serioasă. Și, dacă am de gînd să spun ceva, acum e momentul s-o fac. Dacă vreau să contramandez nunta asta, trebuie s-o fac acum. Chiar în clipa asta.

Dar gura îmi rămîne închisă.

Asta înseamnă, oare, că pînă la urmă aleg Plaza? Că sînt o trădătoare? Că aleg sclipiciul și strălucirea? Că o aleg pe Elinor, și nu pe mami și pe tati?

— Mă gîndeam că poate vrei să-i trimiți una și mamei tale! spune Robyn.

Tresar violent – dar chipul lui Robyn e extrem de nevinovat.

— Ce păcat că nu e și ea aici, să se implice în pregătiri! Dar cred că i-ar face plăcere să vadă asta, nu?

— Da, zic după o lungă pauză. Da, i-ar face... mare plăcere.

Îmi pun invitația înapoi în geantă și închid catarama, cu o senzație de ușoară greață.

Deci, s-a marcat. Mergem pe varianta New York.

Mami va înțelege. Cînd o să-i spun totul în amănunt, o să-și schimbe părerea. Trebuie.

***

Noul tort al lui Antoine, de mandarină și lychee e absolut nemaipomenit. Dar cumva, pofta de mîncare mi-a dispărut total.

După ce am mai încercat mai multe feluri și nu sînt în stare să iau o decizie, Antoine și Robyn se uită unul la altul și sugerează că probabil am nevoie de mai mult timp de gîndire. Așa că, după ce primesc un ultim trandafir de caramel la pachet, le zic la revedere și mă îndrept către Barneys, unde îmi văd de clienții mei foarte liniștită, de parcă n-aș avea nici cea mai mică problemă.

Dar tot acest timp nu mă gîndesc de fapt decît la telefonul pe care trebuie să îl dau. La cum am să-i dau lui mami vestea. Despre cum am să-i explic toate astea lui mami.

N-am să fiu atît de fermă de la început, spunîndu-i verde în față că vreau să mă mărit la Plaza. Nu de la început. Am să-i spun că există această posibilitate, dacă amîndouă dorim acest lucru. Asta o să fie propoziția-cheie. Dacă amîndouă dorim acest lucru.

Adevărul e că data trecută nu i-am prezentat situația cum trebuie. Și ea probabil ar fi entuziasmată după ce i-aș explica totul în cele mai mici detalii. În clipa în care am să-i spun despre pădurea fermecată și despre orchestra filarmonică, despre formația pentru dans și tortul de o mie de dolari, își va schimba părerea cu o sută optzeci de grade. O nuntă de lux, ca în povești, cu toate cheltuielile plătite de altcineva! Pe bune, cine-ar fi nebun să rateze așa o ocazie?

Însă în timp ce urc scările spre apartamentul nostru mă ia cu rău de la stomac. Știu că nu sînt complet sinceră cu mine însămi. Știu ce își dorește mami din adîncul sufletului.

Şi mai ştiu şi că, dacă eu m-aş arăta extraordinar de încîntată, ar face orice îi cer.

Închid uşa în urma mea şi trag aer în piept adînc. Două secunde mai tîrziu, se aude soneria şi tresar, înspăimîntată. Dumnezeule, sînt cu nervii la pămînt.

— Bună, spun, deschizînd uşa. A, tu erai, Danny? Fii atent, trebuie să dau un telefon foarte important. Aşa că te rog, dacă nu te superi...

— OK, vreau să te rog ceva, zice, intrînd în casă şi ignorînd complet ce i-am spus.

— Ce anume?

— Randall mă tot presează. Toată ziua, bună ziua, nu ştie altceva decît „Unde anume îţi vinzi hainele pe care le faci? Cine sînt clienţii tăi? Ai un plan de afaceri?" Şi eu, evident, îi spun: „Normal că am un plan de afaceri, Randall. La anu' vreau să cumpăr Coca-Cola, ce zici de asta?"

— Danny...

— Şi atunci el începe şi-mi spune că, dacă nu am o clientelă stabilă, ar trebui să renunţ la meseria asta, că el nu mă mai sponsorizează. Îţi închipui, a folosit cuvîntul „sponsorizează"! Îţi vine să crezi?

— Păi, spun absentă, îţi plăteşte chiria. Şi el a plătit pentru toate rolele alea de piele de căprioară roz pe care le-ai vrut...

— OK, face Danny după o pauză. OK. Pielea de căprioară roz a fost o greşeală. Dar, Dumnezeule! Pur şi simplu nu m-a slăbit o secundă. I-am spus despre rochia ta – dar el a sărit imediat că „Daniel, nu poţi să-ţi bazezi o iniţiativă comercială pe un singur client, care locuieşte sub tine". Danny îşi mestecă nervos pielea degetului mare. Aşa că i-am spus că tocmai am primit o comandă de la un magazin universal.

— Pe bune? Care?

— Barneys.

Îl fixez și îmi cade fisa.

— Barneys? Danny, de ce i-ai zis că Barneys?

— Ca să mă poți sprijini tu! Dacă te întreabă, îi spui că așa e, OK? Și că toți clienții tăi au căzut pe spate și că se înghesuie să-mi cumpere hainele, că nu s-a mai văzut așa ceva de cînd e magazinul ăsta.

— Ești nebun. N-o să creadă în veci așa ceva. Și ce-o să faci cînd o să-ți ceară niște bani?

— Pînă atunci o să fac rost și de bani!

— Și dacă te verifică? Dacă se duce la Barneys, să vadă cu ochii lui?

— N-o să mă verifice, spune Danny cu dispreț. Abia are timp să vorbească cu mine o dată pe lună; cum o să se ducă la Barneys, pe nepusă masă? Exclus. Dar, dacă cumva te întîlnești cu el pe scări, spune-i ce te-am rugat. Asta-i tot ce-ți cer.

— Păi... bine, zic în cele din urmă.

Zău acum. Ca și cum n-aveam destule motive de îngrijorare deja.

— Danny, chiar trebuie să dau telefonul ăsta... îi spun neajutorată.

— Și... v-ați gîndit unde vă mutați? spune, trîntindu-se într-un fotoliu.

— N-am avut timp.

— Nici măcar nu v-ați gîndit la asta?

— Elinor vrea să ne mutăm la ea în bloc, și eu am refuzat. Aici ne aflăm în momentul ăsta.

— Pe bune? Danny mă fixează curios. Dar nu vrei să rămîi în Village?

— Normal că da! Dar nu mă mut acolo, să mă omori.

— Și ce-o să faceți?

— Nu... știu! Avem prea multe alte lucruri la care să ne gîndim în clipa asta. Că veni vorba...

— Stres prenupțial, zice Danny atotștiutor. Soluția e un Martini dublu. Deschide dulăpiorul

de cocteil și pe podea cade un teanc de broșuri cu liste de nuntă.

— Hei! îmi spune cu reproș, culegîndu-le de pe jos. Te-ai înregistrat fără mine? Nu-mi vine să cred! Toată viața mi-am dorit cu disperare să mă înregistrez! Ai cerut și un aparat de cappuccino?

— Ăă... da. Parcă...

— Mare greșeală. Nu iese niciodată ca ăla adevărat. Auzi, dacă ai cumva nevoie să fie cineva acasă care să semneze de primire pentru cadouri, mă găsești sus...

— Da, bine. Mă uit lung la el. După Crăciun, încolo.

Amintirea Crăciunului trecut e încă dureroasă pentru mine. Mă gîndisem să fac și eu o dată o chestie și să comand cele mai multe cadouri de pe net. Dar n-au ajuns niciodată, asa că mi-am petrecut ajunul Crăciunului dînd iama prin magazine, în încercarea de a înlocui respectivele cadouri cu altceva. Și, în dimineața de Crăciun, ne-am dus să bem ceva cu Danny și cu Randall – cînd, ce să vezi? Danny stătea bine mersi în halatul roz de mătase pe care îl cumpărasem pentru Elinor și mînca ciocolatele pe care le cumpărasem pentru colega mea de serviciu Samantha.

— Iar începi cu chestia aia? Ce era să cred? spune defensiv. Era Crăciunul, erau împachetate ca niște cadouri... care păreau să-mi spună foarte clar: Da, Daniel, Moș Crăciun există... Ia sticla de Martini și toarnă o bună parte din ea în shakerul de cocteil. Tare? Foarte tare?

— Danny, pe bune, chiar trebuie neapărat să dau telefonul ăla. Mă întorc imediat.

Scot telefonul din priză și îl duc în dormitor, apoi închid ușa și încerc să-mi adun iar gîndurile.

— Așa. Pot să fac asta. Fii calmă și stăpînă pe tine. Formez numărul alor mei și aștept, cu ușoară spaimă, în clipa în care începe să sune.

— Alo? se aude o voce metalică.

— Alo? răspund nedumerită. Cu toată depărtarea dintre noi, îmi e limpede că asta nu e vocea lui mami.

— Becky! Sînt Janice! Ce faci, scumpo?

Ce aiurea. Oi fi format cumva numărul vecinilor, din greșeală?

— Ce să fac?... Bine.

— Mă bucur. Fii atentă, dacă tot ești la telefon, spune-mi ce preferi: Evian sau Vittel?

— Vittel, zic automat. Janice...

— Minunat. Și apă minerală? Știi că, din păcate, în ziua de azi mulți nu prea beau alcool la nuntă, pentru că trebuie să conducă spre casă. Ce părere ai de Perrier?

— Ăă... nu știu. Janice... Inspir adînc. Mami e acasă?

— A, nu știi, draga mea? Părinții tăi au plecat la Lake District.

Simt un val de frustrare. Cum am putut să uit de plecarea lor la Lake District?

— Eu tocmai am trecut pe aici să ud florile. Dacă e ceva urgent, pot să caut numărul pe care mi l-au lăsat...

— Nu, e... OK.

Frustrarea începe să mi se risipească. În adîncul sufletului, sînt chiar ușurată. Asta îmi mai dă un mic răgaz să respir. Nu e vina mea că sînt plecați, nu?

— Ești sigură? spune Janice. Dacă e important, fac imediat rost de număr...

— Nu, sincer, nu e nici o problemă! Nimic important, mă trezesc spunînd. Păi, îmi pare bine că te-am auzit... pa! Las receptorul jos, tremurînd vag.

E doar pentru cîteva zile. Ce contează cîteva zile?

Mă întorc în sufragerie, unde Danny stă într-o rînă pe canapea, zapînd.

— Toate bune și frumoase? zice, ridicînd capul.

— Da, spun. Parcă ziceai ceva de o băutură.

— E în shaker, spune, dînd din cap spre dulăpiorul de cocteil, exact în clipa în care ușa de la intrare se deschide.

— Bună! strig. Luke, tu ești? Ai venit la țanc pentru un....

Mă opresc brusc în clipa în care Luke intră în cameră și îl privesc îngrijorată. E palid la față și are ochii adînciți în orbite, și mai întunecați decît de obicei. Nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta.

Danny și cu mine ne uităm unul la altul și simt că îmi stă inima de spaimă.

— Luke! spun, cu un nod în gît. Ce-ai pățit?

— Încerc să te sun de vreo oră, spune. Nu erai la serviciu, aici telefonul era ocupat...

— Probabil eram în drum spre casă. Și pe urmă a trebuit să dau un telefon. Neliniștită, mă apropii de el. Ce s-a întîmplat, Luke? Ceva la firmă?

— Michael, spune Luke. Tocmai am aflat. A avut un atac de cord.

Nouă

Camera lui Michael e la etajul patru al unui mare spital din Washington. Mergem pe coridor în tăcere, cu privirile ațintite în față. Nici unul din noi n-a dormit prea bine azi-noapte – de fapt, nu sînt sigură că Luke a reușit să ațipească. Nu mi-a zis prea multe, dar știu că e măcinat de un sentiment de vinovăție.

— Ar fi putut să moară, mi-a spus azi-noapte, în timp ce stăteam în întuneric amîndoi, cu ochii deschiși.

— Însă n-a murit, i-am răspuns, după care i-am luat mîna.

— Dar s-ar fi putut întîmpla.

Ceea ce e perfect adevărat. Putea foarte bine să moară. De fiecare dată cînd mă gîndesc la asta, simt un junghi cumplit în stomac. Nu mi s-a întîmplat niciodată ca vreo persoană apropiată mie să se îmbolnăvească grav. Bine, a fost o mătușă a mea mai îndepărtată, Muriel, care a avut ceva la rinichi, dar n-am văzut-o decît de vreo două ori în viața mea. Și toți bunicii mei trăiesc, în afară de bunicul Bloomwood, care a murit cînd aveam doi ani, așa că nu pot spune că l-am cunoscut.

Adevărul e că n-am fost în viața mea într-un spital pînă acum, dacă facem abstracție de

Spitalul de urgență și *Casualty*. Cum mergem pe hol, trecînd de inscripții înspăimîntătoare ca „Oncologie" și „Nefrologie", îmi dau încă o dată seama cît de protejată am fost pînă acum.

Ajungem la camera 465 și Luke se oprește.

— Asta e, zice. Ești pregătită?

Bate încet în ușă și, după o secundă, deschide ușa.

Michael doarme într-un pat uriaș de metal zăngănitor, iar pe masa de lîngă el și prin cameră sînt vreo șase aranjamente florale. Are o perfuzie atașată de mînă și alt tub merge de la pieptul lui la un aparat cu luminițe. Are chipul palid, tras și pare... extrem de vulnerabil.

Nu-mi place chestia asta. Nu l-am văzut niciodată pe Michael altfel decît în costume scumpe, ținînd în mînă un pahar de băutură scumpă. Ditamai omul, liniștitor și indestructibil. Și nu zăcînd într-un pat, în halat de spital.

Mă uit la Luke, și el îl fixează pe Michael, alb ca varul. Pare că din clipă în clipă o să-l bușească plînsul.

O, Doamne. Acum îmi vine mie să plîng.

Apoi Michael deschide ochii și simt un val de ușurare. Ochii, cel puțin, i-au rămas neschimbați. Aceeași căldură. Aceeași licărire de umor.

— Ei, nu trebuia să bateți atîta drum, zice.

Glasul îi sună mai sec și chiar mai aspru decît de obicei.

— Michael, spune Luke, făcînd un pas în față. Cum te simți?

— Mai bine. Mi-a fost mai rău decît atît. Ochii lui Michael îl scanează întrebător. Cum te simți tu? Arăți ca naiba.

— Pentru că mă simt ca naiba, spune Luke. Mă simt absolut... Se oprește brusc și înghite în sec.

— Serios? spune Michael. Poate ar trebui să-ți faci niste analize. E foarte liniștitor. Acum știu că am anginâ pectorală. Pe de altă parte, știu că stau bine cu limfa și că n-am alergie la alune. Ceea ce e bine de stiut. Ochii i se opresc asupra cosului cu fructe din mîna lui Luke. E pentru mine?

— Da! spune Luke, părînd să-și vină în fire. E doar o micâ... Pot să-l pun aici?

Face un pic de loc între aranjamentele florale exotice, ocazie cu care observ, prins de unul dintre acestea, un cartonas cu antet de la Casa Albă. Dumnezeule.

— Fructe, spune Michael, încuviințînd din cap. Foarte frumos. Se vede treaba c-ai vorbit cu doctorul meu. Cei de aici sînt foarte stricti. Vizitatorii care aduc bomboane sînt trimiși direct într-o cămărută din apropiere și puși să facă jogging timp de zece minute.

— Michael... Luke trage aer în piept adînc și-i văd mîinile încleștate pe coșul cu fructe. Michael, am vrut doar să-ți spun că... îmi pare foarte rău. In legătură cu cearta noastră.

— Eu si uitasem de ea. Pe cuvînt.

— Eu nu.

— Luke. Michael se uită cu căldură la Luke. Nu pune chestia asta la suflet, nu merită.

— Dar eu simt că...

— Am avut o neînțelegere, atîta tot. Si, de atunci, m-am tot gîndit la ce mi-ai spus. Si ai dreptate. Dacă Brandon Communications e asociată în ochii publicului cu o cauză nobilă, asta nu poate decît să facă bine imaginii companiei.

— N-ar fi trebuit niciodată să acționez fără să te consult, murmură Luke.

— Ei. Cum ai zis și tu, e firma ta. Tu ai control executiv. Si eu respect acest lucru.

— Și eu îți respect sfaturile, spune Luke imediat. Întotdeauna am să-ți respect sfaturile.

— Prin urmare, sîntem de acord să batem palma de-mpăcare? Michael îi întinde mîna, plină de vînătăi în locurile în care i-a fost băgată perfuzia și, o secundă mai tîrziu, Luke i-o ia cu blîndețe.

Acum chiar că am un ditamai nod în gît.

— Mă duc să beau niște... apă... murmur și ies din cameră, cu respirația precipitată.

Nu pot să izbucnesc în plîns în fața lui Michael. O să-i fac o impresie cît se poate de lamentabilă.

Sau, poate, o să creadă că plîng pentru că știu ceva ce el nu știe. O să creadă că i-am văzut analizele și că nu e vorba de nici o angină. Ci de o tumoare inoperabilă pe creier, pe care nu o poate opera decît un specialist de la Chicago, și care tocmai a refuzat să o facă din cauza unei vechi rivalități dintre cele două spitale...

OK, pe bune, trebuie să încetez să mă mai cred în *Spitalul de urgență*.

Mă duc la cea mai apropiată recepție, inspirînd adînc pentru a mă calma și mă așez lîngă o femeie între două vîrste, într-un cardigan vechi albăstrui.

— Ești bine, draga mea? Ridic ochii spre ea și văd că îmi întinde un șervețel. N-are cum să nu te impresioneze, spune cu blîndețe în timp ce eu îmi suflu nasul. Pe cine ai aici, o rudă?

— Un prieten. Dumneavoastră?

— Soțul meu Ken, spune femeia. A făcut un bypass.

— O, Doamne! Îmi... pare foarte rău.

Încerc să-mi închipui cum m-aș simți dacă Luke ar fi pe patul ăla de spital și mă ia cu fiori pe șira spinării.

— Ar trebui să fie OK, dacă are şi el puţină grijă de el. Eh, bărbaţii ăştia! Cred că lor nu li se poate întîmpla nimic. Clatină din cap. Dar, cînd ajungi aici... începi să-ţi dai seama cît de importante sînt unele lucruri, nu?

— Categoric, zic cu toată sinceritatea.

Rămînem o vreme în tăcere, şi eu mă gîndesc îngrijorată la Luke. Poate reuşesc să-l conving să se ducă mai des la sală. Şi să înceapă să mai mănînce şi el chestii dintr-alea care se ung pe pîine şi care-ţi reduc colesterolul. Doar aşa, ca măsură de prevedere.

După o vreme, femeia îmi zîmbeşte şi pleacă, dar eu rămîn pe loc. Vreau să-i las pe Luke şi pe Michael mai mult timp singuri. Lîngă fereastră, doi pacienţi în scaune cu rotile şi cu perfuzii stau de vorbă, iar o femeie în vîrstă care pare extrem de fragilă le face semn cu mîna strănepoţilor ei. În clipa în care i-a zărit, i s-a luminat întreaga faţă şi, brusc, pare că a întinerit cu zece ani – şi, spre groaza mea, mă trezesc că-mi trag nasul din nou.

Pe scaunele din apropiere stau două fete în blugi, şi una din ele îmi zîmbeşte cu simpatie.

— Sînt foarte drăguţi, spune.

— Nu credeţi că, dacă oamenii ar avea lîngă ei familiile, s-ar face bine de o mie de ori mai repede? zic cu ardoare. Spitalele ar trebui să aibă camere de oaspeţi la fiecare etaj. Cred că, în felul ăsta, oamenii s-ar duce acasă de două ori mai repede!

— E un punct de vedere foarte interesant, aud un glas plăcut din spatele meu. Mă întorc mirată şi văd o doctoriţă brunetă, foarte frumoasă, zîmbindu-mi.

— Un studiu recent făcut la Chicago a demonstrat exact acelaşi lucru.

— Pe bune? Mă înroşesc instantaneu de mîndrie. Ce să zic?... Mulţumesc! N-am făcut decît să comentez ce am văzut...

— Dar asta e exact genul de atitudine pe care ar trebui să o aibă doctorii, spune. Dorinţa de a vedea dincolo de fişe şi diagrame. Dorinţa de a privi nu pacientul – ci omul. Să fii doctor nu înseamnă doar să-ţi iei cu brio examenele şi să ţii minte numele oaselor. Înseamnă să descoperi cum e făcută fiinţa umană în ansamblul ei – nu numai fizic, ci şi mental şi spiritual.

Uau. Trebuie să recunosc, sînt impresionată. N-am văzut niciodată vreun doctor englez stînd pe hol şi ţinînd discursuri înălţătoare despre profesia de medic. De regulă, doctorii nu fac decît să treacă grăbiţi pe lîngă tine, cu o privire iritată.

— Înţeleg că ţi-ai dorit să fii medic dintotdeauna, nu? continuă spre mine, cu un surîs.

— Ăă... păi... nu chiar... zic precaută.

Ar fi uşor nepoliticos din partea mea să spun că nu mi-a trecut în viaţa mea prin cap aşa ceva. În primul şi în primul rînd nu trebuie să ai un IQ astronomic, ca să poţi face aşa ceva?

Dar, dacă stau să mă gîndesc... nu mi se pare o idee chiar aşa de rea. De fapt, simt o atracţie ciudată pentru această idee. Tocmai mă gîndeam că n-am făcut nimic important în viaţa mea. De ce să nu mă fac doctor? Sînt mulţi oameni care îşi schimbă radical profesia la un moment dat, nu? Şi, dacă stau să mă gîndesc, dintotdeauna am avut dorinţa asta instinctivă de a-mi ajuta semenii. În mod sigur am o calitate specială înnăscută, pe care doctoriţa asta a văzut-o dintr-o privire. Altfel, de ce ar fi venit glonţ la mine să-mi sugereze că ar trebui să mă înscriu la medicină?

Doctor Rebecca Bloomwood.

Baroana Rebecca Bloomwood, Doctor şi MBE.

Dumnezeule, ce mîndră ar fi mami de mine!

Doctorița începe să vorbească, dar eu nu o pot urmări. Sînt complet transpusă de viziunea pe care o am, cu mine în halat alb, traversînd cu pași energici un salon de spital, zicînd „Tensiune arterială 19 cu 3" sau cum s-o spune, și ieșind valvîrtej, în admirația colectivă.

Inovatorul chirurg Rebecca Bloomwood nu s-ar fi înscris niciodată la medicină, dacă nu ar fi avut loc o întîlnire întîmplătoare pe coridorul unui spital. Renumita expertă lucra la acea dată în domeniul modei...

— Mi-am dorit să fiu doctor de cînd mă știu, spune repede una din fetele în blugi, iar eu ridic privirea, ușor iritată.

Tipic. Se ia după mine. Eu trebuia să fiu doctoriță, nu ea.

— Eu, cînd eram mică, voiam să mă fac dentistă, spune cealaltă fată. Dar, la scurtă vreme după asta, mi-a venit mintea la cap. Urmează un val general de rîs și mă uit nedumerită în jur, unde s-au adunat un grup destul de numeros de persoane.

Ce se întîmplă aici? Ce se bagă toți în conversația noastră particulară? Mă uit înciudată spre broșura pe care o are în mînă tipul cel mai apropiat și deslușesc cuvintele Ghidul tău pentru Studii Postuniversitare în Medicină.

A.

Aha.

Ei și ce? Ce, eu nu pot să-mi dau masteratul în medicină? Probabil că știu și eu tot atît cît știu toți ăștia despre medicină, plus că am făcut comentariile alea extrem de inteligente.

— Mai aveți vreo întrebare? spune doctorița cea frumoasă, și se lasă o tăcere stînjenită.

— Haideți, zice ea. Nu vă fie teamă. Trebuie să aveți niște întrebări. Chiar dacă vi se par

prea simple, sau răspunsul pare prea evident... întrebați-mă, totuși!

Se lasă altă tăcere, și eu îmi dau ochii peste cap. Pe bune, oamenii ăștia sînt chiar penibili! Mie-mi vin în cap cel puțin zece întrebări, fără măcar să mă sforțez prea tare.

— Am eu o întrebare! spun, o fracțiune de secundă după ce a ridicat mîna tipul cu ochelari.

— Bravo! spune doctorița. Așa mai merge! Am să-ți răspund întîi ție, îi spune tipului.

— Mă interesează neurochirurgia, spune el. Mă întrebam ce tehnologie folosiți pentru tratamentul anevrismelor intracraniene?

— A, da! Ei, în domeniul ăsta au avut loc niște descoperiri extraordinare. Doctorița se uită în jur radioasă. Poate că unii dintre voi au auzit deja despre procedeul Guglielmi de embolizare a anevrismelor cu ajutorul unui tub detașabil?

Cîțiva dintre cei prezenți încuviințează din cap, și văd că alții își iau notițe.

— Ei bine, în California s-au efectuat de curînd niște studii clinice...

Parcă nu mai am chef să-mi pun întrebarea. Cred că n-ar fi o idee rea să o iau încet spre ieșire, în timp ce ea vorbește.

Dar e prea tîrziu, doctorița se oprește și se uită direct la mine.

— Care era întrebarea ta? Îmi zîmbește cu căldură.

— Nu, zic iute, nu mai contează.

— Nu, te rog. Întreabă-mă orice dorești.

Toți ochii se fixează asupra mea.

— Păi, spun, cu obrajii în flăcări. Tocmai voiam să vă întreb... aveți voie să vă vopsiți halatele în altă culoare?

OK, poate că pînă la urmă n-am să ajung doctoriță. Deși chiar nu știu ce-au găsit atîta de

rîs. Pun pariu că mulți dintre ei ar fi vrut în adîncul sufletului să afle răspunsul la întrebare; de fapt, unele dintre fete au părut chiar foarte interesate de subiect. În momentul în care intru în camera lui Michael, încă îmi mai bubuie inima de jenă.

— Bună! Luke ridică ochii spre mine, cu un surîs. Stă pe un scaun, lîngă patul lui Michael, și atmosfera e mult mai relaxată.

— Tocmai îi spuneam lui Luke, zice Michael în clipa în care mă așez și eu. Fiica mea mă bate întruna la cap să mă retrag din afaceri. Sau, cel puțin, s-o las mai moale. Să mă mut la New York.

— Pe bune? A, da, ar fi foarte bine! Am fi foarte bucuroși.

— E o idee foarte bună, spune Luke. Avînd în vedere faptul că acum lucrezi cît pentru șase.

— Îmi place foarte mult de fiica ta, spun cu însuflețire. Ne-am distrat foarte tare, cînd a venit la Barneys. Cum îi merge cu serviciul cel nou?

Fata lui Michael e avocată specializată în legea brevetelor și a mărcilor și pur și simplu emană o deșteptăciune de speriat, prin toți porii. Pe de altă parte, nu și-a dat seama că-și alege numai culori care n-o avantajează pînă în clipa în care i-am spus eu asta.

— Foarte bine, mulțumesc. Tocmai s-a mutat la Finerman Wallstein, adaugă Michael. Au niște birouri de mori.

— Îi știu, spune Luke. Și eu apelez la ei, în chestiuni personale. De fapt, am fost pe-acolo acum vreo trei săptămîni. În legătură cu testamentul meu. Data viitoare am să vorbesc direct cu ea.

— Te rog, spune Michael. I-ar face mare plăcere.

— Ți-ai făcut testamentul? îl întreb pe Luke cu interes.

— Sigur că mi-am făcut testamentul. Luke mă fixează mirat. Tu nu ți l-ai făcut?

— Nu, spun cu detașare – apoi mă uit de la unul la altul. Ce-i? Ce vă uitați așa la mine?

— Toată lumea ar trebui să-și facă testamentul, spune Michael foarte serios.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar putea să nu-ți fi făcut un testament pînă la ora asta, spune Luke, clătinînd din cap.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să-mi fac testamentul! spun defensiv. Ce Dumnezeu, n-am decît douăzeci și șapte de ani!

— Îți fixez o întîlnire cu avocatul meu, spune Luke. Trebuie neapărat să reglezi cît mai repede situația asta.

— Bine. OK. Dar, pe bune... Ridic vag din umeri. Apoi, mă străbate un gînd. Păi, și cui i-ai lăsat toată averea ta?

— Ție, zice Luke. Minus cîteva chestii, pe care le-am lăsat altora.

— Mie? Mă uit la el, cu gura căscată. Pe bune? Mie?

— Se obișnuiește ca soții să își lase averea soților lor, îmi spune cu un mic zîmbet. Sau ai ceva împotrivă?

— Nu! Normal că nu! Doar că... nu m-am... așteptat la așa ceva.

Simt o încîntare ciudată în suflet. Luke îmi lasă totul mie!

Nu știu de ce sînt chiar atît de surprinsă. Doar trăim împreună. Mîine-poimîine facem nunta. E evident că așa e normal. Dar, cu toate astea, nu pot să nu fiu superîncîntată.

— Să-nțeleg că tu n-ai de gînd să-mi lași mie nimic? mă întreabă Luke blînd.

— Ba da, normal! exclam. Adică – normal că-ți las!

— Nu vreau să te presez, zice Luke, zîmbind cu toată gura către Michael.

— Ba da, îți las! zic, roșie ca racul. Doar că pînă acum nu m-am gîndit deloc la asta!

Pentru a-mi disimula ceața din creier, iau o pară și încep să mușc din ea. Dacă stau bine să mă gîndesc, chiar așa, cum de nu mi-am făcut niciodată un testament?

Probabil fiindcă nu m-am gîndit niciodată că ar fi posibil să mor. Dar nu-i exclus, nu? Se poate întîmpla ca trenul nostru să explodeze, pe drumul înapoi spre New York. Sau un criminal cu topor să intre peste noi în casă... sau... eu aș putea fi luată drept spion guvernamental și aș putea fi răpită de o bandă de teroriști străini...

Și cui i-ar rămîne toate bunurile mele?

Dumnezeule, Luke are dreptate. E o problemă care trebuie soluționată extrem de rapid.

— Becky? Ești bine? Ridic privirea și îl văd pe Luke punîndu-și paltonul. Trebuie să plecăm.

— Mulțumesc că ați venit, spune Michael și îmi strînge mîna în clipa în care mă aplec să-l pup. Mi-a făcut mare plăcere.

— Și nu ne uita cu nunta! spune Luke, și îi zîmbește lui Michael. Nu scapi așa ușor de îndatoririle de cavaler de onoare!

— Sper din suflet că nu! spune Michael. Apropo, la petrecerea de logodnă am avut o mică nedumerire, vorbind cu diverse persoane. Unde faceți nunta pînă la urmă, în Anglia sau la New York?

— La New York, spune Luke, încruntîndu-se vag. Parcă am hotărît, nu, Becky? Am și uitat să te întreb cum a primit mama ta vestea.

— Ăă... trag de timp, înfășurîndu-mi fularul în jurul gîtului.

Nu pot să le spun adevărul. Nu pot să recunosc că mami încă nu știe de Plaza.

Nu aici. Nu acum.

Dacă mă trezesc că face Michael încă un atac de cord?

— Da! zic, cu obrajii în flăcări. N-a avut nimic împotrivă. O facem la New York! Rîd scurt și mă aplec repede să-mi culeg geanta.

Și, în afară de asta, nu e chiar o minciună sută la sută. Am să-i spun lui mami, imediat ce se întoarce.

Ne urcăm în tren și Luke e palid și secătuit. Cred că faptul că l-a văzut pe Michael atît de neajutorat l-a afectat mult mai tare decît vrea să arate. Se uită pe fereastră afară, unde se lasă întunericul, iar eu încerc să mă gîndesc la ceva care l-ar mai scoate un pic din starea asta.

— Fii atent! spun în cele din urmă. Caut în geantă și scot o carte pe care am cumpărat-o zilele trecute, al cărei titlu este *Promisiunea vieții tale*. Trebuie să ne scriem jurămintele de credință de la nuntă.

— Ce să scriem? spune Luke încruntat. Nu sînt aceleași, de fiecare dată?

— Nu! Asta a fost odată. În ziua de azi, fiecare își scrie propriul jurămînt. Fii atent aici: „Jurămintele de credință de la nuntă sînt șansa voastră de a arăta lumii întregi cît de mult însemnați unul pentru celălalt. Împreună cu momentul solemn, cînd oficiantul vă declară căsătoriți, ele sînt chiar structura de rezistență a întregii ceremonii. Ele trebuie să fie cele mai frumoase și mai emoționante cuvinte care se vor rosti la nunta voastră".

Mă uit la Luke cu speranță, dar el continuă să se uite pe fereastră.

— În cartea asta scrie că trebuie să ne gîndim ce fel de cuplu sîntem, o țin eu pe-a mea. Sîntem Tineri Îndrăgostiți sau Companioni Tomnatici?

Luke nici măcar nu mă ascultă. OK, poate ar fi bine să caut niște exemple edificatoare. Îmi cad ochii pe o pagină cu titlul Nuntă în timpul verii, care ar trebui să fie la fix.

„Așa cum trandafirii înfloresc în timpul verii, așa a înflorit și dragostea mea pentru tine. Iubirea mea plutește către tine, așa cum norii cei albi plutesc pe cer", citesc cu voce tare.

Fac o grimasă. Parcă nu. Mai dau cîteva pagini, fără să mă uit la el.

Tu m-ai ajutat să trec cu bine de perioada de reintegrare în societate...

Deși tu ești acum închis pentru crimă, dragostea noastră va lumina ca un far...

— A, uite, fii atent! spun brusc. „Acesta este un jurămînt pentru îndrăgostiți încă din liceu. *Ochii noștri s-au întîlnit la o oră de mate. De unde era să știm noi atunci că trigonometrie va rima pentru noi cu căsătorie?"*

— Ochii ni s-au întîlnit pe deasupra capetelor celor așezați la o conferință de presă, spune Luke. De unde era să știm atunci că dragostea va înflori în clipa în care am început să prezint o nouă gamă de fonduri de investiții în companii europene în plină dezvoltare, cu informare permanentă a clientului prin rețeaua de telefonie mobilă, cu costuri fixe și bonusuri cu reducere pe toată perioada primului trimestru contabil?

— Luke...

Bine, OK. Poate nu e cel mai bun moment pentru jurăminte. Închid cartea și mă uit nelinîștită la Luke.

— Cum te simți?

— Bine.

— Eşti îngrijorat în legătură cu Michael? Îi iau mîna. Fiindcă, sincer, sînt convinsă c-o să fie bine. L-ai auzit doar. A fost numai un semnal de alarmă.

Nici unul nu mai zice nimic un timp, apoi Luke întoarce capul.

— În timp ce tu te-ai dus la toaletă, zice cu glas stins, i-am cunoscut pe părinţii celui din camera vecină cu a lui Michael. Săptămîna trecută a făcut atac de cord. Ştii cîţi ani are?

— Cît? întreb stresată.

— Treizeci şi trei.

— Dumnezeule, pe bune? E groaznic.

Luke are doar cu un an mai mult.

— Se pare că se ocupă cu tranzacţionarea de acţiuni. Şi că îi mergea foarte bine. Expiră încet. Chestia asta te cam pune pe gînduri, nu? Te face să te gîndeşti ce faci cu viaţa ta. Şi să te minunezi.

— Îhm... da, zic, simţindu-mă de parcă aş călca pe coji de ouă. Da, aşa e.

E prima oară cînd îl aud pe Luke spunînd aşa ceva. De obicei, dacă eu încep o conversaţie despre viaţă şi cît e de important totul – OK, nu o fac foarte des –, el fie mi-o retează scurt, fie o transformă într-o glumă. Niciodată nu mi-a mărturisit că are dubii în legătură cu viaţa lui. Vreau foarte mult să-l încurajez, dar mi-e teamă să nu spun vreo prostie şi să-l fac să se simtă prost.

Acum se uită iar în gol pe fereastră.

— La ce anume te gîndeşti exact? îl descos cît pot de blînd.

— Nu ştiu, spune el după o pauză. Cred că treaba asta te face să vezi lucrurile altfel pentru o clipă.

Mă priveşte – şi am senzaţia că, pentru o fulgurare de secundă, reuşesc să văd pînă în

străfundurile sufletului lui, pînă la acea părticică a lui pe care o întrezăresc extrem de rar. Zona cea mai sensibilă, mai tăcută şi mai plină de îndoieli, pe care o avem cu toţii.

Apoi clipeşte – şi e ca şi cum ar fi tras brusc oblonul. Înapoi la starea de normalitate. De om de afaceri. Sigur pe sine.

— Oricum, îmi pare bine că am reuşit să ne împăcăm, spune, luînd o înghiţitură dintr-o sticlă de apă pe care o are la el.

— Şi mie.

— Pînă la urmă, mi-a dat dreptate. Că publicitatea pe care o vom obţine prin intermediul fundaţiei va aduce beneficii considerabile companiei. Faptul că aceasta îi aparţine mamei mele e total irelevant.

— Da, spun fără prea mare tragere de inimă. Cred că da.

Chiar nu am nici un chef să încep o discuţie despre mama lui în momentul ăsta, aşa că deschid iar cartea cu jurăminte.

— Hei, ia uite, e şi unul pentru Dragostea care te ia pe sus. *Ne cunoaştem doar de o oră, dar ştiu deja că te voi iubi toată viaţa mea...*

Cînd ajungem în Grand Central Station, e extrem de aglomerat. Luke se duce pînă la toaletă, iar eu mă duc la un chioşc să îmi iau o ciocolăţică. Trec pe lîngă un stand de ziare – şi mă opresc. Ia stai aşa. Ce-a fost asta?

Mă întorc şi mă holbez la *New York Times*. Exact pe prima pagină sus, văd un semnal care trimite spre o pagină din mijloc, cu o mică fotografie a lui Elinor.

Înşfac ziarul şi dau repede la pagina menţionată.

Citesc titlul, CUM POŢI COMBATE OBOSEALA MUNCII DE BINEFACERE. Sub el este

o fotografie a lui Elinor cu un surîs înghețat, pe treptele unei clădiri impozante și înmînîndu-i un cec unui tip în costum. Privirea mi se îndreaptă automat spre cuvintele scrise sub poză. *Elinor Sherman s-a luptat cu apatia pentru a strînge bani pentru o cauză în care crede.*

Dar nu trebuia ca Luke să fie cel care înmînează cecul în poză?

Scanez rapid articolul, căutînd locul în care se vorbește de Brandon Communications. Sau de Luke. Dar ajung la capătul paginii – și numele lui nu a apărut nici măcar o dată. E ca și cum el nu ar avea nici cea mai mică legătură.

Mă uit la pagina ziarului și nu-mi vine să cred.

După tot ce a făcut pentru ea. Cum poate oare să îl trateze în felul ăsta?

— Ce-i asta?

Tresar speriată, auzind glasul lui Luke. O clipă mă gîndesc să ascund ziarul sub haină. Dar ce rost ar avea? Mai devreme sau mai tîrziu, tot o să-l vadă.

— Luke... șovăi, apoi răsucesc pagina spre el, ca să o poată vedea.

— Asta-i mama? Luke pare uluit. Nu mi-a zis că a fixat deja data apariției în ziar. Ia dă-mi să văd un pic.

— Luke... Trag aer în piept adînc. Tu nu ești pomenit nicăieri. Și nici firma ta.

Mă uit la el scanînd pagina, crispat; pe fața lui se citește cel mai sincer șoc. Ziua de azi a fost și așa foarte grea, și pînă să descopere că propria lui mama l-a tras în piept în așa hal.

— Nu ți-a zis măcar de interviul ăsta?

Luke nu răspunde. Își scoate mobilul, apelează un număr și așteaptă cîteva clipe. Apoi scoate un sunet de frustrare.

— Am uitat. A plecat iar în Elveția.

Şi eu uitasem. S-a dus iar „în vizită la prieteni", ca să fie în formă la nuntă. De data asta stă două luni întregi, ceea ce înseamnă că se va remodela complet, din cap pînă-n picioare. Probabil că interviul l-a dat chiar înainte să plece.

Încerc să-i iau mîna lui Luke, dar el nu are nici o reacţie. Dumnezeu ştie la ce s-o fi gîndind.

— Luke... poate există vreo explicaţie...

— Hai s-o lăsăm baltă.

— Dar...

— Am zis s-o lăsăm. Glasul lui are o asprime care mă face să mă crispez. A fost o zi lungă şi grea. Hai să mergem acasă.

ULTIMUL TESTAMENT LĂSAT DE REBECCA BLOOMWOOD

EU, REBECCA BLOOMWOOD, întocmesc, fac public şi declar acest document ca fiind ultimul meu testament legal.

UNU : Prin prezentul revoc toate testamentele şi codicilele anterioare întocmite de mine.

DOI : (a) Încredinţez şi las moştenire lui SUSAN CLEATH-STUART colecţia mea de pantofi, toţi jeanşii mei, haina mea de piele cafenie, toate trusele mele de machiaj, în afara de rujul Chanel, taburetul meu cubic de piele, geanta mea Kate Spade[+] inelul meu de argint cu piatra lunii şi tabloul meu cu doi elefanţi.

(b) Încredinţez şi las moştenire mamei mele, JANE BLOOMWOOD, toate celelalte genţi ale mele, rujul Chanel, toate bijuteriile mele, cuvertura mea albă de la Barneys, capotul meu gofrat, pernuţele de piele de căprioară, vaza mea de sticlă veneţiană, colecţia mea de linguri pentru gem şi ceasul meu Tiffany*.

(c) Încredinţez şi las moştenire tatălui meu, GRAHAM BLOOMWOOD, jocul meu de şah, CD-urile mele cu muzică clasica pe care mi le-a dăruit de Crăciun, geanta mea de weekend Bill Amberg, veioza mea de titan şi manuscrisul neterminat al cărţii mele de self-help intitulat *Rebecca Bloomwood te învaţă cum să ai grijă de banii tăi*, ale cărui drepturi de proprietate intelectuală îi sînt cedate prin prezentul document.

(d) Încredinţez şi las moştenire prietenului meu DANNY KOVITZ toate exemplarele mele ale VOGUE-lui britanic[+], lampa mea cu magmă, jacheta mea de blugi făcută la comandă şi storcătorul meu de fructe.

(e) Încredinţez şi las moştenire prietenei mele ERIN GAYLER puloverul meu de caşmir Tse, rochia mea de seară Donna Karan, toate rochiile mele Betsy Johnson şi elasticele mele de păr Louis Vuitton.

TREI : Las moştenire toate celelalte bunuri din proprietatea mea care rămîn, de indiferent ce fel şi oriunde s-ar afla, în afara oricăror haine care se vor afla în sacoşe în fundul şifonierului**, lui LUKE JAMES BRANDON.

\+ în afara cazului în care preferă geanta cea nouă DKNY, cu curele lungi.

* şi, de asemenea, inelul meu pentru chei de la Tiffany, pe care l-am pierdut, dar trebuie să fie pe undeva prin casă.

++ plus orice reviste voi cumpăra de acum încolo.

** şi de care se va scăpa discret, în secret.

(cont. pe pag. urm.)

Zece

Nu este un moment fericit din viaţa noastră.

Ca s-o spun pe-aia dreaptă, e absolut horror. De cînd a văzut chestia aia în ziar, Luke a fost complet retras în sine şi tăcut. N-a vrut să vorbim despre asta, iar atmosfera din apartament a devenit foarte tensionată, şi eu pur şi simplu nu ştiu ce să fac ca să fie mai bine. Acum cîteva zile am cumpărat nişte lumînări aromate relaxante, dar în casă nu s-a simţit nici o relaxare, doar nişte miros de ceară topită. Ieri am încercat să mut mobila ca s-o aşez într-o manieră mai feng shui şi mai armonioasă. Dar Luke a intrat în sufragerie exact în clipa în care am dat una cu piciorul canapelei în DVD player, şi nu cred c-a fost prea impresionat.

Dumnezeule, aş vrea foarte mult să-şi deschidă sufletul în faţa mea, aşa cum fac personajele din *Cei mai frumoşi ani*. Însă, de fiecare dată cînd îl întreb „Vrei să vorbim?" şi bat uşor în canapea invitîndu-l să se aşeze, el, în loc să zică „Da, Becky, aş vrea să-ţi împărtăşesc nişte lucruri care mă macină", ori mă ignoră pur şi simplu, ori îmi spune c-am rămas fără cafea.

Ştiu că a încercat s-o sune pe maică-sa, dar pacienţii de la clinica aia tembelă din Elveţia nu sînt lăsaţi cu mobilul la ei, aşa că n-a putut să ia

legătura cu ea. Şi mai ştiu şi că a vorbit de mai multe ori cu Michael la telefon. Şi că secretara care a fost detaşată la Fundaţia Elinor Sherman s-a întors iar la Brandon Communications. Şi totuşi, cînd l-am întrebat despre asta, s-a închis în sine şi n-a mai zis nimic. E ca şi cum nu ar fi în stare să recunoască faptul că s-a putut întîmpla aşa ceva.

Singurul lucru care funcţionează ceas în clipa asta sînt pregătirile de nuntă. Robyn şi cu mine am avut mai multe întîlniri cu designerul de eveniment, ale cărui idei despre cum va arăta sala sînt absolut spectaculoase. Acum cîteva zile am testat deserturile de la Plaza şi era să leşin la toate budincile alea fenomenale, ireal de bune, dintre care a trebuit să aleg. Degustarea a fost bine stropită cu şampanie în permanenţă, cu chelneri extrem de îndatoritori, şi toţi mă tratau de parcă aş fi fost o adevărată prinţesă...

Însă, dacă e să fiu sinceră pînă la capăt, nici măcar nu m-am simţit chiar atît de destinsă şi de încîntată cum ar fi trebuit să fiu. Chiar şi în timp ce stăteam acolo şi mi se serveau piersici albe înăbuşite cu mousse de fistic şi biscotti de anason, pe o farfurie aurită, nu mi-am putut reprima micile împunsături de vină care răzbăteau prin starea de bine de la suprafaţă, ca luminiţele cu care se joacă cineva printr-o pătură.

Cred că am să fiu mult mai fericită cînd am să-i dau vestea lui mami.

Vreau să spun că n-am nici un motiv, de fapt, să mă simt aiurea. Cum să-i anunţ, dacă ei erau la Lake District? Nu se face să-i deranjez cînd au şi ei parte de o minivacanţă binemeritată. Dar mîine se întorc. Aşa că nu-mi rămîne decît s-o sun foarte calmă pe mami şi să-i spun că apreciez tot ce au făcut, şi că asta nu înseamnă că sînt nerecunoscătoare, dar că am hotărît să...

Nu. Că Luke și cu mine am hotărît...

Nu. Că Elinor a a fost extrem de amabilă și s-a oferit să... Că noi am decis să acceptăm...

O, Doamne. Mi se strînge stomacul numai cînd mă gîndesc.

OK, n-am să îmi bat capul deocamdată cu asta. Oricum, nu vreau să mă trezesc cu nu știu ce discurs fals și stîngaci. E mult mai bine să aștept momentul potrivit și să fiu spontană.

Cînd ajung la Barneys, o găsesc pe Christina aranjînd un stativ cu sacouri de seară.

— Bună! îmi zice în clipa în care intru. Ai semnat tu actele alea pentru mine?

— Poftim? zic absentă. O, sorry, am uitat. O fac azi.

— Becky? Christina mă fixează cu atenție. Ești bine?

— Da, foarte bine! Doar că... nu știu, cu nunta asta...

— Aseară m-am întîlnit cu India de la atelierul matrimonial. Zice c-ai rezervat o rochie Richard Tyler. Așa e?

— A, da, așa e.

— Dar puteam să jur că te-am auzit alaltăieri spunîndu-i lui Erin despre o rochie de la Vera Wang.

Îmi mut privirea și îmi găsesc de lucru cu fermoarul de la geantă.

— Păi... ideea e că... mi-am rezervat mai multe rochii.

— Cam cîte?

— Patru, spun după o pauză. N-are rost să-i spun și despre aia de la Kleinfeld.

Christina își dă capul pe spate și rîde zgomotos.

— Becky, nu poți purta mai mult de o rochie! Pînă la urmă, tot va trebui să te hotărăști la una singură.

— Știu, zic cu glas stins și dispar în cabina mea de probă, înainte să apuce să mai zică ceva.

Prima mea clientă este Laurel, care a venit pentru că e invitată într-un weekend cu corporația ei, iar ținuta trebuie să fie „casual". Și ideea ei de casual e să-și tragă pe ea o pereche de pantaloni de trening și un tricou Hanes.

— Arăți ca naiba, zice în clipa în care intră. Ce-ai pățit?

— Nimic! Zîmbesc cît pot de radios. Sînt doar puțin preocupată de niște chestii.

— Te-ai certat cu maică-ta?

Ridic imediat capul.

— Nu, zic precaută. De ce mă întrebi asta?

— E de la sine înțeles, spune Laurel. Toate miresele se ceartă cu mamele lor. Dacă nu despre ceremonie, atunci despre aranjamentele florale. Eu am aruncat cu o strecurătoare după mama, fiindcă mi-a tăiat trei prietene de pe listă, fără să mă întrebe.

— Pe bune? Dar dup-aia v-ați împăcat.

— N-am vorbit cinci ani.

— Cinci ani? Mă holbez la ea șocată. Doar din cauza nunții?

— Becky, o nuntă nu e niciodată doar o nuntă, spune Laurel. Ridică un pulover de cașmir. E drăguț.

— Mmm, spun cu gîndul departe. O, Doamne, acum chiar că încep să mă îngrijorez!

Dacă mă cert definitiv cu mami? Dacă o să fie atît de jignită, încît n-o să mai vrea să mă vadă în viața ei? Și pe urmă Luke și cu mine o să avem copii, și ei n-or să-și cunoască niciodată bunicii. Și, la fiecare Crăciun, vor cumpăra cadouri

pentru bunica și bunicul Bloomwood, ca la o adică să fie pregătiți, dar acestea vor rămîne de fiecare dată nedeschise sub brad și le vom lua de acolo fără un cuvînt și le vom pune în debara, și într-un an fetița noastră va spune „Mami, dar de ce ne urăște bunica Bloomwood?", iar eu va trebui să-mi înghit lacrimile și să-i spun „Draga mea, nu ne urăște. Doar că..."

— Becky? Ți-e bine?

Revin brusc la realitate și o văd pe Laurel privindu-mă îngrijorată.

— Să știi că nu-mi prea place cum arăți. Poate ai nevoie de o pauză.

— Mă simt perfect! Pe bune! Mă sforțez să afișez un zîmbet profesional. Așaa... uite fustele la care mă gîndeam. Zic s-o încerci pe asta bej, merge cu cămașa asta alb murdar...

În timp ce Laurel probează diverse articole, eu stau pe un taburet, aprobînd din cap și făcînd cîte un comentariu absent din cînd în cînd, cu mintea la subiectul mami. Mi se pare că sînt vîrîtă în povestea asta pînă la gît și că mi-am pierdut orice simț al proporțiilor. Oare o să leșine cînd o să-i spun de Plaza? N-o să leșine? Nu-mi dau deloc seama ce reacție va avea.

Pe bune, uite cum a fost de Crăciun. Credeam că mami o să fie devastată cînd o să-i spun că Luke și cu mine nu venim de sărbători, și mi-au trebuit zile întregi să-mi adun curajul de a-i spune. Dar, spre uimirea mea, n-a părut deloc atît de șocată cum credeam și mi-a spus să nu-mi fac griji, că ea și tati vor petrece în mod sigur o zi minunată cu Janice și Martin, și că nu trebuie să-mi fac griji. Așa că poate și acum va fi la fel. Cînd am să-i explic totul de-a fir a păr, o să zică, vai, scumpa mea, nu fi prostuță, sigur că poți face nunta oriunde îți dorește sufletelul.

Sau, poate, va izbucni în plîns și îmi va spune cum am putut să-i înșel încrederea în felul ăsta, și că nu va veni la Plaza nici moartă.

— Și am primit depoziția ei prin poștă. Auzi, curvișțina mă dă în judecată! Îți vine să crezi așa ceva? Ea mă dă în judecată pe mine, auzi!

În clipa în care vocea lui Laurel reușește să-mi străpungă gîndurile, începe să-mi bîzîie în cap soneria de alarmă. Ridic privirea spre ea și o văd întinzîndu-se după o rochie dintr-un material extrem de fragil pe care i-o propusesem pentru seară.

— Auzi, îmi cere daune emoționale și fizice! Îți vine să crezi ce tupeu pe capul ei?

— Laurel, zic stresată. Nu vrei să încerci asta mai tîrziu? Mă uit neajutorată în jur după ceva solid și foarte zdravăn cusut, cu care aș putea să înlocuiesc rapid rochia. O haină de tweed sau un costum de schi, ceva. Dar Laurel mă ignoră cu grație.

— Avocații ei zic că am împiedicat-o să-și satisfacă dreptul ei fundamental de a-și împlini dragostea, alături de persoana pe care o iubește. Și mă acuză de agresiune nemotivată. Îți vine să crezi? Agresiune nemotivată? Își bagă cu furie piciorul în rochie, de parcă biata rochie ar fi căpățîna practicantei blonde, în care ea tocmai a fost invitată să dea un șut. Normal că sînt violentă! Mi-a furat bărbatul! Mi-a furat bijuteriile! Ce se așteaptă? Își trage ofuscată o mînecă în sus pe umăr și eu mă crispez, în clipa în care se aude un pîrîit. O plătesc, adaugă, fără să se oprească.

— Ți-a furat bijuteriile? zic. Cum adică?

— Cred că ți-am mai povestit. Nu? În perioada în care Bill o tot aducea la noi acasă fără știrea mea începuseră să-mi dispară din lucruri. Un pandantiv cu smarald, de la bunica mea. Cîteva

brățări. Evident, eu habar n-am avut ce se întîmplă, așa că am crezut tot timpul că e vina mea, că sînt împrăștiată. Însă, cînd a ieșit totul la iveală, mi-am dat seama pe loc. Ea le luase, era clar.

— Și n-ai putut să faci nimic? zic, absolut șocată.

— A, ba da. Am chemat poliția. Bărbia i se încordează, în timp ce își încheie nasturii rochiei. S-au dus și au luat-o la întrebări, i-au scotocit și apartamentul. Dar n-au găsit nimic. Evident. Îmi zîmbește un pic ciudat. Și pe urmă a aflat Bill. Și a făcut plici. S-a dus la poliție și le-a spus... ei, nu știu exact ce le-a zis. Dar, chiar în ziua respectivă, poliția m-a sunat și mi-a zis că renunță la caz. Firește, au crezut că sînt doar niște scorneli pline de ură ale unei neveste ofuscate, dornice de răzbunare. Ceea ce, evident, chiar eram.

Se privește în oglindă și însuflețirea i se șterge încet de pe față.

— Știi, am crezut sincer că o să-i vină mintea la cap, spune cu glas stins. Că o să dureze o lună. Poate două. După care se va tîrî în patru labe la picioarele mele, eu am să-l trimit la plimbare, el se va tîrî din nou, după care o să ne certăm ca la ușa cortului, și, în cele din urmă... Expiră adînc. Dar uite că nu s-a întîmplat așa. Nu se mai întoarce.

Îmi întîlnește privirea în oglindă și mă traversează un val de furie la adresa respectivului.

— Îmi place rochia asta, continuă ea, mai veselă. Evident, varianta cu cusătura intactă.

— Mă duc să-ți aduc alta, spun. Sînt aici, la etajul ăsta.

Ies din raionul de shopping personalizat și mă îndrept spre stativul cu rochii. E încă devreme pentru clienții noștri obișnuiți, și etajul e aproape gol. Dar, în timp ce mă apuc să caut altă rochie

pentru Laurel, vederea periferică îmi semnalează o prezență familiară. Mă întorc, mirată, dar silueta a dispărut.

Ciudat. Găsesc în cele din urmă rochia și culeg în treacăt și o etolă asortată, cu franjuri. Mă răsucesc pe călcîie – și o văd din nou. E Danny. Ce naiba face la Barneys? Mă apropii și mă uit la el întrebător. Are ochii roșii, părul în toate direcțiile și o privire sălbatică și hăituită.

— Danny! spun – și el tresare speriat. Ce faci aici?

— A! zice. Nimic! Doar... mă uitam și eu.

— Ești bine?

— Senzațional. Totul e perfect. Se uită stresat la ceas. Și tu... bănuiesc că ai treabă, nu?

— Da, adevărul e că am, zic cu regret. Mă așteaptă o clientă. Altfel te-aș fi invitat la o cafea.

— Nu, nici o problemă, spune. Du-te liniștită. Ne vedem mai tîrziu.

— OK, zic și mă întorc în cabina de probă, ușor nedumerită.

Laurel alege într-un final trei dintre vestimentațiile pe care i le-am pregătit și, cînd pleacă, mă îmbrățișează cu căldură.

— Nu te lăsa copleșită de nuntă, zice. Și nu pune preț pe ce-ți spun eu. Eu am o perspectivă distorsionată asupra lucrurilor. Știu că Luke și cu tine veți fi foarte fericiți.

— Laurel. Îi pun o mînă pe spatele încordat. Ești o tipă super.

Cred că Laurel e una dintre persoanele la care țin cel mai mult din lume. Dumnezeule, dacă-l întîlnesc vreodată pe idiotul ăla de bărbat al ei, să vezi ce-i fac.

Cînd pleacă, îmi consult programul pentru restul zilei. Am o oră liberă pînă la următoarea

clientă, așa că mă hotărăsc să mă duc pînă la raionul cu rochii de mireasă și să-mi mai admir un pic rochia. E clar, lupta se va da între asta și cea de la Vera Wang. Și poate cea de la Tracy Connop.

Una dintre astea trei, clar.

Cînd ajung iar la raionul de reduceri, mă opresc uimită. Danny stă lîngă un raft cu bluze, și degetele lui se plimbă pe una dintre ele. Ce naiba face aici? Tocmai vreau să-l strig și să-l întreb dacă nu vrea să vină să-i arăt rochia și pe urmă să vină cu mine la un cappuccino rapid. Însă chiar în acel moment, spre mirarea mea, el se uită în jur, se apleacă fără să-l vadă nimeni și bagă mîna după ceva în geanta lui de pînză. Scoate un tricou cu mîneci strălucitoare, pe un umeraș. Vîră umerașul pe stativ, se uită iar în jur și se apleacă după altul.

Mă holbez la el total interzisă. Ce naiba crede că face?

Se uită iar în jur – apoi caută iar în geantă și scoate o tăbliță laminată, pe care o reazemă la capătul raftului.

Ce naiba face?

— Danny! zic, pornind spre el.

— Ce? Tresare speriat, apoi se întoarce și mă vede. Șșș! Iisuse, Becky!

— Ce faci cu tricourile alea? șuier.

— Îmi aranjez marfa.

— Cum adică îți aranjezi marfa?

El îmi arată din cap spre tăbliță laminată și o citesc cu stupoare.

COLECȚIA DANNY KOVITZ.
UN NOU TALENT DE EXCEPȚIE
LA BARNEYS

— Nu au toate umerașe Barneys, zice Danny, vîrînd încă două tricouri pe stativ. Dar bănuiesc că nu are nimic.

— Danny!... Nu poți face așa ceva! Nu poți pur și simplu să... îți pui ce vrei tu în raft!

— Asta fac.

— Dar...

— N-am de ales, OK? spune el, întorcînd capul spre mine. Randall a pornit încoace, și se așteaptă să găsească o linie de colecție Danny Kovitz la Barneys.

Mă holbez la el îngrozită.

— Parc-ai zis că n-o să te verifice!

— Păi, n-ar fi făcut-o! Danny înghesuie alt umeraș pe stativ. Dar tîmpita aia de prietenă a lui își bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Pînă acum n-a dat nici doi bani pe mine, dar, în clipa în care a auzit cuvîntul Barneys, a sărit imediat, vai, Randall, dar trebuie neapărat să-ți sprijini fratele! Du-te mîine la Barneys și cumpără ceva făcut de el! Și eu repede că, pe bune, nu e nevoie să faci asta. Dar ce te faci că i-a intrat lui Randall ideea în cap și zice păi, poate dau o raită să mă uit un pic. Și stai Danny și coase toată noaptea ca un nebun...

— Toate astea le-ai făcut azi-noapte? zic cu uimire, și întind mîna după un tricou. O bridă de piele se desprinde și cade pe jos.

— Da, OK, poate că finisajul nu e chiar la nivelul standardului meu obișnuit, spune Danny defensiv. Te rog nu mai pune mîna pe ele, OK? Începe să numere umerașele. Două... patru... șase... opt... zece. Cred că ajung.

— Danny... Mă uit stresată în jur și o văd pe Carla, una dintre vînzătoare, că ne privește ciudat. Bună! zic repede. A... îmi ajut un pic un client... caută ceva pentru prietena lui... Carla ne mai

aruncă o privire suspicioasă, apoi pleacă. N-o să țină! murmur către Danny, în clipa în care sînt sigură că nu mai sîntem auziți. Trebuie să le iei de aici imediat! Nici măcar n-ar fi locul lor aici!

— Lasă-mă doar două minute, zice el. Doar atît. Două minute, cît să vină, să-mi vadă numele afișat și să plece. Haide, Becky. Nimeni n-o să... Îngheață. Uite-l.

Îi urmăresc privirea și îl văd pe fratele lui, Randall, traversînd etajul, spre noi.

Mă întreb pentru a mia oară cum naiba de Randall și Danny au ieșit atît de diferiți, din aceiași părinți. Danny e slab ca o scobitoare și mereu agitat, Randall umple perfect costumul la două rînduri și are mereu pe față aceeași încruntătură dezaprobatoare.

— Bună, Daniel, zice și mă salută din cap. Becky.

— Bună, Randall, zic și îi trîntesc un zîmbet, sper cît mai natural posibil. Ce mai faci?

— Uite! spune Danny victorios, dîndu-se de lîngă stativ și arătînd spre tricouri. Colecția mea. La Barneys, exact așa cum ți-am zis.

— Văd, spune Randall și scrutează cu mare atenție stativul de haine.

Urmează o tăcere încordată și sînt sigură că o să ridice ochii spre noi și o să spună: terminați cu păcăleala asta ieftină! Dar nu zice nimic – și, cu o vagă tresărire de șoc, îmi dau seama că a înghițit gălușca.

Și totuși, de ce mă mir atît de tare? Hainele lui Danny nu par deloc deplasate, acolo, pe stativ.

— Păi, ce să zic, felicitări, spune Randall în cele din urmă. E o mare realizare. Îl bate pe Danny ușor pe umăr, apoi se întoarce spre mine. Se vînd bine?

— Ăă... da! zic. Toată lumea e înnebunită, cel puțin din cîte am văzut eu.

— Și cu cît le vindeți? Întinde mîna după un tricou, și atît Danny, cît și eu ne ținem fără să vrem respirația. Ne uităm împietriți cum caută eticheta, apoi ridică ochii spre noi cu o încruntătură perplexă. Astea n-au etichetă cu prețul.

— Asta e din cauză că... abia le-am expus, mă trezesc spunînd grăbită. Dar cred că prețul e în jur de... ăă... optzeci și nouă de dolari.

— Înțeleg, face Randall scuturînd din cap. Ei, nu prea le am eu cu moda...

— Mie-mi spui? îmi șoptește Danny în ureche.

— Dar, dacă se vînd, o fi ceva de capul lor. Daniel, îmi scot pălăria în fața ta. Pune mîna pe alt tricou, cu capse în jurul gulerului și se uită la el cu dispreț plictisit. Pe care să-l iau?

— Nu trebuie să cumperi nici unul! zice Danny iute. O să-ți fac eu unul special pentru tine. Cadou.

— Insist, spune Randall. Dacă nu pot să-mi sprijin propriul frate...

— Randall, te rog. Vocea lui Danny tremură de atîta sinceritate. Lasă-mă să-ți fac și eu un cadou. Măcar atîta lucru să fac și eu în schimbul bunătății cu care m-ai ajutat toți anii ăștia. Te rog.

— Dacă ții tu neapărat, spune Randall în cele din urmă, ridicînd din umeri. Se uită la ceas. Trebuie să plec. Îmi pare bine că te-am văzut, Becky.

— Te duc pînă la lift, zice Danny și îmi aruncă o privire radioasă.

Cînd ies din raion, simt că mă cuprinde un val de ușurare. Dumnezeule, a fost cît p-aci. Nu-mi vine să cred c-am scăpat așa ușor.

— Hei! aud deodată o voce din spatele meu. Ia uite la astea! Sînt noi, nu? Peste umărul meu trece o mînă cu manichiură perfectă, care înșfacă

un tricoul de-al lui Danny de pe stativ, înainte să apuc să fac ceva. Îmi răsucesc capul și mă irit brusc. E Lisa Farley, o clientă dulcică, dar tare tîmpiţică de-a lui Erin. Are vreo douăzeci și doi de ani, nu pare să aibă nici un serviciu și mereu spune orice îi trece prin cap, fără să-i pese dacă jignește pe cineva. (O dată a întrebat-o pe Erin, cît se poate de nevinovată: „Auzi, dar pe tine nu te deranjează să ai o gură cu o formă așa de ciudată?")

Acum tocmai a pus un tricou pe lîngă ea și îl cîntărește din ochi.

La naiba. Trebuia să le fi înhățat eu de acolo imediat.

— Bună, Becky! zice veselă nevoie mare. Hei, e foarte haios! Nu le-am mai văzut pînă acum.

— Adevărul e, spun repede, că încă nu le-am pus la vînzare. De fapt, trebuie să... ăă... să le duc înapoi în depozit. Încerc să înșfac tricoul, dar ea pleacă repede de lîngă mine.

— Mă duc doar să mă uit un pic în oglindă. Hei, Tracy, ce zici de astea?

Altă fată, îmbrăcată cu noua jachetă Dior cu imprimeuri, se apropie de noi.

— De ce anume?

— De tricourile astea noi. Nu sînt cool de tot? Ia încă unul și i-l dă acesteia.

— Vă rog mult să mi le dați înapoi... zic neajutorată.

— Ăsta e foarte simpatic!

Acum s-au apucat amîndouă să scotocească prin tot stativul cu degete grăbite, și bietele tricouri nu mai rezistă la atîta presiune. Tivurile încep să se destrame, sclipiciul și șnururile de stras încep să se desprindă, și paietele se scutură pe podea.

— Oops, s-a desfăcut cusătura. Lisa ridică ochii îngrozită. Becky, crede-mă, s-a desfăcut singură. N-am tras deloc de ea.

— E OK, zic stins.

— Bănuiesc că așa e modelul, nu, și chestiile astea sînt făcute să cadă. Nu? Hei, Christina! începe brusc să strige. Linia asta nouă e mortală!

Christina?

Mă răsucesc pe călcîie și simt că nu mai am aer. Christina se află exact la intrarea în raionul de shopping personalizat, și discută cu șefa de la resurse umane.

— Ce linie nouă? zice, ridicînd ochii. A, bună, Becky.

Ra-hat. Trebuie să pun punct acestei conversații chiar acum.

— Lisa... spun disperată. Vino să vezi sacourile cele noi de la Marc Jacobs pe care tocmai le-am primit!

Lisa mă ignoră cu grație.

— Cum îi spune la colecția asta? Își mișcă ochii la tăbliță. Danny Kovitz! Nu pot să cred că Erin nu mi-a zis că o să-i vină chestiile astea! Răutate mică! Clatină un deget la mine, a reproș.

Mă uit neliniștită spre Christina, care e brusc alertată. Nimic nu-i captează atenția mai tare ca o remarcă a cuiva că raionul ei n-ar fi absolut perfect.

— Scuză-mă o clipă, te rog, îi spune șefei de la resurse umane și vine glonț la noi.

— Despre ce anume nu v-a spus Erin? zice extrem de amabilă.

— Despre designerul ăsta nou! spune Lisa. N-am mai auzit de el pînă acum.

— Au! face Tracy brusc, și-și ia repede mîna de la tricou. Un bold!

— Un bold? o îngînă Christina. Dați-mi-l puțin.

Ia tricoul care arată ca după bătălie și se uită la el cu maximă uimire. Apoi zărește tăblița laminată a lui Danny.

Vai, cît sînt de proastă. De ce n-am luat măcar chestia aia?

Christina citește ce scrie pe tăbliță și expresia i se schimbă. Ridică ochii și îmi întîlnește privirea, și îmi stă inima de frică. N-am mai avut niciodată vreo problemă cu Christina. Dar am auzit-o punîndu-i la punct pe diverși la telefon și știu că nu e bine să te pui cu ea.

— Becky, știi cumva ceva de chestia asta? mă întreabă pe un ton amabil.

— Ăă... Îmi dreg glasul. Chestia e că...

— Înțeleg. Lisa, mi-e teamă că a fost o mică confuzie. Îi zîmbește profi. Articolele acestea nu sînt pentru vînzare. Becky... te aștept la mine în birou.

— Christina, îmi... pare rău, zic, simțind că mă fac roșie la față ca sfecla. Foarte rău.

— Ce s-a întîmplat? spune Tracy. De ce nu sînt de vînzare?

— O să pățească ceva Becky? spune Lisa îngrijorată. O dați afară? Vă rog mult, n-o dați afară pe Becky! Ne place mai mult de ea decît de Erin... O. Își acoperă repede gura cu mîna. Iartă-mă, Erin. Nu te-am văzut.

— Nici o problemă, spune Erin, cu un surîs destul de forțat.

Situația e din ce în ce mai albastră.

— Christina, tot ce pot face e să-mi cer scuze, spun cu umilință. N-am vrut să fac nici un rău. N-am avut nici cea mai mică intenție de a trage pe sfoară clienții...

— În biroul meu, zice Christina, ridicînd o mînă pentru a mă reduce la tăcere. Becky, dacă ai ceva de spus, aștept să-mi spui în birou...

— Stați! aud un glas melodramatic în urma noastră și toată lumea se întoarce. Danny se apropie de noi cu ochii și mai scoși din orbite

decît de obicei. Staţi puţin, vă rog! Becky n-are nici o vină! zice, postîndu-se în faţa mea. Ea n-are nici o legătură cu chestia asta. Dacă vreţi să concediaţi pe cineva – concediaţi-mă pe mine!

— Danny, n-are cum să te concedieze pe tine, murmur. Tu nu lucrezi la Barneys.

— Şi tu cine eşti? se interesează Christina.

— Danny Kovitz.

— Danny Kovitz. A! Chipul Christinei se luminează brusc. Deci tu eşti cel care... a asamblat aceste piese de îmbrăcăminte. Şi care le-a plantat pe stativele noastre.

— Poftim? Nu e designer pe bune? face Tracy îngrozită. Ştiam eu! Pe mine nu mă duce nimeni. Bagă umeraşul pe care l-a ţinut în mînă înapoi pe stativ, de parcă i-ar fi frică să nu se contamineze.

— Dar asta nu e împotriva legii? zice Lisa, căscînd ochii mari.

— Este destul de posibil să fie, spune Danny defensiv. Dar pot să vă spun şi eu de ce am fost constrîns la asemenea infracţiune? Ştiţi cît e de imposibil să răzbeşti în aşa-numita afacere cu moda? Priveşte în jur ca să fie sigur că toată lumea e atentă la el. Nu vreau nimic altceva decît să-mi aduc ideile în faţa celor care le vor îndrăgi. Şi fiecare gram din seva mea creatoare mi-l pun în munca mea. Plîng, ţip de durere, îmi storc la maximum fiecare strop de sînge creativ. Dar instituţiile de modă nu dau doi bani pe noile talente! Nu sînt interesate să-l sprijine pe nou-venitul care îndrăzneşte să fie un pic altfel! Însufleţirea îl face să ridice vocea. Mă puteţi condamna că am apelat la soluţii extreme? Dacă mă tăiaţi, credeţi că n-am să sîngerez?

— Uau, spune Lisa cu respiraţia tăiată. Habar n-am avut că e chiar aşa de greu.

— Şi, apropo, pe mine chiar m-ai tăiat, intervine Tracy, care pare mult mai puţin impresionată de discursul lui Danny. Cu boldul tău tîmpit.

— Christina, te rog, dă-i o şansă! exclamă Lisa. Uite la el, cît e de dedicat!

— Nu vreau decît să-mi aduc ideile în faţa celor care le vor iubi, începe iar Danny. Unica mea dorinţă este ca cineva, într-o zi, să poarte o haină făcută de mine şi să se simtă transformat. Şi mă tîrîi mergînd în mîini şi pe genunchi, şi toate uşile mi se trîntesc în faţă...

— Hai, gata! zice Christina, pe jumătate exasperată, pe jumătate amuzată. Vrei să-ţi dau şansa vieţii tale? Dă-mi să-ţi văd creaţiile.

Se lasă o tăcere intrigată. Îi arunc lui Danny o privire grăbită. Poate că ăsta e momentul care îi va schimba viaţa! Christina îi va remarca imediat geniul, Barneys îi va cumpăra întreaga colecţie şi va fi un om făcut! Pe urmă Gwyneth Paltrow va purta un tricou de-al lui la *Leno*, şi toţi o să se bată pe ele, iar el o să devină faimos peste noapte şi-şi va deschide propriul butic de lux!

Christina pune mîna pe un tricou cu nişte pete în degrade şi cu strasuri în faţă şi se uită cu atenţie la el, de sus pînă jos, în timp ce eu îmi ţin respiraţia. Lisa şi Tracy se privesc cu sprîncenele ridicate şi, deşi Danny nu face nici cea mai mică mişcare, îl văd încordat de speranţă. Ea lasă tricoul jos într-o tăcere mormîntală şi, în clipa în care ia al doilea tricou, ne ţinem cu toţii respiraţia la unison, de parcă un arbitru rus tocmai ezită dacă să ne dea sau nu punctaj maxim. Cu o uitătură extrem de critică, întinde tricoul pentru a-l privi cum trebuie... şi, în clipa în care face asta, una din mîneci îi rămîne în mînă, lăsînd în urma ei o cusătură deşirată.

Toți cei prezenți se uită la ea muți de uimire.

— Așa e modelul, spune Danny, un pic cam tîrziu. E o... abordare a designului din perspectivă deconstructivistă...

Christina scutură din cap ferm și pune tricoul înapoi.

— Dragă tinere, este evident faptul că ai fler. S-ar putea să ai chiar și talent. Dar, din păcate, asta nu e de ajuns. Dacă dorești să ajungi departe, trebuie să-ți finisezi creațiile ca lumea.

— Dar creațiile mele sînt impecabil finisate! sare Danny imediat. Poate că da, colecția asta a fost făcută un pic cam pe fugă...

— Îți sugerez să o iei de la început. Să faci cîteva piese, cu foarte mare grijă...

— Vreți să spuneți că sînt neglijent?

— Spun că trebuie să înveți să-ți duci un proiect pînă la capăt, trecînd prin toate etapele. Christina îi zîmbește cu căldură. După aceea, mai vedem.

— Dar pot să-mi duc un proiect pînă la capăt! sare Danny indignat. Ăsta e unul din punctele mele forte! E unul din... Altfel, cum ar fi acceptat Becky să-i fac eu rochia de mireasă? Mă ia repede de mînă, de parcă tocmai ne-am pregătit să cîntăm un duet. Cum mi-ar fi încredințat misiunea de a-i crea cea mai importantă ținută din viața ei? Ea crede în mine, chiar dacă alții nu cred. Dar, cînd Becky Bloomwood va păși spre altar la Hotel Plaza, îmbrăcată cu o creație Danny Kovitz, n-o să mă mai facă nimeni neglijent. Și cînd telefoanele vor începe să sune pînă cînd o să le ia foc priza...

— Poftim? zic cu un aer tîmp. Danny...

— Tu îi faci rochia de mireasă? Christina se întoarce către mine. Parcă ziceai că te-mbraci cu rochia de la Richard Tyler.

— Richard Tyler? repetă Danny, cu voce total inexpresivă.

— Credeam c-ai ales-o pe aia de la Vera Wang, spune Erin, care asistă la scenă de vreo două minute şi a făcut nişte ochi cît cepele.

— Parcă ziceai că te îmbraci cu rochia mamei tale, se bagă şi Lisa.

— Eu îţi fac rochia! zice Danny, cu ochii ieşiţi din orbite de şocat ce e. Nu? Mi-ai promis, Becky! Am avut o înţelegere!

— Vera Wang e perfectă, spune Erin. N-ai cum să găseşti ceva mai frumos.

— Eu aş alege-o pe aia de la Richard Tyler, spune Tracy.

— Şi cum rămîne cu rochia mamei tale, totuşi? zice Lisa. Nu e cel mai romantic lucru din lume?

— Vera Wang e absolut dumnezeiască, sare Erin hotărîtă.

— Dar cum poţi să refuzi rochia propriei tale mame? mă întreabă Lisa. Nu poţi să întorci spatele unei întregi tradiţii de familie, nu crezi, Becky? Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ideea e să-ţi stea bine cu ea! spune Erin.

— Ideea e să fie romantic! îi răspunde Lisa.

— Şi cum rămîne cu rochia mea? se aude glasul plîngăcios al lui Danny. Şi cu loialitatea faţă de cel mai bun prieten al tău? Cum rămîne cu ea, Becky?

Glasurile lor îmi sfredelesc creierul ca nişte burghie şi toţi se uită la mine intens, aşteptîndu-mi răspunsul... şi, pur şi simplu, nu mai rezist.

— Nu ştiu, OK? ţip disperată. Pur şi simplu... habar n-am ce-o să fac!

Fără veste, aproape îmi dau lacrimile – ceea ce e complet ridicol. Pe bune, chiar nu se pune problema să rămîn fără nici o rochie.

— Becky, cred că avem ceva de discutat, spune Christina, privindu-mă insistent. Erin, te rog

strînge tu toate astea și cere-i scuze Carlei în numele meu. Becky, vino cu mine.

Intrăm în biroul elegant în tonuri de bej, cu canapea din piele întoarsă, și ea închide ușa. Se întoarce și, preț de o clipă cumplită, am sentimentul că o să urle la mine. Dar, în loc de asta, îmi face semn să mă așez și mă scrutează atent.

— Ce faci, Becky?

— Foarte bine!

— Deci faci foarte bine. Am înțeles. Christina mă privește sceptic. Ce se întîmplă în viața ta în momentul ăsta?

— Nu prea multe, zic cît pot de relaxată. Știi cum e! Nimic nou, toate vechi...

— Cum merge cu pregătirile de nuntă? Bine?

— Da! zic imediat. Da! Nu am nici cea mai mică problemă.

— Am înțeles. Christina nu mai zice nimic, mulțumindu-se să-și lovească ritmic dinții cu stiloul. Ți-ai vizitat de curînd un prieten în spital. Cine era?

— A, da. Este... un prieten de-al lui Luke, de fapt. Michael. A avut atac de cord.

— Cred că a fost un adevărat șoc pentru tine.

O clipă rămînem în tăcere.

— Păi... da, cred că da, îngaim în cele din urmă, trecîndu-mi un deget pe brațul scaunului. În special pentru Luke. Ei doi au fost mereu foarte apropiați, dar la un moment dat s-au certat și Luke se simțea deja foarte vinovat. Așa că, atunci cînd a primit telefonul prin care era anunțat de Michael – vreau să zic că, dacă ar fi murit, Luke n-ar fi putut niciodată să... Nu mai pot continua. Mă frec pe față, din ce în ce mai copleșită de emoție. Și, firește, mai e și tensiunea asta în relația dintre Luke și mama lui, care nu ne ajută

deloc. S-a folosit de el cu nesimţire. Dar ce zic s-a folosit, pur şi simplu a abuzat de el. Iar el se simte complet trădat. Dar nu vrea să vorbească cu mine despre asta. Vocea începe să-mi tremure. În momentul ăsta nu vrea să vorbească cu mine despre nimic. Nici despre nuntă, nici despre luna de miere... Nici măcar despre unde o să ne mutăm! Proprietăreasa vrea să ne dea afară din apartament şi încă nu ne-am găsit o altă locuinţă, şi nu ştiu cînd o să începem să ne căutăm una...

Spre uimirea mea, o lacrimă începe să-mi şiroiască de-a lungul nasului. Asta de unde-a mai apărut?

— Dar, în afară de asta, eşti bine, zice Christina.

— A, da! Îmi şterg repede faţa. În afară de asta, totul e super!

— Becky! Christina clatină din cap. Nu-mi place deloc treaba asta. Vreau să-ţi iei cîteva zile de concediu. Oricum trebuia să ţi le iei.

— Dar n-am nevoie de nici un concediu!

— Am remarcat de mai multă vreme că eşti foarte tensionată, dar n-am ştiut că e chiar atît de grav. Abia azi-dimineaţă, cînd am vorbit cu Laurel...

— Cu Laurel? zic, luată prin surprindere.

— Şi ea e îngrijorată. Mi-a zis că ţi-ai pierdut pofta de viaţă. Pînă şi Erin a observat asta. Zice că ieri ţi-a zis de o reducere la mostre la Kate Spade şi tu abia dacă ai ridicat privirea. Asta nu e Becky pe care am angajat-o eu.

— Mă dai afară? spun cu durere în glas.

— Nu te dau afară! Sînt doar îngrijorată în legătură cu tine. Dar ştiu că s-au combinat toate cum nu se poate mai bine. Prietenul vostru... şi Luke... şi apartamentul...

Ia o sticlă de apă minerală, toarnă în două pahare şi îmi întinde unul.

— Şi asta nu e tot. Nu-i aşa, Becky?

— Ce vrei să spui? zic, neliniştită.

— Cred că mai e o complicaţie despre care nu vrei să-mi spui. Şi care are legătură cu nunta. Îmi întîlneşte privirea. Am dreptate?

O, Doamne.

De unde a aflat? Am avut atîta grijă, am fost atît de...

— Am dreptate? repetă Christina blînd.

Cîteva clipe rămîn nemişcată. Apoi, încet, încuviinţez din cap.

E aproape o uşurare să simţi că secretul tău întunecat iese la iveală.

— Dar de unde ai aflat? zic, lăsîndu-mă să cad în scaun.

— De la Laurel.

— Laurel? Sînt zguduită de şoc. Dar eu niciodată...

— Mi-a zis că e evident. Plus că ţi-au mai scăpat nişte chestii... Ştii, să ţii un secret nu e deloc atît de uşor cum pare.

— Pur şi simplu... nu-mi vine să cred. N-am îndrăznit să spun nimănui! Îmi îndepărtez părul de pe faţa în flăcări. Nici nu vreau să ştiu ce părere ai despre mine acum.

— Nimeni nu şi-a schimbat părerea despre tine din cauza asta, spune Christina. Crede-mă.

— N-am vrut ca lucrurile să ajungă atît de departe.

— Fireşte că n-ai vrut! Nu e vina ta.

— Dar e numai şi numai vina mea.

— Ba nu. E perfect normal.

— Normal?

— Da! Toate miresele se ceartă cu mamele lor în legătură cu nunta. Nu eşti singura, Becky!

O privesc nedumerită. Ce-a zis?

— Și înțeleg perfect ce înseamnă toată presiunea asta pe care o simți asupra ta. Mă privește cu simpatie. Cu atît mai mult cu cît tu și mama ta ați fost întotdeauna foarte apropiate.

Deci Christina crede că...

Am revelația subită că așteaptă de la mine un răspuns.

— Ăă... da! zic, înghițind în sec. A fost destul de... dificil.

Christina încuviințează, de parcă tocmai i-am confirmat bănuielile.

— Becky, eu nu îți prea dau sfaturi, așa-i?

— Păi... nu.

— Ei, uite, de data asta vreau să mă asculți. Vreau să ții minte un lucru: asta e nunta ta. Și nu a mamei tale. E a ta și a lui Luke, și nu ai dreptul decît la o singură încercare. Așa că fă-o așa cum vrei tu. Crede-mă, dacă n-o faci, ai să regreți amarnic.

— Mmm. Ideea e că... Înghit în sec. Nu e chiar atît de simplu...

— Ba da, e chiar atît de simplu. E exact atît de simplu cum pare. Becky, e nunta ta. E nunta ta.

Vocea îi e clară și emfatică, și mă uit la ea, cu paharul în aer, și mă simt ca atunci cînd un fascicul puternic de lumină străpunge brusc norii groși.

E nunta mea. N-am analizat niciodată lucrurile din perspectiva asta.

Nu e nunta lui mami. Nici a lui Elinor. E a mea.

— E ușor să cazi în capcana de a-i face prea tare pe plac mamei tale, spune Christina. E un instinct foarte normal și generos. Dar cîteodată trebuie să te pui pe tine pe primul loc. La nunta mea, de pildă...

— Ai fost măritată? zic cu uimire. Nu știam.

— Ei, a fost cu mult în urmă. N-a fost să fie. Poate din cauză că am urît din suflet fiecare

secundă a nunții. De la muzica de la ceremonie și pînă la jurămintele pe care mama a insistat să le scrie ea. Mîna i se încleștează în jurul unei linguriță de plastic. De la cocteilurile albastre sinistre la rochia aia complet, complet ridicolă...

— Pe bune? Sună groaznic!

— Ei, a trecut. Linguriţa se sparge şi Christina schiţează un surîs vag. Dar gîndește-te la ce ți-am spus. E ziua ta. A ta și a lui Luke. Fă totul așa cum îți dorești tu și nu te simți vinovată în nici un fel. Și încă ceva. Becky...

— Da?

— Adu-ți aminte că atît tu, cît și mama ta sînteți persoane mature, în toată firea. Așa că încearcă să ai cu ea o conversație ca de la adult la adult. Ridică sprînceana către mine. S-ar putea să fii surprinsă de rezultat.

Christina are foarte mare dreptate. Are atîta dreptate!

În drum spre casă, reușesc să văd în fine totul cu alți ochi, foarte clar. Am o viziune complet schimbată asupra nunții. Și mă simt plină de o hotărîre proaspătă și curată. Asta e nunta mea. E ziua mea. Și, dacă eu vreau să mă mărit la New York, atunci aici am să mă mărit. Dacă vreau să mă îmbrac cu o rochie de la Vera Wang, atunci cu ea am să mă îmbrac. E ridicol să mă simt vinovată din cauza asta.

Am amînat mult prea mult discuția cu mami. Pe bune, ce se poate întîmpla? Să izbucnească în lacrimi? Sîntem femei în toată firea. Vom avea o conversație rațională și matură, eu am să-mi expun punctul de vedere foarte clar, și toată situația asta îmbîrligată va fi tranșată odată pentru totdeauna. Doamne, cît de ușurată mă simt! O s-o sun chiar acum.

Dau năvală în dormitor, îmi trîntesc geanta pe pat şi formez numărul.

— Bună, tati, zic, în clipa în care îmi răspunde. Mami e acasă? Vreau să vorbesc ceva cu ea. Ceva important.

Îmi surprind chipul în oglindă şi mă simt ca o prezentatoare de ştiri de la NBC, ageră, cool şi stăpînă pe sine.

— Becky? face tati uşor tulburat. S-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic, totul e bine, zic. Doar că trebuie neapărat să discut... vreo cîteva chestii cu mami.

În timp ce tati s-a dus să o cheme pe mami, trag aer în piept adînc, îmi scutur părul care îmi vine în faţă, simţindu-mă extrem de matură. Iată-mă pe punctul de a avea o conversaţie de la adult la adult, clară şi la obiect cu mama, probabil prima conversaţie de acest tip din viaţa mea.

Cine ştie, poate ăsta e începutul unei noi relaţii cu părinţii mei. Una în care va guverna respectul reciproc. Şi o viziune plină de înţelegere asupra vieţii.

— Alo, ce faci, scumpa mea?

— Bună, mami. Trag aer adînc în piept. Aşa. Fii calmă şi matură. Mami...

— Tocmai voiam să te sun şi eu, Becky! Ghici cu cine ne-am întîlnit la Lake District!

— Cu cine?

— Cu mătuşa Zannie! Nu-ţi mai aminteşti cînd îţi puneai toate colierele ei la gît? Şi pantofii ei. Şi noi ne distram foarte tare cînd te vedeam tîrşîindu-ţi picioarele şi luîndu-ţi poze de mare doamnă...

— Mami. Fii atentă. Trebuie să vorbesc ceva foarte important cu tine.

— Şi au acelaşi băcan, acolo în sat. Cel care-ţi vindea Mivvis de căpşuni. Îţi mai aminteşti cînd

ai mîncat pînă n-ai mai putut și ți-a fost rău? Am rîs, amintindu-ne.

— Mami...

— Și familia Tiverton stă tot acolo... dar...

— Ce?

— Din păcate, draga mea... Măgărușul Carrot s-a... Mami coboară glasul. S-a... dus în raiul măgărușilor. Să știi că era foarte bătrîn, draga mea, și o să fie foarte fericit acolo unde e...

E imposibil. Nu mă simt deloc ca o persoană matură. Mă simt de parcă aș avea șase ani.

— Toți ne-au spus să-ți transmitem dragostea lor, zice mami, ajungînd în fine la capătul aducerilor aminte și, firește, o să vină la nuntă! Ia zi, parcă spunea tati că vrei să-mi spui ceva.

— Ăă... Îmi dreg glasul, brusc conștientă de ecoul tăcerii la celălalt capăt; de distanța dintre noi. Păi, voiam să... ăă...

O, Doamne. Îmi tremură bărbia și vocea mea de prezentatoare de știri s-a transformat într-un scîncet nervos.

— Ce-i, Becky? Mami ridică vocea, îngrijorată. S-a întîmplat ceva?

— Nu! Doar că... că...

Așa nu merge.

Știu că Christina are dreptate. Știu că n-am de ce să mă simt vinovată. E nunta mea, sînt adult în toată firea și ar trebui să mi-o fac unde am eu chef. Nu le cer alor mei să plătească ei pentru ea. Nu le cer să facă nici un efort.

Dar, chiar și așa.

Nu pot să-i spun lui mami că mă mărit la Plaza la telefon. Pur și simplu nu pot face una ca asta.

— Mă gîndeam să vin să vă văd, mă trezesc spunînd precipitat. Asta am vrut să-ți spun. Vin acasă.

Finerman Wallstein

Avocaţi

Finerman House
Avenue of the Americas 1398
New York, NY 10105

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

18 aprilie 2002

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din 16 aprilie referitoare la testamentul dumneavoastră. Prin prezenta, vă confirm faptul că la cea de-a doua clauză, secţiunea (e) am adăugat cuvintele „Şi, de asemenea, cizmele mele cele noi de denim, cu toc cui", aşa cum ne-aţi cerut.

Cu cele mai bune urări,

Jane Cardozo

Unsprezece

În clipa în care o văd pe mami, mă apucă nervozitatea. Stă lîngă tati în Terminalul 4, scrutînd cu privirea poarta de la Sosiri și, în clipa în care mă zărește, întreaga față i se luminează cu un amestec de încîntare și neliniște. A fost destul de șocată cînd i-am spus că vin fără Luke – de fapt, a trebuit să-i repet de nu știu cîte ori că totul e OK între noi.

După care a trebuit s-o liniștesc că n-am fost dată afară de la serviciu.

Și după care a trebuit să-i jur că nu sînt urmărită de rechini financiari internaționali de la care am luat bani cu împrumut.

Adevărul e că, uneori, cînd mă gîndesc la ultimii ani și la toate prin cîte au trecut bieții de ei din cauza mea, am oarece remușcări.

— Becky! Graham, uite-o! Fuge spre mine, croindu-și drum prin mijlocul unei familii de turbane. Becky, scumpa mea! Ce faci? Și ce face Luke? E totul bine?

— Bună, mami, spun și o îmbrățișez strîns. Fac foarte bine. Și Luke vă transmite toată dragostea lui. Și totul e perfect.

În afară de un singur amănunt minor – am început pregătirile pentru o nuntă fabuloasă la New York, fără să-ți spun.

Termină, îi poruncesc creierului, în clipa în care tati mă pupă și îmi ia căruciorul cu bagajul. N-are nici un rost să pomenesc despre asta chiar acum. Am să aduc vorba despre subiect mai încolo, cînd o să fim acasă, și cînd discuția ne va purta firesc în direcția respectivă.

Ceea ce se va întîmpla destul de repede.

— Ia zi, Becky, te-ai mai gîndit să te măriți în America ?

— Păi, mami... Nu pot să cred. Tocmai asta voiam și eu să...

Exact. Am să aștept un moment de genul ăsta.

Însă, oricît de relaxată încerc să par, nu mă pot gîndi la nimic altceva. Și, în timp ce ai mei s-au dus să recupereze mașina, și au început să se certe în legătură cu zona în care se află ieșirea și să dezbată subiectul dacă taxa de 3,60 lire pe ora de parcare este sau nu o sumă rezonabilă, mie mi se pune un nod de îngrijorare în stomac, care se strînge ori de cîte ori cuvintele „Luke", „New York" și „America" apar în conversație.

E exact ca atunci cînd le-am spus părinților mei că studiez matematici superioare. Vecinul nostru Tom se înscrisese la matematici superioare, de nu-i mai ajungeai nici cu prăjina la nas lui Janice, așa că le-am spus lui mami și lui tati că m-am înscris și eu. După care au început examenele și a trebuit să mă prefac că am un examen suplimentar (cele trei ore le-am petrecut foarte plăcut, la Topshop). Și pe urmă s-au afișat rezultatele și ei mă tot întrebau „Dar la matematici superioare cît ai luat?"

Așa că n-am avut ce face, și am inventat povestea asta că examinatorilor le-a luat mai mult să corecteze lucrările de la matematici superioare decît la alte materii, pentru că era mult mai greu. Și, sincer, cred că m-ar fi crezut, dacă deșteapta

de Janice n-ar fi dat buzna peste ei să le spună că „Tom a luat zece la matematici superioare, Becky cît a luat?“

Ce nemernic şi Tom ăsta.

— Încă nu ne-ai întrebat de nuntă, zice mami, cînd o virăm pe A3 în direcţia Oxshott.

— A! Da, asa e, nu v-am întrebat, spun, sforţîndu-mă să-mi iau un ton cît mai vesel. Deci... ăă... cum merge cu pregătirile?

— Sincer să fiu, n-am făcut mare lucru pînă acum, zice tati, cînd ne apropiem de bifurcaţia spre Oxshott.

— E încă devreme, spune mami foarte detaşată.

— E doar o nuntă, la urma urmei, adaugă tati. După părerea mea, oamenii se ambalează mult prea tare cu chestiile astea. Se poate foarte bine face totul atunci, cu puţin timp înainte.

— Categoric! spun uşurată. Sînt perfect de acord.

Ei, slavă Cerului. Mă aşez mai confortabil în scaun şi simt că toată îngrijorarea începe să-mi dispară. Atunci totul o să fie mult mai simplu. Dacă n-au apucat să facă mare lucru pînă în clipa asta, o să fie floare la ureche să contramandeze totul. De fapt, pare că nu s-au agitat deloc. Vai, ce bine! Şi eu, care mi-am făcut griji ca fraiera!

— Apropo, a sunat Suze, spune mami cînd ne apropiem de casă. Mi-a zis să te întreb daca vrei să vă vedeţi azi, mai încolo? I-am spus că eu cred că da... A, şi trebuie să te avertizez. Mami se întoarce spre mine. Tom şi Lucy.

— A, da? Ce-i cu ei? Mă resemnez fara nici un chef sa mă plictisesc cu ultimele detalii despre mobila cea nouă de bucătărie pe care tocmai şi-au luat-o sau despre ultima promovare a lui Lucy la slujbă.

— S-au despărţit. Mami coboară glasul, deşi în maşină nu se mai află nimeni în afară de noi trei.

— S-au despărţit? Mă holbez la ea, luată prin surprindere. Vorbeşti serios? Dar de cît timp sînt căsătoriţi, de...

— Nici măcar doi ani. Janice e distrusă, îţi dai seama.

— Dar ce s-a întîmplat? spun fără nici o expresie, şi mami îşi încreţeşte maliţioasă buzele.

— S-a întîmplat că Lucy a fugit cu un baterist.

— Cu un baterist?

— Dintr-o formaţie. Se pare că are un inel în... Tace dezaprobator, iar mintea mea trece rapid în revistă toate posibilităţile, de unele dintre care sînt destul de sigură că mami nici măcar n-a auzit. (Sinceră să fiu, nici eu nu auzisem, pînă să mă mut în West Village.) Sfîrc, zice în cele din urmă, spre uşurarea mea.

— Stai aşa, să văd dac-am înţeles bine. Lucy a fugit cu... un baterist... care şi-a făcut piercing în sfîrc.

— Şi care stă într-o rulotă, se bagă şi tati, semnalizînd stînga.

— După cît s-a muncit Tom să facă sera aia atît de drăguţă, zice mami, clătinînd din cap. Unele fete nu înţeleg deloc ce e aia recunoştinţă.

Nu pricep în ruptul capului chestia asta. Lucy lucrează pentru Wetherby's Investment Bank. Locuieşte cu Tom în Reigate. Au perdele care se asortează cu canapeaua. Unde naiba l-a cunoscut pe bateristul ăsta cu inel în sfîrc?

Îmi vine brusc în minte conversaţia pe care am auzit-o fără voia mea în grădină, cînd am fost acolo ultima dată. Lucy nu părea prea fericită. Dar nici nu părea că are bagajul pregătit să-şi ia lumea în cap.

— Şi Tom? Ce face?

— Încearcă şi el să treacă peste situaţie, ce să facă? zice tati. Acum e la Janice şi Martin, bietul de el.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, el e bine, s-a împăcat deja cu ideea, spune mami tăioasă. Janice, săraca, încă nu şi-a revenit. S-a dat peste cap să le facă o nuntă frumoasă. Cine ar fi crezut că Lucy e în stare de aşa ceva?

Maşina opreşte în faţa casei şi, spre uimirea mea, în parcare mai sînt încă două microbuze albe.

— Ce-i cu astea aici? zic.

— Nimic, spune mami.

— Instalatori, zice tati.

Dar amîndoi au nişte expresii destul de dubioase. Lui mami îi strălucesc ochii ciudat şi îi aruncă lui tati priviri complice de mai multe ori în drum spre uşă.

— Ei, eşti pregătită? aruncă tati în treacăt. Bagă cheia în broască şi dă uşa la perete.

— Surpriză! strigă amîndoi la unison, şi îmi cade faţa.

Vechiul tapet din hol a dispărut. Vechea mochetă a dispărut şi ea. Totul a fost refăcut în culori deschise şi proaspete, cu parchet nou de sisal şi spoturi luminoase. Privirea îmi urcă şocată pe scări, unde un bărbat în salopetă vopseşte balustradele; pe palier sînt încă doi, pe o scară, care fixează un candelabru. Peste tot, numai miros de vopsea şi de nou. Şi de bani cheltuiţi.

— Aţi aranjat toată casa, zic cu glas stins.

— Pentru nuntă! spune mami, radioasă.

— Mi-ai zis... Înghit în sec. Ai zis că n-aţi făcut mare lucru.

— Am vrut să fie surpriză!

— Ei, ce părere ai, Becky? zice tati, arătînd în jur. Îţi place? E pe gustul tău?

Are un ton glumeţ, dar ştiu că pentru el contează enorm dacă îmi place sau nu. Pentru amîndoi. Au făcut toate astea pentru mine.

— E... extraordinar, zic cu glasul răguşit. Foarte frumos.

— Hai să-ţi vezi grădina! zice mami şi o urmez ca hipnotizată pînă la ferestrele glisante, dincolo de care o echipă de grădinari în uniformă lucrează de zor la straturile de flori.

— O să planteze panseluţe în formă de „Luke şi Becky!" zice mami. O să crească la ţanc pînă în iunie. Şi o să pună şi o mică arteziană, chiar acolo unde o să fie intrarea în cort. Am văzut asta într-un episod din *Ground Force*.

— Sună... nemaipomenit.

— Şi noaptea o să se aprindă nişte luminiţe, ca, atunci cînd vine momentul artificiilor...

— Ce artificii? zic şi mami se uită la mine uimită.

— Becky, ţi-am trimis un fax în care ţi-am zis de artificii! Nu-mi spune că ai uitat.

— Nu! Normal că nu!

Mintea îmi zboară spre mormanul de faxuri pe care le-am primit de la mami, şi pe care le-am băgat sub pat, cu o vagă remuşcare, majoritatea fără să-mi arunc măcar ochii pe ele.

Ce naiba am făcut? De ce n-am fost atentă la ce se întîmplă?

— Becky, scumpa mea, nu-mi place deloc cum arăţi, spune mami. Cred că eşti obosită după zbor. Hai să bem o cafea.

Intrăm în bucătărie şi simt că nu mai am aer.

— Aţi schimbat complet şi bucătăria?

— A, nu! spune mami amuzată. Am vopsit doar mobila. Arată bine, nu? Aşa. Uite, ia un croissant. Sînt de la brutăria cea nouă.

Îmi bagă în față un coș cu croissante, dar nu pot să mănînc nimic. Mi-e rău. Habar n-am avut că aici are loc o revoluție.

— Becky! Mami se uită atentă la mine. S-a întîmplat ceva?

— Nu! zic repede. Nu s-a întîmplat absolut nimic. Totul e... perfect.

Ce mă fac?

— Știi... cred că mai bine mă duc să despachetez, zic și mă sforțez să zîmbesc. Să mă liniștesc un pic.

În clipa în care închid ușa de la dormitor în urma mea, încă mai am același zîmbet firav pe față, dar inima îmi bubuie nebunește.

Ce se întîmplă aici n-are nici o legătură cu planul meu.

Nici cea mai mică legătură. Tapet nou? Fîntînă arteziană? Focuri de artificii? Și eu de ce n-am știut nimic de toate astea? Trebuia să-mi închipui. E numai și numai vina mea. O, Doamne, o, Doamne...

Cum o să le spun lui mami și lui tati că toate astea trebuie contramandate? Cum am să fac asta?

Nu pot.

Dar trebuie.

Dar nu pot, pur și simplu nu pot.

E nunta mea, îmi spun ferm, încercînd să-mi regăsesc siguranța de sine a unei newyorkeze tipice. Pot să-mi fac nunta oriunde am eu chef.

Însă toate aceste cuvinte îmi sună extrem de fals și mă crispez. Poate că a fost adevărat inițial. Înainte ca ei să apuce să facă ceva, înainte de a depune orice efort. Dar acum... acum nu mai e numai nunta mea. E și darul pe care mami și tati vor să mi-l facă. E cel mai mare cadou pe

care l-am primit în viața mea și au investit în el toată dragostea și toată grija lor pentru mine.

Iar eu vreau să le propun să renunțe la toate astea. Să le spun mersi, dar n-am nevoie.

La ce mi-o fi fost capul?

Cu inima bătîndu-mi să-mi sară din piept, îmi bag mîna în buzunar și-mi scot cele cîteva notițe pe care mi le-am făcut în avion, încercînd să-mi aduc aminte toate motivațiile.

Motive pentru care nunta noastră ar trebui să aibă loc la Plaza

1. Nu v-ar plăcea o excursie la New York, cu toate cheltuielile plătite?
2. Plaza e un hotel senzațional.
3. Nu va trebui să depuneți nici un efort.
4. Un cort v-ar distruge grădina.
5. Nu va trebui să o invitați și pe mătușa Sylvia.
6. Veți primi rame foto gratis, de la Tiffany...

Cînd le-am scris, mi s-au părut motivații extrem de convingătoare. Acum par niște glume. Mami și tati nu știu nimic despre Plaza. De ce-ar vrea să facă o zi întreagă cu avionul ca să ajungă la hotelul lu' pește, pe care nu l-au văzut în viața lor? De ce ar vrea să renunțe să fie gazdele nunții la care au visat dintotdeauna? Sînt unica lor fată. Unicul copil.

Deci... cum ies din chestia asta?

Mă uit în gol la pagina de hîrtie, cu respirația precipitată, lăsîndu-mi gîndurile să se războiască între ele. Caut disperată o soluție, o portiță de scăpare prin care să mă pot strecura. Nu vreau să mă dau bătută pînă cînd nu trec în revistă absolut toate posibilitățile. Gîndurile mi se

răsucesc în minte, iar și iar. Le reiau la nesfîrșit, asemenea iepurașului de jucărie care bate toba.

— Becky?

Mami intră și eu tresar vinovată, strîngîndu-mi repede lista în mînă.

— Bună! zic repede. Aaa. Cafea. Mersi.

— E fără cofeină, zice mami, și-mi întinde o cană pe care scrie *Nu trebuie să fii nebun ca să organizezi o nuntă, dar mama ta e*. M-am gîndit că ai trecut pe cafea fără cofeină.

— Nu, spun mirată. Dar nu face nimic.

— Și cum îți mai e? Se așază lîngă mine și eu îmi transfer pe șest bucata de hîrtie mototolită dintr-o mînă în cealaltă. Ești un pic obosită, nu? Și poate ți-e un pic rău.

— Nu prea. Oftez mai tare decît am avut intenția. Adevărul e că mîncarea din avion nu mi-a picat bine deloc.

— Ei, trebuie să-ți aduni puterile! spune mami și mă strînge ușor de braț. Așa. Fii atentă, am ceva pentru tine, scumpa mea! Îmi întinde o hîrtie. Ce părere ai?

Despăturesc hîrtia și mă holbez la ea ca la mașini străine. E schița unei case. A unei case cu patru dormitoare, în Oxshott, ca să fiu mai exactă.

— E drăguță, nu? Mama strălucește de încîntare. Și ce frumos sînt desenate toate detaliile!

— Sper că n-aveți de gînd să vă mutați!

— Nu e pentru noi, prostuțo! Și ați fi chiar aici, la o aruncătură de băț de noi! Uite, are și grătar zidit, două dormitoare cu baie...

— Mami, noi stăm la New York.

— Acum stați la New York. Dar n-o să stați acolo toată viața, nu? Pe termen lung.

În glasul ei surprind o notă de îngrijorare și, în ciuda faptului că zîmbește, îi citesc încordarea

din ochi. Deschid gura să-i răspund și, brusc, îmi dau seama că Luke și cu mine nu am discutat niciodată pînă acum ce vom face în viitorul mai îndepărtat.

Poate pentru că eu, una, am pornit întotdeauna de la ideea că într-o zi vom reveni definitiv în Anglia. Dar cînd?

— Cred că n-aveți de gînd să rămîneți acolo pentru totdeauna, nu? adaugă ea, cu un mic hohot de rîs forțat.

— Nu știu, spun confuză. Nu știu ce vom face.

— Dar cum să creșteți un copil în apartamentul ăla cît un chibrit? O să vreți să vă întoarceți acasă. O să vreți și voi să aveți o casă cu grădină! Mai ales acum.

— Acum că ce?

— Acum că... Face un gest vag, desenînd un semicerc.

— Ce?

— Of, Becky. Mami oftează. Înțeleg foarte bine că ți-e nu știu cum să vorbești despre asta. Dar n-are nimic, dragă! În ziua de azi, e perfect acceptabil. Nimeni nu mai comentează.

— Ce să comenteze? Ce tot...

— Eu un singur lucru vreau să-mi spui... se oprește, delicată. Cu cît să mai dau drumul la cusături? Pentru ziua cu pricina?

Să dea drumul la cusături? Ce naiba tot...

Ia stai așa.

— Mami! Sper că nu-ți închipui că sînt... că sînt... Repet gestul ei de mai devreme.

— Nu? Se botoșește, dezamăgită la culme.

— Nu! Normal că nu! De unde și pînă unde ți-a venit ideea asta?

— Ai zis că ai ceva important de discutat cu mine! zice mami, luînd o gură de cafea, defensiv. Și mi-ai zis că nu e vorba nici despre Luke, nici

despre serviciul tău și nici despre managerul tău de cont. Iar Suze o să nască în curînd, și voi două mereu ați făcut toate lucrurile în același timp, așa că am presupus că...

— Ei, bine, nu sînt, OK? Și, înainte să mă întrebi, nu, nu e vorba nici despre droguri.

— Atunci despre ce anume voiai să vorbim? Își pune cafeaua jos și mă privește îngrijorată. Ce era atît de important că trebuia să bați atîta drum?

În dormitor se așterne liniștea. Îmi încleștez degetele pe cană.

Acum e momentul. Introducerea a fost făcută. Asta e șansa mea de a mărturisi totul. Să-i spun lui mami despre Plaza. Dacă o fac, acum trebuie să o fac. Înainte de a mai apuca să facă și altceva. Înainte să mai cheltuiască alți bani.

— Păi... Îmi dreg glasul. Cum să-ți zic...

Mă opresc și iau o înghițitură de cafea. Am gîtul încordat și o ușoară senzație de greață. Cum am să-i spun lui mami că vreau să mă mărit în altă parte? Cum am să pot face așa ceva?

Închid ochii și las întreaga strălucire a Hotelului Plaza să-mi treacă prin fața ochilor minții, încercînd să-mi adun toată încîntarea și toată dorința de splendoare și fast. Camerele aurite, plușul scump. Viziunile cu mine în rochie de mireasă, învîrtindu-mă pe ringul de dans ca într-un film, în fața unei mulțimi care mă adoră.

Dar, nu știu, parcă... acum nu mai sînt chiar atît de copleșită de toate astea. Parcă nu mai sînt atît de convinsă.

Of, Doamne. Ce-mi doresc? Ce-mi doresc cu adevărat?

— Știam eu!

Ridic ochii și o văd pe mami privindu-mă necăjită.

— Știam eu! Te-ai certat cu Luke, așa-i?

— Mami...

— Știam eu! I-am spus asta lui tati de o mie de ori. Simt pînă în măduva oaselor, Becky vine acasă ca să contramandeze nunta. El mi-a zis ca vorbesc prostii, dar eu am simțit asta, uite aici. Își duce mîna la piept. O mama simte lucrurile astea. Si am avut dreptate, așa-i? Vrei să contramandezi nunta, asa-i?

Mă uit la ea uluită. Știe că am venit să anulez nunta. De unde știe asta?

— Becky? Ești bine? Îmi încercuiește umerii cu bratul. Draga mea, ascultă-mă. Dinspre partea noastră, nu e nici o problemă. Tati și cu mine nu vrem decît ce e mai bine pentru tine. Și, daca asta înseamnă să contramandăm nunta, atunci asta o să facem. Scumpa mea, nu trebuie să mergi înainte pe drumul asta, decît daca ești sigură sută la sută. Sută la sută, auzi?

— Dar... ați muncit atîta... murmur. Ați cheltuit atîta amar de bani...

— Nu are nici o importanță! Banii nu contează! Mă strînge mai bine. Becky, dacă ai cea mai mică urmă de îndoială, o anulăm chiar în clipa asta. Noi nu vrem decît ca tu să fii fericită. Asta-i tot ce vrem.

Mami e atît de plină de compasiune și de înțelegere, că, preț de cîteva clipe, pur si simplu nu pot să scot un cuvînt. Îmi oferă singură exact lucrul pe care am venit să i-l cer. Fără nici o întrebare, fără să mă incrimineze în nici un fel. Cu toata dragostea și sprijinul ei.

Și, în timp ce îi privesc chipul blînd, placut și familiar, știu, dincolo de orice îndoială, că asta e imposibil.

— Nu, mami, reusesc să îngaim în cele din urmă. Mami, nu m-am certat cu Luke. Așa că...

mergem înainte cu nunta. Mă frec pe față. Cred că am să ies puțin, să... iau niște aer.

În clipa în care păşesc în grădină, doi grădinari se uită la mine şi mă salută, iar eu le zîmbesc cu efort. Mă simt complet paranoică. E ca şi cum port cu mine un secret atît de uriaş, încît trebuie neapărat să-l spun cuiva, altfel am să explodez. Îl simt aproape palpabil şi vizibil, ieşind din mine ca o excrescenţă a corpului meu sau plutind deasupra mea ca în bulele cu dialog din reviste.

Mai am planificată încă o nuntă.
În aceeaşi zi cu nunta asta.
Părinţii mei habar nu au.

Da, ştiu că sînt într-o mare belea.
Da, ştiu că am fost proastă.
Ei, ia mai terminaţi odată şi lăsaţi-mă în pace! NU VEDEŢI cît sînt de stresată?

— Bună, Becky.

Tresar surprinsă şi mă întorc. Lîngă gardul grădinii vecine, îl văd pe Tom, care mă priveşte cu o mină de îngropăciune.

— Tom! Bună! zic, încercînd să-mi disimulez şocul la adresa înfăţişării lui.

Dar... Dumnezeule! Arată groaznic, palid ca naiba, deprimat şi îmbrăcat cu nişte haine absolut cumplite. Nu că ar fi fost vreodată regele modei – dar, cînd era cu Lucy, reuşise să atingă performanţa de a arăta OK. Ca să fiu sinceră, avea părul chiar cool. Însă acum a revenit iar la stadiul lui obişnuit de slinoşenie şi la puloverul maro pe care l-a primit de la Janice de Crăciun, acum cinci ani.

— Mi-a părut foarte rău cînd am auzit despre...

— Ei, asta e.

Arată groaznic cum stă aşa cocoşat şi se uită la grădinarii care sapă şi taie frunzele arbuştilor, în spatele meu.

— Şi, cum merge cu pregătirile de nuntă?

— A... bine, zic iute. Ştii cum e, la ora asta sîntem la stadiul de liste peste liste. Sînt o groază de lucruri de făcut, de verificat, tot felul de detalii de... de... finalizat...

Ca, de pildă, pe ce continent să mă mărit. O, Doamne. O, Doamne.

— Şi... îhm... ce fac ai tăi?

— Îmi aduc aminte de toate pregătirile pentru nunta mea. Clatină din cap cu tristeţe. Parcă a fost acum o mie de ani. Parcă n-am fost noi.

— Vai, Tom. Îmi muşc limba. Îmi pare rău. Hai să schimbăm...

— Şi ştii care e lucrul cel mai groaznic? spune Tom, ignorîndu-mă total.

— Îhm.. Părul tău, mai am un pic şi zic.

A fost cît pe-aci să-i zic.

— Lucrul cel mai groaznic e că eu am crezut mereu că o înţeleg pe Lucy. Că ne înţelegem unul pe celălalt. Şi, cînd colo, tot timpul ăsta... Se întrerupe brusc, caută o batistă în buzunar şi-şi suflă nasul. Evident, acum, dacă dau filmul înapoi, văd că au existat destule semne.

— Pe bune?

— A, da, spune Tom. Doar că eu nu le-am dat nici cea mai mică atenţie.

— Cum ar fi... îl îndemn cu blîndeţe, străduindu-mă să nu se vadă cît sînt de curioasă.

— Ei. Se gîndeşte o clipă. Cum ar fi cînd îmi tot zicea că, dacă mai stă un minut în Reigate, îşi zboară creierii.

— Am înţeles, spun, stupefiată.

— După care a fost izbucnirea aia a ei complet isterică, în Furniture Village...

— Izbucnire isterică?

— A început să zbiere! „Am douăzeci și șapte de ani! Am douăzeci și șapte de ani! Ce caut aici?" Pînă la urmă, au trebuit să vină cei de la pază și s-o calmeze.

— Dar nu înțeleg. Credeam că-i place în Reigate! Păreați atît de...

„Plini de voi", îmi vine să zic.

— Atît de... fericiți!

— Fericirea ei a durat pînă în momentul cînd am desfăcut cadourile de la nuntă, spune Tom filozofic. În momentul ăla... s-a uitat în jur și a părut să aibă revelația subită... că asta va fi viața ei de acum încolo. Și nu i-a plăcut ce a văzut. Inclusiv eu, bănuiesc.

— Vai, Tom.

— A început să zică că i s-a urît de viața în suburbie și că vrea să trăiască și ea un pic, cît mai e tînără. Dar eu m-am gîndit că tocmai am zugrăvit, mai aveam un pic și terminam și sera, și că nu e un moment bun să ne mutăm... Ridică spre mine niște ochii extrem de triști. Ar fi trebuit s-o ascult, nu? Poate ar fi trebuit să-mi fac chiar și tatuajul ăla.

— A vrut să-ți faci un tatuaj?

— Să avem amîndoi la fel.

Lucy Webster are un tatuaj! Fac un efort să nu izbucnesc în rîs. Dar o clipă mai tîrziu, privindu-i chipul suferind, simt că mă apucă toți dracii. OK, bine, au fost unele momente în decursul anilor cînd Tom și cu mine nu ne-am înnebunit unul după celălalt. Dar nu merită așa ceva. Este ceea ce este. Și, dacă lui Lucy nu-i plăcea de el, de ce naiba s-a măritat cu el?

— Tom, nu e vina ta, zic apăsat. Probabil că Lucy are și ea problemele ei.

— Crezi?

— Sigur. A avut o mare șansă cu tine. Ea a fost proastă, că n-a știut ce are. Dintr-un impuls, mă aplec peste gard și îl îmbrățișez. În clipa în care mă trag înapoi, îl văd că mă fixează cu ochi imenși, ca un cîine pleoștit.

— Becky, tu m-ai înțeles întotdeauna.

— Ei, ne cunoaștem de multă vreme.

— Nimeni nu mă cunoaște așa cum mă cunoști tu.

Mîinile lui se află tot pe umerii mei, și pare să nu aibă nici cea mai mică intenție de a și le retrage, așa că fac un pas brusc în spate, sub pretextul că îi arăt ceva în direcția casei, unde un bărbat în salopetă vopsește tocurile unei ferestre.

— Ai văzut ce-au făcut ai mei aici? E incredibil.

— Este. S-au ambalat tare de tot. Am auzit c-o să aveți și artificii. Cred că ești foarte încîntată.

— Adevărul e că abia aștept, zic automat. Asta zic de fiecare dată cînd mă întreabă cineva de nuntă. Însă acum, cînd mă uit la vechea noastră casă aranjată ca o doamnă care se fardează, mă cuprinde o senzație ciudată. Am așa, o strîngere de inimă cum n-am mai avut niciodată.

Și îmi dau seama brusc că așa e, că abia aștept să vină ziua.

Abia aștept să văd grădina plină de baloane colorate. Și s-o văd pe mami la patru ace și fericită. Și să mă pregătesc în vechiul meu dormitor, la vechea mea măsuță de toaletă. Să-mi iau rămas-bun de la vechea mea viață, așa cum se cuvine. Nu într-un apartament lipsit de personalitate dintr-un hotel... ci aici. La mine acasă, acolo unde am crescut.

Cînd eram la New York, nu puteam deloc să-mi închipui nunta asta. Mi se părea atît de mică și de banală, în comparație cu strălucirea de la Plaza. Dar, acum că mă aflu aici, nunta de la Plaza este cea care mi se pare total ireală. Și care începe să mi se șteargă din minte, asemenea unei vacanțe exotice, într-un ținut îndepărtat, pe care deja ai început s-o uiți. M-am distrat foarte tare jucînd rolul unei prințese din New York care gustă feluri de mîncare somptuoase și discută despre șampanii de colecție și aranjamente florale de milioane de dolari. Dar asta e problema. Ăla a fost doar un rol, nimic mai mult.

Adevărul e că locul meu e aici. Chiar aici, în grădina asta englezească pe care o cunosc de cînd mă știu.

Deci, ce e de făcut?

Chiar am să...

Nici măcar nu mă pot gîndi la asta.

Îmi trece, măcar razant, prin cap să renunț la toată nunta aia uriașă și extrem de costisitoare?

La simplul gînd de a face asta, mi se strînge stomacul.

— Becky? Vocea lui mami îmi împrăștie gîndurile și ridic privirea tulburată. Stă în ușile glisante dinspre verandă, cu o față de masă în mînă. Becky, te caută cineva la telefon!

— A. OK. Cine e?

— Robin, sau cam așa, spune mami. Bună, Tom, dragule!

— Robin? Mă încrunt nedumerită și pornesc spre casă. Robin și mai cum?

Nu cred că știu nici un Robin. În afară de Robin Anderson care lucra la *Investment Monthly*, dar nu pot spune că l-am cunoscut prea bine...

— Din păcate, nu am înțeles numele de familie, zice mami. Dar pare foarte drăguță. Zice că sună de la New York...

Robyn?

Brusc, nu mă mai pot mişca. Împietresc de groază, pe treptele verandei.

Robyn e la telefon... aici?

Nu se poate. Robyn nu aparţine acestei lumi, ea aparţine lumii New York-ului. E ca atunci cînd oamenii se întorc în timp şi schimbă cursul celui de-al doilea război mondial.

— E o prietenă de-a ta? zice mami inocentă. Am avut o mică discuţie amicală despre nuntă...

Pămîntul începe să-mi tremure sub picioare.

— Şi... ce ţi-a spus? reuşesc să îngaim.

— Nimic deosebit! Mami mă priveşte uşor mirată. M-a întrebat în ce culoare mă îmbrac... şi tot zicea nu ştiu ce despre nişte violonişti. Doar nu vrei violonişti la nuntă, nu?

— Bineînţeles că nu! Vocea mi-a devenit de-a dreptul stridentă. Ce să fac cu nişte violonişti?

— Becky, scumpa mea, eşti bine? Mami mă scrutează atentă. Să-i spun c-o suni tu mai tîrziu?

— Nu! Nu mai vorbi cu ea! Adică... nu-i nevoie. Vorbesc.

Intru repede în casă, şi inima îmi bubuie cumplit. Ce-o să-i spun? Să-i zic că m-am răzgîndit?

În clipa în care ridic receptorul, văd că mama e în spatele meu. O, Doamne. Cum o scot la cap?

— Bună, Robyn! Încerc să-mi iau un ton firesc. Ce faci?

OK. Nu trebuie decît s-o trimit la plimbare cît mai repede cu putinţă.

— Bună, Becky! Ce bine îmi pare c-am apucat să vorbesc şi cu mama ta! spune Robyn. Pare o tipă pe cinste. Abia aştept s-o cunosc!

— Şi eu, zic cît de însufleţită pot. Abia aştept să... vă-ntîlniţi.

— Deşi, sinceră să fiu, am fost cam mirată cînd am aflat că habar n-are de Filarmonica din Viena. Nţ nţ nţ! Nu-i frumos, Becky, ar trebui s-o ţii la curent pe mama ta cu toate!

— Ştiu, zic după o pauză. Am fost foarte ocupată şi...

— Înţeleg, zice Robyn înţelegătoare. Ce-ar fi să-i trimit eu un pachet cu toate informaţiile? Prin FedEx. Aşa o să poată avea totul în faţa ochilor! Dacă-mi dai adresa...

— Nu! mă trezesc ţipînd. Vreau să-ţi spun... să nu-ţi faci griji. O să-i spun eu totul. Pe bune. Nu-i nevoie să-i trimiţi tu nimic. Absolut nimic.

— Nici măcar nişte liste de meniuri? Sînt sigură că i-ar face plăcere să le vadă, măcar pe astea!

— Nu! Nimic!

Am mîna încleştată pe receptor şi simt broboane de transpiraţie pe faţă. Nici măcar nu îndrăznesc să mă uit la mami.

— Bine, OK! zice Robyn într-un final. Tu eşti şefa! Aşa, fii atentă. Am vorbit cu Sheldon Lloyd despre cum aranjăm mesele...

În timp ce ea turuie de zor, îi arunc o privire lui mami, care e cam la un metru de mine. Oare aude ce spune Robyn? O fi auzit cumva cuvîntul Plaza? Sau „nuntă" şi „sala de bal"?

— Am înţeles, zic, fără să fiu atentă la absolut nimic din ce îmi spune Robyn. Sună perfect. Îmi înfăşor firul de la telefon în jurul degetelor. Robyn, ascultă-mă o clipă, te rog. Ideea e că am venit acasă ca să uit cîteva zile de toate astea. Aşa că crezi că se poate să nu mă mai suni aici?

— Nu vrei să fii ţinută la curent? zice Robyn cu uimire.

— Nu. Deloc. Tu... fă ce trebuie să faci şi îmi povesteşti tot cînd vin săptămîna viitoare.

— Nici o problemă. Înțeleg. Ai nevoie de o pauză. Becky, îți promit, dacă nu e o urgență, te las în pace. Hai, vacanță plăcută!

— Mersi. Pa, Robyn.

Pun receptorul jos, tremurînd de ușurare. Slavă Domnului că am scăpat de ea.

Dar nu mă simt deloc în siguranță. Acum Robyn are numărul de aici. Și ar putea să mă sune la orice oră. Zău, ce înseamnă urgență la organizarea unei nunți? Probabil că orice. Cum ar fi, o petala de trandafir pusă aiurea. Și nu trebuie decît ca ea să se scape cu nu știu ce chestie la mami, și amîndouă își vor da seama pe loc despre ce e vorba. Mami va realiza imediat de ce-am venit acasă si ce voiam să-i spun.

O, Doamne, cît de tare ar durea-o chestia asta. Nu pot lăsa să se întîmple așa ceva.

OK, am două opțiuni. Numărul unu: să-i pun pe mami și pe tati să se mute imediat. Numărul doi...

— Mami, zic, întorcîndu-mă spre ea. Tipa asta Robyn... E un pic...

— Ce anume?

— E cam... tralala.

— Tralala? Mami se uită la mine cu atenție. Cum adică?

— E... îndrăgostită de Luke!

— O, Doamne!

— Da, și are ideea asta fixă că ea o sa se mărite cu el.

— Că o să se mărite cu el? Mami rămîne cu gura căscată.

— Da! La Hotelul Plaza! Se pare că a încercat pe bune să... ăă... să-și facă programare acolo. Sub numele meu!

Degetele mele se răsucesc în noduri complicate. Cred că am luat-o razna definitiv. Mami n-o să

creadă în veci așa ceva. Niciodată. Nici într-o mie de...

— Vrei să-ți spun ceva? Nu mă surprinde deloc ce-mi spui, zice mami. Mi-am dat seama din prima clipă că e ceva cu ea. Auzi, violoniști! Și era atît de obsedată să-i spun cu ce culoare mă îmbrac...

— A, e complet obsedată. Așa că... dacă te mai sună cumva, găsește o scuză imediat și închide-i telefonul. Indiferent de spune, oricît de plauzibil ar părea... te rog, nu crede nici o iotă. Promiți?

— Bine, draga mea, spune mami, încuviințînd. Cum spui tu.

Se duce la bucătărie și o aud spunînd:

— Biata femeie. Îmi pare foarte rău de ea. Graham, ai auzit? Femeia aia din America, aia, care a căutat-o pe Becky. E îndrăgostită de Luke, auzi!

Nu mai rezist.

Trebuie neapărat să mă văd cu Suze.

Doisprezece

Am stabilit cu Suze să ne întîlnim în Sloane Square, să bem un ceai. Cînd ajung, locul e înțesat de turiști și nu reușesc să o zăresc. Apoi mulțimea se împrăștie și o văd stînd la fîntînă, cu soarele în părul blond și cel mai umflat pîntece imaginabil.

În clipa în care o văd, sînt gata să mă reped la ea și să strig „O, Doamne, Suze, ce coșmar!" și să-i povestesc totul.

Însă în clipa următoare mă opresc. Așa cum stă acolo, arată ca un înger. Un înger însărcinat.

Sau ca Fecioara Maria, poate. Liniștită, încîntătoare și perfectă.

Și, brusc, prin comparație, îmi dau seama cît de varză sînt și cît de tîmpită. Voiam să-mi vărs toate necazurile în capul lui Suze, așa cum fac întotdeauna, și să o las pe ea să găsească o soluție. Dar acum... pur și simplu nu se poate. Arată atît de calmă și de fericită. Ar fi ca și cum aș deversa deșeuri toxice într-o mare de un albastru paradisiac.

— Bex! Bună! Cînd mă vede se ridică și eu am un nou șoc în fața... imensității ei.

— Suze! Fug spre ea și o îmbrățișez strîns. Arăți senzațional!

— Mă simt extraordinar! spune ea. Ce faci? Cum merge cu nunta?

— A... fac bine! zic după o pauză. Totul e bine. Hai. Hai să mergem să bem un ceai.

N-am să-i spun. Asta e situaţia. O dată în viaţă, am să-mi rezolv problemele singură.

Ne ducem la Oriel si ne aşezăm la o masă de la fereastră. Cînd vine momentul să comandăm, eu cer o ciocolată caldă, în timp ce Suze scoate un pliculeţ de ceai şi i-l dă chelnerului.

— Ceai de frunză de zmeură, îmi explică. Întăreşte uterul. Pentru naştere.

— Aha, încuviinţez. Pentru naştere. Normal!

Simt un fior pe şira spinării şi zîmbesc repede, pentru a-mi camufla spaima.

În adîncul sufletului, nu sînt prea convinsă de chestia asta cu minunea de a da viaţă. Pe bune, uite la burtoiul lui Suze! Uite la mărimea unui nou-născut. Cum naiba iese ditamai... prin...

Da, normal, teoretic ştiu. Doar că... sinceră să fiu, nu prea înţeleg deloc cum vine treaba asta.

— Şi cînd ziceai că trebuie să naşti? întreb, uitîndu-mă la burta ei.

— De azi în patru săptămîni!

— Deci... o să crească şi mai mare?

— A, da! Suze îşi mîngîie tandru pîntecele. O să mai crească ceva.

— Aha, spun cu glas stins, în timp ce chelnerul îmi pune în faţă ceaşca de ciocolată caldă. Bravo. Şi... Tarquin ce face?

— Foarte bine! zice Suze. În clipa asta e plecat la Craie. Ştii insula asta scoţiană? Acum e sezonul cînd fata oile, aşa că s-a gîndit să se ducă să dea o mînă de ajutor. Înainte să se nască bebeluşul.

— Aha. Şi tu de ce nu te-ai dus cu el?

— Pai, ar fi fost cam riscant. Suze amestecă gînditoare în ceaiul de zmeură. Şi, ca s-o spun pe-aia dreaptă, eu nu mă omor după oi ca el. Da,

sigur, sînt foarte interesante, adaugă ca o soţie fidelă ce este. Dar, după ce-ai văzut cîteva mii...

— Dar o să se întoarcă la timp, da?

— A, da. E superîncîntat! A fost la toate cursurile de Lamaze, e doctor în naşteri!

Oh, my God! Nu-mi vine să cred că peste doar cîteva săptămîni Suze o să aibă un bebe. Eu nici măcar n-o să fiu aici.

— Pot să pun mîna? Îi ating uşor burtica. Nu simt nimic.

— E normal, zice Suze. Cred că doarme.

— Ştii ce e? Băiat sau fată?

— Nu ştiu. Se apleacă spre mine conspirativ. Dar eu cred că e fată, fiindcă nu ştiu de ce, dar mor după toate rochiţele alea dulci de tot din magazine. Nu ştiu, aşa, parcă-mi plouă în gură cînd le văd! Şi ştii cum se spune în toate cărţile – corpul tău îţi va spune ce îţi trebuie. Aşa că poate e un semn.

— Şi cum o s-o cheme?

— Nu putem deloc să ne hotărîm. Ştii ce greu e? Cumperi mii de cărţi şi toate numele pe care le găseşti acolo sună ca naiba... Ia o înghiţitură de ceai. Tu ce nume i-ai da?

— A. Nu ştiu! Poate Lauren, după Ralph Lauren. Rămîn pe gînduri cîteva clipe. Sau Dolce.

— Dolce Cleath-Stuart, spune Suze transpusă. Îmi place foarte mult! Sau putem să-i spunem Dolly, prescurtat.

— Sau Vera. De la Vera Wang.

— Vera? Se uită la mine siderată. N-am de gînd să-mi botez copilul Vera!

— Dar cine-a zis că vorbim despre copilul tău! mă oţărăsc la ea. Vorbesc despre copilul meu. Vera Lauren Comme des Brandon. Mi se pare că sună foarte bine.

— Vera Brandon sună ca un personaj din *Coronation Street*! Dar Dolce îmi place. Și dacă e băiat?

— Harvey. Sau Barney, zic după un moment de gîndire. În funcție de locul în care se naște, Londra sau New York.

Iau o gură de ciocolată caldă, apoi ridic ochii spre Suze, care mă privește foarte serios.

— Bex, doar n-ai de gînd să-ți faci copilul în America!

— Nu... știu. Cine poate ști? Probabil că n-o să avem copii decît peste hăhă, nu știu cîți ani.

— Știi, noi aici îți simțim cu toții lipsa.

— Haide, Suze, te rog, nu începe și tu acum, spun, rîzînd ușor. Azi mami m-a bătut la cap toată ziua să mă mut înapoi în Oxshott.

— Păi, așa e! Tarkie tocmai zicea zilele trecute că parcă Londra nu mai e la fel, de cînd ai plecat.

— Pe bune? Mă uit la ea mirată și ridicol de emoționată.

— Și mama ta mă întreabă întruna dacă eu cred că o să rămîi pentru totdeauna la New York... Nu rămîi acolo, nu?

— Sincer, habar n-am, spun neajutorată. Totul depinde de Luke... și de afacerea lui...

— Dar nu e el șeful! sare Suze. Ai și tu un cuvînt de spus, nu? Tu vrei să rămîi acolo?

— Nu știu. Mă strîmb, încercînd să-i explic. Cîteodată, mi se pare că da. Cînd sînt la New York, mi se pare cel mai important loc din lume. Am o slujbă nemaipomenită, oamenii sînt și ei nemaipomeniți, ce mai, totul e minunat. Dar, cînd vin acasă, mă gîndesc, ia stai așa, aici e casa mea. Ăsta-i locul căruia îi aparțin.

Iau un pliculeț de zahăr și încep să-l rup bucățele.

— Pur şi simplu, încă nu ştiu dacă sînt gata să mă întorc acasă.

— Hai, întoarce-te în Anglia şi fă un copil! zice Suze pe un ton rugător. Şi-o să fim amîndouă mămici!

— Haide, măi Suze! Iau încă o înghiţitură de ciocolată caldă, dîndu-mi ochii peste cap. De parcă eu aş fi gata acum să fac un copil! Şi mă ridic şi mă duc la toaletă, înainte ca ea să mai apuce să zică ceva.

Pe de altă parte... are şi ea dreptate. De ce să nu fac şi eu un copil? Toată lumea face copii – eu ce-am? Vreau să spun, dacă aş putea fenta cumva treaba asta cu făcutul lor efectiv. Poate aş putea să-mi fac o operaţie din aia în care eşti adormit şi nu simţi nimic. Şi, cînd mă trezesc, găsesc copilul, gata născut!

Prin faţa ochilor îmi trece o viziune extrem de plăcută cu Suze şi cu mine plimbîndu-ne cu cărucioarele. Adevărul e că ar fi destul de amuzant. Plus că în ziua de azi există tone de lucruşoare pentru copii, unul mai simpatic decît celălalt! Cum sînt căciuliţele alea mortale şi jacheţelele de denim ca pentru păpuşi... Şi – da – parcă am văzut la Gucci un portbebe cool de tot, nu?

Şi am putea bea împreună cappuccino, am putea merge la cumpărături şi... cam asta fac mamele, nu? Doamne, acum că mă gîndesc la asta, mi se pare că aş fi perfectă la treaba asta!

Trebuie neapărat să abordez problema cu Luke.

Abia cînd plecăm de la Oriel îmi spune Suze:

— Bex, nu mi-ai zis nimic de nuntă!

Simt un pumn în stomac şi îmi mut rapid privirea, făcîndu-mă că sînt ocupată să-mi pun haina.

Aproape că reuşisem să uit de tot de nuntă.

— Da, zic într-un final. Păi, totul e... ăă... bine!

N-am de gînd s-o împovărez pe Suze cu problemele mele. În nici un caz.

— Şi Luke a fost de acord să faceţi nunta în Anglia? Mă priveşte curioasă. Vreau să zic, chestia asta n-a provocat nici o divergenţă între voi sau ceva de genul ăsta, nu?

— Nu, spun după o pauză. Pot să spun cu toată sinceritatea că nu.

Îi ţin uşa deschisă şi ieşim iar în Sloane Square. Trotuarul a fost ocupat de un cîrd de copii de şcoală în bermude de reiat şi ne oprim să-i aşteptăm să traverseze.

— Ştii, ai luat cea mai înţeleaptă decizie. Suze mă strînge de braţ. Mi-a fost foarte teamă că ai să alegi New Yorkul. Ce te-a făcut să te hotărăşti, pînă la urmă?

— Îhm... mai multe. Ştii cum e. Aşa... ia zi, ce părere ai despre propunerea de a privatiza compania de distribuţie a apei?

Dar Suze mă ignoră cu graţie. Ce naiba e cu ea, nu-i pasă de lucrurile astea atît de importante pentru noi toţi?

— Şi ce-a zis Elinor cînd ai contramandat nunta de la Plaza?

— Ce să zică? Normal... n-a fost foarte încîntată. Mi-a zis că e foarte supărată şi că... ăă...

— Foarte supărată? Suze ridică din sprîncean㠄. Atîta tot? Credeam c-o să-i vină să te arunce de la etaj! C-o să fie ca un taur furios!

— A fost foarte furioasă! mă corectez în grabă. A fost atît de furioasă, că... i-a plesnit un vas de sînge!

— I-a plesnit un vas de sînge? Suze mă priveşte cu gura căscată. Unde?

— În... bărbie.

Se așterne tăcerea. Suze rămîne împietrită în mijlocul străzii, și expresia începe să i se schimbe.

— Bex...

— Hai să mergem să ne uităm la hăinuțe pentru bebe! zic iute. E magazinașul ăla dulce de tot chiar aici după colț...

— Bex, ce se întîmplă?

— Nimic!

— Ba da! Se vede de la o poștă! Ascunzi ceva.

— Nu ascund nimic!

— Ai contramandat nunta din America, da?

— Ăă...

— Bex? Vocea i-a devenit mai aspră decît am auzit-o vreodată. Spune-mi adevărul.

O, Doamne. Nu mai pot să mint.

— O... o s-o anulez, zic stins.

— O s-o anulezi? Suze ridică glasul, absolut stupefiată. O să?

— Suze...

— Trebuia să-mi dau seama! Trebuia să fi ghicit! Dar, ca fraiera, am plecat de la premisa că deja ai contramandat-o, fiindcă maică-ta se spetește să-ți organizeze o nuntă aici, în Oxshott și nimeni n-a zis nimic de New York și m-am gîndit că înseamnă că, pînă la urmă, Bex s-a hotărît să facă nunta la ea acasă...

— Suze, te rog mult. Nu-ți face griji, zic repede. Stai calmă... și respiră adînc...

— Cum să nu-mi fac griji, îmi spui și mie? țipă Suze. Cum să nu mă-ngrijorez? Bex, mi-ai promis c-o să rezolvi chestia asta de-acum cîteva luni! Mi-ai promis!

— Știu! Și o s-o fac. Doar că... a fost foarte greu. Să aleg între cele două variante. Amîndouă sînt absolut perfecte, din puncte de vedere absolut diferite...

— Bex, o nuntă nu e o poseta! zice Suze, sideratã. Nu te poti rãsfãța cu două nunți, cum îți iei doua poșete!

— Stiu! Știu! Am să transez situația cît de curînd, crede-ma!

— De ce nu mi-ai spus asta pînă acum?

— Fiindcă erai atît de drăguță și de senină și de fericită, de-aia! mă tînguiesc. Și fiindcă n-am vrut să-ți distrug buna dispoziție cu problemele mele idioate.

— Vai, Bex. Suze ma privește în tăcere – apoi își pune un braț în jurul meu. Spune-mi... ce ai de gînd să faci?

Trag aer în piept adînc.

— Am să-i spun lui Elinor ca renunț la nunta de la New York. Și am să marit aici, în Anglia.

— Pe bune? Ești sută la sută sigură că asta vrei?

— Da. Sînt sigură. Mai ales după ce i-am văzut pe mami și pe tati... și mami a fost atît de drăguța... și habar n-are ce planuri tembele mi-am făcut pe la spatele ei... Înghit în sec. Și chiar acum, cînd am plecat, tati m-a luat deoparte și mi-a spus ce s-a suparat mami cînd am sugerat că s-ar putea să mă mărit în America. Vreau să zic că nunta asta e foarte importantă pentru ea. O, Doamne, Suze, cît de tîmpita pot să fiu! Nu știu, zău, ce-o fi fost în capul meu. Nu vreau să mă mărit la Plaza. Acasă e locul unde vreau să mă mărit.

— Ești sigura că nu te răzgîndești iar?

— Da. De data asta nu mă mai răzgîndesc. Pe bune, Suze, gata, am hotărît.

— Și cu Luke ce faci?

— Lui nu-i pasă. Mi-a zis tot timpul că eu hotărăsc.

Suze rămîne pe gînduri preț de o clipă. Apoi caută în geantă hotărîtă, își scoate mobilul și mi-l întinde.

— OK. Dacă ai de gînd s-o faci, fă-o acum. Hai, formează numărul.

— Nu pot. Elinor e într-o clinică din Elveția. Mă gîndisem să-i scriu o scrisoare...

— Nu. Suze scutură ferm din cap. O faci acum. Sună pe altcineva, nu contează. Sun-o pe tipa care organizează nunta, Robyn sau cum o cheamă și spune-i ei că s-a terminat. Bex, nu mai poți amîna nici măcar o clipă.

— OK, zic, reprimîndu-mi cu oarece greutate tresărirea de teamă. OK, am s-o fac. Am s-o... sun. Știu numărul.

Iau telefonul – apoi îl las iar jos. Să iau hotărîrea în minte e un lucru. Să o pun în practică e cu totul și cu totul altceva. Am înnebunit? Renunț la toată nunta de la New York?

Și ce-o să zică Robyn? Ce-o să zică toată lumea? Dumnezeule, aș vrea să pot să am puțin timp să stau să mă gîndesc liniștită la ce o să le spun exact...

— Haide! spune Suze. Fă-o!

— Bine!

Ridic mobilul cu mîini tremurătoare și formez 001 pentru America – dar ecranul e mort.

— O... Doamne! exclam, sforțîndu-mă să par supărată. N-am semnal! Ei, asta e, am să sun mai tîrziu...

— Ba nu suni nici un mai tîrziu! Mergem pînă prinzi semnal. Hai! Suze începe să mărșăluiască spre King's Road, și eu fug după ea plină de draci.

— Mai încearcă o dată, zice, cînd ajungem la prima trecere de pietoni.

— Nimic, îngaim.

Dumnezeule, Suze e incredibilă – parcă ar fi prora unei corăbii. Părul blond îi flutură în spate, şi are chipul îmbujorat de atîta hotărîre. De unde o fi avînd atîta energie? Credeam că femeile gravide trebuie s-o lase mai moale.

— Mai încearcă o dată! repetă la fiecare trei sute de metri. Hai, mai încearcă o dată! Nu mă opresc pînă nu dai telefonul pe care trebuie să-l dai!

— N-am semnal!

— Eşti sigură?

— Da! Apăs disperată pe butoane, dar nu reuşesc să captez nici un semnal. Uite!

— Mai încearcă! Hai!

— Încerc, ce fac?

— O, Doamne! Suze ţipă brusc şi eu tresar îngrozită.

— Încerc! Pe bune, Suze, încerc din răsputeri, crede-mă!

— Nu! Uite!

Mă opresc şi mă întorc spre ea. O văd pe trotuar, la zece metri în faţa mea, cu o mică băltoacă de apă la picioare.

— Suze... nu e nici o problemă, zic stîngace. N-am să zic la nimeni.

— Nu! Nu înţelegi! Nu e... Mă fixează cu o privire hăituită. Cred că mi s-a rupt apa!

— Ce anume? Mă trece un val de spaimă pură. O, Doamne! Asta înseamnă că... O să...

Nu se poate să se întîmple aşa ceva.

— Nu ştiu. Panica de pe chip îi creşte cu fiecare secundă. E... posibil... dar mai sînt patru săptămîni pînă cînd ar trebui să nasc! E prea devreme! Tarkie nu-i acasă, n-am nimic pregătit... O, Doamne...

N-am văzut-o în viaţa mea pe Suze atît de speriată. Simt cum mă copleşeşte neliniştea şi

fac eforturi disperate să nu izbucnesc în lacrimi. Ce-am făcut? Ca şi cum n-ar fi fost destul cîte prostii am făcut pînă acum, mi-am mai făcut şi cea mai bună prietenă să intre în travaliu prematur!

— Suze, îmi pare foarte rău, spun, cu un nod în gît.

— Nu e vina ta! Nu fi proastă!

— Ba da! Erai atît de senină şi de fericită pînă cînd m-ai văzut pe mine. Ar trebui să mă ţin deoparte de femeile însărcinate...

— Trebuie să mă duc la spital. Suze e albă ca varul. Toate femeile din familia noastră nasc repede. Mami m-a născut pe mine într-o juma de oră.

— Juma de oră? Aproape scap telefonul din mînă. Păi, ce mai stăm! Hai să mergem!

— Dar n-am geanta cu lucruri, n-am nimic cu mine. Şi am nevoie de o groază de chestii... Îşi muşcă buza îngrijorată. Să trec pe acasă mai întîi?

— N-ai timp de asta acum! zic panicată. De ce anume ai nevoie?

— Costumaş întreg pentru bebe... scutece... chestii de-astea...

— Păi şi de unde... Mă uit în jur pierdută, apoi, cu un val de uşurare, zăresc firma de la Peter Jones.

— OK, zic şi o apuc de braţ. Hai.

În clipa în care intrăm vijelios la Peter Jones, caut din priviri o vînzătoare. Şi, slavă Cerului, uite că apare una, o femeie drăguţă între două vîrste, cu ruj roşu şi ochelari cu ramă aurie, cu lănţişor.

— Prietena mea are nevoie de o ambulanţă, spun cu respiraţia întretăiată.

— Cred că e bun şi un taxi, spune Suze. Mi s-a rupt apa. Aşa că trebuie să ajung cît mai repede la spital.

— Dumnezeule mare! face femeia. Vino și stai jos, draga mea, și îți chem imediat un taxi...

O așezăm pe Suze pe un scaun de lîngă casă și o vînzătoare tînără îi aduce un pahar cu apă.

— Așa, zic. Acuma spune-mi de ce ai nevoie.

— Nu mai știu exact. Suze are o privire hăituită. Ne-au dat o listă... Poate știu cei de la raionul de bebeluși.

— Crezi că poți să mă aștepți?

— Da.

— Ești sigură? Mă uit stresată la maximum spre burta ei.

— Bex, du-te odată!

Nu pot să cred. De ce naiba pun raionul de bebeluși exact în fundul magazinului, la un kilometru de ușă? Pe bune, ce rost au toate etajele astea ticsite cu tone de țoale idioate, farduri și genți, care nu interesează pe nimeni? După ce urc și cobor pe vreo șase scări rulante, în sfîrșit îl găsesc și mă opresc, cu limba ieșită de un cot.

Mă uit în jur, nedumerită, la toate lucrurile astea, de care n-am auzit în viața mea.

Pătură de bun-venit?

Suzete anti-colici?

Of, la naiba. O să cumpăr de toate. Mă duc repede la cel mai apropiat raft și încep să adun tot ce-mi cade în mînă. Costumașe întregi, șosețele, o căciuliță... un ursuleț de pluș, o păturică... și ce să mai iau? Un coș Moses... scutece... niște păpușele din mănuși, pentru cînd se plictisește bebele... o jacheță mortală Christian Dior... Dumnezeule, mă întreb dac-or fi avînd modelul ăsta și pentru mărimi mai mari...

Trîntesc toate astea pe masa de la casă și scot cardul Visa.

— E pentru prietena mea, spun respirînd precipitat. Tocmai a intrat în travaliu. Îi mai trebuie oare și altceva?

— Nu știu, draguță, spune vînzătoarea, scanînd un termometru pentru baia copilului.

— Am eu o listă, zice o femeie din apropiere, în salopetă de blugi și saboți Birkenstock. E de la Ministerul Sănătății.

— A, mulțumesc mult!

Îmi dă o bucată de hîrtie și eu citesc repede, în diagonală, lista nesfîrșită, cu dezamăgire crescîndă. Credeam că m-am descurcat perfect – dar n-am luat nici jumate din chestiile de pe lista asta. Și, dacă o să uit ceva, o să se dovedească a fi ceva extrem de vital, și întreaga naștere va fi un dezastru, iar eu n-am să mi-o iert niciodată.

Tricou larg... lumînări parfumate... spray de plante...

Oare e lista cea bună?

— Spray de plante? zic nedumerită.

— Pentru a o stropi pe față pe gravidă, îmi explică femeia în salopetă. Se face foarte cald în camera de spital.

— Găsiți la raionul de accesorii casnice, intervine vînzătoarea.

— Am înțeles. Mersi.

— Casetofon... muzică pentru relaxare... minge gonflabilă...

— Minge gonflabilă? Nu-i prea mic copilașul ca să se joace cu o minge?

— E pentru mamă, ca să se sprijine pe ea, zice femeia cu blîndețe. Ca să-i ușureze un pic durerea. Sau mai poate folosi o pernă cu burete.

Durerea? O, Doamne. La gîndul că Suze va suferi mă ia cu leșin.

— Am să iau și minge și o pernă cu burete, zic repede. Și, poate, niște aspirine. Extra strong.

În cele din urmă, ajung clătinîndu-mă de la greutate la parter, roşie la faţă şi gîfîind. Sper doar că am luat tot ce trebuie. N-am găsit nici o minge gonflabilă în tot magazinul ăsta nenorocit, aşa că pînă la urmă am înşfăcat şi eu o canoe gonflabilă şi l-am făcut pe bărbatul de acolo să mi-o umfle. Acum o am sub un braţ, în timp ce în celălalt am o pernă cu Teletubbies şi un coş Moses plin ochi, şi cinci şacose îmi atîrnă bălăbănindu-se de încheieturi.

Mă uit la ceas – şi, spre groaza mea, văd că au trecut deja douăzeci şi trei de minute. Aproape că mă aştept s-o văd pe Suze cu un bebe în braţe.

Dar uite-o, pe acelaşi scaun, uşor crispată.

— Bex! Ce bine c-ai venit! Hai, că mi-au început contracţiile!

— Îmi pare rău c-a durat atîta, zic trăgîndu-mi sufletul. Am vrut doar să fiu sigură că nu-ţi lipseşte nimic. Dintr-una din sacoşe îmi scapă un Scrabble pe jos, şi mă aplec să-l ridic. Ăsta-i pentru cînd ţi se face anestezia, îi explic.

— A venit taxiul, intervine doamna cu ochelari aurii. Aveţi nevoie de ajutor?

În timp ce ne îndreptăm spre taxiul pornit, Suze se uită la bagajul meu absolut şocată.

— Bex... de ce-ai cumpărat o canoe gonflabilă?

— E pentru cînd stai pe-o parte. Sau aşa ceva.

— Şi stropitoare?

— N-am găsit nicăieri spray de plante. Respirînd greu, îndes sacoşele în grabă în taxi.

— Şi ce nevoie am de spray de plante?

— Ştii ceva, n-a fost ideea mea, da? zic defensiv. Hai! Grăbeşte-te!

Printr-un miracol, reuşim să băgăm toate astea în taxi. O vîslă scapă pe jos, dar închid uşa, fără să-mi mai pese de nimic. Chiar nu ne trebuie şi asta. Doar Suze n-are de gînd să nască în apă.

— Partenerul de afaceri al lui Tarkie încearcă să dea de el, zice Suze cînd ne apropiem de King's Road. Dar, chiar dacă se suie imediat în avion, tot o să rateze momentul.

— Poate că nu! spun ca s-o încurajez. Nu se știe niciodată!

— Ba da. Spre îngrijorarea mea, vocea începe să-i tremure. O să lipsească de la nașterea primului lui copil. După ce a așteptat atîta. După ce a fost cu mine la toate cursurile și s-a agitat atîta. E foarte bun la exerciții de respirație. Profa l-a pus să ne arate în fața clasei, atîta e de bun.

— Vai, Suze... Îmi vine să plîng. Poate că o să dureze ore întregi și o să reușească totuși să ajungă.

— O să stai cu mine, da? Se întoarce spre mine. Sper că n-ai de gînd să mă lași acolo!

— Normal că nu! zic, terifiată. O să stau cu tine în permanență, Suze. Îi iau mîinile și i le țin strîns. O să facem asta împreună.

— Știi ceva despre naștere?

— Ăă... da, mint. Tone!

— Ca, de pildă?

— Ca, de pildă... ăă... că ai nevoie de prosoape fierbinți... și... Brusc, zăresc un colț dintr-o cutie cu lapte pentru bebeluși ieșind din sacoșă... și că mulți copii au nevoie de injecție cu vitamina K, imediat după naștere.

Suze mă privește, impresionată.

— Uau. De unde știi asta?

— Mai știm și noi cîte ceva, zic, împingînd cutia înapoi cu piciorul. Vezi? O să fie bine!

OK, pot să fac asta. Pot s-o ajut pe Suze. Nu trebuie decît să nu-mi pierd cumpătul și să nu intru în panică.

Pe bune, milioane de femei nasc copii în fiecare zi, nu? Probabil că e unul dintre lucrurile alea care par mai groaznice decît sînt de fapt. Cum e și examenul auto.

— O, Doamne. Suze se crispează toată. Iar m-apucă.

— OK! Stai așa! Extrem de alarmată, încep să scotocesc printr-o pungă de plastic. Poftim! Suze deschide ochii cu greu și rămîne mirată cînd scot din pungă o cutiuță elegantă în celofan.

— Bex... ce faci, mi-ai luat parfum?

— Cică uleiul de iasomie îți ușurează durerea, zic precipitat. Dar n-am găsit, așa că am luat în locul lui Romance de la Ralph Lauren. E pe bază de iasomie. Rup folia protectoare și fîsîi de cîteva ori spre ea, cu speranță. Simți că te ajută în vreun fel?

— Nu prea, spune Suze. Dar e un miros plăcut.

— Nu-i așa? zic, mîndră de mine. Și, pentru că am cheltuit peste treizeci de lire în raionul respectiv, am primit și un port fard gratis, cu mănușă de exfoliat și...

— Spitalul St. Christopher's, zice brusc șoferul, oprind în fața unei clădiri uriașe de cărămidă roșie. Amîndouă încremenim și ne privim cu spaimă.

— OK, spun. Fii calmă, Suze. Nu te panica. Doar... așteaptă-mă aici.

Deschid ușa de la taxi, sprintez printr-o intrare pe care scrie Maternitate și mă trezesc într-o sală de recepție, cu scaune tapisate. Cîteva femei în halate ridică privirea din revistele pe care le citesc, dar, în afară de asta, nu văd nici un semn de viață.

Pentru numele lui Dumnezeu! Unde sînt toți?

— Prietena mea naște! zbier. Repede, haideți! Aduceți o brancardă! Și o moașă!

— Aţi păţit ceva? zice o femeie în uniformă albă, care apare de nicăieri. Eu sînt moaşă. Care e problema?

— Prietena mea naşte din clipă-n clipă! Are nevoie de ajutor imediat!

— Unde e?

— Aici, zice Suze, chinuindu-se să intre cu trei sacoşe sub braţ.

— Suze! ţip îngrozită. Nu te mişca! Trebuie să te întinzi imediat în pat! Are nevoie de medicamente, îi spun moaşei. Are nevoie de o injecţie epidurală şi de anestezie generală, de nişte gaz ilariant şi, în mare, cam de tot ce mai puteţi să-i daţi...

— Mă simt bine, zice Suze. Pe bune.

— OK, spune moaşa. Hai să te instalăm undeva. Şi dup-aia te consultăm şi vedem ce e de făcut...

— Mă duc să iau restul chestiilor, spun şi mă îndrept spre uşă. Suze, stai liniştită, mă întorc cît ai clipi. Du-te cu moaşa şi vă găsesc eu...

— Stai! spune Suze stresată, întorcîndu-se spre mine. Stai, Bex!

— Ce?

— Ai uitat să dai telefon. Şi să-ţi anulezi nunta de la New York.

— Sun mai încolo, spun. Hai, du-te cu moaşa.

— Sună acum.

— Acum? Mă holbez la ea.

— Dacă nu suni acum, n-o să suni niciodată! Te cunosc, Bex!

— Suze, nu te prosti! Tocmai naşti! Hai să ne punem priorităţile în ordine, da?

— Nasc după ce suni! spune Suze încăpăţînată. Au! Se crispează brusc. Iar a început.

— OK, spune moaşa calmă. Respiră... şi încearcă să te relaxezi...

— Dar nu mă pot relaxa dacă ea nu dă telefonul pe care trebuie să-l dea! Altfel, iar o s-o amîne pînă la sfîntu' așteaptă! O cunosc!

— Ba nu!

— Ba da, Bex! Deja ai amînat-o prea multe luni!

— E poamă rea băiatul? zice moașa. Ar trebui să-ți asculți prietena, îmi spune. Pare să știe despre ce vorbește.

— Prietenii știu întotdeauna cînd facem o alegere greșită! e de acord o femeie în halat roz.

— El nu e o alegere greșită! răspund indignată. Te rog, Suze! Calmează-te! Du-te cu sora! Ia niște pastile!

— Atunci sună, îmi răspunde și chipul i se contorsionează din nou. Și mă duc. Ridică privirea spre mine. Hai! Dă odată telefonul ăla nenorocit!

— Dacă vrei ca acest copil să se nască în condiții normale, îmi spune moașa, eu zic c-ar fi bine să suni unde zice ea.

— Hai, scumpete, sună! se bagă și femeia în halat roz.

— OK! OK! Scotocesc în geantă după mobil și formez numărul. Sun. Gata, Suze, poți să te duci!

— După ce te aud spunînd ce trebuie să spui!

— Respiră adînc, ca să acoperi durerea...

— Alo! îmi ciripește vocea lui Robyn în ureche. Aud cumva clopote de nuntă?

— Nu e nimeni, zic, uitîndu-mă la Suze.

— Atunci, lasă un mesaj, spune Suze, cu dinții încleștați.

— Respiră adînc, hai...

— Apelul dumneavoastră e foarte important pentru mine...

— Hai, Bex!

— Bine! Ciulește urechile.

În clipa în care se aude bipul, trag aer adînc în piept.

— Robyn, sînt Becky Bloomwood... și te-am sunat să-ți spun că gata, nunta s-a contramandat. Repet, nunta s-a contramandat. Îmi cer scuze pentru toate neplăcerile pe care acest lucru le va provoca. Știu cît suflet și cît efort ai depus în tot ce ai făcut și știu că Elinor va fi extrem de supărată pe mine...

Înghit în sec.

— Dar asta e hotărîrea mea definitivă – și anume că vreau să mă mărit acasă la mine, în Anglia. Dacă vrei să vorbim despre asta, lasă-mi mesaj la mine acasă și te sun eu înapoi. Dacă nu mă suni, te rog să consideri că ne-am luat la revedere acum. Și... mulțumesc mult. M-am simțit foarte bine – atîta cît a fost să fie.

Închid telefonul și rămîn cu ochii la el, tăcut, în mîna mea.

Am făcut-o.

— Bravo, îi spune moașa lui Suze. Hai, c-a fost tare fata!

— Bravo, Bex, spune Suze, trandafirie la față. Mă strînge de braț și îmi zîmbește ușor. Ai făcut ce trebuia. Se uită la moașă. OK. Haideți să mergem.

— Eu am să mă duc să... iau restul lucrurilor, zic și pornesc spre ușile duble de la ieșirea din spital.

În momentul în care ies în aerul proaspăt, tremur vag. Deci, asta a fost tot. Gata cu nunta la Plaza. Gata cu pădurea fermecată. Gata cu tortul ca-n povești. Gata cu fantezia.

Nu-mi vine să cred că am renunțat la toate astea.

Însă... dacă vreau să fiu sinceră pînă la capăt, asta a și fost totul – o fantezie, nu? Nici o secundă nu am simțit că trăiesc în viața reală.

Viața reală e aici, acum.

Rămîn în tăcere preț de cîteva clipe, lăsîndu-mi gîndurile să plutească, pînă cînd sirena unei ambulanțe mă readuce înapoi în prezent. Descarc repede lucrurile din taxi, plătesc șoferului, după care rămîn cu ochii la muntele de chestii de pe trotuar și mă întreb cum naiba am să le duc pe toate înăuntru. Și dacă am făcut bine că am cumpărat un țarc pliabil.

— Sînteți Becky Bloomwood? Gîndurile îmi sînt întrerupte de o voce și ridic privirea către o moașă tînără care mă fixează din ușă.

— Da! spun alarmată. A pățit ceva Suze?

— Nu, e bine, dar contracțiile s-au intensificat și așteptăm să vină anestezistul... și a zis că ar vrea să încerce... mă privește nedumerită... Asta e o canoe?

O, Doamne.

O, Doamne.

Nici nu știu de unde să încep să...

E ora nouă seara și sînt complet terminată. N-am văzut așa ceva în viața mea. Habar n-am avut că o să fie atît de...

Că Suze va fi atît de...

A durat cu totul șase ore, ceea ce se pare că e destul de puțin. Ei, ce pot să spun, nu mi-ar plăcea să știu cum e cînd durează mult.

Nu-mi vine să cred. Suze are un băiețel. Un băiețel micuț, rozaliu și plîngăcios. În vîrstă de o oră.

A fost cîntărit, măsurat și îmbrăcat cu cel mai senzațional costumaș alb cu albastru și învelit cu o păturică albă, și acum e în brațele lui Suze, cu fețișoara strînsă și zbîrcită, și cu smocuri de păr negru din loc în loc, deasupra urechilor. Copilul lui Suze și al lui Tarquin. Aproape că-mi dau

lacrimile... dar sînt mult prea fericită. E cel mai ciudat sentiment din viața mea.

Îi întîlnesc privirea lui Suze și ea îmi zîmbește euforică. Strălucește toată din clipa în care s-a născut el și mă întreb dacă nu cumva i-au greșit doza de gaz ilariant.

— Nu e absolut perfect?

— Este.

Îi ating unghiuța minusculă. Și cînd te gîndești că a crescut înăuntrul lui Suze, tot timpul ăsta.

— Vreți o ceașcă de ceai? zice o asistentă, intrînd în camera caldă și luminoasă. Cred că sînteți frîntă.

— Mulțumesc foarte mult, zic cu recunoștință, întinzînd mîna spre ceașcă.

— M-am referit la mămică, spune asistenta, aruncîndu-mi o uitătură piezișă.

— A, zic fîstîcită. Da, sigur. Scuze.

— Nu, nici o problemă, spune Suze. Dați-i-o lui Bex. O merită din plin. Îmi zîmbește ușor jenată. Iartă-mă că am țipat la tine.

— Nici o problemă. Îmi mușc buza. Iartă-mă că te-am înnebunit la cap întrebîndu-te întruna dacă te doare așa tare.

— Nu, ai fost super. Pe bune, Bex. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

— Ați primit niște flori, spune o moașă care tocmai intră. Și un mesaj de la soțul dumneavoastră. În momentul ăsta nu poate să plece de pe insulă din cauza condițiilor meteorologice defavorabile, dar a zis să vă zic că vine cît poate de repede.

— Mersi, spune Suze, schițînd cu greu un surîs. E nemaipomenit.

Dar, cînd moașa iese din nou, încep să-i tremure buzele.

— Bex, ce mă fac dacă Tarkie nu poate să se întoarcă? Mami e la Ulan Bator și tati nu știe absolut nimic despre bebelușii... O să fiu numai eu singură...

— Ba nu! Îmi pun repede brațul în jurul ei. Am eu grijă de tine!

— Dar nu trebuie să te întorci în America?

— Nu trebuie să mă întorc nicăieri. O să-mi schimb biletul de avion și o să-mi mai iau cîteva zile de vacanță. O îmbrățișez strîns. Suze, rămîn cu tine cît timp ai nevoie de mine, și cu asta basta.

— Și cu nunta cum rămîne?

— Nu mai trebuie să-mi fac nici o grijă în legătură cu nunta. Suze, rămîn cu tine. Punct.

— Pe bune? Începe să-i tremure bărbia. Mersi, Bex. Schimbă cu grijă poziția bebelușului în brațe, și el scîncește ușor. Dar... te pricepi vreun pic la copii?

— Nu trebuie să știi nimic, stai liniștită! zic încrezătoare. Nu trebuie decît să-i hrănești, să-i îmbraci în hăinuțe frumoase și să te plimbi cu ei în cărucior prin magazine.

— Nu sînt chiar așa de sigură...

— Uite la Armani al nostru! Îmi duc mîna la păturica pufoasă și ating cu tandrețe obrăjorul bebelușului.

— Doar n-ai înnebunit să crezi că am să-mi botez copilul Armani! Nu-i mai spune așa!

— Ei, mă rog. E un îngeraș! Cred că e genul despre care se spune că e un copil „floare la ureche".

— E reușit, nu? zice Suze, încîntată. N-a plîns nici măcar o dată!

— Pe bune, Suze, n-ai de ce să-ți faci griji. Iau o înghițitură de ceai și-i zîmbesc. O să-i termini pe toți!

Finerman Wallstein

Avocaţi

Finerman House
Avenue of the Americas 1398
New York, NY 10105

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

6 mai 2002

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru mesajul dumneavoastră din data de 30 aprilie şi vă confirm că la cea de-a doua clauză am adăugat la secţiunea „(f) Încredinţez şi las moştenire superbului meu fin Ernest suma de 1 000 USD".

Aş dori, de asemenea, să vă atrag atenţia asupra faptului că acesta este cel de-al şaptelea amendament pe care l-aţi făcut la testamentul întocmit acum o lună.

Cu cele mai bune urări,

Jane Cardozo

Treisprezece

Urc cu paşi împleticiţi treptele blocului în care stăm. Îmi caut cheia abia ţinîndu-mă pe picioare şi, după trei încercări ratate, reuşesc să bag cheia în broască.

Din nou acasă.

Din nou liniştea mult visată.

— Becky? Tu eşti? Aud vocea lui Danny printre sunetele paşilor mei pe scări.

Mă uit spre etajul de sus cu privirea în ceaţă. Mă simt ca după un maraton. Nu, ce un maraton, şase. Ultimele două săptămîni au fost o învălmăşeală haotică de nopţi şi zile topite una într-alta, în centrul căreia eram eu, Suze şi bebeluşul Ernest, care orăcăia nonstop.

Să nu mă înţelegeţi greşit, îl ador pe micuţul Ernie. Evident, doar o să-i fiu curînd şi naşă şi toate astea.

Dar... Dumnezeule. Cînd începea să ţipe...

Habar n-am avut că asta înseamnă să ai un copil. Credeam că o să ne distrăm de mama focului.

N-am ştiut că Suze o să trebuiască să-l hrănească din oră-n oră. Şi că o să ne trezim că n-are chef să doarmă. Sau că n-o să-i placă deloc în pătuţ. Pe bune, ce vrea de la viaţă? I l-am luat de Conran Shop! Ce vrea mai mult? E un

pătuț superb din lemn de fag, cu păturici albe. Eram sigură c-o să-i placă la nebunie! Dar, cînd l-am pus în el, n-a făcut decît să dea din mînuțe în toate părțile și s-o țină tot într-un „oaaa"!

După care am încercat să-l iau cu mine la cumpărături – și, la început, totul a fost perfect. Oamenii zîmbeau spre cărucior și spre mine, iar eu începusem să fiu destul de mîndră de mine. Însă dup-aia am intrat la Karen Millen, și tocmai puneam pe mine o pereche de pantaloni de piele, cînd a început să urle ca din gură de șarpe. Nu să scîncească suav și drăgălaș. Nici să se vaite finuț, cu decență. Nu, m-a cadorisit cu un zbieret din toți bojocii, gen Femeia asta m-a răpit, chemați poliția!

N-aveam la mine nici un biberon și nici un scutec, așa că a trebuit să mă reped pînă pe Fulham Road și, în clipa în care am ajuns acasă, eram roșie la față și gîfîiam, Suze începuse să plîngă, iar Ernest se uita la mine ca la o criminală în serie sau așa ceva.

Și apoi, chiar și după ce a fost hrănit, a continuat să țipe în neștire toată seara...

— Iisuse! zice Danny, intrînd în hol. Ce-ai pățit?

Arunc o privire în oglindă și tresar, șocată. Sînt palidă, stoarsă de vlagă, am părul pleoștit și ochii goi de orice expresie. Evident, nu m-a ajutat în nici un fel faptul că în avionul spre casă am stat lîngă o femeie cu gemeni în vîrstă de șase luni.

— Suze, prietena mea, a născut, zic cu o voce fără nici o modulație. Și soțul ei a rămas blocat pe o insulă, așa că a trebuit să-i dau o mînă de ajutor...

— Luke mi-a zis că ești în concediu, spune Danny, holbîndu-se la mine îngrozit. Și că te odihnești.

— Luke... habar n-are.

Ori de cîte ori suna Luke, eu ori schimbam scutecul, ori îl legănam pe Ernie ca să nu mai scîncească, ori o alinam pe Suze care plîngea – ori, pur și simplu, căzusem lată și dormeam. Am avut o singură conversație scurtă și dezlînată, la finalul căreia Luke mi-a zis să mă duc să mă culc, că nu se înțelege nimic din ce spun.

În afară de asta, n-am vorbit cu nimeni altcineva. Mami m-a sunat să-mi spună că a primit un telefon de la Robyn, care m-a rugat să o sun urgent. Și chiar am avut intenția s-o sun. Dar, de fiecare dată cînd aveam cinci minute libere... parcă nu eram în stare să fac asta. Habar n-am ce s-a întîmplat aici; cîte certuri și discuții și injurii or fi avut loc. Ce știu precis e că Elinor e probabil neagră de supărare. Și că mă așteaptă o ceartă de pomină cu ea.

Însă... pur și simplu nu-mi pasă. Tot ce-mi doresc acum e să mă bag cît mai repede în pat.

— Hei, ai primit azi mai multe cutii de la QVC. Danny mă fixează curios. Ai comandat tu un set de păpuși Marie Osmond?

— Nu știu, spun alb. Probabil. Am comandat aproape tot ce se găsea în magazin.

Am un flash rapid cu mine la trei dimineața legănîndu-l pe Ernie în poală, ca Suze să apuce să doarmă și ea un pic, uitîndu-mă ca drogată la ecranul televizorului.

— Ai cea mai vagă idee cît de jalnice sînt emisiunile TV din Anglia, la ora trei dimineața? Mă frec pe obrajii uscați. Și n-are nici un rost să urmărești vreun film, pentru că, exact în clipa în care ajunge la o scenă mai ca lumea, copilul începe să urle și tu trebuie să sari repede în picioare și să începi să-l legeni și să te

maimuțărești la el plimbîndu-te prin cameră, în timp ce îi cînți „Old Macdonal Had a Farm, IA-IA-OU...", și el tot nu se oprește din zbierat. Așa că trebuie să o dai repede pe „Oh What a Beautiful Mooorr-rning...", însă nici asta nu are nici un efect.

— Am înțeles, spune Danny, gata să se retragă. Te... cred pe cuvînt la faza asta. Becky, cred că e timpul să te culci.

— Da. Așa cred și eu. Ne vedem mai tîrziu.

Intru clătinîndu-mă în apartament, arunc toată corespondența pe canapea și mă duc direct spre dormitor, la fel de hotărîtă ca un drogat care tînjește după doza lui.

Somn. Am nevoie de somn...

Lumînița de la robotul telefonic începe să pîlpîie și, în timp ce mă lungesc în pat, mă întind și apăs pe buton.

— Bună, Becky! Robyn sînt. Am sunat doar ca să-ți spun că întîlnirea cu Sheldon Lloyd, pentru a discuta despre ornamentele pe care le vom pune în centrul meselor s-a mutat marți, 21, la 2.30. Paa!

Nu mai apuc decît să mă gîndesc scurt „Ciudat!" înainte să mă prăbușesc pe pernă și să mă cufund într-un somn adînc, fără vise.

Opt ore mai tîrziu mă trezesc și mă așez în capul oaselor.

Ce-a fost asta?

Mă întind spre robot și apăs pe butonul Repetare. Vocea lui Robyn îmi ciripește exact același mesaj, iar ecranul robotului îmi aduce la cunoștință faptul că mi-a fost lăsat ieri.

Dar... asta n-are nici o noimă. Nunta de la New York s-a contramandat.

Mă uit dezorientată în jur, la apartamentul în semiîntuneric. Ceasul meu biologic e atît de dat peste cap, că ar putea fi absolut orice oră. Îmi tîrșîi picioarele în bucătărie să beau un pahar cu apă și mă uit cu ochi înceţoșaţi la pictura murală cu dansatori de pe blocul de vizavi.

Am anulat nunta. Am martori. De ce se mai agită Robyn cu ornamentele pentru centrul mesei? Nu înţeleg nimic, am fost destul de clară la telefon.

Ce s-a întîmplat?

Îmi beau apa, îmi mai pun un pahar și mă duc în sufragerie. E ora patru după masă, conform ceasului de la video, așa că încă mai am timp s-o sun. Și să aflu ce se întîmplă.

— Alo! Wedding Events Inc., zice o fată a cărei voce nu-mi spune nimic. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună! Îmi cer scuze, Becky Bloomwood sînt. Îmi... aţi organizat o nuntă pentru mine?

— A, bună, Becky! Sînt Kirsten, asistenta lui Robyn. Trebuie neapărat să-ţi spun că, după părerea mea, conceptul tău cu Frumoasa din pădurea adormită a fost foarte inspirat! Le-am povestit despre el tuturor prietenelor mele și toate au rămas paf, „Vai, mor după Frumoasa din pădurea adormită! Așa o să-mi fac și eu cînd o să mă mărit!"

— A. Îhm... mersi. Auzi, Kirsten, poate că o să ţi se pară o întrebare destul de ciudată...

Cum să-i spun oare? Nu pot să zic pur și simplu, auzi, se mai face nunta?

— Se mai... face nunta?

— Sper din suflet! zice Kirsten, rîzînd. Dacă nu cumva te-ai certat cu Luke! I se schimbă subit tonul. Te-ai certat cu Luke? Fiindcă, dacă s-a întîmplat așa ceva, trebuie să avem o discuţie și să...

— Nu! Nici vorbă! Doar că... n-ați primit mesajul meu?

— La ce mesaj te referi? spune Kirsten alertată.

— Cel pe care vi l-am lăsat acum două săptămîni!

— Vai, îmi pare foarte rău. Probabil a fost atunci, cînd cu inundația...

— Cu inundația? Rămîn cu ochii la telefon, şocată. Ați avut inundație?

— Eram sigură că Robyn te-a sunat în Anglia să-ți spună! E OK, nu s-a înecat nimeni. Doar că a trebuit să evacuăm biroul pentru cîteva zile şi unele dintre cablurile telefonice au fost afectate... plus că, din nefericire, o pernuță pentru verighete, care aparținea familiei unei cliente, a fost complet distrusă...

— Deci n-ați primit mesajul meu?

— A fost cel despre antreuri? zice Kirsten gînditoare.

Înghit în sec de cîteva ori, şi nu ştiu de ce, am dintr-o dată capul foarte uşor.

— Becky, tocmai a intrat Robyn, spune Kirsten. Dacă vrei să vorbeşti cu ea...

În nici un caz. Nu mai am nici cea mai mică încredere în telefoanele astea idioate.

— Spune-i, te rog, zic, încercînd să fiu calmă, că vreau să trec pe la ea. Spune-i să mă aştepte. Vin cît pot de repede.

— E urgent?

— Da. Foarte.

Sediul firmei lui Robyn se află într-o clădire somptuoasă, chiar la capătul 96th Street. În clipa în care bat la uşă îi aud rîsul în cascadă dinăuntru; deschid uşa încet şi o văd aşezată la birou, cu un pahar de şampanie în mînă, telefonul în cealaltă şi o cutie de bomboane desfăcută, în fața ei. În

colțul încăperii, bătînd la computer, e o fată cu mii de agrafe colorate, care trebuie să fie Kirsten.

— Becky! spune Robyn. Intră! Termin imediat! Jennifer, draga mea, cred că ar trebui să mergem pe satin imprimat. Da? OK. La revedere. Pune jos receptorul și mă privește radioasă. Becky, scumpa mea! Ce faci? Cum a fost în Anglia?

— Bine, mulțumesc de întrebare. Robyn...

— Tocmai vin de la un prînz de mulțumire pe care mi l-a oferit doamna Herman Winkler la Carlton. Ce nuntă de vis! Mirele i-a făcut cadou miresei, la altar, un pui de schnautzer! Atît de drăgălaș... Se încruntă ușor. Unde naiba voiam să ajung? A, da! Ghici! Fiica și ginerele ei tocmai au plecat în Anglia în luna de miere! I-am zis, cine știe, poate dați nas în nas cu Becky Bloomwood!

— Robyn, trebuie neapărat să vorbesc ceva cu tine.

— Sigur, scumpo. Dacă-i vorba de vesela pentru desert, am vorbit deja cu cei de la Plaza...

— Nu e vorba de vesela pentru desert! țip. Robyn, ascultă-mă! În timp ce eram în Anglia, am anulat nunta. Ți-am lăsat mesaj! Dar se pare că nu l-ai primit.

În încăperea luxoasă se lasă tăcerea. Apoi, brusc, chipul lui Robyn se încrețește într-un surîs care se transformă într-un rîs în toată regula.

— Hahaha! Vai, Becky, ești de milioane! Nu e de milioane, Kirsten?

— Robyn, vorbesc cît se poate de serios. Vreau să contramandez totul. Vreau să mă mărit în Anglia. Mama mea îmi organizează nunta. Totul e aranjat...

— Cum ar fi să faci una ca asta? zice Robyn, prăpădindu-se de rîs. Evident, însă, nu poți, din

cauza contractului prenupțial. Și, dacă o anulezi acum, te las în sapă de lemn! Rîde amuzată la culme. Vrei niște șampanie?

Mă holbez la ea, nefiind în stare de nici o reacție.

— Ce vrei să spui, nu pot din cauza contractului prenupțial?

— Contractul pe care l-ai semnat, scumpete mică. Îmi întinde un pahar de șampanie, și degetele mi se încolăcesc automat în jurul lui.

— Dar... Luke nu l-a semnat. A zis că nu e valabil fără semnătura lui...

— Nu dintre tine și Luke! Dintre mine și tine! Sau, mă rog, dintre tine și Wedding Events Inc.

— Poftim? Înghit în sec. Robyn, ce tot spui aici? N-am semnat nimic.

— Evident că ai semnat! Am contract semnat cu toate miresele mele! I l-am dat lui Elinor să ți-l dea și mi l-a dat înapoi semnat... cred că am o copie pe aici pe undeva! Ia o înghițitură de șampanie, se răsucește pe scaun și caută într-un dulap elegant de lemn.

— Uite-l! Îmi întinde o copie xerox a unui document. Evident, originalul se află la avocatul meu...

Mă holbez la prima pagină, cu inima bubuind să-mi sară din piept. E un document bătut la mașină, intitulat TERMENI CONTRACTUALI. Mă duc direct la linia punctată de la sfîrșitul paginii – și acolo se află semnătura mea.

Mintea îmi zboară instantaneu la acea noapte întunecată și ploioasă. La seara cu Elinor, în apartamentul ei. La cum am semnat cu furie absolut toate foile pe care mi le-a pus în față. Fără să citesc măcar un rînd din ce scria.

O, Doamne. Ce-am făcut?

Ce-am semnat?

Încep să citesc contractul surescitată, fără să înţeleg nici jumătate din toate expresiile juridice pe care le întîlnesc.

„Organizatorul va pregăti în detaliu... termenii de execuţie vor fi stabiliţi de comun acord... Clientul va fi consultat cu privire la toate detaliile... legătura cu companii furnizoare de servicii... bugetul va fi stabilit... deciziile finale aparţin Clientului... orice încălcare a prezentului contract sau anulare a evenimentului, pentru indiferent ce motiv... restituire... 30 de zile... plata se va face într-o singură tranşă... De asemenea..."

Citesc cuvintele care urmează cu fiori de gheaţă pe şira spinării.

„De asemenea, în eventualitatea anulării evenimentului, în cazul în care Clientul se va căsători în maximum un an de la data anulării, acesta se obligă să plătească o penalizare de o sută de mii de dolari, plătibili către Wedding Events Inc."

O penalizare de o sută de mii de dolari.

Şi eu am semnat, ca fraiera.

— O sută de mii de dolari? zic în cele din urmă. Mi se pare... foarte mult.

— Asta e o clauză pusă special pentru fetele prostuţe care se fac că anulează nunta, dar pînă la urmă tot se mărită, spune Robyn veselă ca o privighetoare.

— Dar de ce...

— Becky, dacă organizez o nuntă, atunci vreau foarte tare ca nunta respectivă chiar să aibă loc. Am avut cazuri de fete care au vrut să renunţe

brusc. Glasul i se înăspreşte subit. Fete care se hotărăsc pe nepusă masă să-şi organizeze singure nunta. Fete care vor să-mi fure ideile şi să se folosească de contactele mele. Fete care au crezut că se pot folosi de experienţa mea şi că acest lucru le va fi trecut cu vederea. Se apleacă uşor spre mine cu un licăr de satisfacţie în ochi, iar eu mă trag brusc înapoi, înspăimîntată. Becky, crede-mă, nu vrei să fii una dintre aceste fete.

E nebună la cap. Tipa care-mi organizează nunta e dementă.

— O i...dee foarte bună, zic repede. E normal să te protejezi.

— Firește, putea foarte bine să-l semneze Elinor – dar am căzut de acord cu ea că aşa e mult mai bine... Îşi protejează şi ea investiţia! Robyn îmi aruncă o privire radioasă. E un aranjament foarte cinstit.

— Şi foarte inteligent! Scot un hohot strident şi iau o gură de şampanie.

Ce mă fac? Trebuie să existe o ieşire din situaţia asta. Trebuie să existe. Nu se poate ca unii oameni să-i oblige pe alţi oameni să se căsătorească. Nu e etic.

— Capul sus, Becky! Robyn îşi reia tonul de bună dispoziţie contagioasă. Situaţia e sub control. Am avut noi grijă de tot, cît ai fost plecată. Chiar în clipa asta se scriu invitaţiile...

— Invitaţiile? Mă trece un nou val de şoc. Dar nu se poate. N-am făcut încă lista cu invitaţi.

— Ba da, prostuţo! Asta ce-i?

Apasă pe nişte butoane ale computerului ei şi pe ecran răsare o listă. Mă holbez la ea, cu gura căscată. Prin faţa ochilor îmi trec, unul după altul, nume şi adrese pe care le cunosc. Numele verişorilor mei. Numele prietenelor mele din şcoala generală. Simt un junghi în stomac în

clipa în care citesc „Janice și Martin Webster, The Oaks, Elton Road 41, Oxshott".

Totul s-a transformat într-un coșmar. De unde știe Robyn de Janice și de Martin? Parcă aș fi nimerit exact în bîrlogul unei bande de răufăcători. Din clipă-n clipă, mă aștept ca peretele să se răsucească și de partea cealaltă a lui să-mi apară în fața ochilor mami și tati, legați fedeleș de scaune și cu căluș în gură.

— De unde... ai făcut rost de toate numele astea? o întreb, sforțîndu-mă să fac să sune ca o întrebare relaxată.

— De la Luke! Ne-a dat el o listă! L-am tocat la cap pînă cînd a căutat și el prin casă la voi. Mi-a zis că a găsit-o ascunsă sub pat sau așa ceva, în orice caz într-un loc ciudat. I-am zis că nici că există un loc mai sigur în care putea să fie!

Scoate o hîrtie, iar eu mă uit nedumerită la ea.

E scrisul lui mami.

E lista cu invitați pe care ne-a trimis-o prin fax acum cîteva săptămîni. Cu numele și adresele tuturor prietenilor de familie și a rudelor care sînt invitați la nuntă. Nunta de acasă.

Robyn invită aceiași oameni ca și mami.

— Și, ai... trimis deja invitațiile? zic, cu un glas pe care nu mi-l recunosc.

— Păi, nu. Robyn mă ceartă cu degetul. Invitațiile pentru cei de pe lista lui Elinor au fost deja trimise săptămîna trecută. Dar de lista ta am făcut rost foarte tîrziu, așa că, din păcate, ale tale sînt încă la caligrafă! Le va trimite imediat ce le termină de scris...

— Oprește-o! spun disperată. Trebuie neapărat s-o oprești!

— Poftim? Robyn mă fixează surprinsă, și sînt conștientă de faptul că și Kristen a ridicat un pic capul, interesată. De ce, scumpa mea?

— Fiindcă... vreau să le trimit chiar eu, zic. E o... tradiţie de familie. Mireasa întotdeauna... îsi trimite singură invitaţiile.

Mă frec pe faţa încinsă, încercînd să-mi păstrez calmul. În colţul opus al camerei, o văd pe Kirsten scrutîndu-mă, curioasă. Dumnezeule, probabil că acum fiecare din ele îşi spune în gînd că n-a văzut o persoană atît de obsedată să controleze totul, ca mine. Dar nu-mi pasă. Tot ce ştiu e că trebuie să opresc invitatiile.

— N-am mai auzit de aşa ceva! spune Robyn. Nu ştiam că există o asemenea tradiţie.

— Vrei să spui că inventez, sau ce?

— Nu! Fireste că nu! Am să-i spun lui Judith, zice Robyn, ridicînd receptorul şi rotindu-şi. Rolodexul în căutarea cărţii de vizită cu numărul de telefon, iar eu mă calmez, respirînd încă precipitat.

Simt că mi se învîrte capul. Se întîmplă prea multe odată. Cît am stat închisă între patru pereţi cu Suze şi Ernie, totul a mers înainte cu toată viteza, fără ca eu să ştiu, şi acum am scăpat complet frîul situaţiei. E ca şi cum nunta asta ar fi un cal alb urias care pînă acum a mers frumuşel la trap, dar care brusc s-a ridicat în două picioare şi a plecat în galop spre depărtări, fără mine.

Nu cred că Robyn chiar m-ar da în judecată. Sau chiar vorbeşte serios?

— Bună, Judith! Da, Robyn sînt. Le-ai... a, da? A, ce rapidă ai fost! Robyn ridică ochii spre mine. N-o sa-ţi vină să crezi, dar deja le-a terminat!

— Poftim? Mă uit la ea îngrozită.

— E chiar la cutia poştala. Ce...

— Păi, opreste-o, ce mai stai! Opreşte-o!

— Judith! spune Robyn stresată. Judith! Opreşte-te! Mireasa are o doleanţa la tine. Vrea să trimită ea însăsi invitaţiile. Cică e nu ştiu ce

tradiție de familie, spune coborînd glasul. Englezească. Da. Nu, nici eu nu știu.

Mă privește cu un zîmbet grijuliu, de parcă s-ar uita la un copilaș de trei ani.

— Becky, mi-e teamă că pe vreo cîteva a apucat deja să le bage în cutia poștală. Dar restul le poți trimite tu!

— Cîteva? zic înnebunită. Cîte?

— Cîte anume, Judith? zice Robyn, apoi se întoarce spre mine. Crede că trei.

— Trei? Și... nu poate să bage mîna și să le ia înapoi?

— Nu prea cred.

— Nu poate să găsească... un băț, ceva...

Robyn mă privește în tăcere preț de o clipă, apoi revine la telefon.

— Judith, dă-mi te rog adresa exactă a cutiei poștale. Scrie ceva pe o bucată de hîrtie, după care ridică privirea. Știi ce, Becky, cred că cel mai bine ar fi să te duci chiar tu acolo și să... faci ce vrei...

— OK, așa am să fac. Mersi.

Îmi pun haina, în timp ce Robyn și Kirsten schimbă priviri între ele.

— Becky, cred că n-ar fi rău să te relaxezi un pic, spune Robyn. Situația e sub control. N-ai de ce să-ți faci griji! Se apleacă spre mine, cu aerul că-mi vinde un pont. Îți spun și ție ce le spun tuturor mireselor mele, atunci cînd încep să se agite aiurea... scumpa mea, e doar o nuntă!

Nici măcar nu găsesc puterea să-i răspund.

Cutia poștală se află după colțul dintre 93rd Street și Lexington. În clipa în care o cotesc în direcția ei, văd o femeie care, după toate probabilitățile, trebuie să fie Judith, îmbrăcată într-un balonzaid închis la culoare, sprijinită de

zidul clădirii. În timp ce grăbesc pasul spre ea, o văd că se uită la ceas, ridică impacientată din umeri şi se duce ţintă spre cutia poştală, cu un vraf de plicuri în mînă.

— Staaai! urlu, grăbind pasul pînă la stadiul de sprint. Nu le băga!

Ajung lîngă ea, gîfîind atît de tare că abia pot vorbi.

— Dă-mi invitaţiile, reuşesc să îngaim. Sînt mireasa. Becky Bloomwood.

— Poftim, zice Judith. Cîteva sînt deja înăuntru. Dar să ştii că mie nu mi-a zis nimeni că n-ar trebui să le trimit, adaugă scuzîndu-se.

— Ştiu. Şi îmi pare rău.

— Dacă nu m-ar fi sunat Robyn tocmai atunci... ar fi fost deja înăuntru. Toate!

— Îţi mulţumesc din suflet.

Mă uit razant peste plicurile de un bej elegant, şi aproape îmi tremură picioarele cînd văd toate numele de pe lista lui mami, scrise extrem de elegant cu caractere gotice.

— Deci le trimiţi tu?

— Sigur că da. Brusc, am revelaţia faptului că Judith aşteaptă să mă vadă făcînd asta. Dar nu vreau să fie cineva lîngă mine în momentul acela, adaug repede. E o chestiune extrem de intimă. Trebuie să... spun o poezie şi să sărut fiecare dintre...

— Bine, spune Judith, dîndu-şi ochii peste cap. Mă rog.

Se îndepărtează, iar eu rămîn nemişcată, pînă cînd dispare din raza mea vizuală. Apoi strîng teancul de invitaţii la piept, mă grăbesc spre colţ, ridic mîna şi opresc un taxi care să mă ducă acasă.

Cînd ajung, Luke încă nu a venit, iar apartamentul e la fel de întunecat şi de liniştit cum a

fost cînd am plecat. Valiza e deschisă pe jos și, trecînd pe lîngă ea, îmi cad ochii pe vraful de invitații la nunta de la Oxshott, pe care mami mi l-a dat să i-l dau lui Elinor.

Iau și cel de-al doilea set de invitații și mă uit de la unul la celălalt. Un teanc de invitații albe. Un teanc de invitații bej. Două nunți. În aceeași zi. Peste mai puțin de șase săptămîni.

Dacă dau verde la una din ele, mami nu-mi va mai vorbi niciodată.

Dacă dau verde la cealaltă, trebuie să plătesc o penalizare de o sută de mii de dolari.

OK, hai să... ne păstrăm calmul. Gîndește-te logic. Trebuie să existe o ieșire din situația asta. Trebuie. Atîta timp cît nu-mi pierd mințile și nu intru în...

Brusc, se aude ușa de la intrare deschizîndu-se.

— Becky? aud vocea lui Luke. Tu ești?

Fuck.

Într-o panică nebună, deschid dulăpiorul de cocteil, arunc la repezeală ambele seturi de invitații înăuntru, trîntesc ușița și mă răsucesc pe călcîie cu viteză supersonică, exact în clipa în care Luke intră în cameră.

— Iubita mea! I se luminează toată fața cînd mă vede și își trîntește servieta. Te-ai întors! Mi-a fost dor de tine! Mă strînge tare în brațe – apoi se dă un pas înapoi și mă privește îngrijorat. Becky? S-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic! zic repede. Pe bune, totul e super! Sînt doar puțin obosită.

— Pari cam terminată. Mă duc să pun de-un ceai, și pe urmă vreau să aflu totul despre Suze.

Iese din cameră, iar eu mă prăbușesc fără vlagă pe canapea.

Ce naiba fac acum?

The Pines
Elton Road 43
Oxshott
Surrey

MESAJ TRIMIS PRIN FAX

CĂTRE BECKY BLOOMWOOD

DE LA MAMI

20 mai 2002

Becky, draga mea, nu vreau să te îngrijorezi, dar se pare că femeia aia deranjată la cap despre care ne-ai spus a dus lucrurile şi mai departe în nebunia ei, şi chiar a tipărit invitatii! Azi m-a sunat mătuşa Irene sa-mi spuna ca a primit prin poşta o invitatie ciudata, la Hotelul Plaza, exact aşa cum ai spus tu. Se pare ca era toată în bronz şi bej, ciudata rău, şi nu arăta în nici un fel ca o invitaţie de nuntă!

Cel mai bine e sa nu le dai atenţie la oamenii aştia, aşa că i-am spus s-o pună direct la coşul de gunoi şi să nu-şi faca griji. Şi tu, draga mea, la fel. M-am gîndit doar ca e bine să-ti spun.

Cu multă dragoste, vorbim curînd.

Pupici,
mami

Finerman Wallstein

Avocaţi

Finerman House
Avenue of the Americas 1398
New York, NY 10105

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

Factura nr. 10956

3 aprilie	Primire instrucţiuni pentru refacere testament	150 USD
6 aprilie	Primire noi instrucţiuni pentru refacere testament	150 USD
11 aprilie	Primire instrucţiuni pentru refacere amendamente testament	150 USD
17 aprilie	Primire noi instrucţiuni pentru refacere testament	150 USD
19 aprilie	Primire instrucţiuni pentru refacere amendamente testament	150 USD
24 aprilie	Primire instrucţiuni pentru refacere testament	150 USD
30 aprilie	Primire instrucţiuni pentru refacere amendamente testament	150 USD

Total : **1 050 USD**

Cu mulţumiri

Paisprezece

OK. Esențialul e să-mi păstrez simțul proporțiilor. Pe bune, hai s-o spunem p-aia dreaptă, fiecare nuntă are hopurile ei, nu? Nu poți să te aștepți ca totul să meargă ca uns. Tocmai am cumpărat o carte nouă, cu titlul *O mireasă realistă*, care îmi face foarte bine la moral. Are un capitol întreg despre chichițele nunților, unde scrie că: „Indiferent cît de insurmontabilă pare problema, va exista întotdeauna o soluție! Așa că nu-ți fă griji!"

Exemplul pe care îl dau ei este cel al unei mirese care își pierde pantoful de satin în drum spre recepție. Și nu al uneia care și-a aranjat două nunți diferite în aceeași zi, pe continente diferite, ascunde jumătate din invitații în dulăpiorul de cocteil și a descoperit că tipa care îi organizează nunta e o procesomană sărită de pe fix.

Dar știți cum e. Sînt sigură că principiul pe care trebuie să-l aplici e, în mare, același.

Celălalt lucru care mă ajută să-mi păstrez uzul rațiunii e un pont de neprețuit pe care îl recomand tuturor viitoarelor mirese. Sinceră să fiu, mă miră la culme faptul că nu e menționat de nici una dintre revistele pentru mirese. Și anume, să ai mereu în geantă la îndemînă o sticluță de

votcă, din care să iei o duşcă ori de cîte ori cineva aduce vorba despre nuntă.

E o săptămînă de cînd m-am întors la New York şi în timpul ăsta am fost la vreo şaptesprezece avocaţi în legătură cu contractul lui Robyn. S-au uitat cu toţii, rînd pe rînd, la contract, cu mare atenţie, după care mi-au spus că, din păcate, contractul e beton armat şi m-au sfătuit ca pe viitor să citesc orice document înainte de a-l semna.

De fapt, n-a fost chiar aşa. Unul dintre avocaţi, în clipa în care i-am spus că e vorba de un contract cu Robyn de Bendern, mi-a spus pur şi simplu:

— Ne pare rău, domnişoară, nu putem face nimic pentru dumneavoastră.

Iar altul a zis:

— Fată dragă, ai încurcat-o.

Şi mi-a închis telefonul în nas.

Şi totuşi, nu-mi vine să cred că nu există nici o soluţie. În ultimă instanţă, i-am trimis contractul la Garson Low, cel mai scump avocat din Manhattan. Am citit despre el în revista *People*, şi scria că are cea mai diabolică minte din lumea avocăţească. Scria că e în stare să găsească o scăpare şi în ciment, şi că toată lumea îl respectă. Aşa că el e ultima mea speranţă. Pînă mă văd cu el, fac eforturi uriaşe să mă port normal şi să nu mă scufund ca epava care sînt.

— Azi iau masa cu Michael, zice Luke, intrînd în bucătărie cu cîteva cutii în braţe. Se pare că s-a acomodat destul de bine cu noua locuinţă.

Michael, la insistenţele noastre, şi-a făcut curaj şi s-a mutat la New York, lucru de care noi sîntem superîncîntaţi. Acum lucrează cu jumătate de normă în calitate de consultant la Brandon Communications, iar restul timpul, cum zice el, îşi „vede de viaţă". S-a apucat de pictură şi s-a

alăturat unui grup care face jogging în Central Park, iar ultima oară cînd l-am văzut vorbea despre un curs de bucătărie italiană.

— Mă bucur! spun.

— Zice că trebuie neapărat să trecem pe la el... Se uită cu atenție la mine. Becky, ți-e bine?

Îmi dau brusc seama că bat atît de tare cu creionul în masă, că aproape am făcut semne în blat.

— Da, zic, cu un zîmbet exagerat de vesel. De ce nu mi-ar fi?

Nu i-am spus absolut nimic lui Luke. În *O mireasă realistă* scrie că, pentru a nu-ți plictisi de moarte logodnicul cu detalii despre nuntă, e bine să îi spui doar lucrurile pe care dorește să le știe.

Și, pe de altă parte, nu cred că Luke chiar trebuie să știe deocamdată despre toate astea.

— Au mai venit niște daruri de nuntă, spune. Pune cutiile pe masă și îmi zîmbește cu gura pînă la urechi. Ne apropiem cu pași repezi!

— Da! Da, așa e! Încerc să rîd, dar nu prea reușesc.

— Ei, alt toaster... dar, de data asta, de la Bloomingdales. Se încruntă. Becky, cîte liste de cadouri avem?

— Nu știu. Cîteva.

— Credeam că ideea de la care a plecat chestia asta cu lista era tocmai ca respectivii să nu se trezească invadați de toastere.

— Nu sînt numai toastere! Arăt spre cutie. Ăsta e un grătar pentru brioșe.

— Și mai avem și... o poșetă Gucci. Ridică sprînceana spre mine, întrebător. O poșetă Gucci, cadou de nuntă?

— E din setul „bagaj pentru ea și el"! spun în chip de scuză. Am cerut o servietă pentru tine...

— Pe care nu mi-a cumpărat-o nimeni.

— Şi ce vină am eu? Doar nu le spun eu ce să cumpere!

— Ai pus pe listă şi încălţări de la Jimmy Choo, pentru el şi ea?

Luke clatină din cap nedumerit.

— Mi-a luat cineva pantofii de la Jimmy Choo? zic superfericită – după care mă opresc brusc, pentru că am apucat să-i văd expresia. Luke... glumesc. Îmi dreg glasul. Uite. Ăsta e băiatul lui Suze.

Tocmai am developat trei filme, şi majoritatea pozelor sînt cu Ernie şi Suze.

— Ăsta-i Ernie în cădiţă... îi arăt, dîndu-i pozele pe rînd. Şi ăsta-i Ernie cînd doarme... şi Suze... Ia stai... Dau repede peste cele cu Suze care-i dă să sugă lui Ernie, în chiloţi. Adevărul e că şi-a cumpărat o bluză specială pentru alăptat dintr-un catalog, care promitea „discreţie şi accesibilitate, acasă şi în public". Dar s-a enervat atît de tare cu porcăria aia de fermoar ascuns, că a aruncat-o după numai o zi. Şi uite! Asta-i ziua cînd l-am adus acasă!

Luke se aşază la masă şi se uită la poze, cu o expresie ciudată pe faţă.

— Pare... cît se poate de fericită, spune.

— Păi e, răspund. Îl adoră pur şi simplu. Chiar şi atunci cînd urlă.

— Par deja extrem de legaţi unul de celălalt. Se uită la o fotografie cu Suze care rîde în timp ce Ernie o apucă de păr.

— Aşa şi sînt. Cînd am plecat eu, zbiera ca din gură de şarpe dacă cineva voia să-l ia din braţele ei.

Mă uit la Luke, impresionată. Nu-şi mai poate dezlipi privirea de la pozele astea. Ceea ce e o mare surpriză pentru mine. N-am crezut niciodată că se înnebuneşte după copii. Vreau să zic

că majoritatea bărbaților, dacă le dai un teanc de poze cu sugari...

— Eu n-am nici o poză cu mine bebeluș, zice, ajungînd la o fotografie cu Ernie care doarme ca un îngeraș, la pieptul mamei lui.

— Nu? Ei...

— Mama le-a luat pe toate cu ea.

Pe chipul lui nu se poate citi nimic și încep să mi se aprindă beculețele.

— Pe bune? zic, cît pot de firesc. Ei, se mai întîmplă...

— Poate că a vrut să le aibă mereu sub ochi.

— Da, spun cu îndoială în glas. E posibil.

O, Doamne. Trebuia să-mi dau seama că pozele astea o să-i aducă iar aminte lui Luke de maică-sa.

Nu prea știu ce s-a întîmplat între ei cît am fost plecată. Tot ce știu e că într-un final Luke a reușit să dea de ea la clinică. Și se pare că ea a venit cu o scuză penibilă pentru faptul că numele lui nu a apărut deloc în ziar. Ceva de genul că pe jurnalist nu l-a interesat.

Nu știu dacă Luke a crezut-o sau nu. Nici dacă a iertat-o sau nu. Sinceră să fiu, habar n-am ce știe. Cînd ți-e lumea mai dragă te trezești că e închis în sine și retras, și e evident că se gîndește la asta.

O parte din mine vrea să-i spună „Luke, știi ceva? Uită toată povestea asta! E o vacă încălțată care nu te iubește și ți-ar fi mult mai bine fără ea".

Dar pe urmă îmi vine în minte un lucru pe care mi l-a spus mama lui vitregă, Annabel – acum multe luni, cînd am avut discuția aia. În timp ce ne luam la revedere, mi-a zis: „Oricît de greu ar fi de crezut, Luke are nevoie de Elinor".

— Ba n-are nevoie deloc! i-am răspuns eu indignată. Te are pe tine, îl are pe tatăl lui, mă are pe mine...

Însă Annabel a clătinat din cap.

— Nu înțelegi. Tînjește după Elinor de cînd era mic. Și dorul ăsta l-a făcut să muncească atît de mult și să plece în America; acum, e o parte din el. E ca o viță-de-vie încolăciă în jurul unui măr.

Cînd a terminat de zis asta, mi-a aruncat o privire adîncă și mi-a zis:

— Dar te rog să ai grijă, Becky. Nu încerca să o retezi definitiv din viața lui. Fiindcă asta l-ar distruge și pe el.

Incredibil, oare Annabel citește gîndurile oamenilor? De unde a știut că tocmai asta era imaginea din capul meu, cu mine, cu Elinor și cu un topor...

Îl privesc pe Luke, care se uită ca vrăjit la o poză cu Suze care-l pupă pe Ernie pe burtică.

— Oricum! zic repede, strîngînd pozele și băgîndu-le în plicurile lor. Și între Tarkie și Ernie e o legătură la fel de puternică. Vreau să zic că și dragostea de tată e la fel de importantă ca dragostea de mamă. Mai ales în ziua de azi. Adevărul e că mi se pare că se exagerează puțin cu dragostea de mamă...

N-are nici un rost. Luke nici măcar nu e atent la mine.

Sună telefonul, iar el nu schițează nici o mișcare, așa că mă duc în sufragerie să răspund.

— Alo?

— Alo? Cu Rebecca Bloomwood, vă rog, spune o voce stranie de bărbat.

— La telefon, spun, remarcînd pe masă un nou catalog de la Pottery Barn.

N-ar fi rău să mă înregistrez și acolo. Cu cine vorbesc?

— Sînt Garson Low, de la Low and Associates.

Încremenesc pe loc. Garson Low în persoană? Și mă sună acasă?

— Îmi cer scuze că vă sun atît de devreme, îmi spune.

— Nu, nici o problemă! spun, înviorîndu-mă subit și dînd repede una în ușă cu piciorul să se închidă, ca să nu mă audă Luke. Vă mulţumesc că mă sunați.

Slavă Domnului. Probabil că a găsit o chichiță de care se poate lega. Cred că vrea să mă ajute s-o fac pe Robyn să-și bage minţile în cap. Și probabil că vom crea un precedent pentru o situație de genul ăsta, și zeci de fotografi o să ne pozeze pe holul tribunalului și o să fie exact ca în *Erin Brockovich*!

— Am primit ieri scrisoarea dumneavoastră, spune Garson Low. Și am fost destul de intrigat de dilema în care vă aflați. V-ați băgat într-o încurcătură pe cinste.

— Știu, zic. De-asta am și venit la dumneavoastră.

— Logodnicul dumneavoastră e la curent cu situația?

— Nu încă. Cobor glasul. Sper să găsesc mai întîi o soluție – și abia pe urmă să îi spun. Mă înțelegeți.

— Sigur că da.

Ce bine! Uite ce bine comunicăm, din prima!

— În această situație, spune Garson Low, am să intru direct în subiect.

— Absolut! spun, cu ușurare.

Așa se întîmplă atunci cînd consulți cel mai scump avocat din Manhattan. Totul se rezolvă cît ai clipi.

— În primul rînd, trebuie să vă spun că respectivul contract a fost extrem de inteligent întocmit, spune Garson Low.

— Știu, încuviințez.

— Și sînt cîteva clauze extrem de ingenioase, care acoperă absolut toate posibilitățile ce pot surveni.

— Am înțeles.

— L-am citit cu foarte mare atenție. Și, din punctul meu de vedere, nu aveți cum să vă măritați în Anglia fără să plătiți această penalizare.

— Am înțeles, spun, așteptînd să văd cum va continua.

Urmează o scurtă tăcere.

— Și, deci... care e chichița salvatoare? întreb în cele din urmă.

— Nu există nici o chichiță salvatoare. Asta e situația concretă.

— Poftim? Mă holbez nedumerită la telefon. Dar... de-asta ați sunat, nu? Ca să-mi spuneți că ați găsit o portiță. Și că putem cîștiga!

— Nu, domnișoară Bloomwood. Am sunat pentru a vă spune că, în locul dumneavoastră, eu aș începe deja să dau telefoane de contramandare a nunții din Anglia.

Mă simt de parcă m-ar fi înjunghiat cineva.

— Dar... nu pot să fac așa ceva. Tocmai asta-i toată chestia. Mami a renovat toată casa, a muncit de i-au sărit capacele. Aș omorî-o pe loc.

— Atunci mi-e teamă că va trebui să plătiți întreaga sumă de penalizare firmei Wedding Events Inc.

— Dar... Am gîtul extrem de încordat. Nici asta nu pot. N-am o sută de mii de dolari! Trebuie să existe o altă cale!

— Mi-e teamă că...

— Trebuie să existe vreo soluție genială! Îmi dau părul spre spate furioasă, încercînd să nu mă las copleșită de panică. Vă rog, mai gîndiți-vă! Sînteți cea mai inteligentă persoană din

America, sau cel puțin așa spune toată lumea! Nu se poate să nu găsiți o ieșire din situația asta!

— Domnișoară Bloomwood, vă rog să mă credeți. Am examinat problema din toate unghiurile posibile și nu există nici o soluție genială. Nici o portiță.

Garson Low oftează.

— Îmi permiteți să vă dau trei sfaturi?

— Ce anume? zic, cu o licărire de speranță.

— În primul rînd, să nu mai semnați niciodată nici un document înainte de a-l citi cu mare grijă în prealabil.

— Știu asta! strig, fără să mă mai pot controla. Toată lumea îmi spune chestia asta.

— În al doilea rînd – și vă recomand din suflet acest lucru – spuneți-i logodnicului dumneavoastră care e situația.

— Și al treilea sfat?

— Să nu vă pierdeți speranța.

Asta-i tot ce e-n stare să-ți spună un ditamai avocatul, de un milion de dolari pe oră? Să-i spun logodnicului meu și să nu-mi pierd speranța? Ce idiot... la cît costă... o căruță de bani...

OK, fii calmă. Sînt mai deșteaptă decît el. Găsesc eu ceva. Sînt sigură. Absolut sigură.

Ia stai așa.

Intru cu aerul cel mai firesc din lume în bucătărie, unde Luke se uită undeva în gol, cu privirea pierdută.

— Salut, zic, în timp ce-mi plimb o mînă pe spătarul de la scaunul lui. Auzi, Luke? Tu ai tone de bani, nu?

— Nu.

— Cum adică nu? spun, ofensată. Știi bine că ai.

— Am bunuri mobile și imobile, spune Luke. Am o firmă. Dar asta nu e același lucru cu a avea bani.

— Mă rog. Îmi flutur mîna în aer, impacientată. Și urmează să ne căsătorim. Și „toate bunurile lumești", într-un fel, o să...

Mă opresc cu grijă.

— ...fie și ale mele.

— Așaaa. Și?

— Deci, prin urmare... dacă eu ți-aș cere niște bani, mi i-ai da?

— Cred că da. Cît anume?

— Îhm... o sută de mii de dolari, zic, încercînd să abordez cel mai detașat ton cu putință.

Luke ridică brusc capul spre mine.

— O sută de mii de dolari?

— Da! Nici nu e chiar așa de mult...

Luke oftează.

— OK, Becky. Ce-ai mai văzut? Dacă e vorba de încă o haină de piele făcută la comandă...

— Nu e o haină! E o... surpriză.

— O surpriză de o sută de mii de dolari.

— Da, spun după o pauză.

Dar nici măcar eu nu par atît de convinsă.

Poate că, la urma urmei, nu e o soluție inteligentă.

— Becky, o sută de mii de dolari e o sumă foarte mare. O groază de bani!

— Știu, zic. Știu. Ei... OK... nu contează. Și dispar repede, înainte ca el să apuce să mă mai întrebe ceva.

OK, să lăsăm avocații. Și banii. Nu se poate să nu existe o soluție la problema asta. Trebuie doar să încerc un alt unghi de abordare.

Cum ar fi, de pildă, să fugim în lume. Să ne căsătorim pe o insulă, să ne schimbăm numele și să nu ne mai vedem familiile niciodată.

Nu, mai bine fac altfel. Eu mă duc la nunta de la Oxshott, iar Luke se duce la cea de la New York. Și fiecare spune că a fost părăsit de celălalt... după care ne întîlnim în secret...

NU! Gata, am găsit! Ne angajăm sosii! Genial!

Ideea îmi vine în timp ce urc cu liftul spre raionul unde lucrez – și mă prinde atît de tare, că aproape uit să cobor. Asta e. Ne angajăm sosii, care or să ne țină locul la nunta de la Plaza, și nimeni nu-și dă seama. Oricum, majoritatea invitaților vor fi prieteni de-ai lui Elinor. Oameni pe care Luke și cu mine nici măcar nu-i prea cunoaștem. Iar miresei o să-i punem un voal gros de tot... iar sosia lui Luke va spune că s-a tăiat în timp ce se bărbierea și va avea fața acoperită cu un bandaj uriaș... și în timpul ăsta noi o să zburăm liniștiți spre Anglia...

— Becky, ferea! zice Christina zîmbind, iar eu ridic privirea, tresărind. Dumnezeule, era cît p-aci să dau peste un manechin.

— Tot cu gîndul la nuntă? continuă, în timp ce intru în raionul de shopping personalizat.

— Ai ghicit, spun veselă.

— Arăți mult mai relaxată de la un timp, spune Christina pe un ton aprobator. Se vede treaba că ți-a priit vacanța. Și faptul că ți-ai văzut mama... că ai văzut ce se mai întîmplă pe acasă...

— Da, a fost... frumos!

— Noua ta atitudine mi se pare de admirat. Christina ia o gură de cafea. Abia dacă ai pomenit o dată sau de două ori despre nuntă, de cînd te-ai întors! Ce zic eu, adevărul e că parcă faci tot posibilul să eviți subiectul!

— Nu-l evit deloc! spun, cu un zîmbet crispat. De ce aș face una ca asta?

Am nevoie de votcă. Mîna mi se strecoară încet spre geantă. Trebuie să pun punct discuției imediat.

— Unele mirese se consumă mult prea mult cu nunta. Nu mai știu altceva decît nunta, nunta, nunta. Dar văd că la tine situația e sub control, sută la sută...

— Categoric! zic, și mai veselă. Te rog să mă scuzi, trebuie să mă pregătesc pentru prima clientă...

— A, vezi că ți-am inversat programările, spune Christina în clipa în care deschid ușa de la cabină. La zece vine o tipă care n-a mai fost la noi. Amy Forrester.

— Bine! zic. Mersi!

Închid ușa în urma mea, mă trîntesc pe scaun, scot sticluța de Smirnoff și iau o înghițitură zdravănă.

Așa mai merge.

Oare am timp să sun la o agenție de sosii pînă vine Amy Forrester?

OK, cred că mi-o fi adormit intuiția de la votcă, altfel nu-mi explic de ce naiba nu m-am gîndit și eu un pic, înainte să sun.

Poate ar fi trebuit să-mi dau seama că e destul de improbabil să semăn ca două picături cu sosiile de la „Stars U Like" Celebrity Lookalike Agency.

Deși, trebuie să recunosc, au fost cît se poate de amabili. Mi-au zis că, dacă doresc, le pot trimite o fotografie cu mine și ei o să caute în baza lor de date. Apoi, cînd și-au dat seama că vorbesc cu accent britanic, mi-au spus că poate semăn cu Elizabeth Hurley, pentru că au o sosie foarte reușită pentru ea.

Ce să zic!

Și totuși. Nu se știe niciodată. O să le trimit o poză, pentru orice eventualitate. Poate o să se dovedească că sînt bucățică ruptă din vecina lor, sau din cine știe cine.

— Nu-mi plac galbenul și portocaliul. Vocea lui Amy Forrester continuă, pe același ton plicticos de moarte. Și, cînd spun să arate elegant, nu vreau să spun să arate prea elegant. Să fie ceva formal... dar, totuși, sexi. Mă înțelegi, nu? Se uită la mine întrebător, plescăind din gumă.

— Ăă... da! zic, fără să am habar ce naiba vrea să spună. Dumnezeule, nu-mi amintesc deloc ce-a zis că vrea. Haide, Becky! Concentrează-te!

— Deci, ca să recapitulăm, dorești... o rochie de seară, da? mă aventurez, jucîndu-mă cu pixul în registru.

— S'au un compleu cu pantaloni. Indiferent. Nu contează, îmi stă bine cu orice. Se privește cu satisfacție în oglindă, iar eu îi arunc pe șest Privirea Manhattan, bifînd rapid bluza lila și colanții turcoaz cu elastic petrecut pe sub tălpi. Arată ca un model de reclamă la cine știe ce aparat ingenios de sport. Același păr stas și tot restul.

— Arăți foarte bine, zic, realizînd un pic cam tîrziu că așteaptă să-i fac un compliment.

— Mulțumesc! Mă străduiesc pentru asta.

Cu ajutorul Rollaflabului, scăpați de șunculițele nedorite în cel mai scurt timp! Rulați pînă scăpați!

— Mi-am cumpărat deja haine pentru concediu, spune, după care mai plescăie o dată din gumă. Dar prietenul meu mi-a spus: „Nu vrei să-ți mai cumperi cîte ceva?" Îi place la nebunie să-mi facă tot felul de cadouri. E un bărbat minunat. Așa – ți-a venit vreo idee?

— Da, zic, reușind să mă sforțez să mă concentrez. Da. Mă duc să-ți aduc cîteva haine care cred eu că o să ți se potrivească.

Ies din cabină și încep să adun rochii peste rochii. Și, fără veste, simt cum încep să mă relaxez. Ce ușurare să mă pot gîndi și la altceva decît la nuntă!

— Bună, Becky! spune Erin, trecînd pe lîngă mine cu doamna Zaleskie, una dintre clientele ei obișnuite. Hei, tocmai vorbeam cu Christina, trebuie să dăm o petrecere a burlacelor!

O, Doamne.

— Știi, fiica mea lucrează la Plaza, intervine doamna Zaleskie. Și zice că toată lumea numai despre nunta ta vorbește.

— Serios? spun după o pauză. Ei, nu e chiar așa o...

— Cum să nu fie? Glumești? Chelnerii se bat deja care să servească! Toată lumea vrea să vadă pădurea fermecată! Mă privește cu atenție prin lentilele ochelarilor. E adevărat că o să ai orchestră filarmonică, DJ și o formație formată din zece oameni?

— Ăă... da.

— Prietenele mele mă invidiază de moarte, spune Erin, cu chipul radiind de încîntare. Toată ziua mă bat la cap să le arăt pozele dup-aia. Avem voie să facem poze, da?

— Îhm... nu știu. Bănuiesc că da.

— Cred că abia aștepți, spune doamna Zaleskie. Ești o fată foarte norocoasă.

— Ăăă... știu.

Nu mai pot. Îmi trebuie o gură de votcă, urgent.

— Trebuie să plec, murmur și mă grăbesc spre raionul de shopping personalizat.

Orice aș face, nu pot cîștiga. Orice aș alege, o groază de lume va fi dezamăgită.

În timp ce Amy se viermuiește ca să încapă în rochie, rămîn cu ochii țintă în podea, și inima

îmi bubuie să-mi spargă pieptul. Nu e prima dată cînd intru în belea. Nu e prima dată cînd fac o prostie. Dar niciodată n-am făcut ceva la nivelul ăsta de tîmpenie. De proporții atît de astronomice, atît de costisitor și de important...

— Îmi place, spune Amy, privindu-se critic. Nu știu, e destul de adînc decolteul?

— Îhm... O privesc. E o rochie neagră de șifon, extrem de decoltată, practic pînă la buric. Mi se pare OK. Dar, dacă vrei, se poate modifica...

— A, nu, n-am timp pentru așa ceva! zice Amy. Nu mai stau decît o zi la New York. Mîine plecăm în vacanță și pe urmă ne mutăm la Atlanta. De-asta am venit la cumpărături. Toată casa e plină de cutii și de valize și chestia asta mă scoate din minți.

— Înțeleg, spun absentă.

— Prietenul meu e înnebunit după cum arăt, spune cu orgoliu, trăgînd pe ea rochia de șifon. Dar e și normal. Săracul de el – nevestei lui nu-i păsa deloc cum arată. Fostei neveste, pardon. Divorțează.

— A, spun politicoasă, dîndu-i o rochie cambrată, albă cu argintiu.

— Nu-mi vine să cred că a suportat-o atîta timp. E o scorpie bolnavă de gelozie. O s-o dau în judecată!

Amy își trage pe ea rochia cambrată.

— Zău, ce drept are ea să mă împiedice să-mi urmez pornirea inimii? Egoistă pîn' la Dumnezeu. Îți vine să crezi că m-a agresat pur și simplu în plină stradă? Pe Madison?

Madison. Parcă-mi spune ceva chestia asta. Ridic ochii spre ea, și creierul începe să mi se dezmorțească.

— Și cum adică... te-a lovit, pe bune?

— O, Doamne, da! Mai avea puțin și-mi scotea ochii! Se strînsese lumea ca la urs, și ea a-nceput să mă împroaște cu tot felul de acuzații demente... Cred că uneori femeile astea de carieră o cam iau razna pe la patruzeci de ani. Poți, te rog, să-mi desfaci fermoarul?

Nu se poate să fie chiar ea. E imposibil, trebuie să fie cel puțin vreo mie de amante blonde în New York, care au fost agresate pe Madison Avenue de fosta nevastă a prietenului, scoasă din minți.

— Cum... ai zis că-l cheamă pe prietenul tău? arunc în treacăt.

— William. Își schimonosește buza, a dispreț. Auzi cum îi spunea ea: Bill!

O, Doamne.

Ea e. Blondina practicantă. Și e chiar aici, în fața mea.

OK. Continuă... să zîmbești. N-o lăsa să se prindă că bănuiești ceva.

În adîncul sufletului, sînt furioasă la culme. Asta e femeia pentru care a fost aruncată la coș Laurel? Pentru tembela asta? N-am văzut o tipă mai banală în viața mea.

— De-asta ne mutăm la Atlanta, spune Amy, examinîndu-și încîntată reflexia în oglindă. Vrem să începem o viață nouă împreună, și William i-a rugat pe cei de la firmă să-l transfere. Așa, discret. Nu vrem să ne trezim cu hoașca după noi. Se încruntă. Nu, parcă asta îmi place mai tare.

Se mai apleacă puțin, iar eu îngheț. Ia stai așa. Ce are la gît, un pandantiv? Un pandantiv cu... ce e piatra aia verde, smarald?

— Amy, trebuie să dau un telefon, zic grăbită. Ai ce să probezi pînă vin! Și mă strecor afară din cabină.

Cînd reușesc într-un final să dau de Laurel la birou, Gina, secretara ei, îmi spune că e într-o ședință cu American Airlines și că nu poate fi deranjată.

— Te rog, spun. Scoate-o din ședință. E extrem de important.

— Și colaborarea noastră cu American Airlines e la fel, spune Gina. Va trebui să aștepți.

— Dar nu înțelegi! E o problemă vitală!

— Becky, nu cred că se prăbușește cerul dacă o fustă de la Prada nu are lungimea pe care o vrei tu, spune Gina agasată. În lumea leasingului de avioane, în mod sigur nu e așa.

— Nu e vorba de haine! zic enervată – după care șovăi o clipă, întrebîndu-mă cîtă încredere are Laurel în Gina și cît știe aceasta. E vorba de Amy Forrester, spun în cele din urmă, coborînd glasul. Știi despre cine vorbesc?

— Da, știu, zice Gina cu o voce care îmi spune că e posibil să știe chiar mai mult decît mine. Ce-i cu ea?

— E la mine.

— E la tine? Cum adică e...

— E în cabina mea de probă, chiar acum, în clipa asta! Mă uit în spate, să mă asigur că nu mă aude nimeni. Gina, are la gît pandantivul cu smarald! Sînt sigură că e cel de la bunica lui Laurel! Cel pe care poliția n-a reușit să-l găsească.

Urmează o tăcere lungă.

— OK, spune Gina în cele din urmă. Mă duc s-o scot pe Laurel din ședință. Probabil că o să vină imediat. Tu doar... n-o lăsa să plece.

— Nici o grijă. Mersi mult, Gina.

Pun receptorul jos și rămîn nemișcată preț de o clipă, gîndindu-mă cum să procedez. După care

revin în cabină, afișînd cel mai firesc aer de care sînt în stare.

— Așa! spun repede, intrînd. Eu zic să mai încercăm niște rochițe! Și, Amy, nu uita, nu te grăbi. Probează fiecare rochie și uită-te la ea, compar-o cu celelalte. Nu contează cît îți ia, chiar dac-ar fi să-ți ia toată ziua, eu am timp.

— Păi n-are rost să mai probez altele, spune Amy, întorcîndu-se spre mine, îmbrăcată într-o rochie roșie de stras, care țipă pe ea. O iau pe asta.

— Poftim? zic alb.

— E super! Uite, îmi vine perfect. Face o piruetă, admirîndu-se în oglindă.

— Dar nici măcar n-am început!

— Și ce dacă? Gata, m-am hotărît. Pe-asta o iau. Se uită la ceas. Și, în afară de asta, sînt și cam pe fugă. Îmi desfaci fermoarul, te rog?

— Amy... mă sforțez să zîmbesc. Cred că, totuși, n-ar fi rău să mai încerci cîteva înainte de a te hotărî.

— N-auzi că n-am nevoie să mai încerc nici o rochie? Ai ochi foarte bun.

— Ba nu, deloc! E groaznică! spun fără să mă gîndesc și ea îmi aruncă o privire stranie. Adică, vreau să spun că avem o rochiță roz superbă care cred că ți-ar veni ca turnată... Înșfac repede umerașul. Imaginează-ți doar cum ți-ar sta cu asta! Sau cu asta, care se înnoadă la ceafă!...

Amy Forrester se uită la mine cu ușoară nervozitate.

— O iau pe asta. Vrei, te rog, să mă ajuți s-o dau jos?

O, Doamne. Ce să fac? Nu pot s-o oblig să stea, dacă ea nu vrea.

Mă uit pe furiș la ceas. Biroul lui Laurel e la cîteva sute de metri. Trebuie să pice din clipă-n clipă.

— Vrei, te rog, să mă ajuţi în secolul ăsta? repetă, cu glas înăsprit.

— Da! zic fîstîcită. Imediat!

Apuc de capătul fermoarului de la rochia roşie de stras şi încep să trag de el în jos. După care îmi vine o idee subită.

— Stai, zic. Ştii ce cred, că ar fi mai uşor s-o dai jos dacă încerci să ţi-o scoţi pe cap.

— OK, zice Amy Forrester la capătul răbdărilor. Cum crezi tu.

Mai desfac fermoarul încă puţin, după care îi trag rochia extrem de strîmtă peste şolduri şi în sus, spre cap.

Ha! Am prins-o! Materialul roşu rigid îi acoperă complet faţa, în timp ce restul trupului e doar în lenjerie intimă şi pantofi cu toc cui. Acum e ceva între păpuşă Barbie şi cu pocnitoare de Crăciun.

— Hei! Vezi că s-a blocat. Dă din mînă fără nici un rezultat, pentru că mîna i-a rămas lipită de rochie.

— Pe bune? exclam nevinovată. O, Doamne! Se mai întîmplă.

— Păi, ce stai, ajută-mă să ies din ea! Face cîţiva paşi, iar eu mă dau repede înapoi, să nu cumva să mă apuce de braţ. Mă simt de parcă aş avea şase ani şi m-aş juca de-a baba oarba la ziua unui copil.

— Unde eşti? îi aud glasul înăbuşit. Scoate-mi-o odată!

— În... cerc... Trag foarte uşor de rochiţă. S-a blocat de tot, zic a scuze. Poate, dacă te-ai apleca puţin şi te-ai răsuci...

Hai odată, Laurel! Unde naiba eşti? Deschid uşa cabinei şi mă uit afară, dar nici urmă de ea.

— OK! Hai, c-am reuşit!

Mă întorc repede spre ea și o privesc stresată. Mîna lui Amy a apărut de nu știu unde și a reușit cumva să apuce capătul fermoarului cu două degete ojate.

— Poți să mă ajuți să deschid fermoarul ăsta nenorocit?

— Îhm... pot să încerc...

Apuc fermoarul și încep să trag de el în direcția opusă celei în care se chinuie ea.

— S-a blocat! spune frustrată la culme.

— Stai! Lasă-mă pe mine...

— Ia stai așa. În glasul ei a apărut brusc o notă de suspiciune. În ce direcție tragi?

— Ăă... în aceeași direcție ca și tine...

— Bună, Laurel, o aud pe Christina zicînd, surprinsă. S-a întîmplat ceva? Ai programare?

— Nu. Dar cred că Becky are ceva pentru mine...

— Hai! zic, grăbindu-mă la ușă și căutînd-o din priviri.

Uite-o și pe Laurel, roșie la față și însufletită, cu noua fustă Michael Kors și un blazer bleumarin, care se potrivesc ca nuca-n perete.

De cîte ori i-am spus? Pe bune, cred că ar trebui să le fac vizite de control la clientele astea. Cine știe cum se-mbracă, atunci cînd le scap din ochi?

— Uite-o, spun, arătînd din cap spre hibridul de păpușă Barbie și pocnitoare de Crăciun, care încă se mai luptă să-și desfacă rochia.

— E OK, spune Laurel, intrînd în cabină. Las-o cu subsemnata.

— Ce? Cine e? Amy ridică ușor capul dezorientată la auzul vocii lui Laurel. Iisuse. Nu se poate. E...

— Da, spune Laurel, închizînd ușa. Eu sînt.

Rămîn în picioare în faţa uşii, încercînd să fac abstracţie de glasurile ridicate care vin dinăuntru. Cîteva minute mai tîrziu, Christina iese din biroul ei şi mă priveşte interogativ.

— Becky, ce se întîmplă?

— Îhm... Laurel a dat peste o cunoştinţă mai veche. Şi m-am gîndit să le las puţin singure. Din cabină se aude o bufnitură şi încep să tuşesc cît pot de tare. Cred că... stau de vorbă.

— Stau de vorbă. Christina îmi aruncă o privire urîtă.

— Stau de vorbă!

Uşa se deschide brusc şi Laurel iese valvîrtej, cu o legătură de chei în mînă.

— Becky, acum voi face o scurtă vizită în apartamentul lui Amy, şi ea ar dori să stea aici pînă mă întorc. Nu-i aşa, Amy?

Mă uit peste umărul lui Laurel în cabină. Amy stă în colţul camerei în chiloţi şi sutien, minus pandantivul cu smarald şi pare complet şocată. Încuviinţează în tăcere.

În timp ce Laurel iese cu paşi mari, Christina mă priveşte uluită.

— Becky...

— Aşa! îi spun repede lui Amy, pe cel mai profi stil de angajată la Barneys. Cît o aştepţi, ce-ai zice să mai încercăm nişte rochiţe?

Patruzeci de minute mai tîrziu, Laurel se întoarce, radiind de fericire.

— Le-ai găsit şi pe celelalte? zic curioasă.

— Le am pe toate.

În colţul opus al raionului, Christina ridică privirea spre noi, apoi se uită în altă parte. Mi-a zis deja că singura soluţie ca să lucrez în continuare aici e să nu ştie despre ce e vorba.

Deci am căzut de acord că, în principiu, nu știe absolut nimic.

— Poftim. Laurel îi aruncă cheile lui Amy. Acum poți să pleci. Transmite-i salutările mele lui Bill. Vă meritați unul pe celălalt.

Fără o vorbă, Amy, acum complet îmbrăcată, sare repede în picioare.

— Stai, spune Laurel. Nu-i mulțumești lui Becky?

— Ăă... Amy privește nervoasă spre Laurel. Mersi, Becky.

— E OK, zic ușor stresată.

Cînd Amy o ia la picior spre scara rulantă, aproape alergînd, Laurel îmi înconjoară umerii cu brațul.

— Becky, ești un înger, îmi spune cu căldură. Nu știu cum aș putea să te răsplătesc vreodată. Dar, orice dorești, nu trebuie decît să-mi spui.

— Nu te prosti! sar imediat. Am vrut doar să te ajut.

— Vorbesc foarte serios!

— Laurel!

— Insist. Spune-mi ce vrei și o să am grijă să-l primești pînă la nuntă.

Nunta mea.

E ca și cum cineva ar fi deschis brusc o fereastră și în cameră ar fi năvălit un curent de aer polar.

Cu toată nebunia și agitația, reușisem cumva să uit o clipă de ea. Însă acum vechile gînduri care nu-mi dau pace s-au năpustit din nou asupra mea.

Cele două nunți ale mele. Un dublu fiasco.

E ca și cum două trenuri s-ar îndrepta simultan spre mine, în mare viteză. Două trenuri care se apropie din ce în ce mai tare, chiar și atunci cînd mă uit la ele. Și care prind viteză. Dacă reușesc să mă feresc din calea unuia din ele, tot nu voi avea cum să scap de impactul cu celălalt.

Privesc chipul prietenos și deschis al lui Laurel și nu vreau decît să mă prăbușesc în brațele ei și să o rog, tînguitor: „Te rog, fă-mi ordine în viață!"

— Orice dorești, repetă Laurel, și mă strînge de umăr.

Mă întorc în cabină cu pași tîrșîiți și adrenalină zero. Simt cum vechea îngrijorare, atît de familiară, pune din nou stăpînire pe mine. A mai trecut o zi, și eu tot n-am găsit nici o soluție genială. Habar n-am ce-o să fac. Și timpul se scurge, în defavoarea mea.

Poate că adevărul e că nu pot rezolva asta singură, mă gîndesc, prăbușindu-mă în scaun. Poate că am nevoie de ajutor. De mașini de pompieri și de echipe de intervenție.

Sau, poate, doar de Luke.

Cincisprezece

Cînd ajung acasă, sînt surprinzător de calmă. Aproape ușurată, aș putea să spun. Am încercat tot ce a fost cu putință – și acum am ajuns la capătul puterilor. Nu mai am ce face, trebuie să îi mărturisesc totul lui Luke. O să fie șocat, evident. Și foarte supărat. Dar, cel puțin, va ști cum stă situația.

În drum, m-am oprit la un bar și am băut două tării, timp în care m-am gîndit foarte intens cum să-i spun. Pentru că, știe toată lumea, important e cum prezinți problema. Cînd președintele vrea să mărească impozitele, nu zice „O să vă măresc taxele". Zice: „Orice cetățean american cunoaște valoarea educației". Așa că mi-am scris un mic discurs, ceva de genul Starea Națiunii, și l-am învățat pe de rost, cu pauze pentru interjecții din partea lui Luke. (Sau pentru aplauze. Deși nu cred să ajungem chiar pînă acolo.) Atîta vreme cît am să mă țin de text și nimeni n-o să aducă în discuție politica din Uganda, ar trebui să mă descurc.

Urc scările cu picioarele tremurîndu-mi ușor, deși știu că Luke n-a venit încă; mai am timp să mă pregătesc. Dar, spre marea mea surpriză, în clipa în care deschid ușa, îl găsesc așezat la masă, cu un vraf de hîrtii în față.

OK, Becky, hai. Doamnelor și domnilor, stimați membri ai Congresului. Optezeci și cîți sînteți. Las ușa să se închidă singură în urma mea, îmi scot notițele și trag aer adînc în piept.

— Luke, încep, cu o voce gravă, de om matur. Trebuie să-ți spun ceva în legătură cu nunta. Este o problemă serioasă, la care nu există o soluție simplă. Iar, dacă există o soluție, aceasta nu va putea fi adoptată fără ajutorul tău. Acesta este motivul pentru care vorbesc cu tine acum – și te rog să mă asculți cu mare atenție, încercînd să nu mă judeci înainte de a avea toate datele.

Ei, pîn'aici a fost cum a fost. Sinceră să fiu, sînt destul de încîntată de partea asta. Mai ales de cheștia cu „încercînd să nu mă judeci înainte de a avea toate datele", fiindcă înseamnă că nu poate să urle la mine.

— Pentru a-ți putea explica situația extrem de delicată în care mă aflu, continuu, trebuie să ne întoarcem puțin în trecut. În momentul în care a început totul. Și nu mă refer la apariția Terrei. Nici măcar la Bing Bang. Ci la ceaiul de la Claridges.

Mă opresc – dar Luke continuă să tacă și să mă asculte. Poate că, totuși, o să fie bine pînă la urmă.

— Acolo, la Claridge, a fost locul în care a început totul. Mi s-a încredințat o sarcină imposibilă. Am fost, dacă vrei, ca zeul ăla grec care a trebuit să aleagă dintre trei mere. Doar că la mine n-au fost decît două – și n-au fost mere. Fac o pauză de suspans. Au fost nunți.

Luke se răsucește abia acum cu scaunul spre mine. Are ochii roșii și o expresie extrem de ciudată pe chip. În clipa în care privirea i se fixează asupra mea, simt cum mă cuprinde un val de îngrijorare.

— Becky, zice, cu mare efort.

— Da? Înghit în sec.

— Tu crezi că mama mă iubește cu adevărat?

— Poftim? spun, șocată.

— Spune-mi sincer. Tu crezi că mama mă iubește cu adevărat?

Ia stai așa. Să nu-mi spui că n-a auzit nici măcar un cuvînt din tot discursul meu.

— Îhm... sigur că da! spun. Și, că veni vorba de mame, aici voiam și eu să ajung...

— Am fost un idiot. Luke duce paharul la buze și ia o înghițitură din băutura din pahar, după toate aparențele, whisky. N-a făcut decît să se folosească de mine, așa-i?

Mă holbez la el, descumpănită – apoi observ sticla pe jumătate goală de pe masă. Oare de cînd e aici? Îi privesc iar chipul încordat și vulnerabil și fac eforturi să-mi reprim comentariile care-mi vin pe limbă în legătură cu Elinor.

— Normal că te iubește! Îmi las foile cu discursul pe masă și mă duc la el. Sînt sigură că te iubește. Se vede clar, din felul în care... îhm... Nu știu cum să mai continuu și tac.

Ce să-i zic? Din felul în care se folosește de personalul tău fără să dea un ban și fără să zică măcar mersi. Din felul în care te lucrează pe la spate, după care o șterge în Elveția?

— Dar ce... de ce ai... zic șovăitoare. S-a întîmplat ceva?

— O tîmpenie. Clatină din cap. Azi am dat din întîmplare peste o chestie. Inspiră adînc. M-am dus la ea acasă să iau niște documente pentru Fundație. Și nu știu de ce – poate din cauza pozelor cu Ernie și cu Suze pe care mi le-ai arătat azi-dimineață. Ridică privirea spre mine. Nu știu cum, m-am trezit căutînd în biroul ei fotografii mai vechi. Cu mine copil. Cu

mine și cu ea. Habar n-am ce căutam, de fapt. Orice, cred.

— Și-ai găsit ceva?

Luke îmi arată spre hîrtiile răsfirate pe masă, iar eu mijesc ochii către una dintre ele, nedumerită.

— Ce sînt astea?

— Scrisori. De la tata. Scrisori pe care i le-a scris după ce s-au despărțit, acum cincisprezece, douăzeci de ani. Scrisori în care o implora să se întîlnească cu mine.

Vorbește pe un ton perfect neutru, și eu mă uit la el cu neliniște.

— Cum adică?

— Adică el o ruga pur și simplu să mă lase s-o vizitez, spune Luke pe același ton fără modulații. S-a oferit chiar să-mi plătească el hotelul. Să vină cu mine, chiar. A rugat-o de mii și mii de ori... și eu n-am știut asta niciodată. Întinde mîna după cîteva hîrtii și mi le dă. Uite, citește și tu.

Fac eforturi să-mi ascund șocul și încep să le scanez rapid, citind cîte o frază de ici și de colo.

Luke e disperat să-și vadă mama... nu îți pot înțelege atitudinea...

— Scrisorile astea explică multe lucruri. Se pare că noul ei soț n-a avut niciodată nimic împotrivă ca ea să mă ia la ei. Pare chiar un tip foarte de treabă. Și a fost de acord cu tata că ar trebui să vin în vizită. Dar ea n-a fost interesată de subiect.

Luke ridică din umeri.

— Bănuiesc că nici n-avea de ce să fie, nu-i așa?

...un băiat iubitor și extrem de inteligent... care să rateze o asemenea ocazie minunată...

— Vai, Luke, e... înfiorător, spun, total inadecvat.

— Cel mai rău e că m-am purtat absolut oribil cu ai mei. În adolescență. Dădeam mereu vina pe ei.

Gîndul mi se duce automat la Annabel și la chipul ei cald și blînd și la tatăl lui Luke, scriind aceste scrisori în secret – și mă cuprinde o ură nesfîrșită pentru Elinor. Nu îl merită pe Luke. Nu merită să aibă familie.

Rămînem în tăcere; nu se aude decît ploaia care bate în geam. Îi iau mîna și i-o strîng, încercînd să pun în această strîngere de mînă cît de multă dragoste și căldură sînt în stare.

— Luke, sînt sigură că părinții tăi au înțeles. Și... Îmi reprim cu greu toate cuvintele grele pe care îmi vine să le folosesc la adresa lui Elinor. Și sînt sigură că Elinor chiar și-a dorit să fii cu ea. Cine știe, poate că i-a fost foarte greu la început în țară străină, sau... poate că a fost mereu pe drumuri...

— E ceva ce nu ți-am spus niciodată, mă întrerupe Luke. Nici ție, nici nimănui altcuiva. Ridică ochii spre mine. Cînd aveam paisprezece ani, am venit să-mi văd mama.

— Poftim? Mă holbez la el mirată. Dar parcă mi-ai zis că niciodată n-ai...

— La noi la școală s-a organizat o excursie la New York. M-am luptat din răsputeri să mă duc și eu. Mama și tata erau împotrivă, evident, dar pînă la urmă au cedat. Mi-au spus că mama e plecată, dar că, firește, dacă n-ar fi fost plecată, i-ar fi făcut mare plăcere să mă vadă.

Luke ia sticla de whisky și își toarnă din nou în pahar.

— N-am avut ce face, trebuia neapărat să încerc s-o văd. Poate că se înșelau.

Rămîne privind în gol undeva în fața lui, plimbîndu-și degetul pe marginea paharului.

— Şi... în ultimele zile ale excursiei, ni s-a dat o zi liberă. Toţi ceilalţi s-au dus la Empire State Building. Eu, însă, am şters-o frumuşel din grup. Aveam adresa ei, aşa că am venit şi m-am aşezat pe treptele din faţa blocului ei. Nu era clădirea în care stă acum, ci alta, mai spre capătul lui Park Avenue. Oamenii care treceau pe lîngă mine mă priveau miraţi, dar mie nu-mi păsa.

Ia o gură de băutură şi eu mă uit la el, fără să-mi pot dezlipi privirea. Nu îndrăznesc să scot nici un sunet. Nu îndrăznesc nici să respir.

— Şi, pe la ora prînzului, a ieşit din bloc o femeie. Era brunetă şi avea o haină foarte frumoasă. Îi cunoşteam chipul din fotografii. Era mama.

Rămîne în tăcere cîteva clipe.

— Şi atunci... m-am ridicat repede. Ea şi-a ridicat ochii spre mine şi m-a văzut. M-a privit fix aşa, vreo cinci secunde. După care s-a răsucit pe călcîie şi a plecat. Ca şi cum nici nu m-ar fi văzut. S-a suit într-un taxi şi dusă a fost, şi asta a fost tot.

Închide ochii brusc, iar apoi îi deschide iar.

— Nici măcar n-am apucat să fac un pas spre ea.

— Păi, şi... ce-ai făcut? zic, cu teamă.

— Am plecat. Şi toată ziua n-am făcut altceva decît să mă plimb prin oraş, convingîndu-mă că nu m-a recunoscut, de-asta s-a purtat aşa. Asta mi-am repetat întruna în gînd. Că habar nu are cum arăt, aşa că se poate să nu-şi fi dat seama că sînt eu.

— Păi, poate chiar aşa a fost! zic repede. De unde naiba să ştie că...

Îmi înghit restul cuvintelor, în clipa în care el ia o scrisoare bleu şters, trimisă par avion, de care e prins ceva cu o agrafă, în partea de sus.

— Asta e scrisoarea pe care i-a scris-o tata ca s-o anunțe că vin, spune. Ridică spre mine scrisoarea și îmi stă inima. Iar ăsta sînt eu.

Mă trezesc uitîndu-mă în ochii unui adolescent. În ochii unui Luke în vîrstă de paisprezece ani. E îmbrăcat în uniformă de școală și are o tunsoare groaznică; e aproape de nerecunoscut. Dar ăștia sînt aceiași ochi întunecați pe care îi cunosc atît de bine, și cu care privește lumea cu un amestec de hotărîre și speranță.

Nu sînt în stare să scot un cuvînt. Mă uit la chipul stîngaci și timid al acestui băiat și-mi dau lacrimile.

— Ai avut dreptate de la început, Becky. Așa e, de-aia am venit la New York, ca să o impresionez pe mama. Am vrut să se oprească în mijlocul străzii, să se întoarcă spre mine și... să mă privească lung... cu mîndrie...

— Dar e foarte mîndră de tine!

— Ba nu e deloc. Schițează o urmă de surîs. Trebuia să renunț de la început.

— Nu! zic, un pic cam tîrziu.

Îi iau mîna și mă simt complet neajutorată. Prin comparație cu el, mă simt extrem de protejată și de răsfățată. Eu am crescut cu sentimentul că mami și tati mă consideră cea mai importantă ființă de pe pămînt; cu sentimentul că mă iubesc și că mă vor iubi mereu, orice s-ar întîmpla. Și am trăit mereu înconjurată de haloul acestei protecții.

— Îmi pare rău, spune Luke într-un final. Cred că am exagerat prea tare cu chestia asta. Hai s-o lăsăm baltă. Despre ce voiai să vorbim?

— Ei, despre nimic important, zic imediat. Nu... contează. Poate să mai aștepte.

Deodată, nunta mi se pare ceva extrem de îndepărtat. Îmi fac notițele cocoloș și le arunc la

coşul de gunoi. După care arunc o privire camerei, care arată ca un depozit ad-hoc. Masa e plină de scrisori, în colţuri sînt stive de cutii cu cadouri, peste tot e o harababură de nedescris. E imposibil să scapi de dezastrul din viaţa ta, cînd locuieşti într-un apartament din Manhattan.

— Hai să mergem să mîncăm ceva, spun, ridicîndu-mă brusc în picioare. Şi să mergem la un film sau vedem noi.

— Nu mi-e foame, spune Luke.

— Nu contează. Locul ăsta e prea... înghesuit. Îl iau de mînă şi îl trag uşor. Hai să plecăm. Şi să uităm de toate. De absolut toate.

Ieşim din bloc şi ne plimbăm ţinîndu-ne de braţ, pînă la cinematograf, unde ne abandonăm unui film cu mafioţi. Cînd se termină, mai mergem cîteva sute de metri şi ajungem la un restaurăntel foarte plăcut unde mai mergem uneori, şi comandăm vin roşu şi risotto.

Numele lui Elinor nu apare nici măcar o dată în conversaţie. Vorbim, în schimb, de copilăria lui Luke la Devon. Îmi povesteşte despre picnicurile de pe plajă, despre căsuţa pe care i-a construit-o tatăl lui într-un copac din grădină, şi despre sora lui vitregă Zoe, care nu făcea nici un pas fără prietenele ei, ceea ce-l scotea pur şi simplu din minţi. După care îmi vorbeşte despre Annabel. Despre cît de frumos s-a purtat întotdeauna cu el, şi cît de bună e cu toată lumea; şi cum el n-a simţit niciodată că ea ţine mai mult la Zoe, care e copilul ei, decît la el.

Apoi începem să vorbim, uşor-uşor, şi despre lucruri despre care n-am vorbit niciodată. Ca, de exemplu, despre copii. Luke vrea trei copii. Eu vreau... ei, după ce-am văzut-o pe Suze în chinurile facerii, nu prea cred că-mi doresc nici măcar

unul, dar nu-i spun asta. Aprob din cap atunci cînd el spune „sau poate patru" şi mă gîndesc dacă nu s-o putea oare să mă prefac că sînt însărcinată şi să adopt copilul în secret.

Cîteva ore mai tîrziu, Luke pare mult mai relaxat. Mergem pe jos spre casă, ne băgăm în pat şi cădem laţi. În timpul nopţii mă trezesc pe jumătate, şi mi se pare că îl văd pe Luke la fereastră, privind în noapte. Dar adorm iar, înainte de a fi sigură.

A doua zi dimineaţa mă trezesc cu gura uscată şi cu o durere cumplită de cap. Luke s-a sculat deja şi aud zgomote dinspre bucătărie. Cine ştie, poate-mi pregăteşte micul dejun. Mi-ar prinde foarte bine nişte cafea, şi poate nişte pîine prăjită. Şi pe urmă...

Simt un junghi în stomac. N-am ce face, trebuie să iau taurul de coarne. Trebuie să-i spun despre cele două nunţi.

Aseară a fost aseară. Normal că n-am avut cum să aduc vorba despre ele. Dar acum e dimineaţă şi problema nu mai suportă amînare. Ştiu că e un moment extrem de prost ales, ştiu că e ultimul lucru pe care ar vrea să-l audă acum. Însă trebuie neapărat să-i spun.

Îl aud că vine pe coridor şi inspir adînc, pentru a-mi calma nervozitatea.

— Luke, fii atent, spun în clipa în care se deschide uşa. Ştiu că e un moment complet nepotrivit. Dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Avem o problemă.

— Care anume? spune Robyn, intrînd în cameră. Sper că n-are nimic de-a face cu nunta! Are un taior ultramarin şi pantofi de lac şi în braţe are o tavă cu micul dejun. Poftim, iubire! Bea nişte cafea ca să te trezeşti!

Oare visez? Ce caută Robyn la mine în dormitor?

— Vin imediat cu brioșele, zice veselă și dispare din cameră. Cad fără vlagă pe pernă, cu creierii duduind, încercînd să înțeleg ce naiba o fi cu ea aici.

Îmi vine subit în minte filmul cu mafioți de aseară și simt cum mă sufoc de groază. O, Doamne. E clar ca lumina zilei.

A aflat de cealaltă nuntă – și a venit să-mi ia gîtul.

Robyn reapare în ușă, cu un coș cu brioșe și îl pune jos zîmbind. Mă holbez la ea, paralizată de frică.

— Robyn! zic cu glas răgușit. Nu... mă așteptam să te văd aici. Nu e un pic cam... devreme?

— Cînd e vorba de clienții mei, nu există prea devreme, spune Robyn, cu un licăr în ochi. Sînt la cheremul tău, douăzeci și patru din douăzeci și patru. Se așază pe fotoliul de lîngă pat și îmi toarnă o ceașcă de cafea.

— Cum ai intrat?

— Cu o agrafă răsucită cu pricepere în broască. Glumesc, desigur! Luke mi-a dat drumul în casă. Tocmai pleca.

O, Doamne. Sînt singură cu ea. M-a prins în capcană.

— Luke a plecat deja la muncă?

— N-aș băga mîna-n foc că s-a dus la serviciu. Robyn se oprește gînditoare. Părea că se duce la jogging.

— La jogging?

Luke nu se duce în viața lui la jogging.

— Hai, bea-ți cafeaua – și pe urmă am să-ți arăt ce-ai așteptat atîta timp. Ce-am așteptat cu toții atîta timp. Își consultă ceasul. Te rog să nu uiți că în douăzeci de minute trebuie să plec.

O privesc nedumerită.

— Becky! Eşti bine? Sper că-ţi aminteşti că aveam întîlnire azi!

O amintire foarte vagă, ca prin ceaţă, mi se infiltrează încet în minte, ca o umbră printr-un voal. Robyn. Întîlnire la micul dejun. A, da.

Ce-o fi fost în capul meu, să accept o întîlnire la micul dejun?

— Sigur că-mi amintesc! zic într-un final. Doar că am... capul cît o baniţă.

— Dar nu e nevoie să te scuzi, draga mea! spune Robyn veselă nevoie mare. Îţi trebuie doar nişte suc proaspăt de portocale. Şi un mic dejun adevărat. Asta le spun mereu mireselor mele: trebuie să aveţi mare grijă de voi! N-are nici un rost să vă înfometaţi, şi pe urmă să leşinaţi în faţa altarului. Ia o brioşă.

Caută ceva în geantă.

— Uite! În sfîrşit, îl avem!

Mă uit tîmp la bucata de material argintiu cu ape, din mîna ei.

— Ce-i ăsta?

— Materialul pentru pernuţă! spune Robyn. Trimis par-avion direct din China. Cel cu care am avut probleme la vamă! Să nu-mi spui că nu-ţi aduci aminte!

— A! Ba da, cum să nu! zic repede. Da, arată... foarte bine. Foarte frumos.

— Becky, scumpa mea, mai e ceva, spune Robyn. Pune materialul deoparte şi mă priveşte extrem de serioasă. Adevărul e... că sînt destul de îngrijorată.

Simt că mă apucă iar nervozitatea şi iau o gură de cafea pentru a-mi ascunde neliniştea.

— Pe bune? Şi... ce anume te îngrijorează?

— N-am primit încă nici un răspuns de la invitaţii din Anglia. Nu e ciudat?

Preț de o clipă nu sînt în stare să scot un cuvînt.

— Îhm... da, îngaim în cele din urmă. Foarte.

— În afară de părinții lui Luke, care au acceptat acum mai mult timp. Firește, ei se aflau pe lista lui Elinor, așa că au primit invitația mai demult, dar chiar și așa... Îmi ia ceașca de cafea și ia o gură din ea. Mmm. Ce bună e! Uite la mine, mă laud singură! Acuma, ce să zic, nu vreau să acuz pe nimeni că ar fi lipsit de maniere. Dar chiar ar trebui să știm cum stăm, cîți invitați avem. Așa că, ai ceva împotrivă dacă încep să dau vreo două-trei telefoane, evident, pline de tact, în Anglia? Am toate numerele de telefon în baza mea de date...

— Nu! spun, trezindu-mă brusc. Nu suna pe nimeni! Vreau să zic... că o să-ți răspundă, promit.

— Dar e extrem de ciudat! spune Robyn gînditoare. Să nu dea nici cel mai mic semn... Au primit invitațiile, nu?

— Firește că le-au primit! Cred că exagerezi tu un pic cu grija. Încep să pliez atent cearșaful între arătător și degetul mare. O să-ți răspundă în maximum o săptămînă. Garantat...

— Sper din suflet! Pentru că timpul nu stă după noi! Nu mai sînt decît patru săptămîni!

— Știu! zic cam strident și iau altă înghițitură de cafea, dorindu-mi cu disperare ca în ceașcă să fie votcă.

Patru săptămîni.

O, Doamne.

— Îți mai pun niște cafea, scumpo? Robyn se ridică, apoi se apleacă scurt. Ce-i asta? spune cu interes, culegînd o hîrtie care zace pe jos. E un meniu?

Ridic ochii – și îmi stă inima. Are în mînă un fax de la mama.

Meniul pentru cealaltă nuntă.

Totul se află chiar acolo, sub pat. Și, dacă începe să caute...

— Nimic important! zic, luîndu-i-o repede. Doar... ăă... un meniu pentru o... petrecere...

— Dați o petrecere?

— Încă nu... sîntem hotărîți.

— Ei, dacă ai nevoie de ajutor la organizare, spune-mi! Robyn coboară glasul, pe un ton confidențial. Dacă-mi permiți să-ți vînd un mic pont? Arată către meniul lui mami. Cred că foietajele sînt un pic *passé*.

— Am înțeles. Îhm... mersi.

Trebuie neapărat s-o scot pe femeia asta din casa mea. Imediat. Înainte să mai găsească și altceva.

Arunc repede hîrtiile sub pat și sar în picioare.

— Robyn, nu te supăra, nu mă simt prea bine. Am putea să... reprogramăm restul întîlnirii?

— Înțeleg. Mă bate ușor pe umăr. Te las în pace.

— Apropo, arunc în treacăt, cînd ajungem la ușa de la intrare. Tocmai mă întrebam... În legătură cu clauza aia de penalizare din contractul tău.

— Da! Robyn mă privește radioasă.

— Așa, de curiozitate. Încep să rîd. Ai colectat-o vreodată?

— Ei, de cîteva ori, zice Robyn. Se oprește, pierdută în reverie. O fătucă prostovană a încercat o dată să fugă în Polonia... dar, pînă la urmă, tot am prins-o... Pa, Becky!

— Pa! zic, la fel de veselă și închid ușa, cu inima bătîndu-mi să-mi sară din piept.

O să mă prindă și pe mine. E doar o chestie de timp.

Imediat ce ajung la serviciu îl sun pe Luke la birou și îmi răspunde secretara lui, Julia.

— Bună, zic, pot să vorbesc cu Luke?

— Luke a sunat să spună că-i bolnav, zice Julia, părînd surprinsă. Nu ştiai?

Mă uit la telefon, complet luată pe nepregătite. Luke şi-a luat zi liberă? La naiba. Poate că mahmureala lui a fost şi mai rea ca a mea.

La naiba, şi eu l-am dat de gol, ca fraiera.

— A, da! spun repede. Da! Acum că spui tu... da, normal că ştiam! Îi e foarte rău. Are febră. Şi are probleme şi cu... ăă... stomacul. Pe moment, pur şi simplu am uitat.

— Ei, transmite-i din partea noastră însănătoşire grabnică.

— Îi transmit!

Las receptorul jos şi-mi dau seama că poate am exagerat un pic. Nu-l paşte nici cel mai mic pericol de a fi dat afară. Doar e compania lui.

De fapt, sînt chiar superîncîntată că şi-a luat zi liberă.

Şi totuşi. Luke, să se îmbolnăvească? El nu se îmbolnăveşte niciodată.

Şi nu face jogging niciodată. Ce se întîmplă?

Vorbisem cu Erin să mergem să bem ceva împreună după serviciu, dar mă scuz şi mă grăbesc să mă întorc acasă. Cînd ajung, nu e aprinsă nici o lumină, şi o clipă cred că Luke nu e aici. Însă pe urmă îl văd stînd la masă în întuneric, îmbrăcat în pantaloni de trening şi un tricou vechi, cu mîneci lungi.

În fine. Avem toată seara la dispoziţie. OK, acum e acum. În fine, am să-i pot spune totul.

— Bună, zic, strecurîndu-mă pe un scaun de lîngă el. Ţi-e mai bine? Am sunat la tine la serviciu şi mi s-a spus că eşti bolnav.

Urmează o tăcere.

— N-am avut dispoziția necesară pentru a mă duce la serviciu, spune Luke în cele din urmă.

— Și ce-ai făcut toată ziua? Chiar te-ai dus să alergi?

— Am făcut o plimbare lungă pe jos, spune Luke. Și m-am gîndit. M-am gîndit foarte mult.

— La... mama ta? zic cu teamă.

— Da. La mama. Și la o groază de alte lucruri.

Se întoarce pentru prima dată spre mine și, spre mirarea mea, văd că e nebărbierit. Mmm. Îmi place cum îi stă neras.

— Ești bine?

— Asta-i întrebarea, spune după o pauză. Sînt, oare?

— Probabil c-am exagerat un pic cu băutura azi-noapte. Îmi dau jos haina, pentru a da mai mare importanță cuvintelor pe care le rostesc. Luke, ascultă-mă. Vreau să-ți spun ceva extrem de important. De cîteva săptămîni tot amîn asta...

— Becky, te-ai gîndit vreodată la cum sînt străzile din Manhattan, ca o grilă? spune Luke, întrerupîndu-mă. Te-ai gîndit vreodată serios la asta?

— Îhm... nu, zic, înmărmurită. Nu prea.

— E, dacă vrei... o metaforă a vieții. Crezi că ai libertatea de a merge oriunde vrei. Dar adevărul e... Desenează o linie imaginară cu degetul pe masă. Că mișcările tale sînt impuse de altcineva. Ești controlat. Spre nord sau spre sud. Stînga sau dreapta. Între ele, nu există nimic. Nu ai nici o altă opțiune.

— Așa e, spun după o pauză. Categoric. Luke, ce voiam să-ți spun...

— Becky, viața ar trebui să fie un cîmp deschis. Ar trebui să poți merge în orice direcție dorești.

— Da, cred că...

— Azi am mers de la un capăt al insulei la celălalt.

— Pe bune? Mă holbez mirată la el. Păi... de ce?

— La un moment dat mi-am ridicat privirea și eram înconjurat de clădiri de birouri. Și soarele se reflecta în geamurile de sticlă turnată. În toate direcțiile.

— Frumos, spun, total nepotrivit.

— Tu nu înțelegi ce-ți spun? Mă fixează cu o privire intensă și abia acum remarc urmele vineții de sub ochii lui. Dumnezeule, pare complet istovit. Lumina intră în Manhattan... și rămîne blocată aici. Blocată într-o lume în sine, și glisează înainte și înapoi, fără a reuși să scape.

— Păi... da, bănuiesc că ai dreptate. Doar că... uneori mai și plouă, nu?

— Și cu oamenii e la fel.

— Adică?

— Asta e lumea în care trăim acum. Fiecare nu se gîndește decît la propria reflexie. Fiecare e obsedat doar de propria imagine. Și totul e pînă la urmă total inutil. Gîndește-te la tipul ăla din spital. Treizeci și trei de ani – și face atac de cord. Dacă murea? Ar fi putut spune că a avut o viață împlinită?

— Îhm...

— Eu, de exemplu, am avut o viață împlinită? Spune-mi sincer, Becky. Uită-te la mine și spune-mi.

— Păi... ăă... sigur că da!

— Rahat. Ia un comunicat de presă de la Brandon Communications din apropiere și îl privește. Asta a fost viața mea de pînă acum. Informații fără nici un rost. Spre uimirea mea, începe să rupă comunicatul în bucățele. Bucățele de hîrtie fără absolut nici un rost.

Brusc, îmi dau seama că a făcut ferfeniță și extrasul nostru de cont.

— Luke! Ăla e extrasul nostru de cont!

— Și ce dacă? Ce contează? Sînt doar niște cifre pe o foaie de hîrtie. Cui îi pasă?

— Dar... dar...

Ceva nu e în regulă aici.

— Ce contează? Nimic nu contează, ascultă-mă pe mine. Aruncă bucățelele de hîrtie pe jos și eu fac eforturi să nu mă aplec imediat să culeg ce a mai rămas din ele. Becky, ai foarte mare dreptate.

— Eu? spun alarmată.

Ceva nu e deloc în regulă aici.

— Sîntem prea ahtiați după lucrurile materiale. Prea obsedați de ideea de a avea succes. De bani. De ideea de a încerca să impresionăm oameni care nu vor fi impresionați niciodată, indiferent ce... Se oprește, respirînd precipitat. Nu contează decît să fii om cu adevărat. Chiar ar trebui să cunoaștem oameni fără adăpost. Chiar ar trebui să cunoaștem niște țărani din Bolivia.

— Păi... da, zic după o pauză. Dar, cu toate astea...

— Mă tot gîndesc la un lucru pe care mi l-ai spus mai demult. Toată ziua numai la asta mă gîndesc. Și nu-mi iese deloc din minte.

— La ce anume? spun alertată.

— Ai zis... Se oprește, de parcă ar vrea să se asigure că nu greșește cuvintele. Ai zis că ne aflăm pe planeta asta pentru prea puțin timp. Și, la sfîrșitul zilei, ce e mai important? Să știi că ți-au ieșit socotelile și că ești pe plus – sau să știi că ești persoana care ai vrut să fii?

Mă uit la el cu gura căscată.

— Ei... am zis și eu așa! Am glumit și eu...

— Becky, eu nu sînt persoana care vreau să fiu. Nu cred că am fost vreodată persoana care

am vrut să fiu. Am fost orb. Am fost obsedat prostește de tot felul de lucruri idioate...

— Haide! spun, strîngîndu-i mîna a încurajare. Ești Luke Brandon! Ești un om de afaceri de succes, ești frumos și bogat...

— Nu sînt persoana care trebuia să devin. Și problema e că nu știu cine e persoana asta. Nu știu cine și ce vreau să fiu... ce vreau să fac cu viața mea... pe ce drum s-o apuc... Se apleacă în față și-și îngroapă capul în mîini. Becky, am nevoie de niște răspunsuri.

Nu-mi vine să cred. Luke are o criză de personalitate.

SECOND UNION BANK
WALL STREET 300
NEW YORK NY 10005

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

23 mai 2002

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din data de 21 mai. Mă bucur că începeţi să mă consideraţi un foarte bun prieten şi, drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, ziua mea de naştere este pe 31 octombrie.

Şi eu vă împărtăşesc punctul de vedere, şi anume că nunţile sînt o treabă foarte costisitoare. Cu toate acestea, totuşi, îmi este imposibil să vă extind limita de creditare de la 5 000 USD la 105 000 USD, la acest moment.

Vă pot însă oferi o nouă limită de creditare, de 6 000 USD, lucru care sper să vă fie de folos.

Cu stimă,

Walt Pitman
Director Dept. Clienţi

STARS U LIKE
CELEBRITY LOOKALIKE AGENCY
WEST 152 24TH STREET
NEW YORK 10011

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

28 mai 2002

Dragă Rebecca,

Îți mulțumesc pentru scrisoare şi fotografii. Din păcate, însă, nu am reuşit să găsim o persoană care să semene nici cu tine şi nici cu logodnicul tău. Trebuie, de asemenea, să-ți aduc la cunoştință faptul că majoritatea clienților noştri s-ar opune categoric ideii de a se căsători între ei, fie şi pentru „o sumă generoasă", cum spui tu.

Evident, există şi excepții. În schimbul unei sume adecvate, sosia lui Al Gore e gata să se însoare cu sosia lui Charlene Tilton.

Te rog spune-ne dacă acest lucru îți este de vreun ajutor.

Cu prietenie,

Candy Blumenkrantz
Director

Drakeford Road 49
Potters Bar
Hertfordshire

27 mai 2002

Domnul Malcolm Bloomwood îi mulţumeşte foarte mult doamnei Elinor Sherman pentru gestul extrem de amabil de a-l invita la nunta dintre Becky şi Luke de la Plaza, de pe data de 22 iunie. Din păcate, nu poate da curs acestei invitaţii, întrucît şi-a rupt piciorul.

The Oaks
Elton Road 41
Oxshott
Surrey

27 mai 2002

Doamna şi domnul Martin Webster îi mulţumesc foarte mult doamnei Elinor Sherman pentru gestul extrem de amabil de a-i invita la nunta dintre Becky şi Luke de la Plaza, de pe data de 22 iunie. Din păcate, nu pot da curs acestei invitaţii, din cauza faptului că amîndoi au contactat febră glandulară.

Foxtrot Way 9
Reigate
Surrey

27 mai 2002

Doamna şi domnul Tom Webster îi mulţumesc foarte mult doamnei Elinor Sherman pentru gestul extrem de amabil de a-i invita la nunta dintre Becky şi Luke de la Plaza, de pe data de 22 iunie. Din păcate, nu pot da curs acestei invitaţii, din cauza faptului că tocmai le-a murit cîinele.

Șaisprezece

S-a cam îngroșat gluma. Luke nu s-a dus la muncă de mai mult de-o săptămînă. Nici nu s-a mai bărbierit. Tot pleacă și rătăcește Dumnezeu știe pe unde și nu ajunge acasă decît dimineața în zori, de regulă afumat. Și ieri, cînd am venit de la slujbă, am descoperit că-și dăduse toți pantofii de pomană.

Mă simt complet neajutorată. Nimic din ce fac nu are nici un rezultat. I-am făcut supă hrănitoare, de casă. (Cel puțin așa scrie pe cutie, că e hrănitoare și de casă.) Am făcut dragoste cu el, cu cîtă tandrețe am fost în stare. Ceea ce, atît cît a durat, a fost OK. (Și întîmplarea face că a durat ceva.) Dar situația nu s-a schimbat cu nimic. După asta a revenit la starea lui de dinainte, fără chef de viață, privind în gol.

Cel mai mult și cel mai mult am încercat varianta cu discutatul. M-am așezat lîngă el și am început să-i vorbesc. Cîteodată am impresia că sînt pe drumul cel bun. Însă imediat după asta ori cade din nou în depresie, ori zice „ce rost are?" și pleacă iar. Problema este că e total incoerent. Acum zice că vrea să renunțe la firmă și să intre în politică; că acolo e inima lui și că n-ar fi trebuit niciodată să renunțe la asta. (Politică? Nu l-am auzit în viața mea spunînd așa ceva.)

Pe urmă zice că niciodată nu și-a dorit nimic altceva decît să fie tată, hai să facem șase copii și el o să stea acasă să aibă grijă de ei.

Între timp, secretara lui sună în fiecare zi să vadă dacă Luke se simte mai bine, iar eu trebuie să inventez din ce în ce mai multe detalii aberante și tenebroase. Practic, numai ciumă n-a avut pînă la ora asta.

Sînt atît de disperată, încît ieri l-am sunat pe Michael și el mi-a promis că trece pe la noi, să vadă dacă poate face ceva. Dacă există o persoană care ne poate ajuta, Michael e acea persoană.

Cît despre nuntă...

Mă ia cu rău de la stomac de fiecare dată cînd mă gîndesc. Mai sînt doar trei săptămîni. Iar eu încă nu am găsit soluția.

Mami mă sună în fiecare dimineață și nu știu cum, dar reușesc să vorbesc pe un ton foarte normal cu ea. Robyn mă sună în fiecare după-masă și nu știu cum, dar reușesc să vorbesc pe un ton foarte normal cu ea. Recent am făcut chiar o glumă – cum ar fi să nu apar în ziua respectivă. Am rîs amîndouă, iar Robyn mi-a zis ghiduș „Te dau în judecată!", iar eu am reușit să nu izbucnesc într-un plîns isteric.

Sînt în cădere liberă. Mă îndrept vertiginos spre pămînt. Și nu am parașută.

Nu știu cum, dar am ajuns într-o zonă complet nouă, dincolo de panica normală, dincolo de soluțiile normale. Numai un miracol mă poate salva.

Toate speranțele mele sînt legate de această unică salvare. Am aprins cincizeci de lumînări la St. Thomas, încă cincizeci la St. Patrick, mi-am trecut chiar și numele pe o listă de rugăciuni de la sinagoga de pe 65th Street și am oferit flori zeiței hinduse Ganesh. În plus, un grup de persoane

din Ohio pe care l-am găsit pe Internet se roagă din răsputeri pentru mine.

Bine, ei se roagă să-mi găsesc fericirea în lupta mea cu alcoolismul. N-am fost în stare să-i expun întreaga poveste a celor două nunți părintelui Gilbert, mai ales după ce i-am citit predica despre cît de dureroasă este înșelăciunea în ochii Domnului, că e ca și cum Diavolul ar scoate ochii celor drepți. Așa că am ținut-o mai departe cu alcoolismul, fiindcă aveau deja pagină cu subiectul ăsta pe Internet. (Și, sinceră să fiu, la ora asta nu e zi fără trei sticluțe de votcă, așa că nu mai am mult pînă acolo.)

Nu am liniște nici măcar o clipă. Nu mă pot relaxa nici măcar acasă. Mi se pare că pereții apartamentului mă sufocă. În fiecare cameră, de-a lungul pereților sînt înșirate cutii uriașe de carton, puse una peste alta. Mami îmi trimite cam cincizeci de faxuri pe zi, Robyn a început să vină pe capul meu neanunțată cînd are ea chef, iar în sufragerie e plin de voaluri și paruri pe care cei de la Dream Dress mi le-au trimis fără măcar să mă întrebe dacă le vreau.

— Becky?

Ridic ochii de la cafeaua de dimineață și îl văd pe Danny intrînd în bucătărie.

— Ușa era deschisă. Nu ești la serviciu?

— Mi-am luat zi liberă.

— A. Ia o felie de toast cu scorțișoară și mușcă din ea. Și zi, ce face pacientul?

— Foarte amuzant.

— Serios acuma. Preț de o clipă, Danny pare sincer preocupat și simt că mă mai înmoi. A ieșit din starea aia?

— Nu prea, recunosc, și văd în ochii lui o licărire de interes.

— Mai are haine de dat?

— Nu! zic indignată. Nu mai are nimic de dat. Şi nu cred că pantofii ăia trebuie să rămînă la tine!

— Prada nou-nouţi? Glumeşti! Sînt ai mei acum. Luke mi i-a dat. Dacă lui nu-i mai trebuie...

— Ba-i trebuie. O să-i trebuiască. Doar că acum e... puţin stresat. Toată lumea se stresează! Dar asta nu înseamnă că trebuie să le iei pantofii!

— Toată lumea se stresează. Dar nu toată lumea face cadou bancnote de o sută de dolari la străini.

— Pe bune? Îl privesc îngrijorată. A făcut aşa ceva?

— L-am văzut la metrou. Era un tip cu păr lung şi cu chitară... Luke s-a dus glonţ la el şi i-a dat un purcoi de bani. Tipul nici măcar nu cerşea. De fapt, a părut chiar jignit.

— O, Doamne...

— Ştii ce cred eu? Că are nevoie de o lună de miere frumoasă, lungă şi relaxantă. Unde vă duceţi?

A, nu. Iar în cădere liberă. Luna de miere. N-am făcut nici o rezervare, nimic. Cum să fac? Nu ştiu nici măcar de la ce nenorocit de aeroport o să plecăm.

— Nu... pot să-ţi spun. E surpriză, spun în cele din urmă. O vom anunţa chiar în ziua respectivă.

— Şi ce găteşti aici? Danny se uită la aragaz, unde o oală fierbe de zor. Crenguţe? Mm, ce frumos miroase!

— Sînt ierburi chinezeşti. Pentru stres. Le fierbi şi pe urmă bei zeama respectivă.

— Şi tu crezi că o să-l faci pe Luke să bea aşa ceva? Danny bagă un deget în infuzie.

— Nu sînt pentru Luke. Sînt pentru mine!

— Pentru tine? Dar tu ce motiv ai să fii stresată?

Bîzîie interfonul, iar Danny apasă butonul de la intrare fără să întrebe cine e.

— Danny!

— Aștepți pe cineva? zice, punînd receptorul jos.

— A, nu te speria, e doar criminalul în serie care mă urmărește zi și noapte, zic sarcastică.

— Cool. Mai ia o gură de toast cu scorțișoară. De cînd îmi doresc să asist la o crimă.

Se aude un ciocănit în ușă, și mă ridic să răspund.

— În locul tău m-aș schimba în ceva mai acătării, zice Danny. Juriul din sala de judecată va vedea poze cu tine măcelărită. Trebuie să arăți cît se poate de bine.

Deschid ușa, așteptîndu-mă să văd încă un curier cu cadou. Dar în prag se află Michael, cu un pulover galben de cașmir și un surîs prietenesc. La simpla lui vedere, mi se ia o greutate de pe suflet.

— Michael! strig și îl îmbrățișez. Îți mulțumesc foarte mult că ai venit.

— Cu mare plăcere, spune Michael. Aș fi venit mai repede dacă mi-aș fi dat seama că e atît de grav. Ridică din sprînceană. Am trecut ieri pe la Brandon Communications și mi s-a spus că Luke nu se simte bine. Dar habar n-am avut că...

— Da. Ei, n-am vrut să împrăștii zvonuri alarmiste. Și, oricum, am fost convinsă că își revine în cîteva zile.

— Unde e? I-aici? Michael se uită în jur prin apartament.

— Nu, a plecat dis-de-dimineață. Nu știu unde. Ridic din umeri neajutorată.

— Transmite-i toată dragostea mea cînd se întoarce, spune Danny, îndreptîndu-se spre ușă.

Și nu mă uita cu haina aia a lui de la Ralph Lauren. Eu am pus ochii primul pe ea.

Fac niște cafea proaspătă (fără cofeină – asta are voie Michael să bea de la o vreme) și amestec în ierburi, care nu-mi prea plac cum arată, după care ne croim drum care cum poate prin harababura din sufragerie către canapea.

— Deci, spune el, dînd la o parte un teanc de reviste pentru a se putea așeza. L-a ajuns și pe el stresul, pînă la urmă. Îmi urmărește mișcările, în timp ce îi torn laptele, cu mîinile tremurînd. După cum se prezintă lucrurile, văd că nici tu n-ai prea scăpat.

— Eu sînt OK, zic repede. Luke e problema. E complet schimbat. Peste noapte. Acum era bine, iar peste o secundă m-am trezit că-mi spune „Am nevoie de niște răspunsuri" și „Ce rost are viața?" și „Încotro ne îndreptăm cu toții?" E extrem de deprimat, nu se duce la serviciu... Pur și simplu nu știu ce să fac.

— Trebuie să-ți spun că eu, unul, nu mă mir deloc, zice Michael, luînd ceașca de cafea de la mine. Bărbatul ăsta al tău muncește ca un descreierat. De cînd îl știu. Și orice om care lucrează în ritmul în care a lucrat el atîta timp... Ridică din umeri cu tristețe și se bate ușor pe piept. Și asta-ți spune cineva care știe despre ce vorbește. Pînă la urmă, ceva din tine cedează.

— Nu e vorba doar de serviciu. E vorba de... tot. Îmi mușc buza stîngace. Cred că a fost mai afectat decît a lăsat să se vadă de... problema ta cu inima.

— Să-i zicem incident.

— Cum vrei tu. V-ați certat chiar atunci, înainte... a fost un adevărat șoc. Și asta l-a făcut să se gîndească... nu știu, la viață și tot restul. Și pe urmă e și chestia asta cu maică-sa.

— A. Michael încuviințează. Eram sigur că o să-l afecteze foarte tare chestia cu articolul din *New York Times*. E de înțeles.

— Ei, asta nu-i nimic! Abia dup-aia s-a întîmplat lucrul cel mai grav...

Îi povestesc cum a găsit Luke scrisorile de la tatăl lui, iar Michael se crispează vizibil.

— OK, spune, amestecînd gînditor în cafea. Acum înțeleg totul. Mama lui a fost motorul din spatele a tot ce a realizat el pînă acum. Avem de ce să-i fim recunoscători, deci.

— Nu știu, parcă... brusc, nu mai știe de ce face ceea ce face. Așa că a renunțat să mai facă ceva. Nu vrea să se ducă la serviciu și nici să vorbească despre asta. Elinor e tot în Elveția, colegii lui îl sună întruna să-l întrebe cum îi mai e, iar eu nu pot să le spun „Adevărul e că Luke nu poate veni la telefon, are o criză de personalitate..."

— Nu-ți face griji, azi o să trec eu pe la birou. Poate împrăștii vorba că Luke vrea să-și ia o perioadă sabatică. Gary Shepherd poate foarte bine să-i ia locul. E un tip capabil.

— Aveți încredere în el? Mă uit la Michael cu teamă. Ești sigur că n-o să-l tragă în piept pe Luke?

Ultima oară cînd Luke nu și-a supravegheat compania vreme de trei secunde, scorpia de Alicia Billington a încercat să-i fure toți clienții și să-i saboteze toate afacerile. Brandon Communications a fost la un pas de faliment.

— Gary o să se descurce, spune Michael pe un ton liniștitor. Iar eu nu fac mare lucru în clipa asta. O să fiu eu cu ochii pe ei.

— Nu! strig îngrozită. Nu trebuie să exagerezi cu munca! Las-o mai moale.

— Becky, nu sînt invalid, ce Dumnezeu! spune Michael ușor iritat. Parcă ești fiică-mea.

Sună telefonul, şi las robotul să preia mesajul.

— Şi, cum merg pregătirile de nuntă? zice Michael, uitîndu-se în jur în cameră.

— A... bine! Zîmbesc larg către el. Mersi de întrebare.

— M-a sunat tipa care-ţi organizează nunta să mă invite la repetiţia pentru nuntă. Zicea că părinţii tăi n-or să poată veni.

— Nu, zic după o pauză, nu pot să vină.

— Păcat. Cînd vin încoace?

— Ăă... Iau o înghiţitură de cafea, evitîndu-i privirea. Nu ştiu ziua exactă...

— Becky? Vocea lui mami răsună veselă în cameră, iar eu sar ca arsă, vărsînd cafea pe canapea. Becky, scumpa mea, trebuie să vorbim despre formaţie. Mi-au spus că nu pot să cînte *Rock DJ*, pentru că basistul lor nu poate să cînte decît la patru corzi. Aşa că mi-au trimis o listă de melodii pe care pot să le cînte...

O, fuck. Într-o secundă sînt în colţul opus al camerei şi înşfac telefonul.

— Mami! zic cu respiraţia întretăiată. Bună! Auzi, te superi dacă te sun eu mai încolo? Am puţină treabă acum.

— Dar, scumpa mea, trebuie neapărat să-mi aprobi lista de melodii! Îţi trimit un fax?

— Da. OK, da. E foarte bine.

Trîntesc receptorul şi mă întorc pe canapea, încercînd să par stăpînă pe situaţie.

— Da' ştiu că mama ta e implicată cu trup şi suflet în pregătirile de nuntă, spune Michael zîmbind.

— A... da. Este.

Telefonul începe să sune din nou şi îl ignor.

— Voiam de mult să te întreb. Nu s-a supărat cînd i-ai spus că faci nunta aici?

— Nu! spun, înnodîndu-mi degetele la spate.

— Știu cum sînt mamele cînd vine vorba de nunta fiicelor lor...

— Iartă-mă, dragă, să nu uit, aud iar vocea lui mami. Mă întreba Janice: cum vrei să fie împăturite șervețelele? Mitră de episcop sau lebădă?

Înhaț telefonul cît ai clipi.

— Mami, te rog frumos, hai să vorbim mai încolo. Am musafiri!

— Te rog. Nu te stresa, spune Michael de pe canapea. Dacă e ceva important...

— Nu e important! Mă doare undeva cum sînt aranjate șervetele! Pe bune, și dacă le faci lebădă, cît o să rămînă așa? Două secunde, cel mult!

— Becky! exclamă mami, șocată. Cum vorbești? Janice a făcut un curs de împăturit șervetele, special pentru nunta ta! A costat-o patruzeci și cinci de lire și a trebuit să vină cu mîncare la pachet...

Mă cuprinde remușcarea.

— Iartă-mă, mami. Sînt doar puțin stresată. Hai să le aranjăm... mitră de episcop. Și spune-i lui Janice că-i mulțumesc mult pentru ajutor. Pun receptorul în furcă exact în clipa în care sună cineva la ușă.

— Janice e cea care-ți organizează nunta? spune Michael cu interes.

— Îhm... nu. Robyn.

— Aveți mesaj! piuie computerul din colțul opus al camerei.

Simt că explodez.

— Scuză-mă, te rog, mă duc să deschid...

Dau ușa în lături dintr-o mișcare și în prag se află un curier cu o cutie uriașă de carton în brațe.

— Pachet pentru Bloomwood, zice. Foarte fragil.

— Mersi, spun, luîndu-i-l stîngace din brațe.

— Semnați aici, vă rog... Îmi întinde un pix, după care adulmecă îngrijorat. Vi se arde cumva ceva pe foc?

O, fuck! Ierburile mele chinezești.

Din doi pași sînt în bucătărie și opresc aragazul, după care revin la curier și iau pixul. Telefonul sună iar. De ce nu vor oamenii ăștia să mă lase odată în pace?

— Și aici...

Îmi scriu repede numele pe linie, iar curierul îmi privește semnătura cu ochii mijiți.

— Ce scrie?

— Bloomwood! Scrie Bloomwood!

— Alo! îl aud pe Michael. Nu, este apartamentul lui Becky. Sînt Michael Ellis, un prieten.

— Doamnă, vă rog să-mi mai semnați o dată. Citeț.

— Da, sînt cavalerul de onoare al lui Luke. Bună ziua! De-abia aștept să vă cunosc!

— OK? zic, după ce aproape c-am rupt foaia de cît de apăsat am scris. Satisfăcut?

— Relaxați-vă! spune tipul cu comisionul și pleacă, ridicînd brațele demonstrativ.

Închid ușa cu piciorul și intru împleticindu-mă în sufragerie, exact la timp ca să-l aud pe Michael spunînd:

— Am auzit de planurile de nuntă. Sînt extrem de spectaculoase!

Cu cine vorbești? îl întreb din buze.

Cu mama ta, îmi răspunde el la fel, zîmbind.

Aproape îmi scapă cutia din braţe.

— Sînt sigur că totul o să meargă ca pe roate în ziua respectivă, spune Michael liniștitor. Tocmai îi spuneam lui Becky că admir faptul că v-ați implicat atît de tare în organizarea nunții. Nu cred c-a fost prea ușor!

Nu, te rog, nu.

— A, spune Michael, părînd surprins. Am vrut să spun că nu cred că e deloc simplu. Dumneavoastră, în Anglia... iar Becky și Luke fac nunta în...

— Michael! zic disperată, și el ridică privirea, uimit. Oprește-te!

El acoperă receptorul cu mîna.

— De ce să mă opresc?

— Mami. Nu... știe.

— Ce nu știe?

Îl fixez, în agonie. În cele din urmă, el revine la telefon.

— Doamnă Bloomwood, îmi pare rău, trebuie să vă las. E o nebunie ce-i aici. Dar mi-a părut foarte bine să vorbesc cu dumneavoastră și... ne vedem la nuntă. Sînt sigur. Da, și dumneavoastră.

Pune telefonul în furcă și se lasă o tăcere înspăimîntătoare.

— Becky, ce anume nu știe mama ta? zice în cele din urmă.

— Nu... contează.

— Nu știu de ce, dar am sentimentul că, dimpotrivă, contează foarte mult. Mă privește pătrunzător. Ceva nu e în regulă aici.

— Eu... Nu, totul e OK. Pe bune...

Mă opresc în clipa în care din colțul camerei se aude un zgomot egal și lin. Faxul lui mami. Arunc repede cutia pe canapea și mă arunc spre fax.

Dar Michael e mai agil ca mine. Înșfacă pagina din aparat și începe s-o citească.

— „Muzica pentru nunta Rebeccăi și a lui Luke. Data: 22 iunie. Locație: The Pines, Elton Road 43... Oxshott..." Ridică privirea, încruntat. Becky, ce-i asta? Tu și cu Luke vă căsătoriți la Plaza. Nu?

Nu pot să-i răspund. Sîngele îmi pompează în cap, aproape asurzindu-mă.

— Nu? repetă Michael, cu glasul de această dată mai sever.

— Nu știu, spun într-un final, cu o voce abia auzită.

— Cum poți să nu știi unde te măriți?

Citește din nou faxul și văd cum îi pică încet-încet fisa.

— Iisuse. Ridică privirea spre mine. Mama ta îți organizează nunta în Anglia, așa-i?

Îl fixez cu o disperare mută. E chiar mai rău decît atunci cînd a aflat Suze. Ea mă știe dintotdeauna. Știe cît sînt de tîmpită cîteodată și mă iartă întotdeauna. Dar Michael... Înghit în sec. El m-a tratat mereu cu respect. Mi-a spus o dată că sînt foarte isteață și că am o intuiție foarte bună. Mi-a oferit chiar o slujbă la firma lui. Nu pot suporta să afle în ce belea m-am băgat.

— Deci mama ta habar nu are despre Plaza?

Foarte încet, încuviințez din cap.

— Și mama lui Luke știe despre nunta asta? Lovește ușor faxul.

Eu clatin din cap.

— Știe cineva? De exemplu, știe măcar Luke?

— Nu știe nimeni, zic, regăsindu-mi în cele din urmă glasul. Și trebuie să-mi promiți că nu spui la nimeni.

— Că nu spun la nimeni? Glumești? Scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Becky, cum ai putut să lași să se întîmple așa ceva?

— Nu știu. Nu știu. N-am avut nici cea mai mică intenție să se întîmple una ca asta...

— N-ai avut nici cea mai mică intenție să-ți bați joc de două familii întregi? Ca să nu mai vorbim despre cheltuielile implicate și de efort... Îți dai seama în ce belea uriașă te afli?

— O s-o scot la capăt cumva! zic disperată.

— Cum ai s-o scoți la capăt? Becky, nu e ca atunci cînd ți-ai rezervat masa la două restaurante! Vorbim de sute de oameni!

„Ding-dong, ding-dong! începe brusc să bată ceasul din bibliotecă. Ding-dong! Ding-dong! Nu mai sînt decît douăzeci și două de zile pînă la Ziua cea mare!"

— Tacă-ți fleanca! zic, plină de draci.

— Ding-dong, ding...

— Taci! urlu și îl trîntesc pe jos. Ceasul se face țăndări.

— Douăzeci și două de zile? spune Michael. Becky, nu mai sînt decît trei săptămîni!

— Găsesc eu ceva! Se pot întîmpla o groază de lucruri în trei săptămîni!

— Găsești tu ceva? Ăsta e singurul tău răspuns?

— Poate se întîmplă o minune!

Încerc un mic surîs, dar pe chipul lui Michael nu se citește nici o reacție. Pare în continuare șocat. Și negru de supărare.

Simt un junghi cumplit. Nu pot să suport ideea ca Michael să fie supărat pe mine. Îmi bubuie capul și simt că mai am un pic și-mi dau lacrimile. Cu mîini tremurătoare, îmi înșfac geanta și-mi iau haina.

— Ce faci? Glasul îi e și mai aspru. Becky, unde te duci?

Mă uit la el și simt că îmi plesnesc creierii. Trebuie să scap. Din apartamentul ăsta, din viața mea, din porcăria asta îngrozitoare. Am nevoie de un loc liniștit; de un sanctuar. De un loc în care să-mi găsesc pacea sufletească.

— Mă duc la Tiffany, zic cu plînsul în gît, și închid ușa în urma mea.

La cinci secunde după ce am trecut pragul de la Tiffany, sînt deja mult mai calmă. Inima începe

să-mi bată iar normal. Gîndurile încetează să gonească nebunește. Simpla vedere a vitrinelor cu bijuterii scînteietoare mă calmează pe loc. Avea dreptate Audrey Hepburn: cît ești la Tiffany, nu ți se poate întîmpla nimic rău.

Străbat tot parterul, făcîndu-mi loc printre turiști și aruncînd ochiade la coliere cu diamante. O fată cam de vîrsta mea tocmai probează un inel de logodnă cu o piatră absolut uriașă și, în clipa în care îi zăresc expresia de fericire absolută, simt un junghi în inimă.

Parcă au trecut o mie de ani de la logodna mea cu Luke. Mă simt cu totul altă persoană acum. Ce bine ar fi să pot da timpul înapoi! Doamne, ce bine ar fi să mi se dea șansa de a o lua de la capăt! Aș face cu totul și cu totul altfel.

Dar n-are nici un rost să mă torturez singură, gîndindu-mă la ce ar fi putut să fie. Ce-i făcut e bun făcut – și cu asta basta.

Intru în lift și urc la etajul trei – și, în clipa în care pășesc afară din lift, mă simt chiar mai liniștită. Aici e o altă lume. E o cu totul și cu totul altă lume decît cea de la parterul ticsit de turiști. E un paradis.

Etajul e extrem de spațios și de liniștit, cu vitrine cu oglinzi în partea de sus, pline cu argintărie, porțelanuri și sticlărie fină. E o lume a luxului pașnic. O lume a oamenilor cultivați și strălucitori, care nu au nici cea mai mică grijă pe pămînt. O fată imaculată îmbrăcată în bleumarin se uită cu atenție la un sfeșnic de sticlă. Alta, în stare avansată de graviditate, privește o zdrăngănea pentru bebeluși, din argint de cea mai bună calitate. Aici, nimeni nu are nici o problemă. Singura dilemă majoră pe care o poate avea cineva este dacă serviciul de masă pe care dorește să-l cumpere să fie bordat cu aur sau cu platină.

Cît timp mă aflu aici, sînt în siguranță.

— Becky? Tu ești? Simt că mă ia cu tahicardie și mă întorc. În fața mea, radioasă, se află Eileen Morgan. Ea este cea care mi-a făcut turul de onoare al etajului cînd m-am înregistrat aici. Este o tipă în vîrstă cu părul prins într-un coc elegant, și-mi amintește de profesoara de balet pe care o aveam cînd eram mică.

— Bună, Eileen, spun. Ce faci?

— Bine. Am vești bune pentru tine!

— Vești bune? spun cu un aer tîmp.

Nu-mi aduc aminte de cînd n-am mai auzit o veste bună.

— Lista ta merge foarte bine.

— Pe bune? Fără să vreau, nu-mi pot reprima o mică tresărire de orgoliu, ca atunci cînd Miss Phipps îmi lăuda pliéurile.

— Foarte bine. De fapt, chiar voiam să te sun. Cred că a venit momentul... Eileen face o pauză de suspans... să trecem la articole mai mari. Un castron de argint. Un platou. Veselă de la antichități.

Mă holbez la ea șocată. În termeni de listă de nuntă, e ca și cum ar fi spus să dau la Royal Ballet.

— Chiar crezi că sînt la... categoria asta?

— Becky, draga mea, reacțiile la lista ta au fost de-a dreptul impresionante. Ești în topul celor mai norocoase mirese.

— Nu... știu ce să spun. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să...

— Să nu te subestimezi niciodată! zice Eileen cu un surîs extrem de cald și îmi arată în jurul ei. Uită-te cît vrei și pe urmă spune-mi ce ai mai dori să adaugi pe listă. Dacă ai nevoie de ajutor, știi unde sînt. Mă strînge de braț. Bravo, Becky.

În timp ce ea se îndepărtează, simt că mi se umplu ochii de lacrimi de recunoștință. Există

cineva care nu mă consideră o ratată monumentală. Cineva care nu e de părere că am stricat totul. Există cel puțin un domeniu în care am un succes fenomenal.

Mă apropii de vitrina cu antichități și mă uit la o tavă de argint. Sînt copleșită de emoție. N-am de gînd s-o dezamăgesc pe Eileen. Am să trec pe listă cele mai deosebite articole de veselă pe care am să le găsesc. Un ceainic, o zaharniță...

— Rebecca.

— Da? zic, întorcîndu-mă. Încă nu m-am hotărît...

Și în clipa imediat următoare simt cum îmi îngheață cuvintele pe buze. Nu este Eileen.

E Alicia Scorpia cu picioare lungi.

Apărută ca din pămînt, ca o mașteră din povești. E îmbrăcată într-un compleu roz, are în mînă o sacoșă de la Tiffany și emite ostilitate prin toți porii.

Tocmai azi, dintre toate momentele posibile.

— Ca să vezi, spune. Ești mîndră de tine, Becky?

— Ăă... nu. Nu neapărat.

— Mireasa anului. Miss Pădurea fermecată. Ce idioțenie!

Mă uit la ea nedumerită. Știu că eu și Alicia nu ne prea omorîm una după alta – dar parcă asta e chiar prea de tot.

— Alicia, zic. Ai vreo problemă?

— Dacă am vreo problemă? Vocea îi devine extrem de stridentă. Ce problemă pot să am? Poate faptul că persoana care îmi organizează nunta m-a lăsat baltă, fără măcar să mă anunțe. Poate că asta am!

— Cum?

— Și de ce mă rog m-a lăsat baltă? Ca să se concentreze asupra clientei ei extraimportante,

care se mărită la Plaza. Asupra clientei ei super-speciale, care se sparge în figuri şi e gata să cheltuiască oricît, domnişoara Becky Bloomwood!

O fixez îngrozită.

— Alicia, habar n-am avut, crede-mă...

— Nunta mea e la pămînt. N-am putut să fac rost de altă firmă care să preia organizarea. M-a bîrfit în tot oraşul. Se pare că toţi mă consideră „dificilă". Auzi, „dificilă"! Firma de catering nu îmi mai răspunde la telefon, rochia e prea scurtă, cei de la florărie sînt nişte idioţi...

— Îmi pare foarte rău, zic neajutorată. Crede-mă, habar n-am avut de chestia asta...

— A, sînt sigură că habar n-ai avut. Şi că nu mureai de fericire la Robyn în birou, cînd m-a sunat.

— Nu eram la ea în birou! Şi n-aş face una ca asta! Eu... cred că o să iasă bine pînă la urmă, ai să vezi. Trag aer în piept adînc. Sinceră să fiu, nici pregătirile pentru nunta mea nu merg ca pe roate...

— Hai, lasă-mă în pace! Am auzit tot despre nunta ta. Toată lumea a auzit despre nenorocita asta de nuntă a ta. Se răsuceşte pe călcîie şi pleacă ofuscată, iar eu rămîn privind în urma ei, şocată.

Nu ajunge că mi-am compromis propria nuntă. Acum i-am distrus-o şi pe a Aliciei. Cîte alte vieţi am mai distrus, oare? Cît dezastru am mai provocat, fără măcar să am habar?

Încerc să-mi concentrez din nou atenţia la vitrina cu antichităţi, dar sînt extrem de supărată şi de nervoasă. OK, haide, revino-ţi! Hai să aleg cîteva lucruri de pe aici. Asta ar putea să mă înveselească. O strecurătoare de ceai, din secolul al XIX-lea. Şi o zaharniţă cu sidef incrustat. Lucrurile astea prind bine oricînd.

Și uite la ceainicul ăla de argint. Costă numai 5 000 de dolari. Îl trec pe listă, apoi mă uit să văd dacă nu găsesc și o cană pentru smîntînă. De vitrină s-a apropiat un cuplu în blugi și tricou și remarc brusc faptul că și ei se uită la același ceainic.

— Ia uite, zice fata. Un ceainic de cinci mii de dolari. De ce și-ar dori cineva așa ceva?

— Nu-ți place ceaiul? zice prietenul ei, cu gura pînă la urechi.

— Ba da! Dar, pe bune, dacă ai avea cinci mii de dolari, i-ai cheltui pe un ceainic?

— Ei, cînd o să am cinci mii de dolari, o să te-anunț, spune băiatul.

Încep să rîdă și se îndepărtează, ținîndu-se de mînă și fericiți pentru simplul fapt că sînt împreună.

Și, deodată, cum stau așa în fața vitrinei, mă simt ridicolă. Ca un copil care se joacă cu hainele adulților. Chiar așa, ce nevoie am de un ceainic de 5 000 de dolari?

N-am nevoie decît de Luke.

Revelația acestui fapt mă lovește ca un val uriaș, care mătură totul în calea lui. Toată mizeria și tot gunoiul.

Asta e ceea ce-mi doresc. Ca Luke să fie normal și fericit din nou.

Ca noi doi să fim iarăși normali și fericiți. Să privim apusul. Fără bagaje, fără discuții inutile. Doar noi doi, împreună.

Parcă am uitat complet de ceea ce contează cu adevărat, nu? N-am mai văzut decît șampania și spuma. Rochia, tortul și cadourile. Cînd singurul lucru care contează este ca Luke să vrea să fie cu mine, și ca eu să vreau să fiu cu el. O, Doamne, cît de proastă am putut să fiu...

Începe să-mi sune mobilul și scotocesc repede în geantă, cuprinsă brusc de speranță.

— Luke?

— Becky! Ce naiba se întîmplă? Glasul lui Suze îmi sfredelește urechea, și aproape scap telefonul de spaimă. Tocmai m-a sunat Michael Ellis! Zice că te măriți la New York! Bex, nu-mi vine să cred!

— Nu țipa la mine! Sînt la Tiffany!

— Și ce naiba faci la Tiffany? Ar trebui să vezi ce faci ca să rezolvi situația asta! Bex, nu poți să te măriți în America. Pur și simplu nu poți. Decît dacă vrei s-o ai pe maică-ta pe conștiință.

— Știu! Nici n-am de gînd! Cel puțin... Îmi trec o mînă prin păr, mecanic. O, Doamne, Suze! Nu știi prin ce coșmar trec. Luke are o criză de personalitate... tipa care organizează nunta m-a amenințat că mă dă în judecată... Sînt complet singură și părăsită...

Spre groaza mea, ochii mi se umplu de lacrimi. Mă ascund repede în spatele vitrinei și mă prăbușesc pe covor, unde nu mă poate vedea nimeni.

— M-am trezit cu două nunți și nu o să am parte de nici una! Orice aș alege, o groază de oameni o să fie foarte supărați pe mine. Orice aș alege, o să fie un dezastru. Suze, asta trebuia să fie cea mai frumoasă zi din viața mea, și o să fie cea mai urîtă. Cea mai, cea mai urîtă!

— Bex, te rog, nu te stresa, spune, slăbindu-mă ușor. Ai trecut în revistă toate opțiunile?

— Absolut toate. M-am gîndit să devin bigamă, să angajez sosii...

— Asta nu e o idee rea, spune Suze gînditoare.

— Știi ce aș vrea să fac, cu adevărat? Mi se pune un nod în gît de emoție. Să fug pur și simplu de toate astea și să mă mărit pe o plajă. Să fim doar noi doi, un preot și pescărușii. Asta-i

tot ce contează, nu? Faptul că eu îl iubesc pe el, el mă iubește pe mine și vrem să rămînem împreună tot restul vieții. În clipa în care mi-l imaginez pe Luke sărutîndu-mă în lumina apusului caraibian, îmi dau iar lacrimile. Cui îi pasă de rochia lu' peşte? Cui îi pasă de recepția uriașă și de tonele de cadouri? Nimic din toate astea nu are nici o importanță! Am să mă îmbrac cu un sarong simplu și am să fiu în picioarele goale, și o să ne plimbăm pe plajă, și o să fie atît de romantic...

— Bex! Tresar înspăimîntată, cînd aud tonul lui Suze. N-am auzit-o în viața mea atît de furioasă. Termină! În clipa asta. Dumnezeule, ce vacă egoistă poți să fii uneori.

— Ce vrei să spui? îngaim. M-am referit doar la faptul că toate constrîngerile astea chiar nu contează deloc...

— Ba contează. La constrîngerile astea, cum le spui tu, au muncit ca bezmeticii o groază de oameni! Ți se pregătesc două nunți pentru care alte fete ar face moarte de om. OK, da, nu le poți avea pe amîndouă. Dar poți avea una din ele. Și, dacă nu o duci pînă la capăt pe nici una, atunci înseamnă că... nu le meriți. Nu meriți nimic din toate astea. Bex, nunțile astea nu sînt doar ale tale! Sînt și ale tuturor celor implicați. Ale tuturor celor care au depus efort, timp, dragoste și bani în chestia asta, pentru a face un lucru cu adevărat special. Nu poți să fugi pur și simplu în lume! Trebuie să înfrunți singură toate astea, chiar dacă asta înseamnă să-ți ceri scuze la patru sute de persoane în parte, în genunchi. Dacă fugi, atunci... ești doar o egoistă nesimțită și laşă.

Se oprește respirînd precipitat și îl aud pe Ernie plîngînd în surdină, în fundal. Sînt complet

șocată, de parcă tocmai mi-ar fi dat o palmă zdravănă peste față.

— Ai dreptate, spun în cele din urmă.

— Îmi pare rău, spune ea, și nici ea nu pare mai veselă. Dar chiar am dreptate.

— Știu. Mă frec mecanic pe față. O să... le înfrunt. Nu știu cum, dar o s-o fac. Scîncetul lui Ernie se transformă treptat într-un urlet în toată regula, și abia reușesc să mă aud pe mine. Cred că e momentul să-i punem punct, zic. Transmite-i finului meu toată dragostea mea. Spune-i că nașei lui îi pare rău că l-a dezamăgit în halul ăsta. O să încerce să se descurce.

— Și el îți zice că te iubește, spune Suze. Șovăie. Și zice să nu uiți că, chiar dacă ne mai supărăm cîteodată pe tine, sîntem gata să-ți sărim în ajutor. Dacă putem.

— Mersi, Suze, spun, cu un nod în gît. Spune-i... O să te țin la curent.

Închid telefonul și rămîn nemișcată, adunîndu-mi gîndurile. În cele din urmă, mă ridic în picioare, îmi îndrept hainele și mă reîntorc în magazin.

Alicia se află la cinci metri de mine.

Simt că-mi stă inima. De cît timp o sta oare aici? O fi auzit ceva?

— Bună, zic, cu voce spartă, de la nervozitatea care m-a cuprins brusc.

— Bună, spune.

Se apropie de mine încet, scrutîndu-mă din cap pînă-n picioare.

— Deci, zice pe un ton cald. Robyn știe că ai de gînd să fugi să te măriți pe o plajă?

Fuck.

— Dar nu... Îmi dreg glasul. Nu am de gînd să fug nicăieri!

— Din cîte-am auzit eu, așa aveai de gînd. Își examinează o unghie. Nu există o clauză despre asta în contractul ei?

— Glumeam! Făceam și eu... o glumă...

— Mă întreb dacă pe Robyn ar amuza-o gluma asta. Îmi aruncă cel mai drăgălaș zîmbet cu putință. Biata de ea! Să vezi ce față o să facă atunci cînd o să audă că Becky Bloomwood nu dă doi bani pe recepția pentru care se strofoacă ea. Că mironosița Little Miss Perfect, clienta ei preferată... o să-i tragă clapa!

Trebuie să-mi păstrez calmul. Să scap cumva din situația asta.

— N-o să-i spui nimic lui Robyn.

— De ce, mă rog?

— Pentru că nu poți! Pur și simplu nu... Nu mai pot continua și încerc să-mi păstrez calmul. Alicia, ne cunoaștem de foarte mult timp. Și știu că... nu ne-am înțeles întotdeauna... dar, serios. Sîntem două englezoaice aflate la New York. Amîndouă o să ne căsătorim. Într-un fel, sîntem... sîntem, practic, surori!

Îmi vine să mor cînd rostesc aceste cuvinte, dar n-am ce face. Trebuie s-o cîștig de partea mea. Cu o ușoară greață de la stomac, mă sforțez să pun o mînă pe mîneca ei de bouclé roz.

— Nu crezi că trebuie să fim solidare una cu alta? Să... ne sprijinim una pe cealaltă?

Urmează o pauză, în timpul căreia Alicia mă privește cu dispreț. După care își trage brusc brațul din mîna mea și se îndepărtează, cu pași mari.

— Ne mai vedem, Becky, zice peste umăr.

Trebuie s-o opresc. Repede.

— Becky! În spatele meu aud glasul lui Eileen și mă întorc mirată. Uite vasele de aramă pe care voiam să ți le arăt...

— Mersi, spun absentă. Dar în clipa asta trebuie să...

Mă întorc – dar Alicia a dispărut.

Unde a plecat?

Cobor în fugă scările, fără să mă mai obosesc să aștept liftul. În clipa în care intru în magazinul de la parter mă uit disperată în jur, căutînd cu privirea o licărire roz. Dar întregul etaj e ticsit pînă la refuz cu o revărsare de turiști entuziasmați, care vociferează veseli. Hainele lor colorate modifică vizibil peisajul.

Îmi croiesc loc printre ei, cu respirația întretăiată, încercînd să mă conving în gînd că Alicia nu-i va spune nimic lui Robyn; că nu va fi chiar atît de răzbunătoare. Și, în același timp, știind precis că e.

N-o zăresc nicăieri. În cele din urmă, mă strecor dincolo de un grup de turiști făcuți ciorchine în jurul unei vitrine cu ceasuri și ajung la ușa turnantă. Ies și rămîn în mijlocul străzii, privind de la stînga la dreapta. Nu văd aproape nimic. E o zi orbitoare, și apusul de soare licărește în ferestre. Totul s-a transformat în siluete și în umbre.

— Rebecca.

O mînă mă strînge brusc de umăr. Mă întorc mirată, clipind de la lumina orbitoare și ridic ochii.

Și, în clipa în care privirea mi se focalizează, mă cuprinde cea mai pură și mai înghețată spaimă.

E Elinor.

Șaptesprezece

Gata. S-a zis cu mine. Trebuia să fi rămas acolo, la Tiffany.

— Rebecca, trebuie să vorbesc ceva cu tine, spune Elinor pe un ton glacial. Acum.

E îmbrăcată cu un pardesiu lung negru și are ochelari de soare negri uriași. Arată exact ca un ofițer al Gestapoului. O, Doamne, probabil a aflat totul. Precis. A vorbit cu Robyn. Și cu Alicia. Și a venit aici ca să mă tîrască în fața comandantului nazist și să mă condamne la muncă silnică pe viață.

— Sînt... ăă... ocupată, zic, încercînd să intru repede înapoi la Tiffany. Scuză-mă, nu am timp să stăm la o tacla.

— Nu vreau să stăm la nici o tacla.

— Mă rog.

— E un lucru foarte important.

— OK, uite ce e, poate că așa ți se pare ție, foarte important, zic disperată. Dar haide să privim lucrurile în perspectivă. La urma urmei, e doar o simplă nuntă. Dacă o compari, de pildă, cu cine știe ce tratat cu nu știu ce țară...

— Nu despre nuntă doresc să vorbim. Elinor se încruntă. Ci despre Luke.

— Despre Luke? Mă uit la ea surprinsă. Ce anume am avea de discutat despre el? Ai... vorbit cu el?

— Cît am fost în Elveția, am primit mai multe mesaje destul de neliniștitoare de la el. Și ieri am primit o scrisoare. M-am întors acasă imediat.

— Și ce zicea în scrisoare?

— Acum mă duc să mă întîlnesc cu el, spune Elinor, ignorîndu-mă. Și aș fi foarte fericită dacă ai fi de acord să mă însoțești.

— Serios? Dar el unde e?

— Tocmai am vorbit cu Michael Ellis. S-a dus dimineață să-l caute și l-a găsit la mine acasă. Acolo mă duc. Se pare că Luke ține neapărat să vorbească cu mine. Se oprește. Dar am vrut să discut cu tine mai întîi, Rebecca.

— Cu mine? De ce?

Înainte ca ea să poată răspunde, din Tiffany iese un grup de turiști și o clipă sîntem prinse în mijlocul lor. Aș putea să mă fac nevăzută în aglomerație. Aș putea să scap.

Dar acum m-a făcut foarte curioasă. De ce ar vrea Elinor să discute cu mine?

Mulțimea se împrăștie și rămînem uitîndu-ne una la alta.

— Te rog. Arată din cap spre bordura trotuarului. Ne așteaptă mașina.

— OK, zic, ridicînd vag din umeri. Vin.

În clipa în care intrăm în limuzina luxoasă, spaima începe să-mi dispară. În timp ce scrutez chipul palid și impenetrabil al lui Elinor, teroarea se transformă treptat în ura cea mai profundă.

Asta e femeia care l-a dat peste cap pe Luke. Femeia care și-a ignorat fiul de paisprezece ani. Și care acum stă liniștită în limuzina ei. Care continuă să se poarte de parcă toată lumea ar fi a ei; de parcă n-a făcut niciodată nimic rău.

— Și... ce zicea Luke în scrisoare? spun.

— Era... foarte confuz, zice ea. Bătea cîmpii. N-am înțeles nimic. Pare să aibă un fel de...

Face un gest regal.

— Cădere nervoasă? Da, e-adevărat.

— De ce?

— Tu de ce crezi? îi răspund, fără să-mi pot reprima sarcasmul din glas.

— Muncește foarte mult, spune Elinor. Poate prea mult.

— Nu e vorba de cît muncește! zic, fără să mă pot opri. E vorba de tine!

— De mine? Se încruntă.

— Da, de tine! De felul în care te-ai purtat cu el!

Se lasă o tăcere lungă. Apoi Elinor spune:

— Ce vrei să spui?

Pare surprinsă la modul cel mai sincer. O, Doamne! E posibil, oare, să fie chiar atît de insensibilă?

— OK... de unde să încep? Da, de la munca ta de binefacere! De la munca ta de binefacere pentru care s-a spetit de dimineață pînă seara. Și în schimbul căreia i-ai promis că imaginea firmei lui va avea de cîștigat. Dar, ce să vezi? Nu s-a întîmplat așa... pentru că tu ți-ai asumat tot meritul singură!

Vai, ce bine m-am simțit cînd i-am spus asta! De ce oare nu i-oi fi spus eu mai de mult lui Elinor ce-am pe suflet?

Nările îi freamătă vizibil și văd foarte clar că e extrem de nervoasă, dar singurul lucru pe care îl spune este:

— E o versiune ușor trunchiată asupra adevărului.

— Ba nu e trunchiată deloc! Te-ai folosit cu nerușinare de Luke!

— Nu s-a plîns niciodată că muncește prea mult pentru mine.

— Știi bine că nu e în firea lui să se plîngă. Dar e imposibil să nu fi văzut și singură cît de tare se strofoacă pentru tine, pe gratis! Pentru numele lui Dumnezeu, și-a detașat un angajat să lucreze numai pentru tine! Numai asta și era destul să intre în bucluc!

— Aici sînt de acord, spune Elinor.

— Poftim? zic, luată prin surprindere.

— Nu i-am cerut eu să-mi dea pe cineva de la Brandon Communications. Sinceră să fiu, am fost chiar împotrivă. El a fost cel care a insistat. Și, așa cum i-am explicat și lui, treaba cu articolul din ziar nu a fost vina mea. În ultima clipă înainte de plecare, mi s-a oferit posibilitatea de a avea un interviu. N-am reușit să dau de Luke. I-am spus ziaristului în detaliu despre implicarea lui Luke în proiect și i-am dat toate broșurile informative de la Brandon Communications. Acesta mi-a promis că le va citi, însă nu a folosit nimic din ele. Rebecca, te asigur că nu a fost deloc vina mea.

— Pe naiba! zic imediat. Un ziarist care se respectă n-ar ignora niciodată deliberat asemenea materiale...

Hmmm. Adevărul e că... poate că uneori se mai întîmplă și așa ceva. Dacă stau bine să mă gîndesc, pe vremea cînd eram și eu jurnalistă nu prea dădeam doi lei pe ce-mi spuneau cei pe care îi intervievam. Și categoric, nu citeam niciodată nimic din hîrtiile pe care mi le dădeau.

— Ei... OK, zic după o pauză. Poate că asta n-a fost numai vina ta. Însă nu asta e problema cea mai importantă. Nu ăsta e motivul pentru care e supărat Luke. Acum cîteva zile, s-a dus la tine acasă, să caute niște fotografii de familie. Și nu a găsit absolut nici una. A găsit, în schimb, niște scrisori de-ale tatălui lui. Și acolo a citit

totul despre modul în care l-ai respins cu înverşunare cît era copil. Şi despre cum n-ai fost interesată să te întîlneşti cu el, nici măcar zece minute.

Chipul lui Elinor se crispează vag, dar nu spune nimic.

— Iar asta a adus după sine amintiri extrem de dureroase pentru el. Cum ar fi amintirea acelei excursii la New York, cînd a venit să te vadă şi a stat pe treptele blocului tău şi tu te-ai prefăcut că nu-l recunoşti. Îţi aduci aminte, Elinor?

Ştiu că sînt foarte dură. Dar nu-mi pasă.

— Deci el era, spune în cele din urmă.

— Evident că el era! Nu te preface că n-ai ştiut că e el! Elinor, de ce crezi că a muncit de cînd se ştie ca un descreierat? De ce crezi că a venit la New York? Ca să te impresioneze, de-aia! E obsedat de tine de ani de zile! Nici nu-i de mirare că a clacat aşa cum a clacat. Sinceră să fiu, avînd în vedere ce copilărie a avut, mă şi mir că a rezistat atît!

În clipa în care mă opresc să-mi trag respiraţia, îmi trece prin cap că poate Luke nu e de acord ca eu să-i discut problemele cu mama lui.

Ei, asta e, acum e prea tîrziu. Oricum, tot trebuia să-i spună lui Elinor cineva toate lucrurile astea în faţă.

— A avut o copilărie fericită, spune, privind impasibilă pe geam.

Maşina a oprit la o trecere de pietoni şi în ochelarii ei de soare se reflectă siluetele pietonilor.

— Dar te-a iubit. Voia să fie cu tine. Cu mama lui. Şi să ştie că eşti acolo lîngă el. Însă tu pur şi simplu n-ai vrut să ştii de el...

— E supărat pe mine.

— Firește că e supărat! Îl lași în urma ta și pleci în America, fără să-ți pese deloc de soarta lui, veselă și fericită ca o privighetoare...

— Fericită. Elinor întoarce capul. Tu crezi că eu sînt fericită, Rebecca?

Rămîn interzisă. Cu o ușoară tresărire de rușine, îmi dau seama că nu mi-a trecut niciodată prin cap gîndul de a-mi pune întrebarea dacă Elinor e fericită sau nu. Singurul lucru la care m-am gîndit de cînd o cunosc a fost cît de vacă e.

— Nu... știu, zic într-un final.

— Am luat o hotărîre și am respectat-o. Asta nu înseamnă că n-o regret.

Își scoate ochelarii de soare și încerc să nu-mi arăt uimirea în fața felului în care arată. Pielea îi e mai întinsă ca niciodată și în jurul ochilor are ușoare urme vinețiii. Și, deși tocmai și-a făcut un lifting, arată mai bătrînă ca înainte. Și, într-un fel, mai vulnerabilă.

— E adevărat, l-am recunoscut pe Luke atunci, demult, spune cu voce stinsă.

— Și de ce nu te-ai dus la el?

În mașină se lasă tăcerea – și apoi, abia mișcîndu-și buzele, spune:

— Mi-a fost teamă.

— Teamă? o îngîn, nevenindu-mi să cred.

Nu-mi vine să cred că lui Elinor îi e vreodată teamă de ceva.

— Să renunți definitiv la copilul tău e un pas foarte greu de făcut. Iar să îl reprimești pe copilul tău înapoi în viața ta e... la fel de greu. Mai ales după atîta timp. Iar eu nu eram pregătită pentru un asemenea pas. Nu eram pregătită să dau ochii cu el.

— Dar, totuși, n-ai simțit nevoia să vorbești cu el? N-ai simțit nevoia... să-l cunoști?

— Poate. Poate că da.

Văd o ușoară ezitare pe chipul ei, chiar sub ochiul ei stîng. Să fie asta expresia unei emoții?

— Unii oameni sînt gata mereu de noi experiențe. Alții nu sînt. Poate că pentru tine e greu de înțeles, Rebecca. Știu că tu ești o fire impulsivă și caldă. Este unul dintre lucrurile pe care le admir la tine.

— Da, sigur, zic ironică.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Haide, Elinor, spun, dîndu-mi ochii peste cap. Hai să terminăm cu jocurile. Nu mă placi. Punct. Și nu m-ai plăcut niciodată.

— Ce te face să crezi că nu te plac?

Nu are cum să vorbească serios.

— Oamenii de la ușa ta nu m-au lăsat să intru la propria mea petrecere... ai încercat să mă faci să semnez un contract prenupțial... nu ești niciodată amabilă cu mine...

— Îmi pare rău pentru incidentul de la petrecere. A fost greșeala firmei care a organizat petrecerea. Se încruntă vag. Însă n-am înțeles niciodată obiecțiile tale cu privire la semnarea unui contract prenupțial. Nimeni n-ar trebui să se căsătorească fără așa ceva. Se uită pe geam. Am ajuns.

Mașina oprește și șoferul vine să ne deschidă portiera. Elinor mă privește.

— Îmi placi, Rebecca. Foarte mult. Coboară din mașină și ochiul i se fixează asupra piciorului meu. Vezi că ți-ai zgîriat pantoful. Arată groaznic.

— Vezi? spun exasperată. Vezi la ce mă refer?

— La ce? Mă fixează nedumerită.

N-are nici un rost.

Apartamentul lui Elinor e luminat de razele soarelui de dimineață și tăcerea este absolută.

La început cred că probabil se înșală și Luke nu e aici – dar, în clipa în care intrăm în sufragerie, îl zăresc. Stă în picioare lîngă fereastra panoramică și privește afară, extrem de încruntat.

— Luke, ce-i cu tine? zic prudentă, iar el se întoarce spre mine șocat.

— Becky. Ce cauți aici?

— M-am... întîlnit cu mama ta la Tiffany. Unde ai fost toată dimineața?

— Prin oraș, spune Luke. M-am gîndit.

Îi arunc o privire lui Elinor. Ea se uită la Luke, cu o expresie complet ilizibilă.

— Oricum, o să plec, da? zic stîngace. Dacă vreți să vorbiți...

— Nu, spune Luke. Stai. Nu durează mult.

Mă așez pe brațul unui scaun, și-mi doresc să mă pot face mică-mică. Nu m-am înnebunit niciodată după atmosfera din apartamentul ăsta – dar acum parcă sîntem în celebra cameră de tortură 101 sau într-un loc de genul ăsta.

— Ți-am primit mesajele, spune Elinor. Și scrisoarea, din care n-am înțeles absolut nimic. Își scoate mănușile cu gesturi nervoase și le pune pe o servantă. Nu înțeleg absolut deloc de ce anume mă acuzi.

— N-am venit să te acuz de nimic, spune Luke, făcînd eforturi vizibile pentru a-și păstra calmul. Am vrut doar să-ți spun că am avut cîteva revelații tardive. Una dintre ele se referă la faptul că m-am... înșelat destul de mult, ani de-a rîndul. N-ai vrut niciodată să fii cu mine, nu? Și totuși m-ai lăsat să cred că vrei.

— Luke, nu fi ridicol, spune Elinor după o pauză. Situația a fost infinit mai complicată decît ți-o poți imagina tu.

— Ai profitat de... slăbiciunile mele. M-ai folosit. Pe mine și compania mea. M-ai tratat ca

pe un... Se oprește, respirînd din greu și rămîne în tăcere cîteva secunde, încercînd să se liniștească. Partea cea mai tristă a poveștii este faptul că unul dintre motivele pentru care am venit la New York a fost cel de a petrece mai mult timp cu tine. Și, poate, de a te cunoaște la fel de bine cum o cunoaște Becky pe mama ei.

Arată spre mine și eu ridic privirea, alarmată. Nu mă băga și pe mine în chestia asta, te rog!

— Ce pierdere cumplită de timp! Glasul i se înăsprește brusc. Nici măcar nu sînt sigur că ești în stare să ai o asemenea relație.

— Ajunge! spune Elinor. Luke, mi-e imposibil să vorbesc cu tine, pînă nu ieși din starea asta.

În clipa în care el și Elinor se privesc, văd, pentru prima oară, cît de mult seamănă. Amîndoi au expresia aia goală și înspăimîntătoare, atunci cînd lucrurile o iau razna. Amîndoi își fixează standarde imposibil de atins. Și amîndoi sînt mult mai vulnerabili decît crede lumea.

— Nu e nevoie să vorbești cu mine, spune Luke. Plec. Și n-ai să ne mai vezi niciodată, nici pe mine, nici pe Becky.

Ridic capul șocată. Vorbește serios?

— Nu vorbi prostii, zice Elinor.

— Am trimis o scrisoare de demisie Comitetului director al Fundației Elinor Sherman. Nu mai avem nici un motiv pentru care pașii noștri să se intersecteze de acum înainte.

— Ai uitat de nuntă, spune Elinor crispată.

— Ba n-am uitat. N-am uitat deloc. Luke trage aer în piept adînc și mă privește. Din acest moment, Becky și cu mine ne vom face alte planuri de nuntă. Evident, îți voi restitui în totalitate cheltuielile de pînă acum.

Po...

Poftim? Mă uit la Luke, ca lovită cu leuca.

Chiar a zis ce am auzit?

Chiar a zis că...

Oare am început să am halucinații?

— Luke, zic, încercînd să-mi păstrez calmul și rațiunea. Lasă-mă să înțeleg... Zici că vrei să renunțăm la nunta de la Plaza?

— Becky, știu că n-am apucat încă să discut asta cu tine. Vine lîngă mine și îmi ia mîinile. Știu că te pregătești pentru nunta asta de luni de zile. Știu că e foarte mult ceea ce-ți cer. Însă, date fiind împrejurările, nu cred că pot accepta așa ceva.

— Deci vrei să renunțăm la nuntă, spun înghițind în sec. Știi că avem o clauză de penalizare în contract?

— Nu mă interesează.

— Nu... te interesează?

Nu-l interesează.

Nu știu dacă să rîd sau să plîng.

— N-am vrut să spun asta! spune Luke, zărindu-mi expresia. Îmi pasă! Evident că îmi pasă de noi. Dar să mă duc în fața a sute de persoane și să joc rolul fiului iubitor al... O privește pe Elinor. Ar fi o farsă de prost gust. Care ar înjosi totul. Înțelegi?

— Luke... sigur că înțeleg, zic, sforțîndu-mă să nu las bucuria să mi se infiltreze în voce. Dacă tu asta vrei, eu sînt perfect de acord.

Nu-mi vine să cred. Sînt salvată. Sînt salvată!

— Vorbești serios? Mă fixează uimit.

— Firește că vorbesc serios! Dacă tu vrei să contramandezi nunta, n-am de gînd să mă opun. De fapt, știi ceva? Hai s-o contramandăm chiar acum!

— Becky Bloomwood, ești o fată de milioane! Are glasul îngroșat de emoție. Să fii de acord cu mine, fără nici o ezitare cît de mică...

— Luke, dacă asta vrei tu, spun cu sinceritate. Ăsta-i singurul lucru care contează pentru mine.

E un miracol!

Nu există altă explicație.

O dată în viață, Dumnezeu mi-a auzit ruga. El ori zeița Ganesh.

— Nu puteți face asta. Pentru prima oară de cînd o cunosc, aud în glasul lui Elinor tremurul unei emoții. Nu poți să abandonezi pur și simplu nunta pe care am organizat-o pentru tine. Și pe care am finanțat-o.

— Ba pot.

— Dar e un eveniment de importanță excepțională! Patru sute de persoane și-au confirmat participarea. Persoane importante. Prieteni de-ai mei, oameni extrem de importanți pentru fundație...

— Ei, asta e, va trebui să inventezi niște scuze din partea mea.

Elinor face cîțiva pași spre el și văd, spre stupefacția mea, că fierbe de furie.

— Luke, îți dau cuvîntul meu solemn că, dacă faci asta, n-am să mai vorbesc în viața mea cu tine.

— Sînt total de acord. Haide, Becky. Îmi ia mîna și eu îl urmez, împiedicîndu-mă ușor de covor.

Chipul lui Elinor zvîcnește iar și, spre stupefacția mea, pentru prima oară în viață, o privesc cu ușoară simpatie. Pe care însă, în clipa în care îi întoarcem spatele și ieșim cu pași mari din apartament, mi-o înăbuș instantaneu. A fost cît se poate de rea, atît cu mine, cît și cu părinții mei. Merită din plin.

Coborîm scările și ieșim din bloc în tăcere. Cred că amîndoi sîntem la fel de șocați. Luke

ridică mîna pentru a face semn unui taxi, îi dă șoferului adresa și urcăm.

După cîteva sute de metri abia îndrăznim să ne uităm unul la celălalt. Luke e livid și tremură vag.

— Nu știu ce să zic, spune. Nu-mi vine să cred că am făcut una ca asta.

— Ai fost super, zic fermă. Trebuia să se aștepte la una ca asta.

El se răsucește în scaun și mă privește extrem de sincer.

— Becky, îmi pare foarte rău în legătură cu nunta. Știu cu cîtă nerăbdare o așteptai. Dar am să mă revanșez. Îți promit. Să-mi spui numai cum.

Mă uit la el și mintea îmi procesează cu viteza fulgerului. OK. Trebuie să joc foarte atent cartea asta. Dacă fac mutarea greșită, s-ar putea să mă trezesc sub dărîmături.

— Deci... mai vrei să facem nuntă, sau nu? Așa, în principiu.

— Firește că vreau! Luke pare sincer uimit. Becky, te iubesc. Chiar mai mult decît pînă acum. Adevărul e că nu te-am iubit niciodată cît te-am iubit acolo, în camera aia. Cînd ai acceptat să faci sacrificiul ăsta uriaș, fără măcar să clipești din ochi.

— Poftim? A, nunta! Da. Îmi recompun urgent seninătatea de pe chip. Ei, da. N-a fost ușor să-mi ceri asta. Și... îhm... că veni vorba de... nunți...

Fac un efort uriaș pentru a reuși să pronunț aceste cuvinte. E ca și cum aș încerca să adaug ultima carte în vîrful unei piramide aflate în echilibru precar. Trebuie să o pun exact la fix, nici un milimetru mai încolo.

— Ce-ai zice să facem nunta în... Oxshott?

— Oxshott. Perfect. Luke închide ochii și se lasă pe banchetă, epuizat.

Sînt mută de uimire. Totul s-a aranjat cum nu se poate mai bine. Miracolul e complet.

În timp ce mașina străbate Fifth Avenue, mă uit pe geam și observ, pentru prima oară după foarte mult timp, lumea de afară. Pentru prima oară, observ că a venit vara. Că e o superbă zi cu soare. Că în vitrina de la Saks a fost expusă noua colecție de costume de baie. Mici lucruri pe care n-am mai fost în stare să le văd, ca să nu mai spun, să le apreciez la justa lor valoare, din cauza miilor de gînduri negre și a stresului.

Mă simt de parcă în ultimul timp am mers în permanență cu o greutate uriașă în spate și am uitat cum e să mergi drept. Însă acum, în fine, greutatea mi-a fost luată de pe umeri și pot să mă ridic cu grijă, să-mi întind oasele și să încep să mă bucur de viață din nou. Lunile în țara coșmarurilor au luat sfîrșit. În fine, voi putea să dorm și eu noaptea.

Optsprezece

Numai că nu pot.

Adevărul e că nici măcar nu reușesc să aștipesc.

Mult timp după ce Luke a căzut lat, rămîn cu ochii în tavan, cu un sentiment foarte neplăcut. Ceva nu e în regulă aici. Dar nu-mi dau seama ce anume.

La suprafață, totul e perfect. Elinor a ieșit definitiv din viața lui Luke. Ne putem căsători la mine acasă. Nu mai trebuie să-mi fac griji în legătură cu Robyn. Nu mai trebuie să-mi fac griji în legătură cu nimic. E ca și cum o bilă uriașă de bowling ar fi intrat brusc în viața mea și ar fi măturat din calea ei toate popicele răului dintr-o singură mișcare, lăsîndu-le în urma ei doar pe cele ale binelui.

Am sărbătorit cu o cină extrem de plăcută, am deschis o sticlă de șampanie și am ciocnit pentru restul vieții lui Luke, pentru nuntă și pentru noi. După care am început să vorbim despre unde să mergem în luna de miere și eu am ținut-o sus și tare că în Bali, Luke a zis că el vrea la Moscova și a urmat o ceartă zgomotoasă, printre hohote de rîs aproape isterice care se întîmplă de regulă cînd ești fericit la culme și ușurat că toate s-au întîmplat după voia ta. A

fost o seară minunată și fericită. Ar trebui să fiu supermulțumită.

Însă acum sînt în pat, gîndurile mi s-au așezat în ordine, și îmi vine în minte cîte o replică sau cîte o imagine. Felul în care arăta Luke. Parcă un pic prea vesel. Cu ochi prea strălucitori. Și cum rîdeam încontinuu amîndoi, ca niște demenți. De parcă nu îndrăzneam să ne oprim din rîs.

Și alte lucruri. Cum arăta Elinor cînd am plecat. Conversația pe care am avut-o cu Annabel, acum mai multe luni.

Ar trebui să-mi trăiesc triumful la cote maxime. Să mă simt răzbunată. Dar... nu mă simt deloc așa. Ceva nu e în regulă.

În cele din urmă, pe la trei dimineața, mă dau ușor jos din pat, mă duc în sufragerie și o sun pe Suze.

— Bună, Bex! spune surprinsă. Cît e la tine? În fundal aud zgomotul metalic făcut de emisiunile matinale britanice și micile scîncete ale lui Ernie. Dumnezeule, îmi pare foarte rău că ți-am vorbit așa ieri. M-am simțit nasol toată seara...

— E OK. Serios, am și uitat. Mă trîntesc pe parchet, strîngîndu-mi capotul în jurul meu. Suze, fii atentă. Luke s-a certat cu mama lui. Și a contramandat nunta de la Plaza. Așa că, pînă la urmă, putem în fine să facem nunta la Oxshott.

— Poftiiim? Vocea lui Suze aproape explodează la celălalt capăt al firului. O, Doamne! E incredibil! E fantastic! Bex, am fost atît de îngrijorată! Sincer, nu știam ce-o să faci. Cred că la ora asta dansezi tontoroiu'! Cred că ești...

— Sînt. Să zicem.

Suze se oprește brusc din efuziune.

— Cum adică să zicem?

— Știu că totul s-a aranjat foarte bine. Știu că e extraordinar. Îmi răsucesc cordonul de la capot în jurul degetului. Dar, nu știu... nu mă simt chiar așa nemaipomenit.

— Ce vrei să spui? Dă volumul de la televizor mai încet. Bex, ce s-a întîmplat?

— Mă simt ca naiba, zic precipitat. E adevărat, am cîștigat, dar parcă nu știu, îmi pare rău că am cîștigat. Da, OK, am obținut tot ce-am vrut. Luke i-a spus lui Elinor tot ce-avea pe suflet, o s-o plătească pe tipa care ne-a organizat nunta, putem să facem nunta acasă... Pe de o parte, totul e extraordinar. Însă, pe de altă parte...

— Care altă parte? zice Suze. Nu mai e nici o altă parte!

— Ba da. Cel puțin... așa cred eu. Încep să-mi rontăi o unghie, absentă. Suze, îmi fac griji pentru Luke. S-a luat foarte rău de Elinor. Și acum zice că n-o să mai vorbească niciodată cu ea...

— Și ce? E un lucru foarte bun, nu?

— Nu știu. Crezi că e bine? Rămîn cu ochii la plintă, preț de cîteva clipe. Acum e euforic. Dar dacă începe să se simtă vinovat? Și dacă treaba asta o să-i distrugă viitorul? Știi, Annabel, mama lui vitregă, mi-a spus o dată că, dacă am să încerc s-o retez definitiv pe Elinor din viața lui, am să-l distrug.

— Dar nu tu ai retezat-o din viața lui, subliniază Suze. A făcut-o singur.

— Ei, da, și poate că în felul ăsta și-a făcut rău singur. Poate e ca și cum... și-ar fi tăiat o mînă, sau așa ceva.

— Îh, ce scîrbos!

— Și acum a rămas cu rana asta uriașă, pe care nu o vede nimeni, și care se va cangrena în timp și într-o zi va erupe din nou...

— Bex! Termină! Tocmai mă pregăteam să mănînc şi eu ceva.

— OK, iartă-mă. Vreau să spun doar că-mi fac griji pentru el. Lucrurile nu sînt în regulă în ce-l priveşte. Şi mai e ceva... Închid ochii, şi nu-mi vine să cred că am să spun asta. Mi-am... schimbat un pic părerea despre Elinor...

— Poftim? îmi ţipă Suze în ureche. Bex, te rog eu, nu mai spune lucruri din astea! Era să-l scap pe Ernie pe jos!

— Nu zic că-mi place de ea sau ceva de genul ăsta, spun repede. Însă am avut o discuţie aşa, mai lungă. Şi cred că totuşi îl iubeşte pe Luke. În felul ei ciudat, de frigider tip Vulcan.

— Dar l-a abandonat!

— Ştiu. Însă regretă că a făcut asta.

— Şi ce dacă? E normal s-o regrete.

— Suze, zic doar că... poate că merită o nouă şansă. Îmi examinez cu atenţie buricul degetului, care mi s-a albăstrit de tot. Vreau să zic... uită-te la mine. Cîte mii de miliarde de idioţenii am făcut la viaţa mea. Cîţi oameni am dezamăgit. Dar ei mi-au dat de fiecare dată o a doua şansă.

— Bex, tu nu eşti ca nenorocita aia de Elinor! Tu nu ţi-ai abandona niciodată copilul!

— Nu spun că sînt ca ea! Zic doar...

Nu mai sînt în stare să continuu şi îmi las cordonul să se desfăşoare încet de pe deget. De fapt, nici eu nu ştiu exact ce vreau să spun. Şi nu cred că Suze mă poate de fapt înţelege cu adevărat. Ea n-a făcut greşeli niciodată. Pentru ea, viaţa a fost o călătorie fără peripeţii, în timpul căreia n-a deranjat pe nimeni şi s-a ţinut deoparte de orice belea. Nu ca mine. Eu ştiu ce înseamnă să faci o prostie cît casa – ce cît casa, cît universul – şi pe urmă să-ţi doreşti, mai tare decît orice pe lume, să n-o fi făcut.

— Şi ce anume vrei să zici? De ce... În vocea ei se simte brusc alarma. Stai aşa. Bex, doar nu vrei să spui că, pînă la urmă, tot la New York vrei să faci nunta!

— Lucrurile sînt mult mai complicate decît atît, spun după o pauză.

— Bex... te omor. Pe cuvîntul meu. Dacă-mi spui acum că vrei să te măriţi la New York...

— Suze, nu vreau să mă mărit la nici un New York! Normal că nu vreau asta! Dar, dacă renunţăm la nuntă acum... atunci, gata, zarurile au fost aruncate. Elinor n-o să mai vorbească niciodată cu noi. În viaţa ei.

— Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred! Vrei să strici iar totul, asta vrei, nu?

— Suze...

— Exact în clipa în care situaţia e din nou sub control, tu vrei să arunci iar totul în aer! Exact în clipa în care, o dată în viaţa ta, nu mai eşti în rahat pînă la gît şi pot şi eu în fine să respir liniştită...

— Suze...

— Becky?

Ridic privirea, speriată. Luke se află în pragul uşii, în boxeri şi tricou şi mă priveşte pe jumătate adormit.

— Ce-i cu tine? spune.

— Nimic, zic, acoperind receptorul cu mîna. Vorbesc cu Suze. Du-te înapoi şi te culcă. Termin imediat.

Aştept pînă pleacă, după care mă tîrăsc pînă la calorifer, care încă mai e un pic călduţ.

— OK, Suze, fii atentă, spun. Doar... ascultă-mă. Nu am de gînd să mai fac nici o prostie. M-am gîndit foarte, foarte bine şi mi-a venit ideea asta absolut genială...

***

La ora nouă a doua zi dimineaţă mă aflu acasă la Elinor. M-am îmbrăcat cu foarte mare grijă, cu cel mai elegant sacou de in gen trimis-diplomatic-special-al-Naţiunilor-Unite şi m-am încălţat cu cei mai etern-clasici-paşnici pantofi cu vîrf rotund. Deşi nu sînt deloc sigură că Elinor va aprecia tot acest efort al meu. În clipa în care îmi răspunde la uşă e şi mai palidă decît de obicei şi privirea ei mă săgetează ca un pumnal.

— Rebecca, spune pe un ton complet lipsit de inflexiuni.

— Elinor, răspund, pe acelaşi ton. După care îmi aduc aminte că am venit în calitate de sol al păcii. Elinor, repet, străduindu-mă ca glasul să îmi sune un pic mai cald. Am venit să vorbim.

— Să-ţi ceri scuze, spune, dispărînd pe coridor.

Doamne, cît de vacă poate să fie! Şi, oricum, ce vină am eu? Nici una! O clipă, îmi vine să-i întorc spatele şi să plec. Dar m-am hotărît să fac asta şi am s-o fac.

— Nu tocmai, spun. Doar să vorbim. Despre tine. Şi despre Luke.

— Regretă gestul pripit şi necugetat.

— Nu.

— Vrea să-şi ceară scuze.

— Nu! Nu vrea să-şi ceară nici o scuză! E supărat şi furios şi nu vrea să te mai vadă în viaţa lui!

— Şi atunci de ce-ai venit?

— Fiindcă... eu cred că ar fi bine să încercaţi să vă împăcaţi. Sau cel puţin să vorbiţi unul cu altul.

— N-am ce să vorbesc cu Luke, răspunde Elinor. Şi nici cu tine. Aşa cum a spus Luke ieri, relaţia noastră a luat sfîrşit.

Dumnezeule, amîndoi sînt la fel de căpoşi!

— Spune-mi... i-ai zis lui Robyn că s-a terminat cu nunta?

Asta e spaima mea secretă, și îmi țin răsuflarea, în așteptarea răspunsului ei.

— Nu. Am considerat că e bine să-i mai dau lui Luke șansa de a se răzgîndi. În mod evident, a făcut o greșeală.

Trag aer în piept adînc.

— Am să-l conving pe Luke să facem nunta, dacă îi ceri scuze. Vocea îmi tremură ușor. Nu-mi vine să cred că fac așa ceva.

— Poftim? Elinor se întoarce și se uită la mine șocată.

— Tu îi ceri scuze și îi spui... în linii mari, că îl iubești. Iar eu îl conving să facem nunta la Plaza. Și tu ai parte de nunta cu care dorești să-ți epatezi prietenii. Ăsta-i tîrgul pe care ți-l propun.

— Te tocmești cu mine ca la piață?

— Îhm... da. Mă întorc spre ea și o fixez, cu pumnii încordați pe lîngă mine. Elinor, adevărul adevărat este că am venit la tine dintr-un motiv cît se poate de egoist. Luke a suferit foarte mult din cauza ta, toată viața. Acum s-a hotărît să nu te mai vadă niciodată. Toate bune și frumoase – dar mie mi-e teamă că lucrurile nu se vor opri aici. Că peste doi ani o să se hotărască brusc să se întoarcă la New York și să te caute din nou, ca să se convingă că poate nu ești chiar atît de rea cît a crezut el. Și o s-o luăm iar de la capăt.

— E complet aberant. Cum îndrăznești să...

— Elinor, tu-ți dorești foarte mult nunta asta. Știu asta foarte bine. Nu trebuie decît să fii drăguță cu propriul tău fiu și, în schimbul acestui lucru, poți avea nunta la care ai visat. Ce Dumnezeu, îți cer chiar așa de mult?

Se lasă tăcerea. Ochii lui Elinor se îngustează tot mai mult, atît cît le permite ultima intervenție a chirurgului plastician.

— Rebecca, şi tu îţi doreşti enorm nunta asta. Nu are rost să te prefaci că motivele tale sînt unele pur altruiste. Şi tu ai fost la fel de şocată ca mine în clipa în care el a spus că renunţă la nuntă. Recunoaşte. Eşti aici pentru că vrei să te măriţi la Plaza.

— De-asta crezi c-am venit? Mă uit la ea cu ochii cît cepele. Fiindcă sînt supărată că mi-a contramandat nunta de la Plaza?

Mai am un pic şi izbucnesc într-un rîs isteric. Aproape că-mi vine să-i spun tot adevărul, de la începutul începutului.

— Elinor, crede-mă, spun în cele din urmă. Nu ăsta e motivul pentru care am venit. Pot foarte bine să trăiesc şi fără nunta de la Plaza. Da, o aşteptam cu nerăbdare şi da, am fost foarte încîntată de idee. Dar, dacă Luke nu o vrea... asta e. Renunţ, fără nici o părere de rău. Oricum, invitaţii sînt prietenii tăi, nu ai mei. Nu e oraşul meu. Aşa că nu-mi pasă.

Se aşterne din nou tăcerea. O tăcere încordată. Elinor se duce la o servantă şi, spre uimirea mea, scoate dintr-un sertar o ţigară, pe care o aprinde. Habar n-am avut că fumează!

— Dacă vreau, îl pot convinge pe Luke, spun, privind-o cum pune pachetul de ţigări pe servantă. Tu, însă, nu poţi.

— Eşti... absolut incredibilă, zice. Să te tîrguieşti folosindu-ţi ca monedă de schimb propria nuntă.

— Ştiu. Asta înseamnă că eşti de acord?

Am cîştigat. O citesc pe chipul ei. S-a hotărît deja.

— Uite ce vreau să-i spui. Scot din geantă o hîrtie. Asta e ce are nevoie să audă Luke. Trebuie să-i spui că îl iubeşti, să-i spui cît de dor ţi-a fost de el cînd era mic, cum te-ai gîndit că

îi e probabil mai bine în Anglia, cum singurul motiv pentru care n-ai vrut să-l vezi a fost faptul că ți-a fost teamă să nu-l dezamăgești... Îi întind hîrtia. Știu că toate astea sună extrem de fals. Așa că, poate n-ar fi rău să începi chiar prin a spune „Știu că o să ți se pară cam ciudat să auzi asta din gura mea".

Elinor privește hîrtia cu ochi lipsiți de expresie. Respirația i s-a accelerat și preț de o secundă am sentimentul că o să mi-o arunce în față. Apoi, cu foarte mare grijă, împăturește hîrtia și o pune pe servantă. Ce e zvîcnetul ăla ușor de sub ochiul ei, emoție? E ofensată? Lividă de furie? Sau pur și simplu plină de dispreț?

Nu pot deloc s-o citesc pe Elinor. Acum cred că are un rezervor uriaș de dragoste sigilat în suflet, iar în clipa imediat următoare mi se pare aceeași vacă încălțată dintotdeauna. Acum mi se pare că mă urăște de moarte, după care mă gîndesc că poate pur și simplu nu știe cum să-și exprime emoțiile. Cine știe, poate că tot timpul ăsta ea a avut impresia că e cît se poate de prietenoasă!

Vreau să spun că, dacă nimeni nu i-a atras atenția niciodată asupra faptului că se poartă absolut îngrozitor cu oamenii, de unde era să știe?

— Ce-ai vrut să spui cînd ai zis că Luke s-ar putea să vrea să se întoarcă la New York? mă întreabă pe un ton glacial. Vreți să plecați?

— Încă n-am vorbit despre asta, zic după o pauză. Dar, da, cred că s-ar putea să plecăm. Ne-am simțit foarte bine la New York, însă nu cred că trebuie să mai rămînem prea mult aici. Luke e la capătul puterilor. Cred că are nevoie de o schimbare de decor.

Are nevoie să fie cît mai departe de tine, adaug în gînd.

— Înțeleg. Elinor trage din țigară. Știi, nu, că m-am dat peste cap să vă aranjez o întîlnire cu comitetul care administrează această clădire?

— Știu. Mi-a spus Luke. Dar, Elinor, să spunem lucrurilor pe nume, știi foarte bine că în vecii vecilor nu ne-am fi mutat aici.

În ochii ei văd din nou acel licăr ciudat și e foarte clar că face eforturi să-și reprime orice urmă de emoție. Dar care să fie oare acea emoție? Furia pentru faptul că sînt atît de nerecunoscătoare? Supărarea că totuși Luke nu are de gînd să se mute în același bloc cu ea? O parte din mine moare de curiozitate și vrea să-i dea jos masca, să-i pătrundă în minte și să afle totul despre ea.

Însă o altă parte din mine, partea mai rațională, mă sfătuiește las-o baltă, Becky. Las-o baltă.

În clipa în care ajung la ușă, totuși, nu rezist să nu mă mai întorc o dată spre ea.

— Elinor, știi, nu, că în sufletul fiecărei persoane supraponderale e o persoană slabă care dorește să iasă la lumină? Ei, bine... cu cît mă gîndesc mai mult la tine, cu atît mai tare cred că poate – cine știe – și înăuntrul tău există o persoană extrem de drăguță. Însă, atîta timp cît te porți odios cu oamenii și le spui că pantofii lor arată groaznic, nimeni n-o să poată niciodată afla asta.

Așa. Acum o să mă omoare probabil. Mai bine să ies. Străduindu-mă să nu pară că o iau efectiv la fugă, mă avînt pe coridor, afară din apartament. Închid ușa în urma mea și mă rezem de ea, cu inima bubuindu-mi trae.

OK. Pînă aici totul a fost bine. Acum să văd ce fac cu Luke.

— Dar nu înțeleg ce te-a apucat acum cu Rockefeller Center.

Luke se lasă nervos pe bancheta taxiului şi priveşte enervat pe geam.

— N-am fost niciodată, OK? Vreau să văd şi eu cum se vede oraşul de sus!

— Dar de ce acum? De ce azi?

— De ce nu azi? Mă uit la ceas, după care îi arunc o privire de control lui Luke.

Se sforţează să pară fericit. Şi eliberat de toate grijile. Însă nu e. E foarte tensionat.

La nivel superficial, situaţia pare mult mai bună. Cel puţin a încetat cu datul hainelor de pomană, iar azi-dimineaţă chiar s-a bărbierit. Dar e încă departe de a redeveni vechiul Luke. Nici azi nu s-a dus la muncă. A stat şi s-a uitat la un medalion Bette Davis – trei filme vechi, alb-negru.

Ce chestie – n-am remarcat niciodată pînă azi asemănarea dintre Bette Davis şi Elinor.

Adevărul e că Annabel a avut dreptate. Evident că a avut. Îşi cunoaşte fiul vitreg mai bine decît dacă ar fi fost propriul ei copil. Şi ştie că Elinor e o parte vitală a lui Luke, parte din fiinţa lui. Nu poate să o reteze pur şi simplu din viaţa lui şi să meargă mai departe. Are nevoie măcar de şansa minimă a unei reconcilieri. Oricît de dureroasă ar fi aceasta.

Închid ochii şi-mi lansez o rugăciune mută către toţi zeii din ceruri. Ajutaţi-mă să iasă bine. Vă rog. Şi, poate, după asta vom putea trage linie cu toţii şi ne vom putea vedea de vieţile noastre.

— Rockefeller Center, spune taximetristul, oprind, iar eu îi zîmbesc lui Luke, făcînd eforturi să-mi ascund nervozitatea.

M-am străduit să găsesc un loc cît mai departe de zona de interes a lui Elinor – şi aşa am ajuns la Rainbow Room de la Rockefeller Center, unde turiştii vin să bea cocteiluri şi să caşte ochii la panorama asupra Manhattan-ului. În timp ce

urcăm cu liftul spre etajul șaizeci și cinci, nici unul din noi nu scoate un cuvînt, iar eu mă rog cu disperare ca ea să fie acolo, ca totul să iasă bine, ca Luke să nu se supere pe mine...

Ieșim din lift... și deja o văd. Stă la o masă de la fereastră, într-o jachetă închisă la culoare, cu chipul reflectat în geamul panoramic.

În clipa în care o zărește, Luke tresare.

— Becky. Ce naiba... Se întoarce spre mine și eu îl strîng de braț.

— Luke, te rog. Vrea să vorbească cu tine. Te rog... dă-i o șansă. Atît, o șansă.

— Tu ai pus totul la cale? E livid la față de furie. M-ai adus aici dinadins?

— A trebuit! Altfel n-ai fi venit. Doar cinci minute. Ascultă să vezi ce-are de spus.

— Și de ce, mă rog, ar trebui să...

— Cred cu toată tăria că trebuie neapărat să vorbiți. Luke, nu poți lăsa lucrurile așa. Chestia asta o să te distrugă! Și nu te poți liniști decît dacă discuți omenește cu ea. Haide, Luke. Îi dau drumul la braț și îl privesc rugător. Doar cinci minute. Atîta-ți cer.

Trebuie să fie de acord. Dacă pleacă acum, am feștelit-o.

În spatele nostru s-a strîns un grup de turiști germani și îi urmăresc apropiindu-se de fereastră și admirînd peisajul, cu gura căscată.

— Cinci minute, spune Luke într-un final. Punct. Pornește cu pași lenți spre Elinor și se așază în fața ei. Ea se uită la mine și încuviințează vag, iar eu îmi întorc privirea, cu inima bătîndu-mi nebunește. Doamne, n-o lăsa să-și bată joc de șansa asta. Te rog.

Ies din bar și îmi croiesc drum spre o cameră de protocol goală și rămîn lîngă fereastra cît tot peretele, uitîndu-mă la orașul de dedesubt. După

un timp, mă uit la ceas. Au trecut cinci minute şi el n-a ieşit ca o furtună.

Şi-a ţinut partea ei de înţelegere. Acum trebuie să mi-o ţin şi eu pe a mea.

Îmi scot mobilul şi mi se strînge stomacul de groază. O să fie foarte dificil. Foarte, foarte dificil. Nu ştiu ce reacţie o să aibă mami. Habar n-am ce-o să spună.

Dar ideea e că, indiferent ce va spune, oricît de furioasă va fi, îmi cunosc bine mama şi vom supravieţui. Mami şi cu mine avem o relaţie indestructibilă.

În timp ce, pentru Luke, asta s-ar putea să fie unica lui şansă unei reconcilieri cu mama lui.

Telefonul sună şi eu privesc blocurile argintii nesfîrşite şi turnurile din Manhattan. Soarele apune pe o clădire şi e preluat de faţada alteia, exact aşa cum a spus Luke. Nu are unde sa se ducă – nici în faţă şi nici în spate. Taxiurile galbene sînt atît de departe, încît par jucării Tonka, iar oamenii arată exact ca nişte insecte minuscule. Şi chiar în mijlocul oraşului se vede dreptunghiul Central Park-ului, ca un pled de picnic aranjat pentru joaca copiilor.

Mă uit pe geam, vrăjită de priveliştea din faţa mea. Chiar am vrut să spun ce i-am spus ieri lui Elinor? Chiar vreau să părăsim oraşul ăsta incredibil?

— Alo? Glasul lui mami îmi întrerupe brusc gîndurile, şi ridic imediat capul.

O clipă, sînt paralizată de emoţie. Nu pot face asta.

Dar trebuie.

N-am de ales.

— Bună, mami, zic în cele din urmă, înfigîndu-mi unghiile în palmă. Becky sînt. Auzi, vreau să-ţi spun ceva. Şi mi-e teamă că n-o să-ţi prea placă ce am să-ţi spun...

DOAMNA JAMES BRANDON
RIDGE HOUSE
RIDGEWAY
NOTH FULLERTON
DEVON

2 iunie 2002

Dragă Becky,

Telefonul tău ne-a luat un pic prin surprindere. În ciuda asigurărilor tale că totul va fi foarte limpede cînd ne vei explica si că trebuie să avem încredere în tine, nu înţelegem deloc ce se întîmplă.

Cu toate astea, James şi cu mine am întors problema pe toate feţele şi am căzut de acord pînă la urmă să facem aşa cum ne-ai rugat. Ne-am anulat zborul la New York şi am alertat şi restul familiei.

Becky, draga mea, sper din suflet să iasă aşa cum vrei tu.

Cu cele mai bune urări
şi cu toata dragostea pentru Luke,

Annabel

SECOND UNION BANK
WALL STREET 300
NEW YORK NY 10005

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. B
W 11th Street 251
New York
NY 10014

10 iunie 2002

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă mulţumim foarte mult pentru invitaţia la nunta dumneavoastră, adresată lui Walt Pitman.

După ce am dezbătut problema îndelung, am hotărît să vă destăinuim micul nostru secret. Walt Pitman nu există. Este un nume generic, pe care îl utilizăm în relaţiile noastre operaţionale cu clienţii.

Numele „Walt Pitman" a fost ales după un sondaj extensiv, pentru a sugera o persoană abordabilă şi, totuşi, extrem de competentă. Feedbackul primit din partea clienţilor ne-a arătat faptul că prezenţa permanentă a lui Walt în viaţa clienţilor noştri a sporit încrederea şi loialitatea acestora cu 50 la sută.

V-am fi foarte recunoscători dacă aţi putea să păstraţi acest secret pentru dumneavoastră. În eventualitatea că, în ciuda acestui fapt, doriţi în continuare ca un reprezentant al Second Union să participe la nunta dumneavoastră, mi-ar face o deosebită plăcere

ca persoana aceea să fiu eu. Ziua mea de naştere este pe 5 martie, iar culoarea mea preferată este albastrul.

Cu stimă,

Bernard Lieberman,
Prim-vicepreşedinte

Nouăsprezece

OK. Nu intra în panică. O să meargă. Dacă nu-mi pierd capul și rămîn calmă, o să meargă.

— N-o să meargă în veci, spune Suze în urechea mea.

— Termină! zic ofuscată.

— N-o să meargă nici într-o mie de ani. Să nu zici că nu ți-am spus.

— Suze, tu trebuia să fii cea care mă încurajează, nu cea care spune „să nu zici că nu ți-am spus"! Cobor glasul. Și, atîta timp cît fiecare face ce are de făcut, n-are cum să nu meargă. Trebuie.

Mă aflu în fața ferestrei unui apartament de la etajul al doisprezecelea al Hotelului Plaza, și mă uit la Plaza Square de dedesubt. E o zi însorită și caldă. Lumea se vîntură încoace și-ncolo în tricou și șort, făcînd lucruri normale, cum ar fi să închirieze trăsuri trase de cai și să arunce cu monede în fîntînă.

Iar eu, înfășurată într-un prosop, cu părul de nerecunoscut, tapat à la „Frumoasa din pădurea adormită" și cu fața tencuită cu un strat de machiaj gros de un deget, mă plimb încoace și-ncolo cu pantofii de satin cu tocul cel mai înalt pe care l-am purtat vreodată. (Christian Louboutin, de la Barneys. I-am luat cu reducere.)

— Ce faci în clipa asta? aud din nou glasul lui Suze.

— Mă uit pe geam.

— De ce te uiți pe geam?

— Nu știu. Mă uit lung la femeia cu bermude de blugi care se așază pe o bancă și deschide o cutie de Cola, care nu are habar de faptul că e urmărită de cineva. Ca să iau o gură de normalitate, probabil.

— Normalitate? o aud pe Suze rostind precipitat în receptor. Bex, e un pic cam tîrziu pentru normalitate.

— Ești rea!

— Dacă planeta Pămînt ar fi normalitatea, tu știi unde te afli în clipa asta?

— Ăă... pe Lună? mă hazardez.

— Ești la cincizeci de milioane de ani lumină depărtare. Ești... în altă galaxie. Acum un miliard de ani.

— E-adevărat, mă simt ca de pe o cu totul altă lume, recunosc și îmi întorc privirea spre apartamentul magnific din spatele meu.

Zgomotele pătrund cu greu aici, în acest spațiu al parfumurilor, al fixativului de păr și al expectativei. Oriunde mă uit, sînt aranjamente florale extrem de scumpe, coșuri cu fructe și bomboane de ciocolată, și sticle de șampanie la gheață. Lîngă măsuța de toaletă, coafeza și fata de la machiaj vorbesc însuflețit, în timp ce se ocupă de Erin. Între timp, fotograful care face un reportaj despre nuntă schimbă filmul din aparat, asistentul lui se uită la Madonna pe MTV și un chelner de la room-service strînge alt rînd de cești și pahare.

Totul e atît de luxos și de costisitor. Însă, în același timp, atmosfera îmi amintește de copilărie, de momentul cînd ne pregăteam să intrăm

pe scenă, la serbarea de sfîrşit de an. Ferestrele erau acoperite cu material negru şi ne adunam cu toţii în faţa unei oglinzi, extrem de surescitaţi, şi de afară se auzea cum se umple sala cu părinţi, dar nu aveam voie să tragem cu ochiul şi să ne uităm la ei...

— Acum ce faci? o aud iar pe Suze.

— Tot la fereastră.

— Termină odată cu uitatul pe fereastră! Mai ai mai puţin de o oră jumate!

— Suze, te rog, relaxează-te.

— Cum să mă relaxez?

— Totul e perfect. Situaţia e sub control.

— Şi n-ai spus nimănui nimic, zice, a milioana oară. Nici măcar lui Danny.

— Normal că nu! Doar nu sînt tîmpită la cap! Mă strecor cît pot de firesc într-un colţ în care nu mă aude nimeni.

— Michael e singurul care ştie. Şi Laurel. Doar ei.

— Şi nimeni nu bănuieşte nimic?

— Absolut nimic, zic, exact în clipa în care Robyn intră în cameră. Bună, Robyn! Suze, vorbim mai tîrziu, OK?

Pun telefonul jos şi îi zîmbesc lui Robyn, care e îmbrăcată într-un taior roz aprins şi are cască şi walkie-talkie.

— OK, Becky, zice, pe un ton serios şi profi. Platoul numărul unu e gata. La Platoul doi încă se mai lucrează. Dar avem o problemă.

— Pe bune? Înghit în sec. Ce anume?

— N-a ajuns încă nimeni din familia lui Luke. Tatăl, mama lui vitregă, nişte veri care erau şi ei pe listă... Ziceai că ai vorbit tu cu ei.

— Da, am vorbit. Îmi dreg glasul. Adevărul e că... tocmai m-au sunat. Se pare că e o problemă

cu avionul lor. Mi-au zis că poate ar fi mai bine ca locurile lor să fie ocupate de alte persoane.

— Serios? Lui Robyn pare că tocmai i-a căzut cerul în cap. Vai, ce ghinion! În viața mea n-am pomenit o nuntă cu atîtea schimbări de ultimă oră! O nouă domnișoară de onoare... un nou cavaler de onoare... un nou oficiant... ce mai, s-a schimbat aproape totul!

— Știu, spun pe un ton de scuză. Îmi pare foarte rău, știu că asta a însemnat și mai multă muncă pentru tine. Însă am avut brusc revelația faptului că Michael este cel care ar trebui să ne căsătorească, și nu un străin oarecare. Sîntem prieteni vechi, are calificarea necesară – așa că asta mi s-a părut cea mai normală situație. Și, evident, Luke a trebuit să-și găsească alt cavaler de onoare...

— Dar să vă răzgîndiți cu trei săptămîni înainte de nuntă! Să știi că părintele Simon a fost foarte supărat cînd a auzit. M-a întrebat dacă e cumva din cauza părului.

— Nu! Sigur că nu! El n-are nici cea mai mică vină, sincer...

— Și pe urmă, amîndoi părinții tăi să facă pojar! Zău, ce probabilitate era să se-ntîmple una ca asta!

— Știu! Îmi iau un aer îndurerat. Ghinion pur și simplu!

Dinspre walkie-talkie-ul ei se aude un pîrîit și Robyn se întoarce cu spatele.

— Da, zice. Poftim? Nu! Am zis lumină incandescentă galbenă! Nu albastră! OK, vin acum...

În clipa în care ajunge la ușă, se întoarce iar spre mine.

— Becky, trebuie să plec. Doar un lucru vreau să-ți mai zic. Cu tot haosul ăsta și cu toate schimbările, n-am mai avut timp să discut cu tine

cîteva mici amănunte. Așa că am făcut cum am crezut eu că e mai bine. OK?

— Cum spui tu, zic. Am încredere în tine. Mersi, Robyn.

După ce pleacă Robyn, se aude un ciocănit ușor în ușă și intră Christina, care arată absolut superb în rochia ei auriu pal Issey Miyake și are un pahar de șampanie în mînă.

— Ce face mireasa noastră? zice surîzînd. Emoționată?

— Nu chiar! spun.

Ceea ce e relativ adevărat.

De fapt, e perfect adevărat. Sînt dincolo de emoție. Ori totul iese exact conform planului și merge ca pe roate, ori nu, și atunci va fi un adevărat dezastru. N-am ce face.

— Tocmai am vorbit cu Laurel, zice, luînd o înghițitură de șampanie. Nu știam că e atît de implicată în nunta ta.

— Ei, nu e chiar atît de implicată, spun. Îmi face doar o mică, mică favoare...

— Așa am înțeles și eu. Christina mă privește pe deasupra paharului de șampanie și mă întreb brusc ce i-o fi spus Laurel.

— Ți-a spus cumva și... despre ce favoare e vorba?

— Mi-a dat de înțeles cîte ceva. Becky, dacă reușești chestia asta... spune Christina. Clatină din cap. Dacă reușești chestia asta, meriți Premiul Nobel pentru ingeniozitate. Ridică paharul. În sănătatea ta. Și mult noroc.

— Mersi.

— Hei, Christina!

Ne uităm în jur și o vedem pe Erin venind spre noi. Are deja pe ea rochia violet de domnișoară

de onoare, părul îi e strîns într-un coc medieval, iar ochii îi strălucesc de încîntare.

— Ce cool e ideea asta cu Frumoasa din pădurea adormită! Ai văzut rochia lui Becky? Nu-mi vine să cred că eu sînt domnișoara de onoare! N-am mai fost în viața mea!

Cred că Erin a fost foarte flatată de faptul că a fost promovată. Cînd i-am spus că prietena mea Suze nu poate veni și am întrebat-o dacă nu vrea să îmi fie ea domnișoară de onoare, a izbucnit pur și simplu în lacrimi.

— Încă nu i-am văzut rochia de mireasă, spune Christina. N-am curaj.

— E foarte frumoasă! protestez eu. Vino să ți-o arăt!

O conduc în camera somptuoasă unde rochia făcută de Danny tronează pe umeraș.

— Ei, văd că e întreagă, observă Christina laconic. E un început bun.

— Christina, zic, nu e ca tricourile alea. Asta face parte dintr-o categorie superioară. Uită-te la ea!

Nici mie nu-mi vine să cred ce treabă nemaipomenită a făcut Danny. Deși n-aș recunoaște în veci asta în fața Christinei, nu prea contam pe faptul că voi purta această rochie. Ca să spun adevărul adevărat, am făcut probe peste probe la rochia Vera Wang pînă acum o săptămînă.

Însă, într-o noapte, Danny mi-a bătut la ușă, extrem de radios. M-a tîrît pînă sus, la el în apartament, m-a tras după el pe hol și a deschis larg ușa de la camera lui. Și am rămas mută de uimire.

De la distanță pare o rochie albă de mireasă în stil tradițional, cu corsaj strîns pe corp, fustă plină și romantică și trenă lungă. Însă, pe măsură ce te apropii tot mai mult de ea, începi să remarci

miile de detalii care o fac unică și specială. Volanele albe de denim de la spate. Pliurile și încrețiturile marca Danny din talie. Paietele albe, strasurile și mărgelușele care brodează întreaga trenă, ca și cum cineva ar fi răsturnat o cutie de bomboane pe ea.

N-am văzut în viața mea o asemenea rochie de mireasă. E pur și simplu o operă de artă.

— Ce să zic, spune Christina. Cînd mi-ai spus că ai de gînd să porți ultima creație a tînărului domn Kovitz, am fost un pic îngrijorată. Însă trebuie să recunosc... pune mîna pe o mărgică minusculă. Sînt impresionată. Bine, urmează să vedem dacă nu rămîi fără trenă în timp ce mergi spre altar.

— N-o să rămîn fără ea, o asigur. Am mers o jumătate de oră prin casă cu ea. Nu i-a căzut nici măcar o paietă!

— O să arăți senzațional, spune Erin visătoare. Exact ca o prințesă. Și sala aia...

— E absolut spectaculoasă, zice Christina. Cred că o să le cam cadă fața la toți.

— Eu n-am văzut-o încă, spun. Robyn n-a vrut să mă lase să intru.

— A, ar trebui să arunci o privire, spune Erin. Să arunci o ocheadă. Înainte să se umple de lume.

— Nu pot! Dacă mă vede cineva?

— Nu te vede nimeni, zice Erin. Îți pui și tu un batic, ceva. N-o să știe nimeni că ești tu.

Împrumut de la o tipă o jachetă cu glugă și mă furișez la parter, ferindu-mi fața cînd mă întîlnesc cu cîte cineva și simțindu-mă în mod absolut ridicol „fată rea". Am văzut planurile designerului și, în clipa în care deschid ușile duble de la Terrace Room, cam știu în linii mari

la ce să mă aștept. La ceva spectaculos și extrem de teatral.

Însă nimic nu m-ar fi putut pregăti cu adevărat pentru momentul în care am pășit înăuntru.

E ca și cum aș fi intrat într-o altă lume.

Într-o pădure fermecată argintie și strălucitoare. Deasupra mea, crengile se arcuiesc pînă la tavan. Florile par să crească direct din bulgării de pămînt care par să fie aici dintotdeauna. Văd vrejuri de viță-de-vie, fructe și un măr plin cu mere de argint, o pînză de păianjen acoperită cu picături grele de rouă... și alea care zboară acolo ce sînt – păsări adevărate?

Pe crengi sînt proiectate lumini colorate, care se răsfrîng asupra șirurilor de scaune. Două femei periază metodic fiecare tapiserie de scaun. Un bărbat în blugi fixează un cablu de covor. Un altul, cocoțat pe un suport de reflectoare, aranjează o ramură argintie. Un violonist își încălzește arcușul, în vreme ce, judecînd după sunetele înăbușite care se aud, alți instrumentiști își acordează timpanele.

E ca și cum m-aș afla în culise înaintea unui spectacol în West End.

Rămîn în picioare pe o latură a sălii, privind avid în jur, încercînd să țin minte fiecare mic detaliu. N-am văzut în viața mea una ca asta și ceva îmi spune că nici n-am să mai văd vreodată.

Deodată, o văd pe Robyn intrînd în sală din direcția opusă și vorbind în cască. Ochii îi scanează încăperea, și mă fac mică sub glugă. Înainte ca ea să apuce să mă vadă, ies repede din Terrace Room și intru în liftul care duce la Grand Ballroom.

Exact în momentul în care ușile sînt gata să se închidă, în lift intră două femei în vîrstă, cu fuste negre și cămăși albe.

— Ai văzut tortul? zice una din ele. A costat pe puțin trei mii de dolari.

— A cui e nunta?

— A familiei Sherman, spune prima femeie. Elinor Sherman.

— A, deci asta e celebra nuntă Elinor Sherman.

Ușile se deschid și cele două ies.

— Bloomwood, zic, mult prea tîrziu. Cred că numele miresei e Becky...

Oricum, nu erau atente la mine.

Le urmez cu ochii în patru în Grand Ballroom. E camera enormă, albă cu auriu, în care Luke și cu mine vom dansa primul dans.

O, Doamne. E chiar mai mare decît mi-o aduceam aminte. Chiar mai aurită și mai grandioasă. Întregul spațiu e înconjurat de spoturi de lumină, care pun în evidență candelabrele și balcoanele. Lumina devine brusc una stroboscopică, apoi flashuri disco, ce se joacă vesele pe chipurile chelnerilor care fac ultimele retușuri la aranjamentele de pe mese. Fiecare masă rotundă are în centru un ornament din flori albe în cascadă. Tavanul a fost capitonat cu muselină, iar din loc în loc sînt luminițe feerice, ca într-un colier de perle. Ringul de dans e uriaș și proaspăt ceruit. Pe scenă, o formație compusă din zece oameni face probe de sunet. Mă uit în jur copleșită și văd doi cofetari de la firma de torturi a lui Antoine încercînd să-și păstreze echilibrul pe scaunele pe care stau pentru a înfige ultimele lalele de zahăr caramelizat în tortul de aproape trei metri. Peste tot miroase a flori, ceară de lumînări și a nerăbdare.

— Scuzați-mă.

Tresar speriată în clipa în care un chelner trece pe lîngă mine cu un cărucior.

— Vă pot ajuta în vreun fel? spune o femeie cu un ecuson cu Plaza la rever.

— Mă... uitam și eu pe aici... zic.

— Vă uitați pe aici? Mă privește cu ochii mijiți destul de neprietenos.

— Da! Pentru eventualitatea în care... ăă... îmi vine cheful să mă mărit.

Și o șterg repede înainte să mă mai întrebe ceva. Oricum, am văzut deja destul.

Nu prea știu cum să ajung înapoi în apartament și locul ăsta e atît de mare că în mod sigur am să mă rătăcesc, așa că mă duc înapoi la parter și trec cît pot de firesc de Palm Court, spre lifturi.

În clipa în care trec de un alcov cu o canapea, mă opresc. Un păr negru familiar. O mînă familiară, care ține ceva ce pare gin tonic.

— Luke? El se întoarce spre mine și mă privește alb – și abia atunci îmi dau seama că am fața pe jumătate ascunsă. Eu sînt! șoptesc.

— Becky? spune el, nevenindu-i să creadă. Ce faci aici?

— Am vrut să văd și eu cum arată. E super, nu? Mă uit repede în jur să văd dacă mă observă cineva, apoi mă strecor pe scaunul de lîngă el. Arăți foarte bine.

Ce bine, arată supersenzațional! În smochingul imaculat și cămașa albă elegantă, arată de vis. Părul negru îi strălucește în lumină și îi simt mirosul familiar al aftershave-ului. În clipa în care îmi întîlnește privirea, ceva se destinde brusc în sufletul meu – ca atunci cînd un covor se rostogolește în fața ta, invitîndu-te să pășești. Indiferent de ce se întîmplă astăzi – indiferent dacă planul îmi reușește sau nu –, sîntem împreună. Și o să rămînem împreună.

— Nu e bine să vorbim, știi, nu? zice cu un mic surîs. Aduce ghinion.

— Știu, spun și iau o înghițitură din ginul lui. Dar, sinceră să fiu, cred că la ora asta nu mă mai interesează nici o superstiție.

— Ce vrei să spui?

— Ei... nimic. Număr pînă la cinci, adunîndu-mi curajul, după care spun: Ai auzit că avionul alor tăi are întîrziere?

— Da, am auzit. Luke se încruntă. Ai vorbit cu ei? Știu cînd ajung?

— A, curînd, cred, zic vag. Nu-ți face griji, au zis că în mod sigur o să fie lîngă tine cînd pornești spre altar.

Ceea ce e perfect adevărat. Într-un fel.

Luke nu știe nimic despre planurile mele. A avut prea multe pe cap ca să i le mai spun și pe ale mele. O dată în viață, eu sînt cea care face jocurile.

În ultimele săptămîni, am văzut o latură total neașteptată a lui Luke. Una mai tînără, mai vulnerabilă, despre care restul lumii nu știe absolut nimic. După întîlnirea aia cu Elinor, mult timp n-a mai zis nimic. Nu a avut nici o izbucnire emoțională; nu a făcut nici o scenă teatrală. Într-un fel, s-ar putea spune că a revenit pur și simplu la normal. Dar era încă fragil și epuizat. Încă nu era în stare să se întoarcă la slujbă. În următoarele două săptămîni n-a făcut altceva decît să doarmă, paisprezece-cincisprezece ore pe zi. A fost ca și cum cei zece ani în care a tras tare, fără o clipă de respiro, l-ar fi ajuns brusc din urmă.

Acum începe să redevină vechiul Luke. Să-și regăsească aerul ăla plin de încredere în forțele proprii. Expresia aia impenetrabilă, cînd nu vrea ca lumea să știe ce e în sufletul lui. Stilul abrupt și profi de a discuta. Săptămîna trecută a dat pe la birou și a fost exact ca pe timpuri.

Pentru ceilalți, cel puțin. Fiindcă, deși și-a recăpătat carisma profi, eu am văzut dincolo de ea. Am văzut ce e în sufletul lui. Am văzut cum gîndește, de ce-i e teamă și ce-și dorește cu adevărat

de la viață. Am fost doi ani împreună. Am trăit împreună și am fost un cuplu de succes. Dar acum simt că știu despre el mai multe decît am știut vreodată.

— Mă tot gîndesc la discuția aia pe care am avut-o cu mama, zice, privind încruntat în pahar. În Rainbow Room.

— Da? spun ușor panicată. La ce anume?

— Nu știu de ce, dar nu înțeleg deloc.

— Ce nu-nțelegi? spun după o pauză.

— Nu mi-a mai vorbit niciodată așa. Parcă nu s-a întîmplat în realitate. Ridică privirea. Nu știu, parcă nu pot să cred ce mi-a spus.

Mă aplec ușor spre el și-i iau mîna.

— Luke, doar pentru că nu ți-a mai vorbit în felul ăsta, nu înseamnă că lucrurile pe care ți le-a spus nu sînt adevărate.

Asta îi repet în fiecare zi de la întîlnirea pe care a avut-o cu Elinor. Vreau să-l fac să nu mai caute atîta nod în papură discuției respective. Să accepte ce i-a spus ea și să fie fericit. Dar e prea deștept pentru asta. Rămîne tăcut preț de cîteva clipe și știu că acum reia pentru a mia oară conversația în minte.

— Unele dintre lucrurile pe care mi le-a spus mi s-au părut adevărate, iar altele total false.

— False? Ce anume? zic cît pot de lejer. Așa, că veni vorba.

— Cînd mi-a zis că e mîndră de tot ce am făcut, de la faptul că mi-am făcut firma asta și pînă la faptul că te-am ales pe tine de soție. Nu știu, parcă sună... nu știu... Scutură din cap.

— Mie nu mi se pare nimic deplasat! răspund înainte de a mă putea controla. Adică... de ce să nu o crezi cînd spune...

— Dar a mai zis încă ceva. Că n-a fost zi din clipa în care m-am născut și pînă azi, în care să

nu se gîndească la mine. Șovăie ușor. Și... tonul pe care a spus-o... m-a făcut să cred asta.

— A spus așa ceva? zic, luată prin surprindere.

Pe hîrtia de la mine nu era nimic în genul ăsta. Iau ginul de la Luke și beau o înghițitură, rămînînd pe gînduri.

— Și eu cred că a zis asta din tot sufletul, spun într-un final. De fapt... sînt convinsă de asta. Ideea de bază este, cred, că a vrut să-ți spună că te iubește. Și, chiar dacă unele dintre cuvintele ei ți s-au părut că sună aiurea, asta e ceea ce a vrut să știi.

— Cred că da. Îmi întîlnește privirea. Și totuși. Nu pot să mă prefac că nu s-a întîmplat nimic. Nu pot să reiau lucrurile de unde le-am lăsat.

— Nu, spun, după o scurtă tăcere. Păi... după părerea mea, ăsta e probabil un lucru foarte bun.

Vraja a fost spulberată. Luke s-a trezit din nou la viață.

Mă aplec spre el și îl sărut, după care mai iau o înghițitură din băutura lui.

— Ar trebui să mă duc să-mi pun rochia.

— Păi nu rămîi cu hanoracul ăsta sexi? zice Luke zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Păi, asta aveam de gînd. Dar acum că l-ai văzut, n-am ce face... trebuie să mă îmbrac cu altceva... Mă ridic să plec, după care șovăi. Luke, fii atent. Dacă o să ți se pară ceva aiurea azi, te rog... nu mă-ntreba nimic, OK?

— OK, spune Luke mirat.

— Promiți?

— Promit. Mă privește pieziș. Becky, e ceva ce ar trebui să știu?

— Ăă... nu, spun nevinovată. Nu, nu cred. Ne vedem la nuntă.

Douăzeci

Nu-mi vine să cred că am reușit să ajung la acest moment. Nu-mi vine să cred că toate astea se întîmplă cu adevărat. Am pe mine o rochie de mireasă. Și în păr o diademă care lucește de-ți ia ochii.

Sînt mireasă.

În timp ce Robyn mă conduce pe coridoarele tăcute și pustii ale Hotelului Plaza, mă simt ca președintele SUA într-un film de la Hollywood.

— Frumoasa a pornit spre voi, murmură în cască în timp ce pășim pe covorul roșu de pluș. Frumoasa se apropie.

Dăm colțul și îmi zăresc reflexia într-o oglindă veche uriașă, și îmi stă inima de șoc. Evident, știu foarte bine cum arăt. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am holbat o jumate de oră la mine în apartamentul de la etaj. Și cu toate astea, acum, cînd mă văd pe neașteptate, nu-mi vine să cred că fata cu voal sînt eu. Sînt chiar eu.

În cîteva clipe am să pășesc spre altarul improvizat de la Plaza. Iar patru sute de persoane îmi vor urmări fiecare mișcare. O, Doamne.

O, Doamne. Ce-o fi fost în capul meu?

În clipa în care văd ușile de la Terrace Room, mă apucă o panică nebună și degetele mi se încleștează automat pe buchet. N-o să meargă în

veci. Sînt complet sărită de pe fix. Nu pot să fac așa ceva. Îmi vine să las toate astea și să fug.

Dar unde să fugi? N-am ce face, trebuie să continuu.

Erin și celelalte domnișoare de onoare mă așteaptă și, în clipa în care ne apropiem, toate rămîn cu ochii țintă la rochia mea. Habar n-am cum le cheamă. Sînt fetele unor prieteni de-ai lui Elinor. După ziua de azi, probabil că n-am să le mai văd niciodată.

— Filarmonica. Fiți pe recepție, ne apropiem, spune Robyn în cască.

— Becky! Ridic privirea și, slavă Cerului, îl văd pe Danny, îmbrăcat în frac de brocart și pantaloni de piele. În mînă are un Program al Ceremoniei, tipărit în culoarea bronzului și bej. Arăți senzațional.

— Pe bune? Sînt OK?

— Ești un vis, spune Danny ferm. Îmi ajustează trena, se dă un pic înapoi pentru a mă vedea mai bine, apoi scoate repede un foarfece și taie expert o bucățică de panglică.

— Gata? zice Robyn.

— Cred că da, spun, cu o senzație de rău de la stomac.

Ușile duble sînt date în lături și aud foșnetul făcut de patru sute de persoane care se întorc în scaun. Orchestra filarmonică începe să cînte tema muzicală din *Frumoasa din pădurea adormită*, iar domnișoarele de onoare pornesc pe culoarul dintre scaune.

Și, deodată, mă trezesc că pășesc și eu în urma lor. Merg prin pădurea fermecată, purtată de valul muzicii. Luminile de deasupra licăresc feeric. Acele de pin pe care pășesc își împrăștie parfumul plăcut. E un miros proaspăt de pămînt, păsările ciripesc și o cascadă susură undeva în

fundal. La fiecare pas, florile din jurul meu înfloresc, frunzele se desfac și toți cei prezenți își țin respirația, uluiți. Și în fața mea se află Luke, prințul meu, care mă așteaptă.

Abia acum încep, în fine, să mă relaxez. Să savurez fiecare moment.

La fiecare pas pe care îl fac, mă simt ca o primă balerină care face un arabesc perfect, la Covent Garden. Sau ca o vedetă de film care sosește la Oscar. Muzica cîntă, toată lumea mă privește, în păr am bijuterii și am cea mai frumoasă rochie pe care am purtat-o vreodată. Știu că nu voi mai trăi niciodată un asemenea moment, în viața mea. Niciodată. În clipa în care ajung la capătul culoarului, încetinesc, pentru a inspira din plin această atmosferă și acest parfum minunat și pentru a mă uita mai bine la copaci și la flori. Pentru a încerca să-mi întipăresc în minte fiecare amănunt. Și pentru a savura fiecare clipă fermecată.

OK, recunosc.

Elinor a avut dreptate. Cînd am încercat să salvez nunta asta, n-am făcut-o din motive pur altruiste. N-am făcut-o doar pentru a salva relația lui Luke cu mama lui.

Am vrut asta pentru mine. Am vrut să fiu prințesă din basme, o zi din viața mea.

Ajung lîngă Luke și-i dau buchetul lui Erin. Îi zîmbesc cu căldură lui Gary, noul cavaler de onoare al lui Luke – și-i iau mîna lui Luke. El mi-o strînge ușor și eu i-o strîng, la rîndul meu.

Michael, îmbrăcat într-o ținută relativ bisericească, face un pas către noi.

Îmi surîde vag, complice, după care trage aer în piept adînc și se adresează adunării.

— Dragi oaspeți. Ne-am adunat azi pentru a fi martori ai dragostei dintre doi oameni. Sîntem

aici pentru a-i vedea cum își jură credință unul altuia. Și pentru a ne alătura lor, în acest moment în care își serbează bucuria de a-și putea împărtăși dragostea. Domnul îi binecuvîntează pe toți aceia care iubesc și în mod sigur Domnul îi binecuvîntează astăzi pe Luke și pe Becky, pentru că azi ei își vor jura credință veșnică unul altuia.

Se întoarce către mine și aud în spatele meu foșnetul făcut de cei prezenți, în încercarea de a vedea cît mai bine ce se întîmplă.

— Rebecca, îl iubești pe Luke? spune Michael. Îi juri credință la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în boală și în sănătate? Îl încredințezi de toată încrederea ta, acum și în vecii vecilor?

— Da, zic, fără să-mi pot reprima un mic tremur al vocii.

— Luke, o iubești pe Rebecca? Îi juri credință la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în boală și în sănătate? O încredințezi de toată încrederea ta, acum și în vecii vecilor?

— Da, zice Luke apăsat. Da.

— Domnul să-i binecuvînteze pe Luke și pe Becky și să le dea fericire, în vecii vecilor. Michael se oprește și se uită în jurul lui, de parcă ar provoca pe cineva să-i spună dacă are ceva împotrivă, și degetele mele se încleștează mai strîns în jurul degetelor lui Luke. Fie ca ei să cunoască bucuria de a se înțelege unul cu celălalt, fericirea de a se iubi din ce în ce mai mult și căldura unei prietenii care să dureze toată viața. Acum haideți să aplaudăm fericitul cuplu. Îi zîmbește lui Luke. Poți să-ți săruți mireasa.

În clipa în care Luke se apleacă să mă sărute, Michael începe să aplaude cu convingere. Urmează o pauză ușor mirată... după care mai multe persoane i se alătură viguros și curînd întreaga sală aplaudă din suflet.

Gary șoptește ceva în urechea lui Luke și acesta se întoarce spre mine, nedumerit.

— Și verigheta?

— Lasă verigheta, zic, cu dinții încleștați.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul și abia respir. Din clipă-n clipă mă aștept să se ridice cineva. Aștept să spună cineva „Ia stați așa..."

Însă nimeni nu face asta. Nimeni nu zice nimic.

A mers.

Ochii mei se intersectează cu ochii lui Michael preț de o fracțiune de secundă – apoi mă uit în altă parte, înainte să observe cineva ceva. Nu mă pot relaxa. Nu încă.

Fotograful se apropie de noi și iau brațul lui Luke și i-l strîng bine, iar Erin vine cu buchetul, ștergîndu-și lacrimile.

— Ce frumoasă ceremonie! spune. Partea cu căldura unei prietenii care să dureze toată viața m-a impresionat cel mai mult. Fiindcă asta e ce-mi doresc și eu. Strînge buchetul la piept. Asta mi-am dorit de cînd mă știu.

— Sînt sigură că o s-o găsești, spun și o îmbrățișez. Sînt absolut sigură de asta.

— Scuzați-mă, domnișoară, spune fotograful. Dacă-mi permiteți, aș dori să fotografiez mirele și mireasa...

Erin îmi dă florile și se retrage repede, iar eu adopt cea mai radioasă expresie de proaspătă căsătorită.

— Dar Becky, spune Luke. Gary spune...

— Ia verigheta de la Gary, zic fără să-mi mișc capul. Spune-i că te simți cam aiurea că s-a ratat momentul și că o s-o facem mai tîrziu.

Cîțiva invitați au venit să se pozeze cu noi, așa că îmi pun capul pe umărul lui Luke și le zîmbesc fericită.

— Și mai e ceva care nu e în regulă, spune Luke. Michael nu ne-a declarat soț și soție. Și parcă trebuia să semnăm ceva, nu?

— Șșșș!

Urmează un flash orbitor și amîndoi clipim.

— Becky, ce se întîmplă? Mă întoarce spre el. Sîntem sau nu căsătoriți?

— Hai, că ăsta-i un cadru meseriaș! spune fotograful. Rămîneți așa.

— Spune-mi, sîntem sau nu căsătoriți? Ochii lui îmi scrutează intens chipul.

— Păi... OK, zic fără tragere de inimă. Adevărul e că nu sîntem.

Urmează alt flash orbitor. Cînd reușesc să focalizez din nou, Luke se uită la mine absolut stupefiat.

— Nu sîntem căsătoriți?

— Ai încredere în mine, OK?

— Să am încredere în tine?

— Da! Așa cum ai promis acum fix cinci secunde! Îți amintești?

— Am promis asta crezînd că sîntem căsătoriți!

Deodată, orchestra filarmonică se lansează în Marșul nupțial și un grup care asigură paza îi trimite repede la plimbare pe invitații cu camere de filmat.

— Hai, face o voce pîrîită, fără trup. Plecați.

De unde naiba se aude? Din flori? Au început să-mi vorbească?

Scanez rapid bucheul și detectez un speaker minuscul atașat de un boboc de trandafir. Nu-mi vine să cred: Robyn mi-a plantat un speaker în buchet!

— Mirele și mireasa! Plecați!

— OK! zic către flori. Plecăm!

Îl apuc repede pe Luke de braț și pornim pe culoarul dintre scaune, traversînd din nou pădurea fermecată.

— Nu sîntem căsătoriți, spune Luke siderat. O ditamai pădurea, patru sute de oameni, o rochie albă uriașă și nu sîntem căsătoriți.

— Șșșș! îi zic supărată. Nu spune nimănui! Mi-ai promis ca, dacă lucrurile ți se par un pic ciudate, n-ai să mă întrebi nimic și-o să faci cum zic eu. Ei bine, fă cum zic eu!

În timp ce pășim, razele soarelui pătrund printre crengile copacilor, făcînd umbre pe podea. Deodată, se aude un uruit și, spre uimirea mea, crengile încep să se retragă cu zgomot, și în urma lor tavanul se umple de jocuri de curcubee. Un cor divin începe să cînte și din cer coboară un nor pufos, pe care se odihnesc doi porumbei roz dolofani.

O, Doamne. Îmi abțin cu greu chichotul care mă încearcă. E prea de tot. Oare astea sînt micile amănunte suplimentare de care mi-a vorbit Robyn?

Mă uit la Luke și văd că și el mustăcește amuzat.

— Cum ți se pare pădurea? îl întreb cu însuflețire. E cool, nu-i așa? Mestecenii ne-au fost expediați par avion tocmai din Elveția.

— Pe bune? zice Luke. Și porumbeii de unde ni i-au expediat? Se uită cu atenție la ei. Ăștia sînt prea mari și ca să fie porumbei. Cred că sînt curcani.

— Ba nu sînt curcani!

— De ce, și curcanii pot să fie mesageri ai dragostei!

— Luke, taci, te rog, murmur, făcînd eforturi supraomenești să nu izbucnesc în rîs. Sînt porumbei.

Trecem pe lîngă șir după șir de invitați îmbrăcați elegant, și toți ne zîmbesc cu căldură, în afara fetelor, care îmi aruncă Privirea Manhattan.

— Cine naiba sînt oamenii ăştia? zice Luke, scrutînd mirat rîndurile de străini zîmbitori.

— Habar n-am. Ridic din umeri. Credeam că-i cunoşti tu, măcar pe unii dintre ei.

Ajungem în capătul opus al sălii, unde facem o ultimă rundă de fotografii, şi Luke mă priveşte întrebător.

— Becky, părinţii mei nu sînt aici. Şi nici ai tăi.

— Îhm... nu. Nu sînt.

— Nimeni din familie. N-avem verighete. Şi nu sîntem căsătoriţi. Se opreşte. Spune-mi c-am înnebunit – dar nu aşa vedeam eu nunta noastră.

— Asta nu e nunta noastră, zic şi-l sărut pentru poză.

Nu-mi vine să cred că scăpăm atît de uşor. Nimeni n-a zis nimic. Nimeni nu ne-a întrebat nimic. Vreo cîteva persoane au vrut să vadă verighetele şi eu le-am fluturat repede prin faţă inelul de logodnă, răsucit spre interior.

Am mîncat sushi şi caviar. Masa a constat în patru feluri de mîncare absolut uluitoare. Am toastat. Totul s-a desfăşurat conform planului. Am tăiat tortul cu o sabie uriaşă de argint şi toată lumea ne-a ovaţionat, după care formaţia a început să cînte *The Way You Look Tonight*, şi Luke m-a condus pe ringul de dans şi am început să dansăm. Şi ăsta e un moment pe care n-am să-l uit cîte zile voi avea. O învolburare de alb, auriu, strălucire şi muzică, Luke strîngîndu-mă la piept şi eu ameţită de la şampanie şi conştientă de faptul că ăsta e momentul cel mai frumos, că e maximum şi că foarte curînd se va termina.

Iar acum e petrecere în toată regula. Formaţia cîntă o melodie de jazz pe care nu o cunosc, iar pe ringul de dans nu mai ai loc să arunci un ac. În mulţimea de străini îmbrăcaţi ireproşabil,

reușesc pînă la urmă să disting cîteva chipuri cunoscute. Christina dansează cu partenerul ei, iar Erin se întreține cu unul dintre cavalerii de onoare. Și uite-o și pe Laurel, care dansează foarte energic cu... Michael!

Ca să vezi. Nu e o idee tocmai rea.

— Deci. Ghici cîte persoane mi-au cerut cartea de vizită? spune o voce din urechea mea. Mă întorc și îl văd pe Danny cu un aer victorios, cu cîte un pahar de șampanie în fiecare mînă și o țigară în gură. Douăzeci! Cel puțin! O tipă m-a pus să-i iau măsurile chiar acolo, pe loc. Toată lumea zice că rochia e mortală. Și, cînd le-am spus că am lucrat cu John Galliano...

— Danny, n-ai lucrat în viața ta cu John Galliano!

— I-am înmînat o dată o cană de cafea, zice defensiv. Și mi-a mulțumit. În felul lui, se poate spune că a fost și ăsta un fel de comunicare artistică...

— Dacă zici tu. Îi zîmbesc fericită. Îmi pare foarte bine pentru tine.

— Te distrezi?

— Sigur că da!

— Soacra ta e în elementul ei, văd.

Ne întoarcem amîndoi să ne uităm la Elinor, care e așezată la masa centrală, înconjurată de doamne elegante. Are o vagă îmbujorare în obraji și n-am văzut-o în viața mea atît de animată. E îmbrăcată cu o rochie verde pal pînă-n pămînt, are tone de diamante și arată ca regina balului. Ceea ce, într-un fel, și este. Aceștia sînt prietenii ei. Asta e de fapt petrecerea ei, nu a lui Luke și a mea. E un spectacol minunat. E un eveniment extraordinar, la care te bucuri să participi ca invitat.

Și asta mă simt și eu.

Un grup de femei trece pe lîngă mine vorbind tare și aud frînturi de conversație.

— Spectacol de zile mari...

— Atît de plin de imaginație...

Ne zîmbesc mie și lui Danny, iar eu le zîmbesc la rîndul meu. Dar parcă m-am cam săturat. Am obosit să zîmbesc unor oameni pe care nu i-am mai văzut în viața mea.

— E o nuntă super, zice Danny, uitîndu-se în jur la sala plină de fast. Cu adevărat spectaculoasă. Deși, sincer, nu te reprezintă aproape deloc.

— Pe bune? De ce spui asta?

— Nu zic că nu e o nuntă de vis. E foarte chichi și opulentă. Doar că... nu e nunta în care mi te-am imaginat. Dar se vede treaba că m-am înșelat, adaugă repede cînd îmi vede expresia. Evident.

Îi privesc chipul uscățiv și comic și văd că nu bănuiește absolut nimic. O, Doamne. Trebuie neapărat să-i spun. Nu pot să nu-i spun, măcar lui.

— Danny, trebuie să-ți spun ceva, zic cît pot de încet.

— Ce?

— În legătură cu nunta asta...

— Bună, copii!

Mă întrerup cu un aer vinovat și mă întorc – dar e doar Laurel, îmbujorată toată și fericită de la atîta dansat.

— Ce petrecere reușită, Becky, zice. Și ce formație. Iisuse, aproape că uitasem cît de mult îmi place să dansez.

Arunc o privire critică asupra înfățișării ei.

— Laurel, zic. Nu sufleci mînecile unei rochii Yves St Laurent, de o mie de dolari.

— Mi-era cald, ce vrei? spune ridicînd din umeri amuzată. Becky, îmi pare rău că trebuie

să-ți spun asta. Coboară glasul. Dar nu mai e mult pînă cînd trebuie să pleci.

— Deja? Mă uit instinctiv la încheietura mîinii, dar nu am nici un ceas.

— Mașina vă așteaptă afară, spune Laurel. Șoferul știe tot ce trebuie și o să vă arate el ce și cum, cînd ajungeți la JFK. Procedurile pentru avioanele particulare sînt un pic diferite, însă nu cred să fie vreo problemă. În caz de ceva, mă suni imediat. Coboară și mai mult glasul pînă aproape șoptește, iar eu mă uit la Danny, care se face că nu ascultă. Ar trebui să ajungeți în Anglia cu destul de mult timp înainte. Sper din suflet ca totul să-ți iasă cum ai vrut.

Mă duc la ea și o îmbrățișez strîns.

— Laurel... ești de milioane, murmur. Nu știu ce-aș putea să mai zic.

— Becky, crede-mă. E o nimica toată. După tot ce-ai făcut pentru mine, îți dădeam și zece avioane. Mă îmbrățișează și ea, apoi se uită la ceas. Ar fi bine să-l găsești pe Luke. Vin și eu imediat.

După ce pleacă, se lasă o tăcere scurtă, plină de interes.

— Becky, mi se pare mie sau am prins din zbor cuvintele „avion particular"? zice Danny.

— Ăă... da. Așa e, ai auzit bine.

— Plecați cu un avion particular?

— Da. Mă străduiesc să-mi păstrez tonul detașat. Așa e. E cadoul de nuntă pe care ni-l face Laurel.

— A, nu mă mai joc! Deci ea e cea care v-a luat avionul particular? Danny clatină din cap, a reproș. La naiba. Voiam să vi-l iau eu. Dar am tot ezitat între el și mixerul ăla...

— Idiotule! E președinta unei companii aeronautice.

— Iisuse. Un avion particular. Și... unde vă duceți? Sau încă mai e secret? Mă uit la el cum pufăie din țigară și simt cum mă cuprinde un val brusc de afecțiune pentru el.

Pur și simplu nu vreau încă să-i spun.

Vreau să participe și el la povestea asta.

— Danny, zic. Ai cumva pașaportul la tine?

Îmi ia ceva timp pînă dau de Luke. A fost înghesuit într-un colț de doi directori de corporații financiare, și în clipa în care apar, sare repede în picioare, recunoscător. Facem turul sălii pline de oameni, luîndu-ne la revedere și mulțumindu-le că au venit tuturor invitaților pe care îi cunoaștem. Adică destul de rapid.

În cele din urmă, ne apropiem de masa din capătul sălii și o întrerupem pe Elinor cît putem de discret.

— Mamă, trebuie să plecăm, zice Luke.

— Acum? Elinor se încruntă. E prea devreme.

— Ei... noi plecăm.

— Îți mulțumim pentru o nuntă minunată, spun extrem de sinceră. A fost nemaipomenit. Toată lumea mi-a zis asta. Mă aplec și o sărut. La revedere.

De ce oare am sentimentul straniu că n-am s-o mai văd în viața mea pe Elinor?

— La revedere, Becky, zice, pe tonul ei formal dintotdeauna. La revedere, Luke.

— La revedere, mamă.

Se privesc unul pe celălalt și preț de o clipă am senzația că Elinor are de gînd să mai spună ceva. Însă ea se mulțumește să se aplece spre noi rigid și să îl sărute pe Luke pe obraz.

— Becky! Simt că mă bate cineva pe umăr. Becky, nu poți să pleci acum! Mă întorc și o văd pe Robyn extrem de ambalată.

— Îhm... ba da. Plecăm. Îți mulțumesc foarte mult pentru tot ce-ai...

— Nu poți să pleci acum!

— N-o să observe nimeni! zic, uitîndu-mă în jur la petrecere.

— Dar trebuie să te vadă toți cînd pleci! Ți-am planificat și ieșirea, nu-ți amintești? Petalele de trandafir! Muzica!

— A... Nu-i nimic, poate uităm de ieșire...

— Să uităm de ieșire? Robyn se uită la mine de parcă aș fi înjurat-o de mamă. Glumești? Orchestra! spune repede în cască. Băgați *Some Day*! Mă auziți? *Some Day*. Ridică walkie-talkie-ul. Echipa de la lumini, fiți pe recepție cu petalele de trandafiri.

— Robyn, zic neajutorată. Serios, am prefera să ieșim fără tam-tam...

— Nici o mireasă de-a mea nu iese fără tam-tam! Să dea tonul fanfara, murmură în cască. Echipa de la lumini, pregătiți reflectorul pentru ieșire.

În secunda imediat următoare încep să cînte trompetele, iar invitații care dansează tresar. Lumina se schimbă, de la spoturi disco la un ton roz aprins, iar formația începe să cînte *Some Day my Prince Will Come*.

— Frumoasa și Prințul, plecați! zice Robyn și-mi dă un mic brînci. Hai! Un-doi-trei, un-doi-trei...

Luke și cu mine schimbăm priviri între noi și străbatem ringul de dans, unde lumea se dă la o parte, pentru a ne face loc. Muzica și spotul de lumină ne urmează pașii și, deodată, din tavan încep să cadă încet petale de trandafiri.

Adevărul e că nu-mi displace deloc ce se întîmplă. Toată lumea ne zîmbește cu bunăvoință și drumul ne e presărat cu „aaa"-uri de încîntare.

Scăldată în lumina rozalie, mă simt ca într-un curcubeu, iar petalele de trandafir care ne cad pe cap și pe brațe și pe jos împrăștie un parfum minunat. Luke și cu mine ne zîmbim unul altuia și văd o petală de trandafir în părul lui...

— Stop!

În clipa în care aud vocea, simt un pumn cumplit în stomac.

Ușile duble s-au deschis și iat-o în prag. Îmbrăcată într-un costum negru și încălțată cu cele mai înalte și mai ascuțite cizme negre pe care le-am văzut în viața mea.

Scorpia în persoană.

Toată lumea se întoarce spre ea, iar orchestra o lasă mai moale, neștiind dacă să continue sau nu.

— Alicia? spune Luke stupefiat. Ce cauți aici?

— Îți place nunta, Luke? spune, cu un rînjet malițios.

Face cîțiva pași în cameră și invitații se retrag din calea ei.

— Intră, spun repede. Intră și bucură-te de petrecere. Te-am fi invitat...

— Becky, nu te obosi, știu foarte bine ce faci.

— Mă mărit! zic, sforțîndu-mă să-mi iau un ton cît mai lejer. Nu e o ghicitoare cu premiu! Se vede din elicopter.

— Știu foarte bine ce faci. Am prieteni în Surrey. Care m-au informat. Îmi întîlnește privirea cu o expresie victorioasă în ochi și simt că mă ia cu fiori pe șira spinării.

Nu.

Te rog, nu.

Nu acum, cînd am reușit să ajung pînă aici.

— Cred că ai un mic secret pe care ai uitat să-l împărtășești invitaților tăi. Își ia o față plină de compasiune. Nu e prea politicos, nu crezi?

Nu mă pot mișca. Nu pot nici să respir. Am nevoie de o zînă bună, repede.

Laurel mă săgetează cu o privire îngrozită.

Christina își lasă jos paharul de șampanie.

— Cod roșu. Cod roșu, aud vocea lui Robyn dinspre buchet. Urgent. Cod roșu.

Alicia face turul ringului de dans cu pași lenți, savurînd din plin atenția care i se acordă.

— Adevărul e, spune pe un ton foarte plăcut, că toată asta e doar o mascaradă de prost gust. Nu-i așa, Becky?

Privirea îmi licărește cu speranță în spatele ei. Doi tipi de la pază, cu figuri extrem de serioase, camuflați în DJ, se apropie de ringul de dans. Dar nu vor ajunge acolo la timp, sînt sigură. Și totul se va duce naibii.

— Ce frumos. Totul e extraordinar de romantic. Glasul i se înăsprește brusc. Dar ceea ce poate că lumea ar dori să știe este că această așa-numită nuntă perfectă de la Plaza este, de fapt, o totală și completă... au! Vocea i se transformă în țipăt. Lasă-mă jos!

Nu-mi vine să cred. Salvarea mea e Luke.

Care s-a apropiat extrem de calm de ea și a luat-o pe umăr, ca pe un colet. Iar acum a pornit cu ea în spate, ca un părinte care-și pune la punct odrasla răsfățată, care face scandal.

— Lasă-mă jos! țipă. Săriți, oameni buni! Ajutor!

Însă invitații încep să rîdă. Ea îl împunge disperată pe Luke cu cizmele ei ascuțite, și el ridică din sprînceană, dar nu se oprește.

— E o făcătură ordinară! urlă în clipa în care ajung la ușă. E o făcătură! Nu sînt...

Ușa se închide în urma ei, și ea uită să mai continue, de șocată ce e. Urmează un moment de tăcere împietrită. Nimeni nu face nici cea mai mică

mișcare, nici măcar Robyn. Apoi ușa se deschide încet și Luke reapare, ștergîndu-și palmele una de alta.

— Nu-mi plac cei care dau buzna neanunțați, spune sec.

— Bravo! strigă o femeie pe care nu o cunosc.

Luke face o scurtă plecăciune, cineva izbucnește într-un rîs extrem de sonor, de ușurare și curînd întreaga asistență începe să aplaude.

Îmi bate inima atît de tare, că nu știu dacă am să mă mai pot ține pe picioare. În clipa în care Luke vine lîngă mine, îi iau mîna și el mi-o strînge pe a mea ușor. Acum nu-mi doresc decît să plec. Să scap de aici.

Lumea începe să discute animat și, slavă Cerului, cuvintele pe care le aud se învîrt în jurul ideii de „nebună de legat" și „probabil din gelozie". O femeie înveșmîntată în Prada din cap pînă-n picioare spune chiar „Să știți că și la nunta mea s-a întîmplat exact la fel..."

O, Doamne, acum Elinor și Robyn se apropie de mine una lîngă alta, ca două regine din *Alice în Țara Minunilor*.

— Vai, Becky, draga mea, îmi pare atît de rău! spune Robyn în clipa în care ajunge lîngă mine. Te rog să nu lași chestia asta să te afecteze în vreun fel, scumpa mea. E doar o fătuca tristă care are un dinte împotriva mea.

— Cine mai era și asta? spune Elinor, încruntată. O cunoașteți?

— O fostă clientă de-a mea înrăită de viață, spune Robyn. Dumnezeule, cît de rele pot să devină fetele astea! Nu știu ce li s-o fi întîmplînd de ajung în halul ăsta. Acum sînt niște bombonici flu-flu, și în clipa imediat următoare te trezești cu ele că te amenință că te dau în judecată! Nu-ți face griji, Becky! Mai facem o dată ieșirea.

Atenţie, orchestra! zice animată. Reluăm *Some Day*, la semnalul meu. Echipa de la lumini, fiţi pe recepţie cu petalele de rezervă.

— Ai petale de rezervă? zic complet siderată.

— Scumpa mea, am prevăzut absolut orice eventualitate. Îmi face cu ochiul. De-asta îţi angajezi o firmă care să-ţi organizeze nunta!

— Robyn, spun cu toată sinceritatea. Meriţi cu prisosinţă fiecare bănuţ. Îi înconjor umerii cu braţul şi o sărut. Pa. Şi la revedere, din nou, Elinor.

Muzica umple iar încăperea şi noi pornim din nou, şi din tavan încep să fulguiască iar petale de trandafiri. Robyn e tare de tot, ce-i al ei e-al ei. Oamenii se înghesuie să ne vadă şi să ne aplaude – şi o fi imaginaţia mea, sau par mai prietenoşi, acum, după incidentul cu Alicia? Undeva pe rîndul din spate o zăresc pe Erin aplecată mai să cadă şi arunc buchetul direct în braţele ei larg deschise.

Şi pe urmă ieşim.

Uşile duble masive se închid în urma noastră şi ne aflăm pe coridorul tăcut mochetat cu pluş, în care nu se află decît doi portari, care privesc ţintă în faţa lor.

— Am reuşit, zic, aproape rîzînd de uşurare şi de fericire. Luke, am reuşit!

— Am înţeles, zice Luke, încuviinţînd. Bravo nouă. Acum, dacă eşti drăguţă, vrei să-mi spui şi mie ce naiba a fost toată povestea asta?

Douăzeci și unu

Laurel a aranjat totul la milimetru. Avionul ne așteaptă la JFK, ajungem la Gatwick pe la opt dimineața, iar de acolo ne preia altă mașină. Și acum rulăm cu toată viteza prin Surrey, spre Oxshott. Nu mai avem mult și ajungem! Nu-mi vine nici acum să cred cît de șnur a mers totul.

— Sigur, știi care a fost cea mai mare greșeală a ta, nu? spune Danny, lăfăindu-se mai bine pe bancheta de piele a Mercedesului.

— Care? îl întreb, ridicînd privirea spre el de la telefonul la care vorbesc.

— Faptul că te-ai limitat la doar două nunți. Pe bune, dacă oricum voiai să o faci de mai multe ori, de ce nu de trei ori? De ce nu de șase ori? Șase petreceri...

— Șase rochii... se bagă și Luke.

— Șase torturi...

— Știți ceva, ia mai terminați! zic ofuscată. Știți bine că n-am făcut-o intenționat. Pur și simplu... așa s-a întîmplat.

— Așa s-a întîmplat, mă îngînă Danny mustăcind. Becky, cu noi nu trebuie să te prefaci. Ai vrut să porți două rochii. N-ai de ce să te rușinezi...

— Danny, vorbesc la telefon! Mă uit pe geam. OK, Suze, cred că sîntem la zece minute de voi.

— Nu-mi vine să cred că ai reușit, zice Suze la celălalt capăt al firului. Nu-mi vine să cred că a mers! Îmi vine să mă duc să le spun la toți!

— Mai bine nu!

— Dar e absolut incredibil! Cînd te gîndești că azi-noapte erai la Plaza și acum... Se oprește, alarmată. Hei, sper că nu ești tot cu rochia de mireasă!

— Normal că nu! zic, chicotind. Nu sînt chiar așa tîmpită. Ne-am schimbat în avion.

— Și cum a fost călătoria?

— Cool de tot. Pe bune, Suze, cred că de-acum încolo n-am să mai zbor decît cu Lear jet.

E o zi frumoasă și însorită și, uitîndu-mă așa pe geam la cîmpurile pe lîngă care trecem, simt cum mă cuprinde un val de fericire. Nu-mi vine să cred că totul a funcționat fără greș. După atîtea luni de griji și supărare. Sîntem în Anglia. Soarele strălucește. Și o să ne căsătorim.

— Știi, sînt un pic îngrijorat, spune Danny, privind pe geam. Unde sînt castelele?

— Sîntem în Surrey, îi explic. Aici nu avem castele.

— Și unde sînt soldații cu căciuli de un metru, din blană de urs? Își mijește ochii. Becky, ești sigură că sîntem în Anglia? Ești sigură că pilotul ăla știa exact unde trebuie să ajungem?

— Destul de sigură, spun, scoțîndu-mi rujul.

— Nu știu, spune gînditor. Mie mi se pare că sîntem mai degrabă în Franța.

Oprim la un semafor, iar el coboară geamul.

— *Bonjour*, spune către o femeie mirată. *Comment-allez vous?*

— Nu... știu ce vreți să spuneți, zice femeia și se grăbește să traverseze.

— Ştiam eu, face Danny. Becky, îmi pare rău să fiu tocmai eu cel care îţi dă vestea, dar... ne aflăm în Franţa.

— Sîntem în Oxshott, tîmpitule, răspund eu. Şi... o, Doamne! Uite drumul către casa noastră.

În clipa în care văd tăbliţa familiară, mi se strînge stomacul.

— OK, spune şoferul. Elton Road. La ce număr?

— 43. E casa de acolo, spun. Cea cu baloane, steguleţe şi... serpentine argintii în copaci...

La naiba. Arată ca la bîlci. În castanul de la intrare e un bărbat care se chinuie să bage becuri printre crengi, pe aleea din faţa casei e parcată o dubiţă albă şi mai multe femei în uniforme cu dungi albe şi verzi intră şi ies din casă.

— Par să vă aştepte, oricum, zice Danny. Ce-ai?

— Nimic, spun şi – e ridicol, dar îmi tremură vocea.

Maşina se opreşte, urmată de cea din spate, unde avem toate bagajele.

— Ce nu-nţeleg deloc, spune Luke, holbîndu-se la activitatea frenetică din curte, e cum ai reuşit să amîni nunta cu o zi. Cu doar trei săptămîni înainte. Mă refer la catering, la formaţie, trebuie să vorbeşti cu o mie şi una de persoane specializate pe diverse domenii...

— Luke, aici nu sîntem în Manhattan, zic, deschizînd portiera. O să vezi.

În clipa în care coborîm din maşină, uşa de la intrare se dă în lături şi iese mami, în pantaloni cu pătrăţele şi o bluză de trening pe care scrie MAMA MIRESEI.

— Becky! ţipă şi vine în fugă la mine şi mă îmbrăţişează.

— Mami. Îi dau un pupic. Ce faci, e OK?

— Totul e sub control, cred! zice, ușor fîstîcită. Am avut o problemă cu bucheţelele de flori de cîmp de pus pe mese, dar, să ne ţinem pumnii, *ar trebui să fie pe drum*... Luke! Ce faci, dragule? Cum a ieșit conferința financiară?

— Foarte... bine, mulțumesc, spune. Chiar foarte bine. Îmi pare rău, însă, că v-am dat peste cap toate planurile de nuntă...

— Ei, n-a fost nici o problemă! zice mami. Recunosc, cînd m-a sunat Becky, am fost un pic cam surprinsă. Dar situaţia n-a fost chiar atît de dramatică! Oricum, majoritatea invitaţilor rămîneau și duminică la prînz. Iar părintele Peter a fost și el foarte înţelegător și mi-a zis că de obicei nu ține slujbe de nuntă duminica, însă în cazul ăsta va face o excepție...

— Dar ce-aţi făcut cu... cateringul, de pildă? Comenzile erau făcute pentru ieri, nu?

— A, Lulu nu s-a supărat! Nu-i așa, Lulu? zice către una dintre femeile în dungi alb-verzi.

— Nu! sare Lulu. Sigur că nu. Bună, Becky! Ce mai faci?

O, Doamne! E Lulu, cu care mergeam să-mi cumpăr negrese.

— Bună! zic. Nu știam că te ocupi de catering!

— Ei. Schițează un mic gest autoironic. Îmi fac și eu de lucru cum pot. Copiii sînt mari acum și...

— Știi, Aaron, băiatul ei, e în formație! face mama mîndră nevoie mare. Cîntă la clape! Și să știi că sînt foarte buni! Și au repetat întruna *Unchained Melody*, special pentru...

— Ia, gustă un pic asta! zice Lulu, vîrîndu-și mîna sub folia protectoare de deasupra unui platou și scoţînd o tartină. Astea sînt noile noastre pateuri Thai. Sîntem foarte încîntaţi de ele. Știi, foietajele sînt la mare modă acum.

— Pe bune?

— O, da. Lulu aprobă din cap, cu un aer expert. S-a dus vremea minitartelor cu crustă. Cît despre vol au vent... Se strîmbă. S-a terminat.

— Aveţi foarte mare dreptate, spune Danny, cu ochi strălucitori. S-a zis cu vol au vent. Sînt complet perimate. Pot să vă întreb cum staţi cu rulourile cu sparanghel?

— Mami, el e Danny, sar repede. Vecinul meu, îţi aminteşti de el?

— Doamnă B, e o onoare să vă cunosc, spune Danny, sărutîndu-i mîna. Sper că nu v-aţi supărat că v-am picat şi eu pe cap, neanunţat.

— Sigur că nu! zice mami. Cu cît sîntem mai mulţi, cu atît mai vesel! Haideţi să v-arăt cortul!

În clipa în care văd grădina, rămîn cu gura căscată. Pe peluză e întins un cort uriaş, argintiu cu alb. Pe straturile de flori scrie „Becky şi Luke" cu panseluţe. În fiecare tufiş şi în fiecare arbust disponibil au fost puse lumini feerice. Un grădinar în uniformă lustruieşte mica fîntînă arteziană nouă, de granit, altcineva mătură curtea, iar în cort văd un număr semnificativ de femei între două vîrste cu caiete în mînă, aşezate în semicerc.

— Janice le face un briefing fetelor, spune mami, cu voce scăzută. Acum i-a intrat altă păsărică-n cap – vrea să se apuce să organizeze nunţi! Profesionist!

— Aşa, o aud pe Janice în timp ce ne apropiem. Petalele de trandafir de urgenţă se vor afla într-un coş argintiu de lîngă stîlpul A. Vă rog, toată lumea să-şi noteze asta pe schiţa pe care o are...

— Ştii ceva, cred că o să aibă mare succes, zic gînditoare.

— Betty și Margot, voi vă veți ocupa de butoniere. Annabel, tu ai să te ocupi de...

— Mama? spune Luke, privind șocat spre cort.

O, Doamne. E Annabel! Mama vitregă a lui Luke e una dintre femei!

— Luke! Annabel se uită în jur și i se luminează toată fața. Janice, scuză-mă o clipă, te rog...

Se grăbește spre noi și-l îmbrățișează pe Luke strîns.

— Ai venit. Îmi pare așa de bine să te văd. Îi scrutează îngrijorată chipul. Ești bine, dragul meu?

— Da, zice Luke. Cred că da. S-au întîmplat foarte multe și...

— Am auzit cîte ceva, spune Annabel și mă fixează atentă. Becky. Întinde brațul spre mine și mă îmbrățișează. Noi două trebuie să stăm puțin de vorbă pe îndelete, mai tîrziu, îmi șoptește în ureche.

— Și... dai o mînă de ajutor la nuntă? o întreabă Luke.

— A, toată lumea a muncit cot la cot, spune mama veselă. Și Annabel e de-a casei de-acum.

— Și unde-i tata? spune Luke, uitîndu-se în jur.

— S-a dus cu Graham să mai ia niște pahare, spune mami. Se înțeleg de minune. Acum, ia ziceți, cine vrea niște cafea?

— Vă înțelegeți bine cu părinții lui Luke, deci! spun, urmînd-o pe mami la bucătărie.

— A, sînt foarte de treabă, zice ea fericită. Extrem de plăcuți. Deja ne-au invitat pe la ei, la Devon. Sînt niște oameni normali, drăguți, cu capul pe umeri. Nu ca... femeia aia.

— Nu. Sînt foarte diferiți de Elinor.

— Nu știu, ea nu mi s-a părut deloc interesată de nuntă, spune mami, și glasul îi trădează

iritarea. Îți vine să crezi că nici măcar nu mi-a răspuns la invitație?

Rahat. Credeam c-am trimis un răspuns ca din partea lui Elinor.

— Ai mai văzut-o în ultimul timp? zice mami.

— Ăă... nu, zic. Nu prea.

Luăm cu noi o tavă cu cafea și ne ducem în dormitorul lui mami. În clipa în care deschid ușa, îi văd pe Suze și pe Danny stînd pe pat, cu Ernie întins lîngă ei și dînd din piciorușele rozalii. Și, agățată de ușa de la șifonier, se află rochia de mireasă a lui mami, la fel de albă și de învolănată ca întotdeauna.

— Suze! exclam și-i dau un pupic. Și frumosul de Ernie! Doamne, ce mare s-a făcut... Mă aplec spre el să-l pup pe obraz și el îmi zîmbește larg, expunîndu-și gingiile.

— Ai reușit. Suze îmi surîde și ea. Bravo, Bex.

— Doamnă B, Suze tocmai mi-a arătat rochia tradițională de mireasă a familiei, spune Danny, ridicînd din sprîncene în direcția mea. E... cu adevărat unică.

— Rochia asta are nouă vieți! spune mami încîntată. Credeam că s-a distrus, dar n-a mai rămas nici urmă de cafea!

— Ce miracol! zice Danny.

— Și chiar în dimineața asta, micul Ernie a încercat să dea piure de mere pe ea...

— Pe bune? zic, uitîndu-mă la Suze, care se îmbujorează vag.

— Dar noroc că o acoperisem cu husa de plastic! spune mami. Se duce la rochie și îi scutură ușor volanele, cu ochii vag înroșiți. De cînd aștept momentul ăsta! Becky, îmbrăcată cu rochia mea de mireasă! E o prostie, nu?

— Nu e o prostie, zic și o îmbrățișez. Asta înseamnă o nuntă la urma urmei.

— Doamnă Bloomwood, să știți că, atunci cînd Becky mi-a descris rochia, spune Danny, nu mi-a descris-o deloc în toată splendoarea ei. Îmi permiteți însă să-i fac cîteva mici modificări?

— Sigur, dragule! spune mami și se uită stresată la ceas. Ei, trebuie să vă las. Trebuie să văd ce fac cu florile alea de cîmp!

În clipa în care ușa se închide în urma ei, Danny și Suze se uită unul la celălalt.

— OK, spune Danny. Ce facem cu chestia asta?

— Pentru început, cred că ai putea să-i tai mînecile, zice Suze. Și toate volănașele alea de pe corsaj.

— Întrebarea e: cît trebuie să păstrăm din ea? Danny ridică privirea spre mine. Becky, ce crezi?

Eu nu zic nimic. Mă uit doar pe fereastră. Îi văd pe Luke și pe Annabel plimbîndu-se în grădină, cu capetele apropiate, vorbind. Și pe mami vorbind cu Janice și arătînd către cireșul înflorit.

— Becky? spune Danny iar.

— Nu te atingi de ea, zic, întorcîndu-mă.

— Poftim?

— Nu-i faci nimic, spun și-i zîmbesc lui Danny, care e de-a dreptul îngrozit. Las-o așa cum e.

La ora trei fără zece sînt gata. Am pe mine rochia ca un cîrnat. Pe față am machiajul Mireasa Primăvară Radioasă, ușor atenuat cu un șervețel puțin umezit cu apă. În păr am o coroniță de garoafe roz aprins și lăcrămioare, pe care mi-a comandat-o mami odată cu buchetul. Singurul lucru cît de cît rafinat pe care îl am pe mine sînt pantofii mei Christian Louboutin, care nici măcar nu se văd.

Dar nu-mi pasă. Arăt exact așa cum îmi doresc să arăt.

Ne-am fotografiat lîngă cireșul înflorit și mami a plîns tot timpul cît i s-a aplicat machiajul Eleganță Văratică și acesta a trebuit să-i fie complet refăcut. Iar acum toată lumea a pornit deja spre biserică. Nu am mai rămas decît eu și tati.

— Gata? mă întreabă, în momentul în care un Rolls-Royce alb oprește în fața casei și îi auzim torsul egal.

— Cred că da, spun, cu un ușor tremur al vocii.

Mă mărit. Mă mărit pe bune.

— Crezi că e bine că fac asta? zic, glumind doar pe jumătate.

— Păi, cred că da. Tati se uită în oglinda din hol și-și îndreaptă cravata de mătase. Îmi aduc aminte că i-am spus lui mami, chiar în prima zi în care l-am cunoscut pe Luke: „Băiatul ăsta o să țină pasul cu Becky a noastră". Îmi întîlnește privirea în oglindă. Așa e, scumpa mea? Ține pasul cu tine?

— Nu chiar, spun zîmbind cu gura pînă la urechi. Dar... o să ajungă și acolo.

— Bine. Tati îmi zîmbește și el. Cred că nici nu-și poate dori mai mult.

Șoferul sună la ușă și, în clipa în care deschid ușa, mă uit la chipul de sub șapca cu cozoroc. Nu-mi vine să cred. E instructorul meu auto, Clive.

— Clive! Bună! Ce faci?

— Becky Bloomwood! exclamă el. Măi să fie! Becky Bloomwood se mărită! Ai trecut testul ăla pînă la urmă?

— Îhm... da. În cele din urmă.

— Cine-ar fi crezut? Clatină din cap, minunîndu-se. În fiecare zi cînd ajungeam acasă după ora cu tine, îi ziceam nevesti-mii: „Dacă fata aia își ia carnetul, înseamnă că sînt cel mai bun

instructor din univers". Şi pe urmă, firește, cînd a fost să fie și...

— Ei, oricum...

— Examinatorul mi-a zis atunci că n-a văzut în viața lui așa ceva. Tipul cu care te măriți a apucat să te vadă la volan?

— Da.

— Şi tot mai vrea să te ia de nevastă?

— Da! zic supărată.

Pe bune. Azi mă mărit. Nu cred că chiar e cazul să mi se amintească niște teste idioate de la școala de șoferi, de acum o mie de ani.

— Mergem? spune tati plin de tact. Salut, Clive. Îmi pare bine să te revăd.

Ieșim în stradă și, în clipa în care ajungem lîngă mașină, mă uit înapoi spre casă. Data viitoare cînd am s-o văd am să fiu femeie măritată. Trag aer în piept adînc și intru în mașină.

— Staaaaaai! aud o voce. Becky! Stai!

Împietresc de spaimă, cu un picior în mașină. Ce s-a întîmplat? Cine a aflat? Şi ce știe?

— Nu pot să te las să faci greșeala asta!

Poftim? Nu înțeleg nimic. Tom Webster, vecinul meu, se repede la noi, în costum de zi. Ce naiba face? Ar trebui să se grăbească spre biserică.

— Becky, mi-e imposibil să stau deoparte și să te las să te distrugi, zice gîfîind și punîndu-și o mînă pe Rolls-Royce. S-ar putea să fie cea mai mare greșeală a vieții tale. Nu te-ai gîndit suficient de mult.

O, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba da, m-am gîndit, spun și încerc să-l dau din calea mea cu cotul.

Însă el mă apucă de umăr.

— Am avut revelația azi-noapte. Noi doi sîntem sortiți să fim împreună. Tu și cu mine. Gîndește-te, Becky. Ne știm dintotdeauna. Practic, am crescut

împreună. Poate ne-a luat destul de mult pînă am descoperit ce simțim unul pentru celălalt... dar nu crezi că trebuie să le dăm o șansă acestor sentimente reciproce?

— Tom, eu nu sînt absolut deloc interesată de persoana ta, spun. Punct. Și în aproximativ două minute mă mărit. Așa că ești drăguț să te dai din calea mea?

— Habar n-ai ce te așteaptă! Habar n-ai care e de fapt realitatea crudă a căsătoriei! Becky, spune-mi sincer, chiar te imaginezi petrecîndu-ți restul zilelor alături de Luke? Zi după zi, și noapte după noapte? Oră după oră nesfîrșită?

— Da! zic, pierzîndu-mi cumpătul. Da! Îl iubesc foarte mult pe Luke și, da, vreau să-mi petrec restul zilelor cu el! Tom, m-a costat foarte mult timp, efort și foarte multe probleme pînă am ajuns aici, la acest moment. Mai mult decît îți poți imagina. Și, dacă nu te dai la o parte din calea mea și nu mă lași să mă duc la nunta mea... te omor.

— Tom, intervine tati. Cred că răspunsul e nu.

— A. Tom rămîne tăcut un moment. Păi... OK. Ridică jenat din umeri. Sorry.

— Tom Webster, niciodată n-ai simțit cînd e momentul potrivit, intervine Clive ironic. Îmi aduc și acum aminte cînd ai ieșit dintr-un sens giratoriu. Era să ne omori pe-amîndoi!

— E OK. Nu s-a întîmplat nimic. Haideți, putem pleca?

Mă urc în mașină, aranjîndu-mi rochia în jurul meu și tati se urcă lîngă mine.

— Atunci ne vedem acolo, da? spune Tom posomorît, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Tom, vrei să te luăm cu noi?

— A, mersi. Ar fi bine. Bună, Graham, spune stîngaci către tati cînd se prăvălește în mașină. Scuze pentru mai devreme.

— Nu face nimic, Tom, spune tati, bătîndu-l ușor pe spate. Cu toții avem momentele noastre mai... Se strîmbă ușor la mine peste capul lui Tom, iar eu îmi înăbuș un chicotit.

— Gata? Toată lumea s-a îmbarcat? zice Clive, întorcîndu-se în scaun. S-a mai răzgîndit cineva? Nu mai protestează nimeni din dragoste? Nici un sens giratoriu, nimic?

— Nu! zic. Nu mai e nimic. Haidem odată!

Cînd ajungem la biserică, clopotele sună, soarele strălucește și cîțiva invitați întîrziați se grăbesc să intre. Tom deschide portiera și dispare pe alee fără măcar să mai arunce o privire în urmă, în timp ce eu îmi flutur trena, în admirația trecătorilor.

Doamne, ce amuzant e să fii mireasă. O să-mi fie dor de chestia asta.

— Gata? zice tati, dîndu-mi buchetul.

— Cred că da.

Îi zîmbesc și îl iau de brațul pe care l-a întins spre mine.

— Mult noroc, spune Clive, după care arată undeva în față. Uite că ți-au mai venit niște întîrziați.

Un taxi negru tocmai oprește în fața bisericii și ambele portiere sînt date în lături simultan. Mă holbez mirată, întrebîndu-mă dacă visez, în clipa în care Michael coboară, încă îmbrăcat în costumul pe care l-a avut la Plaza. Întinde o mînă cuiva din taxi și în secunda următoare apare Laurel, în aceeași rochie Yves St Laurent, cu mînecile suflecate.

— Nu întîrzia din cauza noastră! zice. Ne strecurăm și noi undeva în spate...

— Dar... ce naiba faceți aici?

— Ce limbaj e ăsta? spune Clive, cu reproș.

— Ce rost are să ai în subordine peste cîteva sute de avioane particulare, dacă nu poţi să zbori cu ele unde ai tu chef? spune Laurel, venind să mă îmbrăţişeze. Ne-am hotărît brusc că trebuie neapărat să vedem cînd te măriţi.

— De-adevăratelea, spune Michael în urechea mea. Îmi scot pălăria în faţa ta, Becky.

Cînd ei dispar în biserică, tati şi cu mine pornim pe alee spre terasa unde ne aşteaptă cu nerăbdare Suze. E îmbrăcată într-o rochie albastru-argintie şi Ernie e în braţele ei, într-un costum asortat. Trag cu ochiul în biserică şi văd acolo chipurile tuturor celor din familia mea, ale tuturor prietenilor, ale tuturor prietenilor şi cunoscuţilor lui Luke. Toţi stau unul lîngă altul, radioşi, fericiţi şi plini de nerăbdare.

Orga începe să cînte şi simt că mă ia cu nervi de la stomac.

Se întîmplă, în fine, se întîmplă. Mă mărit. De-adevăratelea.

Apoi începe Marşul nupţial şi tati mă strînge uşor de braţ şi pornim spre altar.

Douăzeci și doi

Sîntem soț și soție.

Sîntem soț și soție, de-adevăratelea.

Mă uit la verigheta strălucitoare pe care Luke mi-a strecurat-o pe deget în biserică. Apoi privesc în jurul meu. Cortul strălucește în amurgul de vară, iar formația cîntă o versiune ușor leșinată a melodiei *Smoke Gets in Your Eyes*, și lumea dansează. Da, poate că muzica nu e chiar atît de meseriașă cum a fost cea de la Plaza. Da, poate că invitații nu sînt la fel de bine îmbrăcați. Dar sînt ai noștri. Sînt cu toții ai noștri.

Masa a fost delicioasă. Ni s-au servit supă de creson, costiță de miel și pudding de vară și am băut tone de șampanie și vinul pe care mami și tati l-au cumpărat din Franța. După care tati a lovit ușor cu furculița în pahar și a ținut un discurs despre mine și Luke. A zis că a vorbit de multe ori cu mami despre bărbatul cu care mă voi căsători eu și că nu s-au putut pune de acord în nici o privință, în afara uneia singure – „va trebui să fie pe picioarele lui". Apoi s-a uitat la Luke, care s-a simțit dator să se ridice pe vîrfuri și să facă o piruetă, și toată lumea a murit de rîs. Tati a continuat apoi spunînd că i-a îndrăgit foarte tare atît pe Luke, cît și pe părinții lui și că asta nu e o nuntă, ci o înrudire între familii.

Și a mai spus că știe că am să fiu o soție fidelă, care îl va sprijini pe bărbatul ei și a povestit cum, la opt ani, am trimis o scrisoare în Downing Street și l-am propus pe tata ca prim-ministru, după care, o săptămînă mai tîrziu, le-am scris din nou, să-i întreb de ce nu mi-au răspuns – și toată lumea a rîs din nou.

Apoi Luke a ținut un discurs despre cum ne-am întîlnit la Londra pe vremea cînd eram ziarist financiar și cum m-a remarcat chiar de la prima mea conferință de presă, cînd l-am întrebat pe directorul de PR al Băncii Barclays de ce nu fac carnete de cecuri cu coperte cu subiecte de modă, cum se fac la companiile de telefonie mobilă. După care a mărturisit că a început să-mi trimită invitații la evenimente de PR chiar și cînd nu aveau nici o legătură cu revista la care lucram, pur și simplu pentru că simpla mea prezență însuflețea orice conferință.

(E prima oară cînd aud asta. Dar acum înțeleg, în fine! De-asta tot primeam invitații la tot felul de conferințe aiuristice despre bursa de mărfuri și despre situația industriei metalurgice.)

În cele din urmă, s-a ridicat în picioare și Michael, care s-a prezentat cu vocea aia a lui caldă și gravă, și a vorbit despre Luke. Despre succesul lui fenomenal în afaceri și despre faptul că are nevoie de cineva lîngă el, cineva care să-l iubească pentru sine și să nu-l lase să ia viața chiar atît de în serios. După care a zis că a fost onorat să-mi cunoască părinții, care s-au purtat extraordinar de prietenos și de îndatoritor cu un cuplu de străini, și că acum înțelege de unde am moștenit eu ceea ce el a numit „marca Bloomwood" de fericire și bunătate. Și a mai spus că în ultimul timp m-am maturizat foarte mult.

Că a avut ocazia de a mă vedea făcînd față unor situații extrem de dificile și că nu vrea să intre în amănunte, dar am avut ceva provocări și cumva am reușit să trec cu brio de toate.

Fără să apeleze la un card Visa, a mai adăugat, și cortul a răsunat de un hohot general de rîs.

Și pe urmă a zis că a fost la multe nunți la viața lui, dar niciodată pînă acum n-a fost atît de mulțumit ca acum. Că știe că Luke și cu mine vom rămîne împreună toată viața și că ține foarte mult la amîndoi și că habar n-avem cît sîntem de norocoși. Și, dacă vom avea norocul de a fi binecuvîntați cu copii, nici aceștia nu vor ști niciodată cît au fost de norocoși.

Să fiu sinceră, auzindu-l pe Michael, mi-au dat lacrimile.

Și acum stau cu Luke pe iarbă. Doar noi doi, departe de toți ceilalți, pentru o clipă. Pantofii mei Christian Louboutin s-au murdărit de la iarbă, iar degețelele mînjite cu căpșuni ale lui Ernie și-au pus din plin amprenta pe corsajul meu. Cred că arăt ca naiba. Dar sînt fericită.

Cred că în viața mea n-am fost atît de fericită.

— Deci, spune Luke. Se lasă pe spate, sprijinindu-se în coate și se uită la cerul care începe să se întunece. Am făcut-o și pe-asta.

— Am făcut-o. Coronița de flori de pe cap începe să-mi alunece pe un ochi, așa că o desfac cu grijă din agrafe și o pun lîngă mine pe iarbă. Și încă fără victime.

— Știi... Mă simt ca și cum ultimele săptămîni ar fi fost un vis ciudat, spune el. Am fost scufundat în lumea mea plină de griji, fără să am cel mai mic habar despre ce se întîmplă în lumea reală. Clatină din cap. Cred că am cam luat-o un pic razna atunci.

— Un pic?

— OK, am luat-o razna de tot. Se întoarce și mă privește, și ochii întunecați îi strălucesc în lumina care vine dinspre cort. Îți datorez foarte mult, Becky.

— Nu-mi datorezi nimic, zic mirată. Acum sîntem soț și soție. Acum... totul e ca un cont comun.

Dinspre casă se aude un tîrșîit și, în clipa în care ridic ochii, îl văd pe tati punîndu-ne geamantanele în mașină. Gata de plecare.

— Deci, spune Luke, urmărindu-mi privirea. Faimoasa noastră lună de miere. Am voie să aflu unde mergem? Sau e încă secret?

Simt un nod în stomac. Acu-i acu'. Ultimul detaliu al planului meu. Cireașa de pe tort.

— OK, zic și trag aer adînc în piept. Fii atent. În ultimul timp m-am gîndit foarte mult la noi, Luke. La cum o să fie să fim căsătoriți, la unde o să stăm. Indiferent dacă vom locui la New York sau în altă parte. La ce ar trebui să facem... mă opresc, pentru a da mai multă greutate cuvintelor mele. Și mi-am dat seama că... încă nu sînt gata să mă așez la casa mea. Tom și Lucy au încercat să se așeze la casa lor prea repede și uite ce-au pățit. Îl ador pe micul Ernie, dar cînd mă gîndesc prin ce-a trecut biata Suze... Mi-am dat seama că nu sînt încă gata să fac un copil. Nu încă. Îl privesc cu teamă. Luke, sînt atît de multe lucruri pe care nu le-am făcut niciodată. N-am călătorit aproape deloc. N-am văzut lumea. Ca și tine, de altfel.

— Ai trăit la New York, intervine Luke.

— New York e un oraș minunat și îmi place la nebunie. Dar mai sînt și alte orașe superbe, în toată lumea. Vreau să le văd și pe ele. Sydney, Hong Kong... și nu doar orașe! Întind brațele larg. Rîuri... munți... toate priveliștile de vis ale pămîntului...

— Am înţeles, spune Luke amuzat. Deci, reducînd toate astea la o singură lună de miere...

— OK. Înghit în sec. Uite ce-am făcut. Am luat banii pe toate cadourile de nuntă pe care le-am primit la New York. Pe toate sfeşnicele de argint, ceainicele şi toate tîmpeniile astea. Şi am... cumpărat cu ele două bilete la clasa întîi, în jurul lumii.

— În jurul lumii? Luke e sincer stupefiat. Vorbeşti serios?

— Da! În jurul lumii! Îmi împreunez degetele strîns. Putem să stăm oricît vrem noi. De la trei săptămîni la... Îl privesc, încordată, cu speranţă. Un an.

— Un an? Luke se holbează la mine ca la nebuni. Glumeşti.

— Nu glumesc deloc, i-am spus Christinei că s-ar putea să mă-ntorc sau să nu mă-ntorc să lucrez la Barneys. Şi nu s-a supărat. Danny s-a oferit să ne golească apartamentul şi să ne pună lucrurile la păstrare.

— Becky! spune Luke, clătinînd din cap. E o idee foarte simpatică. Dar eu n-am cum să plec pur şi simplu în lume...

— Ba poţi. Poţi! Totul e aranjat. Michael o să-ţi supravegheze filiala de la New York. Cea de la Londra oricum merge singură. Luke, poţi foarte bine s-o faci. Toată lumea e de părere că ar fi bine să faci asta.

— Toată lumea?

Încep să enumăr pe degete.

— Părinţii tăi... ai mei... Michael... Laurel... Clive, fostul meu instructor de la şcoala de şoferi...

Luke mă fixează siderat.

— Clive, fostul tău instructor de la şcoala de şoferi?

— OK, zic repede. Pe el nu-l mai pune la socoteală. Dar vorbesc de toţi cei la a căror părere

ții. Toți sînt de aceeași părere, că trebuie să-ți iei o vacanță. Ai muncit mult prea mult, prea multă vreme... Mă aplec spre el și-l privesc extrem de sincer. Luke, acum e cel mai bun moment să facem asta. Cît încă mai sîntem tineri. Înainte să facem copii. Imaginează-ți doar. Noi doi, rătăcind prin lume. Vizitînd locuri incredibile. Învățînd din alte culturi.

Se așterne tăcerea. Luke privește în depărtare, încruntat.

— Zici că ai vorbit cu Michael, spune în cele din urmă. Și că el chiar e de acord să...

— E mai mult decît de acord. S-a plictisit de moarte la New York, unde n-are absolut nimic de făcut decît marș forțat prin parc! Luke, mi-a zis că, indiferent dacă accepți sau nu, oricum ar trebui să-ți ieí o vacanță prelungită. Adevărată.

— Un an, spune Luke, începînd să se frece pe frunte. E mai mult decît o simplă vacanță.

— Poate să fie mai puțin. Sau mai mult! Ideea e că ne putem hotărî din mers. O dată în viață, haide să fim și noi niște oameni complet liberi! Fără nici o legătură cu nimeni, fără responsabilități, fără nici o povară pe umeri...

— Becky, scumpa mea, strigă tati din mașină. Ești sigură că vă lasă cu șase geamantane?

— E OK, o să plătim bagajul excedentar... Mă întorc spre Luke. Hai, zi. Ce părere ai?

Luke nu spune nimic preț de cîteva clipe – și îmi stă inima. Am sentimentul cumplit că va redeveni brusc vechiul Luke. Luke cel matur, obsedat de muncă, încăpățînat, omul de afaceri.

Apoi el ridică privirea – și în colțul buzelor are un surîs amuzat.

— Am de ales?

— Nu, spun și îl apuc de mînă, ușurată. N-ai. Plecăm în jurul lumii! O să fim turiști!

— Ultimele două sînt foarte ușoare! strigă tati și le flutură în aer. N-ai nimic în ele?

— Nu, sînt goale! Mă întorc spre Luke, radiind de încîntare. Vai, Luke, o să fie atît de frumos! Asta-i unica noastră șansă de a avea un an sută la sută numai al nostru. Un an al simplității. Numai noi. Și nimic altceva!

Se lasă tăcerea. Luke mă privește mustăcind.

— Și motivul pentru care luăm cu noi două valize complet goale este acela că...

— Păi, nu se știe niciodată, îi explic. S-ar putea să mai dăm peste cîte ceva care să ne placă în drumul nostru. Turiștii trebuie să sprijine cît pot economiile țărilor prin care trec... Mă opresc în clipa în care Luke începe să rîdă zgomotos.

— Ce? zic indignată. Așa e!

— Știu. Luke se șterge la ochi. Știu. Becky Bloomwood, te iubesc.

— Acum sînt Becky Brandon, ai uitat? răspund, uitîndu-mă la verigheta cea nouă, extrem de frumoasă. Doamna Rebecca Brandon.

Însă Luke scutură din cap.

— Există o singură Rebecca Bloomwood. Să rămîi Rebecca Bloomwood, toată viața, e tot ce îmi doresc. Îmi ia mîinile și mă privește cu o intensitate stranie. Orice ai face. Să nu încetezi niciodată să fii Becky Bloomwood.

— Păi... OK, zic, luată prin surprindere. Așa am să fac.

— Becky! Luke! auzim glasul lui mami, de dincolo de peluză. E timpul să tăiați tortul! Graham, aprinde luminițele!

— Acuși! strigă tati.

— Venim! răspund și eu. Stai numai puțin, să-mi pun coronița înapoi!

— Lasă-mă pe mine. Luke ia coronița cu flori roz și mi-o pune pe cap, zîmbind.

— Arăt cam aiurea, nu? zic, strîmbîndu-mă.

— Da. Foarte. Mă sărută, după care se ridică și mă ajută să mă ridic. Haide, Becky B. Publicul te așteaptă.

Și, în timp ce luminițele de basm încep să licărească în jurul nostru, pornim ținîndu-ne strîns de mînă peste iarbă, înapoi spre nuntă.

SFÎRȘIT

5. Cont comun curent

5.1. Contul comun va fi utilizat pentru cheltuielile casei. Termenul „cheltuielile casei" include și fuste Miu Miu, perechi de pantofi și alte articole de vestimentație sau încălțăminte considerate esențiale de către Mireasă.

5.2. Decizia Miresei cu privire la asemenea cheltuieli va fi finală, în toate cazurile.

5.3. Mireasa nu va fi inoportunată cînd îi e lumea mai dragă de către Mire cu întrebări din senin privind contul comun curent, acestea urmînd a-i fi aduse la cunoștință sub formă scrisă, Mireasa avînd la dispoziție 24 de ore pentru a răspunde.

6. Date importante

6.1. Mirele își va aminti toate zilele de naștere și aniversările și va puncta aceste date cu daruri-surpriză*.

6.2. Mireasa se va arăta surprinsă și încîntată de alegerile Mirelui.

7. Căminul conjugal

Mireasa va face tot ce îi va sta în putință pentru a menține ordinea și curățenia în căminul conjugal. CU TOATE ACESTEA, nerespectarea din diverse motive a acestei clauze nu va fi considerată o încălcare a prezentului contract.

8. Transport
Mirele nu va face nici cel mai mic comentariu asupra abilităților de șoferiță ale Miresei.

9. Viața socială

9.1. Mireasa nu îi va cere Mirelui să țină minte biografia romanțată și nici numele prietenilor ei, inclusiv al celor pe care nu i-a văzut în viața lui.

9.2. Mirele va face toate eforturile posibile pentru a-și păstra o parte semnificativă a fiecărei săptămîni pentru activități relaxante și plăcute împreună cu Mireasa.

9.3. Mersul la cumpărături va fi definit drept o activitate relaxantă.

* Darurile-surpriză vor consta în articolele marcate în mod discret de către Mireasă în cataloage și reviste ce vor fi împrăștiate cu schepsis prin căminul conjugal, în săptămînile anterioare datelor mai sus-menționate.

ÎN COLECȚIA „BIBLIOTECA POLIROM"

au apărut:

Nikos Kazantzakis – *Zorba Grecul*
F.M. Dostoievski – *Idiotul*
Gustave Flaubert – *Doamna Bovary*
Boris Pasternak – *Doctor Jivago*
*** – *Dulcea mea Doamnă/Eminul meu iubit. Corespondență inedită Mihai Eminescu – Veronica Micle*
Oscar Wilde – *Portretul lui Dorian Gray*
D.H. Lawrence – *Amantul doamnei Chatterley*
F. Scott Fitzgerald – *Blîndețea nopții*
Mihail Bulgakov – *Cupa vieții*
Salman Rushdie – *Ruşinea*
Saul Bellow – *Ravelstein*
J.D. Salinger – *Nouă povestiri*
Ian McEwan – *Amsterdam*
Andreï Makine – *Crima Olgăi Arbelina*
Jonathan Coe – *Casa somnului*
J.D. Salinger – *De veghe în lanul de secară*
John Fowles – *Iubita locotenentului francez*
José Saramago – *Toate numele*
Peter Ackroyd – *Documentele lui Platon*
D.H. Lawrence – *Fii şi îndrăgostiți*
F. Scott Fitzgerald – *Marele Gatsby*
Antonio Tabucchi – *Capul pierdut al lui Damasceno Monteiro*
Ernst Jünger – *Grădini şi drumuri*
I.S. Turgheniev – *Prima iubire*
Mika Waltari – *Etruscul*
Bernhard Schlink – *Cititorul*
Max Frisch – *Homo faber*
Dino Buzzati – *Deşertul tătarilor*
Andreï Makine – *Testamentul francez*
Kazuo Ishiguro – *Rămăşițele zilei*
Saul Bellow – *Trăieşte-ți clipa*